

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Husband
CONTRACT

New York Times Bestselling Author

J. S. COOPER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Koca Sözleşmesi

J. S. Cooper

Telif hakkı © 2025 J. S. Cooper Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak modeli: Joseph Cannata

Düzenleme: The Writer's Proof'tan Jaime ve Kristy.

"Hayatım boyunca bana sadık kaldın."

İçindekiler

Tanıtım

yazısı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33 Son Söz](#)

[Tesekkür Yazar](#)

[Hakkında J. S.](#)

[Cooper'ın Diğer](#)

[Eserleri](#)

Tanıtım

Kurnaz ve yakışıklı bir milyarder benim yatak ve kahvaltı tesisime geldi, beni baştan çıkardı, evlenme teklif etti ve sonra şaşırtıcı bir sözleşmeyle hayatımı alt üst etti...

Muhteşem Sebastian Laurence, fırtınalı bir Pazartesi öğleden sonra hayatıma girdi. Onun girişiyle odayı dolduran gök gürültüsü ve şimşek, her şeyin görüldüğü gibi olmadığına dair bir işaret olmalıydı.

Bir gün içinde bana çıkma teklif etti.

İki gün içinde Vegas'taydık.

Aptal gibi, bunun mükemmel aşk hikayemizin başlangıcı olduğunu düşündüm.

Cuma günü, ruh ikizimiz olduğunu ve evlenmemiz gerektiğini söyledi.

Ertesi gece, gözlerinde aşk dolu bir şekilde beni balayı süitimize taşıdı.

Elbette, ne iş yaptığını bilmiyordum, ama umutsuz bir romantik olarak bunu öğrenmek için önümde koca bir ömür olduğunu düşünüyordum.

Sonra, Pazar sabahı bana saçma bir sözleşme uzattı, beni asla sevmeyeceğini ve geçmişteki ihanetimin bedelini ödeteceğini söyledi. Onu terk edersem ailemin işini mahvedeceğini söyledi (ama neyden bahsettiğini hiç anlamadım).

Gerçek aşk hikayem tam bir kabusa dönüştü ve şimdi hayatımı cehenneme çevirmeye kararlı olan yakışıklı kocamdan nasıl kurtulabileceğimi düşünüyorum. İçimde küçük bir parça, sözleşme ve onun hayatını alt üst edip bana aşık etmenin heyecanını yaşasa da.

Birinci Bölüm

Willow

Whispering Haven'dan Manhattan'a tren yolculuğu tam olarak bir saat on dakika sürüyor. Bildiğim kadarıyla, yeni iş yerim Magnolia Club, Grand Central İstasyonu'ndan yürüyerek on beş dakika uzaklıkta. Bu, ikinci işime gitmek için günde üç saatten fazla yol kat edeceğim anlamına geliyor, ama kuzenim Charlotte ekstra paranın buna değeceğini söyledi.

"Beşinci Cadde'de alışveriş mi yapacaksınız?" Yanımda oturan yaşlı bayan, yazdığı alışveriş listesinden başını kaldırarak soruyor. Meraklı davranmak istememiştim, ama onun *prezervatif* ve *yumurta* yazdığını görünce, listesi ilgimi çekti. Kısa beyaz saçları ve büyük mor gözlükleriyle en az yetmiş yaşında görünüyordu ve not defterine baktığımı fark ettiğini hissettim.

"Hayır, keşke öyle olsaydı." Kafamı sallayıp banka hesabımdaki yetersiz parayı düşünüyorum. Neden Fifth Avenue'ye gidecek kadar param olduğunu düşündüğünü bile anlamıyorum, çünkü giydiğim tek şey yıpranmış siyah bir pantolon, kolları bol beyaz bir gömlek ve uzun sarı saçlarımı at kuyruğu yapmışım. Bir tür hizmet üniforması giydiğim oldukça açık bence. Kesinlikle, Hermès, Chanel veya Louis Vuitton'da siyah American Express kartını kullanacak, rahat giyimli ama zengin bir genç profesyonel gibi görünmüyorum. Aslında, 500 dolar limitli kredi kartım, o mağazalardan herhangi birine adımımı atsam bile gülerdi. "İşe gidiyorum."

"İş mi?" Kadın saatine bakar. Saat büyük, pembe ve kadranında dili dışarı çıkmış korkutucu bir kedi vardır. Gerçekten çok şık. "Bu saatte mi?"

"Evet." Dudaklarımı sıkıştırırım. Nasıl olur da işe gitmek için çok geç, ama alışverişe gitmek için yeterince erken olduğunu düşünür? "Bazen sahte kötü üvey kardeşim olarak adlandırdığım kuzenim, aslında bu işi bana ayarladı."

"Kuzenin üvey kız kardeşin mi?" Kadın heyecanla bana dönerek, mavi gözleri parıltıyor. "Bu çok ilginç." Ses tonunda beklenti duyuluyor. Neredeyse sevinçten ellerini ovuşturuyor. Çok yakında büyük bir hayal kırıklığı yaşayacak. Eminim ki, yaşlı kadınlardan oluşan dedikodu grubuyla yapacağı konuşmayı şimdiden planlamaya başlamıştır. Yüzündeki salya izlerinden anlaşıldığı kadarıyla, kesinlikle öyle.

"Hayır, değil," diye hemen düzeltiyorum. Yüzündeki hayal kırıklığı gülünç. Gerçekten trende Jerry Springer şovundaki gibi bir olay bekliyor muydu? "Charlotte benim kuzenim. Gerçek kuzenim. Annesi ve annem üvey kardeşlerdi. Ama ben küçükken annemler öldü ve beş yaşımdan beri onunla yaşıyorum, bu yüzden o benim için neredeyse bir kardeş gibi. Yine de bana hiç iyi davranmadı, bu yüzden arkadaşlarım benim modern zamanların Sindirella'sı olduğumu, onun da benim kötü üvey kardeşim olduğunu söylerler." Bu yabancıya Charlotte hakkında bu kadar olumsuz şeyler söylediğim için aniden suçluluk duyduğumdan duraksıyorum. "Ama o tamamen kötü biri değil..." diye ekledim hemen. "Beni otelinde çalıştırıyor ve ek gelir elde etmeye çalıştığımı bildiği için bu işi bulmama yardım etti. Arkadaşının orada bir tanıdığı varmış ve görünüşe göre birine ihtiyaçları varmış ve maaşı da iyiymiş..." Bu kadına çok fazla bilgi verdiğimi fark edince sesim kesildi. "Neyse, bugün ilk günüm ve umarım maaş, bana söylendiği kadar iyi olur."

"Ben de öyle umuyorum." Kadın, büyük siyah çantasından parlak kırmızı bir öksürük pastili çıkarır ve ağzına atar. Ambalajı yere attığını izlerim ve bir şey söylemeyi düşünürüm. Sonunda söylememeye karar veririm. Ne yaptığının tam olarak farkında olduğuna şüphem yok. "Nerede çalıştığınızı söylemişsiniz?"

"Magnolia Club. Orası bir..."

"Biliyorum." Gözleri büyüdü. "Manhattan'ın en seçkin kulübü. Başkanlar orada öğle yemeği yer. Yıllık üyelik ücreti

yüz bin dolar."

"Öyle mi?" Ağzım açık kalır. "Olamaz."

"Evet, bunu biliyorum çünkü Long Island'da bir doktor için çalışıyordum ve o da üye olmak istiyordu ama parasını karşılayamıyordu." Burnunu çeker. "Magnolia Kulübü'ne üye olmak için çok paran olması gerekiyor." Gözlerini kısarak beni süzer. "Ve giydiğin şey bu mu?"

"Pardon, ne?" Kaşlarımı çatarak kıyafetime bakıyorum. "Siyah pantolon ve beyaz gömlek giymem söylendi."

"Bu kıyafetle bir erkek bulamazsın, canım. Köpeğin iyi parçaları yedikten sonra kalan yemek artıkları gibi görünüyorsun." Burnunu çeker. "Erkekler, boynuna kadar düğmeli gömlek giyen kadınlara bakmazlar."

"İş görüşmesine gidiyorum," dedim sert bir sesle. "Erkek bulmaya değil."

"Tabii," diyor, yüzümü incelerken. "Güzel birisin. Bunu kabul ediyorum. Güzel bir kemik yapın var. Parlak mavi gözlerin. Sarı saçların. Güzel bir renk. Boya mı yoksa...?"

"Doğal." Birdenbire utangaçlaşarak parmaklarımı at kuyruğumun arasından geçiriyorum. Bu konuşma nasıl bu kadar çabuk kötüye gitti? Şimdi onun alışverişle ilgili sorusunun daha çok bir ima olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

"Vücudun da güzel." Başını sallıyor. "O giysilerin altında gizli olsa bile."

"Kaba olmak istemem ama yorumlarınız beni rahatsız ediyor."

"Oh, beni takma, canım. Eskiden çöpçatanlık yapardım." Sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi sırtıyor. "Şimdiye kadar sadece yedi boşanma oldu."

"Kaç evlilikten?" diye soruyorum, çaresizce bekâr olduğum için onun hizmetlerine kaydolmam gerekip gerekmediğini merak ederek. Aylık ödemeleri kabul eder mi acaba, hem de küçük aylık ödemeleri?

"Sekiz." Burnunu çekip bana bir bakış attı. "Ama ayrılmaları benim suçum değil. Ben üzerime düşeni yaptım."

"Sekiz çiftten yedisi boşanmayla mı sonuçlandı?" Gülmemeye çalışıyorum. Belki de sonuçta kısıtlı paramı onun hizmetine harcamamalıyım.

"Neyse, neyse. Sadece, para kazanmak ve eş bulmak istiyorsan, o kıyafetle olmaz diyorum."

"Aslında bir ilişkiye girmek üzereyim." Telefonumu ona doğru uzattım. Henüz söz konusu adamla gerçek hayatta hiç tanışmadığımı ona söylemeyeceğim. Yine de iki aydır çevrimiçi olarak konuşuyoruz ve birkaç gün sonra ilk randevumuza çıkmayı planlıyoruz.

"Oh." Yüzük parmağıma bakıp burnunu çeker. "Bu çok iyi, canım."

"O çok iyi biri. Sigorta satışı yapıyor."

"Magnolia Club'daki erkekler sigorta şirketlerinin *sahibi*, canım. Madeni varken neden sahte altınla yetinesin ki?"

"Evet." Buna söyleyecek bir şeyim yok. Sinirlerimi bozmaya başladı. Telefonuma tekrar bakıyorum ve en iyi arkadaşım Katherine'in grup sohbetimizde bir mesaj attığını görüyorum, hemen telefonumun kilidini açıyorum. "Üzgünüm, bunlara cevap vermem gerek." Yaşlı kadına gülümserim ve sonra tekrar telefonuma bakarım. Dünyadaki en iyi iki arkadaşım Katherine ve Brielle, bana iyi şanslar mesajları göndermişler ve ben de mesajlarına gülümserim.

Katherine: Neredesin Willow? Kulübe vardın mı?

Brielle: Saat 5'e kadar orada olmayacak, unuttun mu?

Katherine: Oh, evet... Peki, iyi yolculuklar. İlk gününde bol şanslar.

Brielle: Evet, para kazan!

Katherine: Bugün işimiz için ortak hesabımıza para yatırdım. Gelecek yıl bu zamanlar, sonunda kendi binamızı satın alıp kendi yatak ve kahvaltı tesisimizi açabiliriz.

Brielle: Yaşasın, ne kadar paramız var?

Katherine: 75 dolar, hahaha. Hepimizin koyduğu 25 dolar.

Brielle: Birinin piyangoyu kazanıp bana sürpriz yapacağını umuyordum.

Katherine: HAHAAHA!

Willow: Eğer biri piyangoyu kazandığını söylerse, bu trenden hemen inerim ve dedikoducu yeni arkadaşımı trende yalnız bırakırım.

Katherine: Ooh, anlat bakalım. Yeni arkadaşın

yakışıklı mı? Willow: Yeni arkadaşım senin büyükannenin yaşında.

Brielle: Zengin mi?

Willow: O bir kadın ve benim kıyafetlerimden pek etkilenmiş görünmüyor. Sıradan kıyafetlerimle yeni işimdeki erkeklerin ilgisini çekemeyeceğimi söylüyor. Ha ha.

Katherine: Ona, ceket koleksiyoncusu olduğunu ve üyelerle kaynaşmayacağını söyledin mi?

Willow: Onun hayallerini yıkmak istemedim.

Brielle: Yazık, benim için sorun olmazdı. Karenler sinirimi bozuyor.

Katherine: Ben de. Ama dünyadaki iyi Karen'lar için üzülüyorum. Acaba şimdi herhangi bir ebeveyn bebeğine Karen adını verir mi?

Willow: Ha?

Katherine: Yani, herkesin bu isim hakkında ne düşündüğünü bilirken, yeni bebeğine Karen adını verir miydin?

Brielle: Bunu hiç düşünmemiştim. Ama hayır, asla. Ama çocuğuma ya da köpeğime Spottyetta adını da asla koymazdım.

Willow: Ne? Oh, Bayan Kubica'nın köpeğinden mi bahsediyorsun? Ha ha.

Brielle'in mesajına gülmekten patladım. Spottyetta, misafirlerimizden biri otelde kaldığında her zaman ona eşlik eden yaramaz bir terrier köpeğiydi.

"Komik bir şey mi var, canım?" Dünyanın en kötü çöpçatanı bana bakıyor ve Spottyetta ismi hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Muhtemelen bu ismin bir milyarder çekecek bir isim olmadığını söylerdi.

"Hayır... sadece yeni işime hazırlanıyorum." Ona nazikçe gülümsüyorum. "Kiminle karşılaşacağımı asla bilemezsin. Bu gece, hayatımın geri kalanının ilk gecesi olabilir."

Beni baştan aşağı süzdü ve sonra dizime hafifçe vurdu. "Sen öyle diyorsan, canım. Sen öyle diyorsan."

"Peki, sakıncası yoksa, kısa bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Telefonumu kaldırıp gülümserim, Clark Kent'in numarasını arar ve onu ararım. İkinci çalınıştta cevap verir.

"Willow. Sekiz dakika otuz iki saniye boyunca telefonun başında senin aramanı bekledim."

"Üzgünüm, trendeyim. Nasılsın?" Henüz tanışmadığımız için, konuşmamız hala kibarlık aşamasında. Yaklaşık iki aydır sohbet ediyoruz. İki hafta boyunca flört uygulamasında mesajlaştık, sonra e-postalara ve kısa mesajlara geçtik. Ve şimdi, iki haftadır telefonda konuşuyoruz. İlk randevumuz birkaç gün sonra ve onunla tanışmak için çok heyecanlıyım. Adı Clark Kent, ama yüz yüze görüştüğümüzde bana gerçek adını söyleyeceğinden neredeyse eminim. Fotoğraflarında olduğu kadar gerçekte de çekici olmasını umuyorum, ancak fotoğraflarının çok fazla filtrelendiğini düşünüyorum.

"İyiyim. Randevumuzu gerçekten dört gözle bekliyorum." Sesini alçaltıyor. "İlk buluşmada seks yapmaya ne dersin?"

"Bilemiyorum..." Sesim kesildi. Ona kaba davranmak istemiyorum, özellikle de meraklı komşumun konuşmamızı dinlediğinden emin olduğum için.

"Yani, teknik olarak iki aydır çıkıyoruz, bu da yeterince uzun bir süre..."

"Henüz tanışmadık bile, Clark," diyorum yumuşak bir sesle. "Şu anda bir ilişkimiz olduğunu düşünmüyorum," diyorum dürüstçe. "Yani, muhtemelen birbirimize bağlanacağız, ama aceleci davranmayalım..." Sözlerime dikkat ediyorum. Gerçek şu ki, ben çok romantik biriyim. Aşka inanıyorum. Ruh eşlerine inanıyorum. Hiç de tutucu biri değilim. Ama o an doğru hissettirmeli. Ve Clark'la henüz öyle bir an yaşamadım, ama onunla tanışmak için çok heyecanlıyım.

"Yüz yüze," diyor boğuk bir sesle. "Kalplerimiz birçok kez buluştu."

İnlemek istiyorum. Normalde tatlı, şiirsel sözleri severim, ama Clark'tan duyduğumda, neredeyse samimiysiz ya da çok çaba sarf ediyormuş gibi geliyor. Bazen, konuşurken önceden yazılmış bir yorum listesinden okuduğunu hissediyorum. Yorumlar her zaman biraz uygunsuz ve o ana hiç uymuyor, ama bunu ona asla söylemem.

"Neyse, sonunda yüz yüze görüşmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Uygun bir tarih bulabildiğin için minnettarım."

"Şey, bilirsin. Meşguldüm, ama şimdi biraz boş vaktim var. Ruhlarımızın güneşin altında birleşebilmesini sağlamak istedim. Çünkü bu aşk mevsimi."

"Evet, seyahatlerini dinlemek için sabırsızlanıyorum," diyorum içtenlikle. Clark birkaç kez dünyayı dolaşmaktan bahsetmişti ve ben de onun maceralarını dinlemek için sabırsızlanıyorum.

"Biliyor musun, sana sormak için bir soru listesi hazırladım, bakalım birbirimize uygun muyuz."

"Oh, evet?"

"Ütü yapmayı sever misin?" "Ütü mü?"

"Evet, bu..."

"Oh, Clark, çok üzgünüm, tren Grand Central'a geliyor. Gitmem gerek. Seni sonra ararım, tamam mı?"

"Oh, tamam... Anlayacağım Anlıyorum." O bir ve duyuyorum duyuyorum kağıtların kağıtların hışırdadığını duyuyorum. "Ayrılık tatlı bir hüznür, ama yarın görüşürüz." "İyi akşamlar, Clark," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Gözlerimi kapatıp gözlerimi kapatıp alnımı ovuşturuyorum. Zaten uzun bir gece olacağını anlayabiliyorum. Çok uzun bir gece.

* * *

"Yani, tek yapman gereken paltoları almak, kırıxmamaları için asmak, üyelere bir numara vermek ve geri çekilmek," diye monoton bir sesle baş palto toplayıcı Norman bana bilgi veriyor. Takım elbise ve kravat giymiş ve bana bir kez bile gülümsemedi. "Bunu yapabilir misiniz, Bayan Montgomery?"

"Beyin ameliyatı gibi bir şey değil, sanırım yapabilirim." Ona geniş bir gülümseme sunuyorum, ama o sadece bana bakıyor, koyu renkli gözleri sanki deli olduğumu düşünüyormuş gibi gözlerime delici bir şekilde bakıyor. "Sadece şaka yapıyordum. Ben..."

"Sizi kim işe aldı umurumda değil, ama paltoları mahvederseniz kovulursunuz. Kırk yıldır buradayım ve..."

"Ne, doğmadan önce burada çalışmaya mı başladın?" Adamdan bir gülümseme koparmak için çaresizim.

"Ha?" Bana gözlerini kırptırıyor ve şimdi benim yavaş olduğumu düşündüğünü anlayabiliyorum.

Onu pohpohlamaya çalıştığımı anlamıyor mu?

"Bunu yapmak için çok genç görünüyorsun..." Sesim kesiliyor, çünkü o benim yalanımı bir iltifat olarak almıyor. "Peki, şey, bahşişler... tam olarak nasıl işliyor?"

"Bahşiş mi?" Bana sert bir şekilde kaşlarını kaldırıyor, koyu renkli gözleri beni eskisinden daha da fazla yargılıyor gibi görünüyor.

"Bahşişlerin iyi olduğunu duydum." Omuzlarımı dikleştiriyorum. Buraya para kazanmaya geldim. İşletme sahibi olmak istiyorum. Aklımdan geçenleri söylemekten vazgeçemem. "Temel ücretin saatte 17 dolar olduğunu biliyorum, ama ek bahşişlerin bunu telafi ettiğini duydum... Yani, burası Magnolia Club, Manhattan'ın en seçkin kulübü."

"Ve biz de öyle kalmasını istiyoruz." Beni baştan aşağı süzdü. "Nerelisin? Staten Island mı?"

"Aslında Whispering Haven'da yaşıyorum."

"Ha? Bu günlerde projelere böyle mi diyorlar?"

"New York'un kuzeyinde. Buraya gelmek bir buçuk saatimi aldı. Tren bileti gidiş-dönüş 15 dolar. Bu işin ekstra masrafları karşılayacağı söylendi."

"Bahşişler genellikle paylaşılmaz, ta ki..."

"Öyle mi?" Onu kesip hoş bir gülümsemeyle karşılık verdim. "İnsan kaynakları bana..."

"İnsan kaynakları mı?" Kaşlarını çattı. "Burada işler böyle yürümüyor, Bayan Monty." "Montgomery."

"Bazı üyeler bekliyor," diye tersledi. "Gidip onlara yardım edin."

"Ama bana ne yapacağımı göstermediniz..."

"Bahşiş istiyorsan, işini yap." Ve bununla birlikte, o gitti ve kalbim deli gibi atmaya başladı. Bu, işteki ilk günüm için ideal bir başlangıç değil. Hiç de değil.

Standın önüne bakıyorum ve orada duran altı adam görüyorum, her biri bir öncekinden daha yakışıklı. Hepsi zengin ve güçlü görünüyorlar ve aniden kendimi yabancı hissediyorum. Avuçlarımı pantolonuma sürterek derin bir nefes alıyorum ve adamları selamlamak için yoluma devam ediyorum. Ben bir ceket askısıyım, vergi dairesi müdürü değil. Bu işi kolayca yapabilmeliyim.

"Magnolia Club'a hoş geldiniz. Ben Willow. Paltolarınızı alabilir miyim?" Durup erkeklere gülümsedim, ama hiçbir paltolarını çıkarırken benimle göz teması kurmadı. Kaşlarımı çattım ve boğazımı temizledim.

"Sebastian, sana söylüyorum, Nvidia yakında düşecek. Devam edemez..."

"Hayal kurmaya devam et, Jack." En yakışıklı olan adam gülüyor ve ben de onun parmaklarını dağınık, ipeksi siyah saçlarının arasında gezdirmesini izliyorum. Gözleri koyu kahverengi, teni ise parlak zeytin rengi. Kesinlikle çok yakışıklı ve vücuduna tam oturan, iyi dikilmiş lacivert takım elbisesinden, kaslı bir vücuda sahip olduğunu anlayabiliyorum. Kesinlikle çok çekici, ama ben buraya yakışıklı erkekleri seyretmeye gelmedim. Özellikle de beni görmezden gelen yakışıklı erkekleri.

"Merhaba, paltonuzu alabilir miyim?" diyorum, ama yine görmezden geliniyorum. Artık sinirlenmeye başlıyorum. Hepsi yaptıkları işi bırakıp, sanki dünyanın en güzel kadınıymışım gibi bana bakmalarını beklemiyordum, ama görünmez hissetmekten nefret ediyorum. "Sütyenimi çıkarmak üzereyim," diyorum, bu adamlardan herhangi birinin dinleyip dinlemediğini görmek için. "Ve külotumu da," diye ekliyorum, ama onlar hala hisse senetleri ve daha önce hiç duymadığım bir tür içki hakkında konuşuyorlar. Büyük şehirleri sevmememin nedenlerinden biri de bu: insanlar kaba. Whispering Haven'da yerliler her zaman nazik ve dost canlısıdır. Bir odadan çıktıktan sonra çoğu kişi sizin hakkınızda dedikodu yapar, ama en azından varlığınızı fark ederler.

"Johnson'ın önümüzdeki hafta MHT hisselerinin bölünmesini istediğini duydum." Beyaz gömlek giymiş, mavi gözlü sarışın bir adam paltosunu çıkarır ve kalın bir cüzdanı çıkarıp cebine koyarken onu izlerim.

"On saniye içinde kimse bana bir ceket vermezse, ben de buradan ayrılacağım," diye mırıldanıyorum. "Özellikle de huysuz Norman geri gelip beni burada dururken görürse."

"Huysuz kim?" Koyu saçlı uzun boylu adam sonunda bana doğru bakar, dudakları ince bir şekilde bana göz kırpar. Kahverengi gözleri bir anlığına bana bakar ve ben de kızardığımı fark etmemesi için hemen başımı eğiyorum. Beyaz tenli olmanın sorunu da bu. Her kızardığımda hemen belli oluyor. Neyse ki, o bu konuyu zorlamıyor ve bunun yerine

Çok pahalı görünen saatine bakar ve kaşlarını çatır. "Masaya geçmeliyiz. Pierre sipariş ettiğim puroları getirdi, Magnus'un da..."

"Misafirimiz var." Sarışın adam bana doğru başını sallar ve sonunda bu gruptaki tüm erkeklerin dikkatini çekmiş olurum. Magnus'un ne söyleyeceği veya ne yapacağı konusunda meraklanırım. Bana duyurmak istemiyorlarsa, belli ki önemli bir şey. "Merhaba." Sarışın adam öne çıkar ve bana ceketini uzatır. "Buraya yeni mi geldin?"

"Evet." Gülümsüyorum. "Ben, şey, ben Willow. Bugün ilk günüm."

"Tanıştığımıza memnun oldum Willow. Ben Levi." Uzun, koyu gri tavus kuşu desenli paltosunu bana uzatıyor. Onu alıp bir askı kapıyorum, sonra arkamdaki askılıklardan birine gidip numara arıyorum ama hiçbir numara göremiyorum. Önce tüm paltoları alıp sonra numaraları düşünmeye karar veriyorum.

Bir sonraki adam öne çıkıp bana lüks bir siyah deri ceket uzattı. Koyu renk saçları ve hayatımda gördüğüm en canlı yeşil gözleri vardı. Bana sırtarak baktığında kalbim bir an için hızla çarptı.

"Ben Flynn." Gülümsüyor. "Merak ediyorsan."

"Willow." Gülümserim ve onun geri çekilmesini izlerim. Katherine ve Brielle burada olsaydı, flört etmeye başlardı. Onlara bu erkek grubundan bahsetmek için sabırsızlanıyorum. Whispering Haven Bed and Breakfast'taki günlük işimizde böyle yakışıklılarla karşılaşmıyoruz.

"Bu Santiago, bu da Nate." Hades'ten daha zengin görünen yanındaki iki adamı işaret eder. İkisi de bana başlarını sallar ve paltolarını uzatır. Sonra Nvidia'dan bahseden yakışıklı adam öne çıkar. Turkuaz gözleri beni büyüler ve ona bakarken onun tanıdık geldiğini fark ederim.

"Jack Heathcliff." Bana paltosunu verirken homurdanıyor. Tanıdığım en dost canlısı adam değil, ama ben buraya onunla arkadaş olmak için gelmedim ki. Sonra son adam öne çıkıyor. Bence bu grubun en yakışıklısı, ki bu çok şey ifade ediyor. O, ipeksi çarşaflar, dağınık saçlar ve yumuşak halılar üzerinde yuvarlanan günahkar geceleri akla getiren türden bir adam.

Ya da belki de bu sadece benim düşüncemdir. Çünkü ben biraz romantik ve biraz da azgınım, çünkü yıllardır seks yapmadım. Bu durum

, ama Clark'la çevrimiçi randevum iyi geçerse bu durum değişebilir - gerçi fotoğrafları bu seksi adamın yanında sönük kalıyor. Eminim hiçbir arkadaşlık uygulamasında yoktur.

"Merhaba." Sesim bir farenin ciyaklaması gibi çıkıyor ve inlemek istiyorum. "Merhaba," diyorum tekrar ve onun cevap vermesini bekliyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyor, kahverengi gözleri yoğun bir şekilde bana ceketini uzatıyor. Bana adını söylemesini bekliyorum, böylece tualete koşup telefonumdan onu Google'da arayabilir ve onun hakkında bulabildiğim her şeyi öğrenebilirim. Bunun bir anlamı olmayacak ama onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

"Ben Willow. Yeni geldim." Brielle'in bana flört etmek için öğrettiği şekilde başımı yana eğip ona gülümsüyorum. Birdenbire saçlarımın açık olmasını ve daha güzel bir bluz giymiş olmayı diliyorum. Dekoltemi gösteren, dekoltesi derin bir bluz. Gözlerinde bir ışıltı görmek istiyorum.

Of, kendimi acınası hissediyorum.

"Kendine gel, Willow." Çok geç fark ettim ki, bu sözleri kafamda değil, yüksek sesle söylemişim.

"Affedersiniz, ne dediniz?" Bana bir adım yaklaşıyor ve ceketini alırken parmaklarımız birbirine değiyor.

"Hiçbir şey." Gülümsüyorum. "Adım Willow Montgomery. Bekarım ve yeni insanlarla tanışmaya hazırım." Beni öldürün. O ise gülümsemiyor bile.

"Ben Sebastian. Numaranı alabilir miyim?" Bana bakıyor ve ben sadece başımı sallayarak cevap veriyorum, kalbim deli gibi atıyor. Cidden benden telefon numaramı mı istiyor? Belki de Brielle'in flört ipuçlarını daha sık dinlemeliyim.

"Bir dakika." Etrafta kalem ve kağıt arıyorum. Kahretsin, hiçbir şey göremiyorum. "Belki telefonunuzu alabilirim," diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyorum ve kirpiklerimi kırıpıyorum. "Sizin için yazabilirim."

"Pardon, ne?" Bana deliymişim gibi bakıyor. "Montlar için bir numara mı alacağım, yoksa sistem telefon uygulamasına falan mı geçti?"

"Montlar için bir numara," aptalca tekrarlıyorum. Yüzüm şimdi itfaiye arabası kırmızısı. Ölmek istiyorum. Şu anda bir çukur açılsın ve beni Antarktika'ya göndersin istiyorum, orada penguenler ve buzdağları arasında hayatımın geri kalanını yaşayayım.

"Ne oluyor?" Sebastian diğer adamlardan birine sorar ve ben hızla arkamı dönerim. Elimde hala onun paltosu var ve cebinden bir şeyin düştüğünü fark ederim. O şeyi alıp geri koymak için uzanırım, ama bir şeyin beni dürttüğünü hissederim.

"Ah!" diye bağırırım ve Sebastian geri döner, gözleri büyür ve elimi ceketinin cebindeyken bana bakar.

"Ne yapıyorsun?" Sesi sert, yüzü tehditkar. "Cebimi mi karıştırıyorsun?"

"Hayır, ben sadece..." Yutkunuyorum. Kahretsin! Ne diyeceğimi bilmiyorum. "Bir şey düşüyordu. Ben sadece..."

"İnandırıcı bir hikaye." Bana sert bir bakış attı. "Lütfen paltomu as ve mahremiyetimi ihlal etmeyi bırak."

"Ne? Ben sadece..."

Telefonuna bakar ve kaşlarını çatır. Bir şey okuduğunu izlerim ve dudakları inceler. Şimdi telefonunu sıkıyor ve fısıldayarak bir şeyler mırıldanıyor.

"Numara mı?" Bana bakar. "Şimdi."

"Anlıyorum," mırıldanırım. "Aptal."

"Bana ne dedin?" Bana doğru bir adım daha atıyor. Adam uzun boylu, esmer ve yakışıklı olabilir, ama kişiliği sokaklara, hatta kanalizasyona yakışır. Tam bir domuz. Onu bir saniye bile sevimli bulduğuma inanamıyorum.

"İstediğin gibi numaranı alıyorum." Hızla arkamı dönüp bir askı alıyorum. Zaten istifa etmeye hazırım. Ekstra paraya gerçekten ihtiyacım var, ama bu buna değecek gibi görünmüyor.

"Masamız hazır..." Saatine dokunur.

"Elimden geleni yapıyorum efendim," en sevimli sesimle söylüyorum. Bu adamın beni alt etmesine izin vermeyeceğim. Sonra Norman'ın bize doğru yürüdüğünü görüyorum ve onun bunu görmesini istemiyorum.

"Daha önce de söylediğim gibi, ben Sebastian Laurence," diyor uzun boylu adam ve Norman'ın ayak seslerinin yaklaştığını duyunca hafifçe irkiliyorum. "Demek beni duymuşsun." Sırıttırıyor, ama ona kim olduğunu bilmediğimi ve artık umursamadığımı söyleyecek vaktim yok. Sonunda bir keçeli kalem görüyorum, bir peçete alıp üzerine 1 yazıyorum ve ona uzatıyorum.

"Bu ne?" Peçeteyi sanki sümükle doluymuş gibi tutuyor.

"Paltolarınızı almak için numaranız," diyorum çabucak. "Bunu geri getirin, paltolarınızı alın." Norman'ın ayak sesleri yaklaşıyor. "Puolarınızın ve hisse senetlerinizin tadını çıkarın."

"Hmph." Arkasını dönüyor ve Norman bana tekrar ulaşmadan birkaç saniye önce adamların uzaklaşmasını izliyorum. Ona sönük bir gülümsemeyle dönüyorum.

"Numaraların nerede olduğunu göstermedin."

"Bahşışleri paylaşmaya hazır olduğunu görünce, her şeyi halletmeyi zaten bildiğini düşündüm." Sesinde memnuniyet dolu bir ton var. "Bu iş için çok fazla eğitim gerekiyor."

"Evet, tabii." Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. "Bu önlükleri kaldırırken beyin cerrahlarına benziyoruz," diye mırıldanıyorum ve beni duymadığına seviniyorum çünkü duysaydı, o anda kovulacağımı hissediyorum.

İkinci Bölüm

Sebastian

"Aşık olmak, para kaybetmenin bir numaralı yolu olmalı," diyorum arkadaşlarıma, özel Magnolia Club'ın deri koltuklarında otururken. Her perşembe, en yakın beş arkadaşım ile bir araya gelip içki içiyor, akşam yemeği yiyor ve sırasıyla iş, yatırımlar ve ilişkiler hakkında konuşuyoruz. Yirmi yılı aşkın süredir en iyi arkadaşız, hepimiz gençken yatılı okulda tanışmıştık. Üniversiteden sonra hepimiz Oxford Üniversitesi'nde yüksek lisans yaptığımız için kendimize sevgiyle "Oxford Altısı" diyorduk.

"Forbes'in *Dünyanın En Zengin Adamları* listesindeki 101 numaralı beyefendi, bunu bilemezsin." Flynn bir yudum daha viski içerek gülümser. Yeşil gözleri neşeyle doludur ve bana bakar. "Aşk kapını çalsa bile onu tanıyamazsın."

"Bir kadın senin yatağında uyanırsa bile onu tanıyamazsın," diye karşılık verdim ve o da yakışıklı başını geriye atıp yaramaz bir neşeyle güldü. Küba purosunu yavaşça bir nefes çekti ve dumanı üfledi.

"Bu sabah April öyle dememişti, ben..."

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Plastik sarışın garson tekrar masaya yaklaşıyor, gözleri herkeste ama en çok da bende. Kulüp için pek uygun olmayan pembe bir kıyafet giymiş. Ceket standındaki kadınla çok farklı, o benimle flört etmekten çok ceplerimi karıştırmaya odaklanmıştı.

"Bay Laurence, Pierre özellikle sizinle konuşmamı istedi." Şimdi mırıldanıyor ve korkarım ki bana göğüslerini gösterecek. Belki de gömleğinin düğmelerinin yarısı açık olduğu ve kırmızı sütyenini ortaya çıkardığı içindir. "Ve istediğiniz her şeyi yapmaya hazırım."

Kafamı sallayıp ondan gözlerimi ayırıyorum. Terbiye ve klasın ön planda olduğu bu kulüpte uzun süre kalamayacağını hissediyorum. Kulübün yeni müşterilerini nereden bulduğunu bilmiyorum, çünkü bu gece tanıştığım iki sarışın kadın da uygunsuz davranışlar sergiledi. Asistanım Louisa'ya, insan kaynakları departmanında bir tanıdığı olduğu için bu konuyu ona iletmeyi aklımın bir köşesine yazıyorum.

"Şimdilik sorun yok bence." Santiago ona sıcak gülümsemesiyle seslenir ve kız da piyango kazanmış gibi ona gülümser. Santiago her zaman grubun en kibar üyesidir ve herkesi rahat hissettirmeyi başarır. Belki de bu, her zaman zorlu aile üyeleriyle uğraşmak zorunda kalmasından kaynaklanıyordur. "Yine de teşekkürler."

"Santiago, az önce ciddi bir ilişkin olduğunu mu söyledin?" Flynn Alexander o kadar kibar değil ve dolgun göğüslü hostesimizi kovmaya hazır. Hepimiz bizi ATM olarak gören kadınlarla başa çıkmaya alışkınız, bu yüzden dekolte bir bakış bizi pek etkilemiyor. "Öyleyse, düğün hediyeleri hakkında düşünmemiz gerekecek kadar ciddi mi?" Ses tonunda şüphe dolu olsa da, yüzünde ciddi bir ifade var.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Magnolia Club'ın sunduğu en iyi konyalardan bir yudum daha alırken rahat deri koltukta yerimi değiştiriyorum. "Santiago ciddi bir ilişkinin ne demek olduğunu bilmiyor." Gerçi bu, tencerenin çömleği suçlaması gibi bir şey. Ben ilişkilerden uzak duran Laurence kardeşlerim. Şu anda düşünmek istemediğim kardeşim Sergio'nun aksine.

"Sebastian, tanımını biliyorum." Santiago gülüyor. "Ve bu benim için geçerli değil." Yakışıklı başını geriye atıp gülüyor. Yeşil gözleri neşeye parıldıyor, önce bana, sonra Flynn'e bakıyor. "Benim ciddi bir ilişkiye girmem, sizin gelecek ay evlenmeniz kadar olası."

"O zaman pek olası değil." Topraksı, meyveli sıvıdan bir yudum daha alıp rahatlamaya çalışıyorum. En iyi arkadaşlarımla geçirdiğim perşembe geceleri hayatımın en güzel günleri. "Seks eğlencelidir, ama hayatımın geri kalanında her gece aynı kadınla

"Gülerek, sarışın garsonun hala orada durduğunu ve yüzünde bekleyen bir ifadeyle gözlerimi delici bir şekilde baktığını görünce şaşırıyorum.

"Kim olduğumu tahmin edebiliyor musun?" diye soruyor, pembe dudakları parlak ve ışıltılı. Parlak mavi göz farı sürmüş, yanakları gerçek bir insanda hiç görmediğim bir pembe tonunda. Dar pembe elbisesiyle yanımda sallanıyor, ben de pembe topuklu ayakkabılarına bakıyorum. Kurgusal bir oyuncak bebeğe hiç benzemese de, kim olmaya çalıştığını çok iyi biliyorum.

"Çarşamba Addams. Addams Ailesi'nden," diyorum, ciddi bir ifadeyle. Bu tanım, ceket askısındaki kıza daha çok yakıştırdı. O da sarışındı, ama önümdeki kadının tam tersiydi. Bu kadın tüm özelliklerini sergiliyordu, oysa mont askısındaki kız, bol pantolon ve şekilsiz beyaz gömleğinin içinde sahip olduğu her şeyi saklıyor gibi görünüyordu. Gözlerinde kısa süreli bir öfke belirtisi olmasaydı, onda hiç canlılık olmadığını düşünürdüm.

"Affedersiniz?" Barbie bebek taklidi yapan kız bana bakar, büyük mavi gözleri öfkeli ya da şaşkınmış gibi hızla kırpışır.

"Hayır, tekrar dene." Dengesi kötü olmasına rağmen pirouette yapar. Kolları sallanır ve düşecekmiş gibi görünür. Konyakımı alıp bir yudum alırım, Flynn, Santiago, Jack, Levi ve Nate'e bakarım, hepsi komedi şovunun ön sırasına oturmuş gibi görünürler ve ben de başrol oyuncusunun asistanıyım.

Gözlerimi devirip ona bakıyorum. "Bilmiyorum. Sen... birinden mi olmaya çalışıyorsun?" Duruyorum. Kötü mü yoksa iyi mi davranmalıyım? "Sence kim?" diye ısrar ediyor, öne eğiliyor.

Dekoltesinden üstünden dökülmek üzere ve normalde bunu belirtirdim ama sanırım tam da istediği etki bu. Silikon olduğu belli ama umurumda değil. İlgilenmiyorum. Benim tipim sahte sarı saçlı, sahte 36DDD göğüslü kadınlar değil.

"Tahmin edebilecek misin? Yani, sen o büyük, kötü milyarder değil misin?" Bana doğru eğilirken göz kırpar. "Vahşi tarafımı keşfetmek istiyorsam tanışmam gereken kişinin sen olduğunu duydum." Dili kulak mememde. "Ayrıca balık tutmayı sevdiğini de duydum." Kıkırdar. "Ve benim bir göletim var."

"Sanırım dedikodular yayılıyor," diye cevap verdim, geri çekilirken, tüm bunları nereden duyduğunu merak ettim, ama pek umursamadım. Kulüpten kimseyle balık tutmaya gitmedim. Ve şimdi de gitmeye niyetim yok.

"Büyük bir oltan var mı?" diye soruyor, pantolonuma bakarak dudaklarını büzerek. O anda, kötü Sebastian'ın ortaya çıkması gerektiğine karar veriyorum.

"Hmm, kim olduğunu tahmin edeyim... Sen *Jurassic Park*'taki dinozorlardan biri misin?" diye soruyorum sonunda. "Şu büyük olan..."

Ağzı açık kalır. "Ne? Hayır, tabii ki değil! Sarı saçlıyım, mavi gözlü, büyük göğüslü ve tamamen pembe giyiniyorum. Ben dinozor değilim. Eskiden bir oyuncak bebekti!"

"Eskiden bir oyuncak bebek miydin? *Mannequin* filmindeki gibi canlandın mı?" Şaşırmış gibi yapıyorum ve yüzünde yine boş bir ifade beliriyor. O an çok eğleniyorum ve onunla dalga geçtiğim için biraz suçluluk duyuyorum. *Jurassic Park*'taki " " şakasını hak etmemiştii. Özellikle de mizah anlayışı yok gibi görüldüğü için.

"Oh, Sebastian, onu bu ıstıraptan kurtar." Jack gülüyor, ben ise ona boş boş bakıyorum.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum. O, şu dinozora benzemiyor mu..." Gülmek üzereyim ki, o sinirlenerek ellerini sallamaya başlar.

"Ben dinozor değilim. Ben..." diye başlar, ama telefonum çalar ve ekranı görünce hemen ayağa fırlarım.

Bu kesintiye rahatlarım. Bütün gün bu aramayı bekliyordum. "Üzgünüm, bunu cevaplamam gerek," derim, aptalca sohbetten kurtulduğum için minnettarım. Sarışına karşı bir şeyim yok, belli ki benimle eve gitmeyi ya da akşamını çıplak geçirmeyi umuyordu, ama ben ilgilenmiyorum.

"Selam Sergio," diyorum, sonunda küçük kardeşimden haber aldığım için mutluyum, ama aynı zamanda beni araması bu kadar uzun sürdüğü için de sinirliyim. "Ne oluyor?" Küçük kardeşim, tüm kalbimle sevdiğim biridir, ama ne yapacağını asla bilemem. Beni o kadar sinirlendiriyor ki, bazen kanıtlamak için bilerek yaptığını düşünüyorum

"Her şey yolunda mı?" Karşı tarafta sessizlik hakim olunca tekrar soruyorum.

"Kalbim kırıldı," diyor dramatik bir şekilde ve ben dudaklarımı sıkıyorum. Yine mi!

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Sözlerimi dikkatlice seçiyorum. Sergio, benim asla anlayamayacağım şekilde duygusal biridir. Duygularımızı göstermeye alışık değildik. Ebeveynlerimiz hala birlikte olsalar da birbirlerinden nefret ediyorlardı ve sayamayacağım kadar çok kişiyle aldatıyorlardı. Çılgılık atarak kavga etmeleri, buz gibi sessizlikleri ve karşılıklı kinleri çocukluğumuzu dolduruyordu. Ergenlik dönemimin başlarında kendime kapanarak ve benden biraz büyük kuzenim David ile vakit geçirerek bununla başa çıkıyordum. O, evdeki soğuk ve steril ortamdan kaçış yolumdu. Ta ki o ölene kadar.

Sonra ailem benimle nasıl başa çıkacaklarını bilemedikleri için beni yatılı okula gönderdiler. Sergio'yu da gönderdiler, çünkü onunla daha da az uğraşmak istiyorlardı. Yatılı okul benim için bir nimet oldu; en yakın arkadaşlarımla orada tanıştım ve derin duygulardan uzak durmayı öğrendim. Ancak Sergio'nun deneyimi benimkinden çok farklıydı. Pek arkadaş edinmemişti ve bunun yerine her zaman kalp kırıklığına yol açan ilişkilere kendini kaptırmıştı. Başa çıkması zor bir durumdu, ama David'in ölümünden sonra Sergio'nun her zaman yanında olacağıma yemin ettim.

O benim kardeşimdi. Ve ben onun koruyucusuydum. Öyle olmak zorundaydım. Çünkü anne babamız bizim yanımızda değildi. Bazen küçük bir ses kulağıma fısıldardı, "*Peki senin yanında kim var?*" ama ben onu görmezden gelirdim.

Ben sert bir adamdım. Karşıma çıkan her şeyle başa çıkabilirdim. "Beni dinliyor musun, Sebastian?"

"Evet, pardon. Arkadaşlarla Magnolia Club'dayım. Ne oldu? Uğramak ister misin? Arkadaşlarla ve benimle takılmak ister misin?"

"Şehirden

ayrılıyorum." "Ne?"

"Buradan uzaklaşmam lazım. Uçak bileti aldım."

"Mantıklı davranıyor musun? Daha konuşmadık bile. Bütün hafta boyunca seni aramaya çalıştım, buluşabilelim diye, Sergio. Neden yönetim kurulu üyeliğinden istifa ettin?" Sesimi alçaltıyorum. Ne kadar kızgın olduğumu ona duyurmayacağım.

"Yönetim kurulu üyeliğinden vazgeçtim çünkü şu anda işime odaklanamıyorum."

"Ne?" Öfkemi içimde tutmam gerekiyor. O hiç işine odaklanmadı. Benim dediklerimi yapıyor ve bu şekilde kontrolü elimizde tutuyoruz. Derin bir nefes alıyorum, elim telefonu o kadar sıkı sıkıyor ki kırılmasından korkuyorum.

"Artık işlerle ilgilenmiyorum. Parayla da. Her kötülüğün kaynağıdır. Sadece sevgi istiyorum. Ve bu beni mahvetti. Arzularım beni kör ve kırık bir yola sürükledi."

Ne halt ediyor bu adam?

Öfkeleniyorum ama ona ne kadar kızgın olduğumu belli edemem. Duygusal ve olgunlaşmamış kardeşimle uğraşmak, küçük bir çocukla ya da muhtaç bir eşle uğraşmak gibi. Muhtemelen bu yüzden hayatımda çocuk ya da eş istemiyorum. Asla. Asla ama asla.

"Sergio, üzgün olduğunu anlıyorum, ama paraya ihtiyacın yok da ne demek? Bu öğleden sonra muhasebeci Manny ile konuştum ve bana on milyon dolar çektiğini söyledi."

"Çünkü hayatta kalmak için paraya ihtiyacı vardı. Ona dünyayı verebileceğimi ve vereceğimi göstermek istedim. O benim hayatımın aşkı, benim harika, muhteşem kraliçemdi." Hıçkırarak ağlıyor. "Ama bu yeterli olmadı."

"Bir dakika, ne? Sergio, ne diyorsun sen? Kime verdin?" Daha derin nefesler. "On milyonun tamamını değil mi?"

"Sevgili prensesim. Ama yine de beni terk etti. Benimle birlikte olmak istemediğini söyledi. Benimle evlenmeyecek. Bana, istediği her şey olmadığını söyledi. Bana bunu nasıl yapabilir? Bunun kader olduğunu sanıyordum. Ne yapacağımı bilmiyorum, Sebastian. Onun hayatımın aşkı olduğunu sanıyordum." Sesi titriyor. "Sonsuza kadar mutlu yaşayacağımız hayat. Ama o, benim ona bağlı olmadığımı söyledi, ama bunu öneren oydu..."

Derin bir nefes alıyorum. Bu ilişki umurumda bile değil. "Neredesin? Gelip seninle yüz yüze konuşabilirim. Ben..."

"Hayır. Uçağa binmek üzereyim. Bir saat sonra kalkacak."

"Ne demek istiyorsun?" Şimdi aptal olan benim.

"Tayland'a gidiyorum. Kendimi bulmam lazım. Hayatımda ne yapmak istediğimi anlamam lazım."

"Bu iyi bir fikir değil. Önemli bir yönetim kurulu toplantımız var ve..."

"Bu tür şeyleri düşünmem gerektiğini biliyorsun, Sebastian. Senin aşık olmamak ya da ilişki yaşamamak, benim de öyle olduğum anlamına gelmez. Bu beni derinden etkiledi."

"Sergio, ben..."

"Seninle iletişime geçeceğim, tamam mı? Çok şey yaşadım. Kafamı boşaltmam lazım. Tekrar çok kötü bir duruma düşmek istemiyorum ve şu anda kendimi çok kötü hissediyorum. O benim kalbimi kırdı."

Dudaklarımı sıkıştırarak, ne zamandır çıktıklarını ya da onu nerede tanıdığını sormak için duyduğum dürtüyü bastırıyorum. O her zaman benim onu yargıladığımı düşünür ve öyle olsa da, bunu bilmesini istemiyorum. Özellikle de bu kadar hassas olduğu için. Zaten sevdiğim bir aile üyesini kaybettim. Onu da kaybetmek istemiyorum.

"Tamam," diyorum, alnımı ovuşturarak. "Tayland'da dinlenmek iyi bir fikir gibi görünüyor," yalan söylüyorum. Bu şimdiye kadarki en kötü fikirdi, ama ona bunu söylemeyecektim. Sergio, benim için çok dikkatli davrandığım tek kişiydi. "Tayland'a git, dinlen, yüz, güzel yemekler ye... ve sonra gelecek hafta buraya geri dön."

"Nasıl hissedeceğime bakacağım." Telefonu kapatıyor. Düşük, boğuk bir ses göğsümden çıkıp boğazımdan dışarı çıkıyor. Öfke ve sinirden kendimi kaybediyorum.

"Selam, koca adam." Kızıl saçlı bir kadın yanımda durur. Elinde içeceklerle dolu bir tepsi tutmaktadır. "Her şey yolunda mı?" diye sorar yumuşak bir sesle. O da açıkça estetik yaptırmış, ama sarışın kadar abartılı değil. Dudakları hariç. Dudakları her an patlayacakmış gibi görünüyor.

"İyiyim. Teşekkürler." Kafamı sallıyorum.

"Peki, bir şeye ihtiyacın olursa..." Dudaklarını yalar. "Herhangi bir şeye, yardım etmeye hazırım."

"Teşekkürler. Aklımda tutacağım." Yavaşça başımı sallayıp masaya geri dönüyorum, sarışının gitmiş olmasına minnettarım. Keyfim yok ve alaycı ruh halim de uçup gitmiş.

"Her şey yolunda mı?" Jack sorar, diğerleri borsa hakkında konuşmaya devam ederken.

"Evet. Sergio'ydu. Kalbi kırıldı ve şimdi Tayland'a gidiyor." Karanlık deri koltuğa otururken gözlerimi devirdim. "Acısından kurtulması gerekiyor." Saçma sapan sözler ağızımdan çıkarken dudaklarım inceldi.

"İlişkinin bitmesini kötü mü karşılıyor?" Jack endişeli görünüyor ve öne eğilip bana destek olduğu için minnettarım. "İyi olacak mı? Ayrılmak ister misin?"

"Ne olduğunu bilmiyorum. Sergio ile işler zor. Tepkileri her zaman aşırı oluyor." İç çekiyorum. Kardeşim bana sonsuz bir endişe kaynağı. Düşünmeden tepki veriyor, bazen o kadar kötü kararlar alıyor ki onun için endişeleniyorum. Ben de sinirliyim. Bu kadın her kimse, ondan on milyon dolar aldı ve onu o kadar üzdü ki yönetim kurulu üyeliğinden istifa etti. Bu da şirkette yapmak istediğim değişiklikleri etkiliyor.

Bu kadın her kimse, entrikacı bir altın avcısıydı. Onun gibi kadınlar, erkekleri kullanıp paçayı sıyıramayacaklarını öğrenmeliler. Kardeşimi kolay lokma olarak gördüğüne ve çalınan parayı harcarken bir yerlerde gülüp durduğuna eminim.

Deri koltuğa yaslanıp konuyu değiştirmeye karar veriyorum. Ne yapacağıma karar vermeden önce her şeyi sindirmem gerekiyor, çünkü mutlu değilim.

"Ee, Jack, kardeşin nasıl?"

"Son zamanlarda onunla konuşmadım." Jack omuz silkiyor ve bana alaycı bir gülümseme atıyor. "Ama sanırım iyi gidiyor. Sanırım son kız arkadaşından ayrıldı. Ama bu onun kararıydı. Tayland'a kaçmak yok onun için." Yüzünü buruşturuyor. "Sevimli bir kızdı. Onun için üzülüyorum."

"İyi ki o iyiymiş. Peki ya sen? Son konuşmamızdan bu yana birkaç hafta geçti. Biriyle görüşüyor musun?"

"Biriyle mi görüşüyorsun? *Görüşmek ne demek*, lütfen tanımla."

"Bu ne şimdi, Scripps Ulusal Hecceleme Yarışması mı?" Kahkahayı bastım. "Hiç bir kadınla randevuya çıktın mı? Ailelerle tanıştın mı? Yüzük aldın mı?"

"En son görüştüğümüzden beri yok, ki o da altı hafta önce bile değildi. İş seyahatindeydim, eğlenmeye vaktim yoktu." Mavi gözleri eğlenerek başını salladı. "Sence ne kadar hızlı hareket ederim?"

"Bilmiyorum." Gülümsedim. "Benden daha hızlı."

"Peki ya sen, Seb? Biriyle çıkıyor musun?"

"Hayır. Yani, birkaç kez randevuya çıktım. Yaklaşık iki hafta önce bir kadınla akşam yemeğinde buluştum, ama sürekli Hawaii'ye gidip sahildeki bir penthouse süitte kalmak istediğini ima ediyordu. Ben bir kadını Hawaii'ye götürüp süit tutacak türden bir adam değilim, anlıyor musun?" Titriyorum. "Bir kadınla arka arkaya bir geceden fazla vakit geçirmek zorunda kalma düşüncesi beni ürpertiyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Başını sallayarak gülümser ve içkisini yudumlar. "Peki, geçen sefer golf oynarken tanıştığım kız ne oldu? Adı neydi?"

"Sapphire mi? Bookmark Group'ta pazarlama departmanında çalışıyordu. Sonunda nişanlandı." Gülererek cevap verdim.

"Yazık."

"Aslında değil. Hâlâ sevişmek istiyordu, ama bu benim tarzım değil." "Bir dakika, nişanlıyken mi?"

"Sanırım gerçek bir erkeğe geçmeyi umuyordu," diyorum, sırtarak. "Ama ben o tür oyunlara meraklı değilim. Ya da o yaşam tarzına. İlişkisi olan kadınlarla uğraşmam."

"Biliyorum. Oxford Altısı olmamızın bir nedeni var; bize fayda sağlamayan durumlarda ikinci planda kalmaz veya uğraşmayız."

"Evet, biz harikayız." Sıkı sıkıya bağlı arkadaş grubumuza göz gezdiriyorum. Hepimiz otuz beş yaşındayız, hepimiz milyarderiz. Hepimiz bekâriz. Hepimiz gülünç derecede yakışıklıyız. Hepimiz kadınları sinekler gibi uzaklaştırmak zorundayız. Arkadaşlarımı seviyorum. Onlar benim için kardeş gibidir. Yine de bazen hepimizin mutlu olup olmadığını merak ediyorum. Gerçekten mutlu olup olmadığımızı. Bazen bunun zirveye ulaşmak olup olmadığını merak ediyorum. Paramız var. Arkadaşlığımız var. Gücümüz var. Yine de hiçbirimiz ciddi bir ilişki yaşamadık. Dahası, hiçbirimiz yerleşik bir hayata geçmek istemiyoruz.

Bizim tam bir bekarlar olmamızın iyi mi yoksa kötü mü olduğunu hala bilmiyorum — ya da bazı "basın mensuplarının" dediği gibi, playboyolar olmamızın. Belki de her zaman işe ve para kazanmaya o kadar odaklandığımız için, yerleşik bir hayat kurmak hiçbir zaman önceliğimiz olmadı. Benim için öyle olmadığını biliyorum. Benim gibi ebeveynler varken, asla evlenmek istemem. Beni deliye çevirebilecek bir kadına bağlanmak istemem, ya da daha kötüsü, benim deliye çevirebileceğim birine.

Annemin babamı nefret ettiğİ gibi, birinin beni tutkuyla nefret etmesini istemiyorum.

Hayatımın dış dünyaya karşı bir rol olmasını istemiyorum.

Sırf çocuk sahibi olmak için çocuk sahibi olmak istemiyorum, ama içten içe onlardan nefret edip onlara kızgın olmak istemiyorum.

Sadece huzurlu bir hayat yaşamak istiyorum. İstedİğim gibi gelip gitmek istiyorum. Kimseye hesap vermek istemiyorum. Her hareketimin analiz edilip tartışılmasını istemiyorum. Sabah uyandığım da aklımda kahvaltıda ne yiyeceğim ve o gün ne kadar para kazanacağım dan başka bir şey olmamasını istiyorum.

Kimseye hesap vermek zorunda olmadığım bir hayat yaşamayı seviyorum. Kimseyi hor görmemek veya nefret etmemek. Kimseye bakmak zorunda olmamak. Böylesi daha kolay.

Ancak, kendime dürüst olursam, sabah uyandığım da Sergio'yu, yaptığı hataları ve başarısızlıkları ve ona nasıl yardım edebileceğimi düşündüğüm ve büyük bir umutsuzluk hissettiğim günler oluyor. Bazen her şeyi bırakıp, ne yaparsa yapsın diye düşünüyorum. Bu, kendini yok etmesine yol açsa bile.

Ama sonra David'i düşünüyorum. Kuzenimi. En iyi arkadaşımı. Beni gerçekten gören ilk kişiyi. Bana göz kulak olanı. Beni güldüren. Beni kanatları altına alan. Beni seven.

Ve onun hatalarına değil, kendime odaklandığım tek anı düşünüyorum. Ve olanları düşünüyorum. Sonra tekrar Sergio için endişelenmeye başlıyorum. Çünkü o benim kanımdan. Ve onun için her şeyi yaparım. Ve bunu itiraf etmek için fazla erkeksi değilim.

"Sanırım bir telefon etmem gerek." Jack'e bakıp ayağ a kalkarken zihnim hızla çalışıyor. Sağ elim kaşınıyor ve beynim hızla çalışıyor. Bir kadının kardeşimden on milyon dolarını almasına çok kızgınım. Kardeşimin bir haftadır benden kaçıp başka bir ülkeye kaçacak kadar moralinin bozuk olmasına çok kızgınım. Yapamadığım için çok kızgınım.

sonrasını kontrol edemem. En azından Sergio ile bunu yapamam. Bu gizemli kadının hayatına sızıp, Laurence ile uğraşarak büyük bir hata yaptığını gösterebilirim.

"Bir tur daha sipariş etmemi ister misin, sonra dart oynarız?" Jack, soğuk ifademi fark ederek gözlerini kısarak sorar. "Birine bomba mı atıyorsun?"

"Olacağım." Yüzümü buruşturarak başımı sallıyorum. "Bir tur daha iyi olur. Hemen dönerim." Odanın kenarına, koyu kırmızı kadife perdelerin yanına gidip telefonumu çıkarırım. Louisa'nın numarasını ararım. O, şirkette araştırma asistanım olarak çalışan eski bir arkadaşımıdır. Odanın oldukça kalabalık olduğunu fark edince koridora çıkarım. Konuşmamın duyulmasını istemiyorum. Koridordan ilerlerken kendimi vestiyerin yanında buluyorum. Az önce gördüğüm sarışın kadın orada, ortama uymayan bir şekilde elindeki bir şeye bakıyor. Kafasını kaldırıp beni görüyor, bir an gülümsüyor, ama ben gülümsemediğim için hemen başka yere bakıyor. Gözlerini başka yere çevirirken gözlerinde bir şey parlıyor. Daha önce fark ettiğim bir ateş. Moda zevki olmasa da, çok ateşli bir kadındı.

Telefon birkaç kez daha çalar ve tam kapatmak üzereyken Louisa cevap verir.

"Selam Sebastian. Nasılsın?" Sesi telefonda her zamanki gibi nefes nefese. Bunu benim için bilerek mi yapıyor, yoksa sadece cevap verirkenki sesi mi böyle, hiç anlayamıyorum. Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Onu on altı yaşımızdan beri tanıyorum. Sinemada tanıştık, benim arkadaşlarımla onun arkadaşları bir araya gelmişti. Sonra hep birlikte hamburger yemeye gittik ve akşamın ilerleyen saatlerinde, bir ara sokakta bana oral seks yaptı. O an mutluydum, ama daha fazlasıyla ilgilenmiyordum. O günlerde, suçluluk duygusu ve başarısızlık korkusu uyanık olduğum her anımı tüketiyordu. Birkaç ay boyunca benimle flört etti, ta ki sonunda benim grup halinde takılmaktan başka bir şeyle ilgilenmediğimi anlayana kadar. Arkadaşlarımdan biriyle çıkmaya başladığında minnettar olmuştum. Ve daha da minnettar olmuştum ki, ortada hiçbir drama yoktu. O sadece hayatına devam etmişti. O zamandan beri, biz sadece tanıdıklar olarak kaldık.

Sosyal çevrelerimiz sık sık kesişiyordu, ama biz kendimiz hiç o kadar yakın değildik.

Bana iş için ulaştığında, onu pazar araştırmacısı olarak işe aldım ve kısa sürede araştırmacı pozisyonuna yükseldi. İşini doğru ve hızlı yapacağına güveniyordum. Beni yıllardır tanıdığı için, kişisel hayatım ve geçmişim hakkında her şeyi biliyordu. Bu durum bu durumda çok yardımcı olacaktı.

"Benim için bazı bilgileri araştırabilir misin?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, hemen konuya girerek. Şu anda küçük konuşmalar için vaktim yok. "Senin için özel bir projem var."

"Tabii. Ne bilmek istiyorsun?" Hemen iş moduna geçti.

Doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ederek derin bir nefes aldım. Hayatıma devam etmeliyim. Sergio'yu izlemeli ve her şeyi unutmaliyim. Üzerinde çalışmam gereken çok sayıda iş projem var, ama yine de midemde bir rahatsızlık hissediyorum. Bunu unutamayacağım.

"Derin bir nefes aldın," dedi, sesi artık yumuşaktı. "Ne oldu? Bana anlatabilirsin, Sebastian."

"Sergio ile ilgili." Unutmam gerek. "Bu gece bana bazı şeyler söyledi..."

"Sergio mu?" Sesi gergin bir şekilde yükseldi. "Ne dedi?" "Yine çılgına dönmüş."

"Neden bahsediyorsun? Bir şey olduğunu bilmiyordum..."

"Neden bileyim ki? Bak, bir kızla çıkıyor..." "Adı ne?"

Hemen sözünü kesti.

"Ben de bunu öğrenmeni istiyorum."

"Oh. Tamam. Özür dilerim. Bana tam olarak neler olduğunu anlat." Sesi yine alçalmıştı.

"Bir kızla çıkıyor. Ona on milyon dolar verdi. Ve onun yüzünden ve *kalp kırıklığı* nedeniyle yönetim kurulundan ayrıldı." Ses tonumdaki alaycı tavrı engelleyemiyorum.

"Şirketin yönetim kurulundan değil! Sunflower birleşmesi için onun oyuna ihtiyacın var."

"Aynen öyle. O kontrolünü kaybetti, Louisa. Kontrolden çıkacağından korkuyorum. Görüştüğü kadın hakkında bilgiye ve aralarında tam olarak neler olduğuna ihtiyacım var."

"Tabii ki. Hemen hallederim. Başka bir şey var mı?" "Hayır, hepsi bu kadar. Ah, bir şey daha var Louisa."

"Hmm?"

"Bu bilgiye acilen ihtiyacım var." "Evet, Doktor," diye alay etti. "Şaka yapmıyorum."

"Biliyorum. İstersen, şimdi ne bulabileceğime bakabilirim. Sonra bu gece geç saatlerde gelirim ve bulduğum her şeyi gözden geçiririz..."

"Yarın sabah beni ara. Arkadaşlarla kulüpteyim."

"Oh. Tamam. Jack orada mı?" O, Jack'e her zaman ilgi duymuştu, ancak Jack ona hiç ilgi göstermedi. Belki de bana oral seks yaptığını bildiği içindir, ya da belki de umurunda olmadığı içindir. O güzel bir kadın ve çoğu erkek ona ilgi duyuyor. Ama Jack, nedense, ondan hoşlanmıyor bile. Sanırım o da bunu hissediyor ve belki de bu yüzden ona daha da ilgi duyuyor. Kadınlar her zaman kendilerini istemeyen erkeklerin peşinden giderler.

O da bazen benimle flört ediyor, ama ben bunu ciddiye almıyorum. Bunun sadece onun kişiliği olduğunu biliyorum. O bir flörtçü. Eğlenceyi seven bir kız. Hiçbir şeyi ciddiye almıyor. Eğlenmeyi, şımartılmayı, dışarı çıkıp parti yapmayı seviyor.

"Sonra konuşuruz Louisa. Sabah bulduklarını bana gönder." O daha fazla konuşmadan telefonu kapatıyorum. Daha fazla bilgi edindiğimde ne yapacağımdan emin değilim, ama bu konuyu öylece geçiştiremeyeceğimi biliyorum.

Masaya döndüğümde, Jack, yüzümdeki somurtkan ifadeyi görünce kaşlarını kaldırdı. "Her şey yolunda mı? Sanki düşmanca bir devralma için yönetim kurulu odasına girecekmişsin gibi görünüyorsun."

Sırıttım. "Belki de öyledir. Az önce Louisa ile konuşuyordum."

"Oh." Yüzünü buruşturur. Onu sevmediğini hiç saklamaz. Nedenini bana hiç söylememiştir ama.

"Bu surat neyin nesi?"

"Onun seni çok istediğini biliyorsun."

"O beni istemiyor. Uzun zamandır arkadaşız. Benim için çalışıyor. Aramızdaki durumu biliyor. İlişkimiz tamamen profesyonel."

"Hala seni istediğini düşünüyorum." Omuz silkiyor. "Ama neyse. Senin için ne araştırıyor?"

"Sergio'nun kalbini kıranın kim olduğunu bilmek istiyorum. Güvenen küçük kardeşimin on milyon dolarını çalan kadının kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Neden?"

"Henüz bilmiyorum. Belki ona bir ziyaret yapabilirim. Belki o paranın nereye gittiğini anlayabilirim. Daha büyük bir planın parçası olup olmadığını görebilirim. Onu yıkmak için kurumsal casusluk yapıp yapılmadığını görebilirim." Tehlikeli bir şekilde gülümsüyorum. "Belki biraz intikam alabilirim."

"İntikam." Gözleri parlar ve öne doğru eğilir. " , mafya filmlerinde duymayı beklediğim sözler." Kıkırdar. "Ciddi misin?"

"Ne diyebilirim ki? Hayat kısa. Bana veya aileme yanlış yapan olursa, bedelini ödettiririm."

"Anlıyorum." Başını sallar, ama konuşmaya başka bir şey eklemek ister gibi görünür.

"Çok fazla insan hayatta hiçbir sonuçla karşılaşmadan paçayı sıyrabileceğini düşünüyor. Belki bu bayanın yaptığı şey mahkemede yargılanabilir bir şey değildir, ama bazen savcı, yargıç ve jüri olmak zorundayız."

"Ne?" Bana bakıyor. "Ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Ama Sergio'nun kalbini kıran ve onun parasının yarısını alan kadını bulup bir şeyler yapacağım."

Jack şaşırmış görünüyor. "On milyon onun parasının yarısı mı? Ben sanıyordum ki..."

"Şu anda elinde olan tek şey bu." Gülerek, "Ama üç yıl içinde yarım milyar dolara erişebilecek. Ve manipülatif bir kadının gelip, ucuz seks ve tatlı dilli yalanlarla bunu elde etmesini istemiyorum."

"Anlıyorum." Jack kabul eder. "Hayır, anlamıyorsun."

"Sergio kolay lokma." Kafamı sallıyorum. "Bir kadın yüzünden Tayland'a gittiğine inanamıyorum. O kadın bedelini ödeyecek

bunu ödeyecek."

"Onun iyi olacağını biliyorsun, değil mi? O sadece..."

"Evet. O iyi olacak. Tayland'a gidiyor. Plaja gidecek. Rahat ol. Sonunda bunu atlatacaktır. Ama sesi çok kötü geliyordu, Jack. O bizim gibi değil. Bu tür şeyleri kişisel algılıyor. İyi bir kalbi var. Bir kadına onu sevdiğini söylediğinde, buna inanıyor. Kadınların en kötü dolandırıcılar kadar kurnaz olabileceğini bilmiyor." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Onun çaresizliği yüzünden aptalca bir şey yapmasını istemiyorum, anlıyor musun?"

"En azından Tayland'da araba kullanmayacağını biliyorsun."

"Evet. Umarım başka aptalca kararlar almaz." "Yani ona yalan söyleyen bu kadını bulup cezasını vereceksin? Sanırım onu baştan çıkardıktan sonra parasıyla kaçtı, değil mi?"

Sandalyeye yaslanıp bacaklarımı uzatarak sııttım. "Tarihteki en iyi baştan çıkarıcı yalancı piç kurusu olmayı planlıyorum." Gözlerimi kısıyorum. "Kardeşimden çalan kadın henüz bilmiyor, ama hayatı bir kasırga gibi alt üst olacak. Ve ben işimi bitirdiğimde, sevdiği her şey yok olacak. Sergio Laurence ile hiç tanışmamış olmayı dileycek."

Jack gözlerini kocaman açarak bana bakıyor ve sözlerimden şok olduğunu anlayabiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, ben de şok oldum. Ama bu isimsiz kadına kalp kırıklığı ve ihanetin gerçek anlamını göstermeye kararlıyım. Bir daha başka bir erkeği manipüle etmeden önce iki kez düşünecek.

Üçüncü Bölüm

Willow

"Bir gün, hayatımın aşkıyla tanışacağım ve o muhteşem biri olacak," diyorum ve kraliçe yataktaki kabarık yorganı silkeliyorum ve önceki akşam Magnolia Club'da tanıştığım tüm iğrenç erkekleri düşünmemeye çalışıyorum. "Ve o bana bir köylü gibi değil, eşit bir insan gibi bakacak. Ve beni ayaklarımdan kaldıracak."

"Ben de birini bulmayı umuyorum," diyor Katherine, pencereyi isteksizce toz alırken. Bu, son bir saat içinde temizlediğimiz dördüncü oda ve hepimiz yorgun hissediyoruz.

"Ben de," diyor Brielle, aynaya sprey sıkıp kuru bir bezle coşkuyla silerken. "Hayatımın geri kalanını otel odalarını temizleyerek geçirmek istemiyorum."

"Ya da iki işte çalışmak." Esniyorum, önceki gece uzun süre ayakta durmaktan vücudum yorgun düşmüş. "Özellikle bahşiş almayacaksam, öğleden sonraları bu iş için Manhattan'a ne kadar süre daha gidebileceğimi bilmiyorum."

"Biliyorum. Ben de hamburgercide garsonluk yapmaktan hoşlanmıyorum." Brielle, artık parlak olan aynada kendi yansımasına bakıyor. "Sanki gözeneklerimden yağ sızıyor gibi hissediyorum." Alnını ovuşturuyor. "Orayı Grease Joint (Yağcı) olarak yeniden adlandırmalılar."

"Ha ha, anlıyorum. Magnolia Club'ın adını 'Snoblar Burada Yemek Yiyorlar Kulübü' olarak değiştirmeliler." Kıkırdayarak gülüyorum. "Zenginlerin hizmetçilere ayıracak zamanları olmadığını biliyorum, ama bazılarının bu kadar kaba olabileceğini bilmiyordum

. Korkunçtu. Eğer bir gün çok zengin olursam, herkese nezaket ve saygı ile davranacağım."

"Gerçekten korkunç muydular?" Brielle yüzünü buruşturup burnunu kıvrarak sorar. "Kapitalist domuzlar gibi mi?"

"Yani, hayır," diye dürüstçe itiraf ettim. "O kadar kötü değillerdi, ama beni gerçekten görmediklerini anlayabiliyordum, anlıyor musun? Ve sonra bir adam, cebini karıştırdığımı sandı. Neredeyse kovulmama neden oluyordu. Sonra sanki onu tanıyormuşum gibi davranmaya başladı. Oysa hayatımda o adamı hiç duymamıştım."

"Ama onun yakışıklı olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye sorar Katherine ve ben onu düşünmeden edemiyorum.

"Yani, sevimli doğru sıfat değil. Muhteşem. Seksi. Karizmatik." Gülüyorum. "Aptal gibi görünüyordu, ama hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkeklerden biriydi. Uzun boyluydu, koyu saçlı, koyu gözlü, dolgun dudaklı..." Katherine ve Brielle bana aptalca bakışlarla bakarken duraksıyorum. "Bakın, pisliğin tekiydi, ama yakışıklı bir erkeği takdir edebilirim." Gülerek devam ediyorum. "Onunla evlenmezdim, ama hey, yatakta ateşli bir gece geçirirdim." Onlara göz kırpyorum. "Elindeki malzemeyi nasıl kullanacağını çok iyi biliyor gibi görünüyordu."

"Sapık." Brielle kıkırdar ve yatağın kenarına oturur. "Clark Kent'e yeni işinden bir milyarderle yatmak istediğini söyleme ama. İkinci bir randevu alamayabilirsin."

"Ben aptal değilim." Yatağı yeniden yapmam gerekecek olsa da, onun yanına oturuyorum. "Umarım iyi biridir. Onunla tanışmak için biraz gerginim."

"Oh hayır, neden?"

"Bilmiyorum. Bazen onunla konuşurken, bir şeyler biraz tuhaf geliyor."

"Eminim henüz tanışmadığın içindir." Katherine de yatağa oturur. Uzun, düz siyah saçları yanağına değerek yatağa uzanır. "Eminim onunla yüz yüze tanıştığında, kıvılcımlar saçılacak."

"Umarım ışın kılıcı kıvılcımları olmaz." Gülerek yatağa yaslanırım. Şimdi tavana bakıyorum ve Katherine ile Brielle'in de yaslandığını hissediyorum, omuzlarımız yan yana, hepimiz küçük bir mola veriyoruz.

"Umarım Darth Vader değildir," diyor Brielle kıkırdarak. "Umarım harika biridir ve benimle Kat için iki kardeşi vardır. O zaman harika olur."

"Kardeşlerle evlendiğimizi düşün." Katherine ellerini havaya kaldırıyor. "O zaman gerçekten kardeş olurduk."

"Bu harika olurdu." diye onaylıyorum. "Ama fazla umutlanmayalım. Henüz ilk randevuya bile çıkmadım." Derin bir esneme yapıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Sence kendi otelimizi satın almak ve bunu kendimiz için yapmak için yeterli parayı biriktirebilecek miyiz?" Tekrar esniyorum ve uykunun beni ele geçirmek istediğini hissediyorum. "Yanlış anlama, Charlotte'un burayı işletmemize izin verdiği için minnettarım, ama..."

"O bizim hayallerimizi çaldı ve tüm işi bize yaptırıyor." Brielle'in sesi soğuk. O ve Katherine, Charlotte'u ve teyzemi nefret ediyorlar. "O, bir yatak ve kahvaltı işletmesi sahibi olmakla hiç ilgilenmiyordu, ama yine de bunu satın almaya karar verdi."

"Bunu tamamen bize ders vermek için yaptı." Katherine başını sallıyor. "Burada temizlik yapıp çalışmak için yeterince iyiyiz, ama gerçek anlamda söz sahibi olmak için yeterince iyi değiliz."

"Biliyorum." Gözlerimi açıp iki arkadaşına bakıyorum. "En azından o pek burada değil. Ve sonunda yeterince para biriktirdiğimizde, kendi yerimizi alacağız."

Hepimiz o hayali gerçekleştirmek için düşünürken sessiz kalırız. Beş yaşından beri en iyi arkadaşız ve açıkçası, Katherine ve Brielle olmasaydı hayatımda ne yapardım bilmiyorum.

"Sizi seviyorum kızlar, ve şunu söylemek istiyorum ki, zengin ve ünlü olduğumda da sizi sevmeye devam edeceğim."

"Oh, kes sesini," diyor Katherine gülerek. "Ama zengin olduğunda sana bu sözünü hatırlatacağım."

"Sence kendi otelimizi satın alacak kadar paramız olacak mı?" Brielle, sesi titreyerek sorar.

Ona bakıyorum, ela yeşil gözlerine bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Buna yürekten inanıyorum. Bir gün, alacağız."

"Evet, umarım öyle olur, çünkü hayatımın geri kalanında Cinderella'nın en iyi arkadaşlarından biri olmak istemiyorum," diyor Brielle, yarı şaka yarı ciddi. O zaman gülmeye başlıyorum. Benim Cinderella olduğum bir şaka var.

Çünkü teyzem ve kuzenim Charlotte ile birlikte yaşıyorum ve onlar bana biraz hizmetçi gibi davranıyorlar, ama ben kendimi prenses gibi hissetmekten çok uzağım. Annem ve babam bir trafik kazasında öldüklerinde beni yanlarına aldıkları için onlara sonsuz minnettarım. O zamanlar sadece beş yaşındaydım. Onları hatırlayamayacak kadar küçüktüm, ama kaybın ve acının yükünü içimde taşıyacak kadar büyüktüm. Geceleri beni yatağıma yatırıp, kucaklayıp sıkıca sarıldıklarını hatırlayacak kadar büyümüştüm. Beni sevdiklerini söylediklerini hatırlayacak kadar büyümüştüm. Birlikte yaşayamadığımız anıları özleyecek kadar büyümüştüm.

"Charlotte deniyor..."

"Charlotte, onun için oteli işleterek deneyim kazandığımız için ona borçlu hissediyoruz, ama bize neredeyse hiçbir şey ödemiyor," diyor Katherine acı bir şekilde. "Biz burada tuvaletleri temizliyor, yatakları yapıyor, misafirleri karşılıyor, süpürge yapıyor, telefonlara cevap veriyoruz, peki o nerede? Kim bilir kiminle, kim bilir ne yaparken dünyayı dolaşıyor."

"Yani, anlıyorum, ama o olmasaydı ben nerede olurdu? Sokaklarda olabilirdim. Koruyucu ailede olabilirdim. Olabilirdim..."

"Evet, anlıyorum," diyor Katherine, başını sallayarak, ama yüzündeki ifade hala kızgın görünüyor. "Sanırım bu, onun ve annesinin hayatlarında yaptıkları tek iyi şey."

"Evet. Teyzem beni evine almak zorunda değildi. Babamla o kadar da yakın değildi."

Katherine ve ben tartışırken Brielle sessiz kalıyor, ama yüzündeki ifadeyi görebiliyorum.

"Ne?" İkisine de gerçekten kızgın olmasam da, ona keskin bir bakış attım. Beni yeterince uzun süredir tanıyorlar, teyzemin ve kuzenimin bana nasıl davrandığını biliyorlar.

"Teyzen Mildred, babanın küçük kız kardeşiymiş. Seni büyütmek için kullanmak üzere, anne babanın tüm mirasını o almamış mıydı?" Ben yüzümü buruşturunca sözünü keser. "Kusura bakma." Ellerini havaya kaldırır ve bana sarılır. "Onlar berbat insanlar, onlardan nefret ediyorum."

"Beni evine aldığımda beş yaşındaydım. Hayatım boyunca bana baktı. Bu çok paraya mal oldu."

"Charlotte bu oteli satın almak için parayı nereden buldu ki?" Katherine yüzünü buruşturarak sordu.

"Birkaç yıl önce piyangoyu kazandı, hatırladın mı? Ve burayı satın almaya karar verdi."

"Evet, sanırım şanslıydı."

En yakın iki arkadaşına bakıyorum. "Her neyse, üzülmeelim ve nankörlük yapmayalım. İkimizin de işi var. Burayı işletiyoruz ve birlikte olabiliyoruz. Onları neredeyse hiç görmüyoruz."

"Tanrıya şükür," diyor Brielle yataktan kalkarken. "Tamam, bugün tuvaletleri temizlemeyeceğim." Bize sert bir bakış atıyor. "Dün temizledim, bugün bok temizlemek istemiyorum. Yorgunum."

"Ben de yapmak istemiyorum," diyor Katherine. "Yani, dürüst olmak gerekirse, bok temizlemek için yeterince para almıyorum."

"Tamam, ben yaparım," diyerek ben de ayağa kalkarım. "Bu ay bizim için gerçekten iyi geçecek gibi hissediyorum. Artık hepimizin ikinci bir işi var. Farkına bile varmadan buradan çıkmış olacağız."

"Umarım öyledir, çünkü rezervasyonlar düştü." Brielle kaşlarını çatır. "Charlotte son Zoom toplantısında, daha fazla para kazanmaya başlamazsak maaşlarımızı düşürmek zorunda kalacağını söylememiş miydi?"

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz. Burası çok şirin bir oda ve kahvaltı tesisi, ama kimse bunu bilmiyor," diyor Katherine. "Reklam bile yapmıyor. İnsanlar bunu nasıl bilecekler?"

"Belki biz onun için pazarlama yapabiliriz. TikTok hesabı açmamız gerektiğini söylemiştim," diyorum gönüllü olarak.

"TikTok için vaktimiz yok. Rezervasyonlar, temizlik, yemek pişirme ve diğer işlerle uğraşıyoruz."

Arkadaşlarıma bakıyorum. "Biliyorum."

"Bunu söylemek istemiyorum Willow, ama hayallerimin erkeğini bulursam..." Katherine sırtarak dans etmeye başlar. "Kendi evimizi alana kadar buradan ayrılacağım."

"Ben de," diyor Brielle gülerek.

"Ben de öyle," diyorum. "Ama ne yazık ki, hayallerimizin erkeğini henüz bulamadık, bu yüzden bu yatak ve kahvaltı tesisinde çalışmaya ve elimizden gelenin en iyisini yapmaya devam edeceğiz."

"Ama bu gece onunla tanışabilirsin. Randevun birkaç saat sonra değil mi?"

"Evet." Vücudumda sıcak bir his yayılıyor. "O zaman bu tuvaletleri temizleyip eve gidip duş alayım da temiz ve ferah olayım."

O sırada telefonum çalmaya başlar ve ekranı görünce kalbim hızla çarpmaya başlar. "Aman Tanrım. Sanırım o. O medyum mu?"

"Kim?" diye sordu Brielle.

"Tabii ki onunla sohbet ettiği adam." Katherine kıkırdar.

"Şşş!" derim ve telefonu açarım. "Merhaba, ben Willow."

"Willow. Bütün gün seni düşündüm." Sesi şehvetli ve alçak.

"Öyle mi?" Sinirli bir şekilde dudaklarımı yaladım.

"Evet. Bu geceyi ve ne kadar eğleneceğimizi düşünüyordum."

"Ben de sabırsızlanıyorum."

"Senin giymeni düşündüm..."

"Hey, birazdan seni arayabilir miyim? Şu anda çalışıyorum da."

"Olur." Sesinden rahatsız olduğu anlaşılıyor. "Ama çok uzun sürmesin."

"Hmm, tamam." Telefonu kapatıp kaşlarımı çattım. "Sanırım bana ne giymem gerektiğini söyleyecekti." Yüzümü buruşturdum. "Bu romantik olmalıydı, ama onu biraz kontrolcü ve sinir bozucu buluyorum." Uzun bir nefes aldım. "Yine de gitmeliyim, değil mi?"

"Tabii ki!" Brielle heyecanla başını sallar. "Muhtemelen telefonda gergin olduğu içindir."

"Sanırım öyle." Artık parıldayan cam aynaya doğru yürüdüm ve yansıma baktım. Yeşil gözlerim bana bakıyordu. Yorgun görünüyorlardı. Sarı saçlarım cansız ve düz görünüyordu, yüzümün iyice temizlenmesi gerekiyordu. Gerçekte yirmi beş yaşında olduğum halde, otuz beş yaşında gibi görünüyordu.

Alt dudağımı ısııyorum. Yorgun, bitkin, endişeli ve gerginim. Ağlamaya izin vermeyeceğim çünkü teyzem ve kuzenim beni yanlarına aldıkları ve bir işim olduğu için şanslıyım.

Ailemin, başka bir sürücünün neden olduğu alkollü araç kullanma kazasında ölmesi onların suçu değildi. Onları düşündükçe kalbim acıyor.

Onları özlüyorum. Onları çok iyi hatırlamıyorum, ama tüm kalbimle ve ruhumla özlüyorum. Eğer hala hayatta olsalardı, bana bakmak için burada olsalardı, hayatım ne kadar farklı olurdu acaba? Üniversiteye gidebilir miydim acaba? Seyahat edebilir miydim, ya da ikinci el mağazasından alınmamış tasarımcı çantaları veya kıyafetleri olabilir miydi? Ve Charlotte'a karşı çıkıp kendimi ve arkadaşlarımı savunabilecek miydim acaba? Onun beni kullandığını, beni gerçekten sevmediğini ve beni kullandığını söyleyecek kadar cesur olabilecek miyim acaba?

Ama bunları içimde saklıyorum ve gizliyorum, çünkü Katherine ve Brielle'in Charlotte'u sevmediğini zaten biliyorum. Ve ben pozitif olmaya kararlıyım. Sonuçta, Katherine ve Brielle'in onları seven ve işlerini kaybederlerse destek olacak aileleri var, ama benim kimsem yok.

Yani, Katherine ve Brielle var, ama beni destekleyecek hiçbir şeyleri yok. Onların da birikimleri yok.

Alnımı ovuşturup saçlarımla oynuyorum. Hayatım şimdiye kadar istediğim gibi gitmedi, ama daha kötüsü de olabilirdi. Belki bir gün uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir yabancıyla tanışırım ve o beni ayaklarımdan süpürür ve tüm bunlar kötü bir rüya gibi gelir. İyi insanlara bazen iyi şeyler olur. Gerçi bana hiç iyi bir şey olmuyor gibi geliyor.

"Hey," diyor Brielle, yanıma gelip elini omzuma koyarak. "İyi misin?"

Katherine diğer tarafıma gelir, kolunu belime dolayarak beni sıkıca sarar. Başımı sallar, gözlerimi indirir ve derin bir nefes alırım.

"Bu işte birlikteyiz," diyor yumuşak bir sesle. "Biz en iyi arkadaşız. Hepimiz parasızız, ama bir gün içimizden biri başaracak ve o zaman birbirimize destek olmak zorundayız."

Ona gülümsüyorum. "Hayatta ne yaptım da ikinizi en iyi arkadaşlarım olarak kazanabildim?" Ağlamayacağım.

"Bilmiyorum. Kesinlikle harika bir şey yapmış olmalısın, çünkü biz mücevher gibiyiz."

"Öylesin," diyorum gülerek ve sonra derin bir nefes alıyorum. Pencereden dışarı bakıp rahatlıyorum. Güzel bir gün ve bu mülk Monet'nin izlenimci tabloları kadar pitoresk. Beş yatak odasından oluşan küçük bir bina ama hepsi kırsal manzaraya sahip. Pencereden dışarı bakarsanız, sayısız yeşil tarlayı ve pembe, kırmızı, beyaz ve sarı renkli güzel yabani çiçekleri görebilirsiniz. Ve arka tarafa geçerseniz, her gördüğümde içine atlamak istediğim çok çekici bir havuz var.

B&B'nin tabelasına bakıyorum: *Whispering Haven Bed and Breakfast*. Adı bile şirin ve sevimli. Charlotte, tesisin adı konusunda bizim önerimizi kabul etmişti ve ben de buna sevindim.

"Bunu başarabiliriz," diye fısıldayarak arkadaşlarıma bakıyorum. "Bu yeri başarılı hale getirebiliriz. Kendi yerimizi açtığımızda çok iyi bir deneyim olacak." Ve kalbimin derinliklerinde biliyorum ki, burayı başarılı hale getirebilirsek, kendi yerimizi satın almamıza yardımcı olacak yatırımcılar bulabileceğim, ki bu benim hayalim. Harika iş çıkarırız. Çok fazla fikrimiz var, ama paramız yok. Bizi engelleyen tek şey para.

Çantamdan cüzdanımı çıkarır ve her zaman içinde tuttuğum on adet acil durum beş dolarlık banknotların arasına sakladığım küçük fotoğrafı çıkarırım. Annem, babam ve bebeklik halimdeki benim fotoğrafımız. Hepimiz gülümsüyor, mutlu görünüyoruz.

"Sizi özledim" diyorum ve sonra dışarıdaki gökyüzüne bakarak, acaba cennetten bana bakıp beni destekliyorlar mı diye merak ediyorum. Ama hiçbir ses duymuyorum, ki bu iyi bir şey sanırım, çünkü bir ses duysaydım, bu benim deli olduğum anlamına gelebilir. Ve ben deli olmak istemiyorum. Sadece kendim olmak istiyorum. Sadece yaşamam gereken hayatı yaşamak istiyorum.

Brielle, Katherine ve ben hep benim Cinderella gibi olduğumu şaka yaparız. Ama Cinderella sonsuza kadar mutlu yaşadı. Ve bazen, burada çalışırken, bunun asla gerçekleşmeyeceğini hissediyorum.

"Onlar da seni özleyolar," diyor Brielle ve hepimiz birbirimize sıkıca sarılırız, birbirimize sahip olduğumuz için minnettarız.

Ve orada dururken, bu anı ve arkadaşlarımla takdir edeceğimi fark ediyorum. Çünkü bir şey değişene kadar, bundan daha iyisi olamaz.

* * *

Whistlestop Coffee Shop'ta oturmuş Clark Kent'in gelmesini beklerken kalbim hızla atıyor. Onun gerçek adını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Gerçek hayatta aramızda bir bağ olup olmayacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Bazen, bir ilişki kurmayı o kadar çok istediğim için bazı davranışları görmezden geldiğimi düşünüyorum. Bir yanımda, son birkaç erkek arkadaşımın hepsinin kötü insanlar olması nedeniyle, tehlike sinyallerini algılama radarımın bozulduğunu ve artık düzgün çalışmadığını hissediyordum. Son üç erkek arkadaşımı düşünüyordum: Mükemmel beyaz dişleri ve sarıya boyanmış saçları olan Ben, iki saat boyunca diş ipi kullanmaktan bahsetmişti. Onunla bir randevuya daha çıkmayı kabul ettiğimde o bile şok olmuştu. Onunla eve gitmeyi bile düşündüm, ama bana dişlerimi nasıl fırçaladığımı göstermemi istediğinde, benim bile o kadar çaresiz olmadığımı anladım. Sonra Malfoy vardı, kendini *Harry Potter* karakteri Draco Malfoy'un adıyla yeniden adlandırmıştı ve ona yakınlık duyduğunu söylemişti. Ölmüş büyükbabasıyla iletişim kurmak için bir ruh çağırma seansına gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda, onu engelledim ve onun tuhaf enerjisinin bana bulaşmaması için kiliseye gittim. Son olarak, Japonya'ya takıntılı Sushi Steve vardı. Suşi ve Toyota kamyonlarını severdi ve Japonya'ya gidip ramen yemek için nasıl para biriktirdiğini durmadan anlatırdı. Benim Japon olmadığımı ve dili öğrenmeye hiç ilgi göstermediğimi için benimle evlenemeyeceğini söylediğinde, ona kısa bir uçuşumdan ya da dağdan, tercihen Fuji Dağı'ndan uzun bir yürüyüş yapmasını söyledim ve sonra Katherine ve Brielle ile yerel barda buluşup iki şişe kırmızı şarap içtik.

Clark'ın gelmesini beklerken hem heyecanlı hem de korkmuş olduğumu söylemek yeterli.

"Lütfen Tanrım, onu yakışıklı, zengin ve yatakta iyi biri yap" diye mırıldanıyorum, parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirip derin bir nefes alırken. Aniden yanık kruvasan kokusu burnumu dolduruyor ve öksürmeye başlıyorum. Tezgahın arkasındaki baristalar küfür etmeye başlayınca, havada dumanlar yükseliyor.

yanan her neyse onunla ilgilenmek. Bu iyiye işaret değil. Belki de bu, hayatımın geri kalanının başlangıcı olmayacak.

Kapının üzerindeki zil çalar ve hiç şüphe yok ki Clark Kent'in burada olduğunu bilirim. Nasıl bildiğimi bilmiyorum; sadece biliyorum.

Beş, dört, üç, iki...

"Merhaba Willow, sen misin?" Sesi telefonda duyduğumdan daha tiz, ama sanırım o da benim kadar gergin. Yüzümde hoş geldin gülümsemesiyle başımı kaldırıyorum ve gözlerimiz buluştuğunda gülümsememi koruyorum.

"Evet," diyorum basitçe, ama bunu gerçekten itiraf etmek istediğimden emin değilim. Clark Kent sevimli sayılır. Fotoğraflarına en uzak anlamda benziyor, ama yine de farklı. Düşündüğümde daha zayıf, daha solgun, gözleri çökmüş ve saçları yağlı ve dağınık. Beni en çok etkileyen şey, pelerin ve Süpermen tişörtü giymesi. Normalde tercih edeceğim bir görünüm değil.

"Vay canına, çok seksisin." Gülümser ve yanıma oturur. Gözleri beni baştan aşağı süzer. "Kesinlikle yatılabilir." Yumruğunu masaya vurur ve güler. "Teşekkürler, İsa. Artık inanıyorum." Bana sırtıyor ve sakız çiğnediğini fark ediyorum. "Ne kadar çok filtre kraliçesi kadınla tanıştığımı inanamazsın." Kafasını sallıyor.

"Öyle mi?"

"Evet. O şeylerle elli kilo ve on yıl gençleşiyorlar." Kıkırdar. "Onlarla buluşmaya gittiğinde, sonunda Chucky'nin Gelini gibi görünüyorlar."

"Oh." O kahkaha atarken kalbim hızla çarpmaya başlar. "Bu çok talihsiz bir durum."

"Son zamanlarda biriyle çıkıyordum ve o benim kalbimi kırdı." Yüzünü buruşturdu. "Ama sanırım sen onun acısını çok kolay atlatmama yardım edeceksin."

"Bunu duyduğuma üzıldüm. Kalp kırıklığı hiç hoş bir şey değildir." Ve ilk buluşmada konuşmak isteyeceğin bir konu da değildir, ama benim için pek önemi yok. Bana bir fahişeyle yattığını söylese bile umurumda olmazdı. Clark Kent'in benim için uygun biri olmadığına ve asla uygun olmayacağına şüphem yok. Tek istediğim eve gidip, Epsom tuzuyla uzun bir banyo yapmak ve kitap okumak, ya da belki bir dizi izlemek. *Love is'in* yeni sezonu çıktığından eminim.

Gözlerim *kör* oldu ve diğer kadınların erkeklerle zorlu süreçlerden geçtiklerini görmek, kendi aşk hayatım hakkında her zaman daha iyi hissetmemi sağlıyor.

"Yukarı mı, aşağı mı tercih edersin?" diye soruyor, başını yana eğerek. "Bir saniye benim için ayağa kalk."

"Anlamadım?"

"Ayağa kalk ve bir tur dön." Göz kırpar ve dudaklarını yalar. "Kalın uylukların ve büyük bir kışın olup olmadığını merak ediyorum."

"Sanırım bunu yapmayacağım." Telefonumu alıp sıkıca tutuyorum. Ne Brielle ne de Katherine, randevumun ne kadar berbat gittiğine inanmazlar. Acaba bana şaka mı yapıyor diye merak ediyorum.

"Ee, yukarı mı aşağı mı?" O öne doğru eğildi. "Ne yukarı ne aşağı?"

"Üst mü, alt mı?" Dudaklarını yalar. Artık ne demek istediğini anlıyorum ve artık kaba davranmak umurumda değil. Bu randevunun böyle geçeceğini beklemiyordum. Bu, hayatımın geri kalanının ilk günü değil.

"Üzgünüm, ama beni yanlış anlamayın." Kollarımı kavuşturup ayağa kalkıyorum. "Sizinle randevuya çıktım, seks yapmaya değil. Bu tür soruları hoş karşılamıyorum."

"Kızım, sadece şaka yapıyorum. Senin kolay bir kız olup olmadığını görmek için bir testti." Ayağa kalkıyor ve gözlerinde bir anlık sinirlilik görüyorum. "Beni tanıyorsun, bir süredir konuşuyoruz. Sadece şaka yapmayı seviyorum."

"Sanırım." Ama beni güldürdüğü bir an bile aklıma gelmiyor.

"Beni daha yakışıklı Jim Carey olarak düşün. Sen de Cameron Diaz sayılmazsın ama." Komik olduğunu düşünerek gülüyor. "Ama onun ikinci kuzeni falan olabilirsin." Ayaklarıma ve giydiğim ayakkabılara bakıyor. "Topuklu yok mu?"

"Kahve dükkanında buluşmak için mi?" Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Ayrıca, kahve mi, pasta mı, yoksa başka bir şey mi alacağız?" diye soruyorum, çünkü sadece oturup durulan bir buluşma duymadım hiç.

"Evet, tabii. Sade kahve ve yaban mersinli kek istiyorum." Bana bakıp oturdu. Bana ne istediğimi sormasını bekledim, ama o telefonunu alıp bir şeyler yazmaya başladı.

"Bu kadar mı?" diye soruyorum. "Ne istediğimi bilmek istemiyor musun?"

"Ben burada çalışmıyorum." Kaşlarını çatarak bana bakar. "Neden bilmek isteyeyim ki?"

"Ama sen..." Durup iç geçiriyorum. Mağazadan çıkmayı düşünüyorum. "Bunun parasını ben mi ödeyeceğim?"

"Yani, siz kadınlar eşitlik ve feminizm falan istemiyor musunuz?" Telefonundan başını kaldırıyor ve ben de ekrana bakıyorum. Arkadaşlık uygulamasını kullanıyor. Bu durumun cüretkarlığı beni güldürüyor.

"Beni sen davet ettin," diyorum ve başımı sallıyorum. "Bu arada, gerçek adın ne?"

"Bunu hemen söylemem." Omuzlarını silkiyor. "Ben önemli biriyim." Göz kırıyor. "Birçok yönden. Kadınların benden yararlanmak için beni kullanmasını istemiyorum. Bu bana çok kez oldu. Kendimi ve ailemi korumam gerekiyor."

"Ha?"

"Zengin olduğunda..." Telefonuna bakar ve ben de onun birkaç kez sağa kaydırmasını izlerim, sanki bu çok normal bir şeymiş gibi. "Susadım."

"Şey..." Sinirli bir şekilde dudaklarımı yaladım. "Bence bu işe yaramayacak..."

"Oh, bak." Telefonunu kaldırıp bana parlak yeşil gözlü bir tekir kedinin fotoğrafını gösterdi. "Bu Prissy."

"Prissy mi?"

"Evet. Senin yeni kızın."

Yüzümün yanını ovuşturup dudaklarımı sıkıştırıyorum. Bu bir şaka olmalı. Büyük bir şaka. Evren bana gülüyor. Hayatımın daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda yanıldığımı söylüyor.

"Ben, şey, gitmem gerek. Acil bir durum var." Ona garip bir şekilde el sallayıp kahve dükkanından aceleyle çıkıyorum, arkama bakmadan olabildiğince hızlı bir şekilde caddede koşuyorum ve köşeyi dönüyorum. Beş dakika kadar sonra hızımı kesip bir ağacın yanında duruyorum ve derin nefesler alıyorum. Yorgun ve nefes nefeseyim, gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. İkisini de yapmıyorum, bunun yerine telefonumu çıkarıp Katherine ve Brielle'e mesaj atıyorum.

Şarabı çıkarın. On dakika sonra evdeyim. Randevu tam bir fiyaskoydu. Arabamı bulabilmek için yönümü bulmaya çalışıyorum ve telefonumun bip sesini duyuyorum. Arkadaşlarımdan biri olduğunu düşünerek gülümsüyorum, ama Clark Kent'in numarasını görünce kaşlarımı çatıyorum, yine de mesajı açmaktan kendimi alamıyorum.

Acil bir durum çıktı, çok üzgünüm. Seninle tanışmak harikaydı, seksi. Belki bir dahaki randevu benim evimde olabilir? Sana akşam yemeği hazırlarım. Sen biftekleri getir, ben de yan yemekleri yaparım. Ne zaman müsait olursan bana haber ver.

"Asla olmaz," diye mırıldanıp mesajı silerim. Bu adam hayal görüyor. Kesinlikle hayal görüyor.

Bip.

Şimdiden özledim.

Kusmak istiyorum.

Dördüncü Bölüm

Sebastian

Elimdeki fotoğrafa bakıyorum.

Demek bu o.

Uzun sarı saçları, masum yeşil gözleri ve pembe, dolgun dudaklarıyla çok güzel. Ağzında tereyağı erimezmiş gibi görünüyor ve Sergio'nun ona neden kapıldığını anlayabiliyorum. Tatlı ve samimi görünüyor ama aslında aldatıcı bir baştan çıkarıcı. Nedense bana biraz tanıdık geliyor ama nedenini anlayamıyorum. Onun gibi bir kadınla tanışmış olsaydım hatırlardım.

Fotoğrafa bakarken sağ yumruğum sıkışıyor. Onu bir barda görseydim, gülümsemek ve ona bir içki ısmarlamak için iki kez düşünmezdim. O, abartısız bir şekilde çekici.

"Peki, adı ne?" diye soruyorum sonunda, kitap raflarının yanında duran Louisa'ya bakarak. Yüzünd 'da kendini beğenmiş bir ifade var, sanki iyi bir iş çıkardığını biliyormuş gibi. Kimse onun kendine güveni eksik olduğunu söyleyemez.

Siyah bir takım elbise giymiş ve saçları, güçlü çene hattını vurgulayan bir bob kesim. Mavi gözleri bana bakarken çarpıcı, kırmızı dudakları ise somurtkan. 7,5 cm topuklu ayakkabılar giymiş ve bana doğru yürürken bir manken gibi görünüyor. O benim araştırmacım, bazen asistanım ve en güvenilir çalışanım.

"Adı Willow Montgomery. Whispering Haven'da yaşıyor, şehir merkezinden yaklaşık bir buçuk saat uzaklıkta, ve Whispering Haven Bed and Breakfast'ın sahibi. Bu tesisi iki

En iyi iki arkadaşıyla birlikte işletiyor. Biraz araştırma yaptıktan sonra, hepsinin zengin erkekleri hedef aldıkları ve onları manipüle ettikleri anlaşılıyor."

Bu bilgiye homurdandım. "Devam et. Onun hakkında başka ne biliyorsun?"

"Bu oteli birkaç yıldır işletiyor, ama genişletmek istiyor. Erkeklerle tanışıp onları baştan çıkarmayı alışkanlık haline getirmiş gibi görünüyor. Yaşları umurunda değil. Onları bir kez ağlarına düşürdükten sonra, onlardan para koparıyor ve sonra kalplerini kırarak terk ediyor. Sergio ona aşık olan ilk erkek değil ve eminim sonuncu da olmayacak. Gördüğüm kadarıyla, hedeflediği erkekleri giderek daha zenginleştiriyor. Sergio onun ilk milyoneriydi ve şimdi bir sonraki kurbanını arıyor." İnce dudaklarıyla bana bakıyor. "O kötü bir kadın."

"Evet, öyle görünüyor." Fotoğrafa bakarak yüzünü inceliyorum. "Gerçekten öyle. Melek yüzlü, ama şeytan kalpli. Onun hakkında başka bir şey biliyor musun?"

Kafasını sallar. "Şu an için bildiğim tek şey bu."

Bana doğru yaklaşır ve benim masam dediğim büyük maun masanın karşısına oturur. Uzun, Fransız manikürlü tırnaklarını masanın üzerine vurur ve ben o tıkırtı sesini dinlerim. Gözleri benimkilerle buluşur ve dudaklarını yalar. "Peki, ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum," derim, başımı sallayarak. "Doğru hamleyi düşünmem lazım."

"Sergio şu anda nerede?" diye sorar, bana bakarak, ve öfke tekrar içimi doldurur.

"Tayland'da bir yerlerde. Sanırım şu anda Koh Samui'de," diyorum. "Dün gece onunla konuştum."

"Nasıl?"

"Beklenebileceği kadar iyi." Onun kalbi kırık olduğunu ve bu acıyı atlatıp atlatamayacağını bilmediğini on beş dakika boyunca sızlanıp durmasını dinlediğimi ona anlatmıyorum. Kardeşim yumuşak başlıdır. Zayıftır. Ve kardeşim olmasaydı, onun gibi biriyle hiçbir ilgim olmazdı. Ama neden böyle olduğunu biliyorum — anne babamız ona sevgi göstermedi, ona ilgi ve alakayı göstermedi. Ve şimdi tek yaptığı şey

kadınlardan bunu arıyor. Sevgi, kabul, onay. Ve ne yazık ki, her zaman yanlış kadınları buluyor gibi görünüyor. Boşluk ve yalnızlık hissini bilirim. Sevilmediğini hissetmeyi bilirim, ama ben başka bir yol izledim. Kimsenin beni sevip sevmemesi umurumda değil. Kendimi yeterli hissetmek için bir kadına ihtiyacım yok. Param ve arkadaşlarım var.

"Sen nasılsın, Sebastian?" Louisa ayağa kalkar ve masanın etrafından dolaşır. Ellerini omuzlarımda hissederim, sıkıyor ve gözlerine bakarım. Soğuk ve araştıracıdırlar. Louisa'da her zaman uzak bir şeyler vardı, sanki kalbini buz bir kafes sarmış gibi. Bunu fark etmiştim ama hiç sorgulamamıştım. Beni ilgilendirmezdi ve yaptığı iş için duygularını hiç göstermiyor olması iyi bir şeydi. Bu yüzden onu işe aldım, gençlik yıllarımızda kısa bir geçmişimiz olmasına rağmen, o bunun sonunu dert edecek kadar umursamamıştı.

"İyiyim," diyorum dişlerimi sıkarak. "Sinirliyim, ama iyiyim."

Omuzlarımı masaj yapmaya devam ediyor ve sağ elinin boynumun etrafında hafifçe kayduğunu hissediyorum. Çenemi okşuyor, parmaklarını sakallarımın üzerinde gezdiriyor. Eli aşağı kayıyor ve onun yere diz çöktüğünü izliyorum. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve elini kemer tokamda hissediyorum.

"Stresini azaltmana yardımcı olabilirim," diyor, dudaklarını O şeklinde açarak, parmağını içeri sokup emdiğini izliyorum.

Geri çekilirim, başımı sallarım ve sandalyeden kalkarak onunla olan temasımı keserim. Bu, onun ilk teklifi değil, ama ben ilgilenmiyorum. Ayağa kalkarım, ofisimi oluşturan tavandan tabana pencerelere doğru yürürüm ve düşüncelerimi toparlamak ve ondan uzaklaşmak için şehrin silüetine bakarım.

Manhattan, sevdiğim bir şehir. Bu şehrin koşturmacasını seviyorum. Gökdelenleri seviyorum. Dünyanın merkezinde olmasını seviyorum. Taksi ve yayaların yolda birbirlerinden kaçışını izliyorum. İnsanların konuşmalarını, yerlilerin hızlıca yürüdüklerini, turistlerin yavaşça yürüdüklerini izliyorum. Elimde tuttuğum fotoğrafa tekrar bakıyorum ve kadının yüzüne bakarak bir sonraki adımımı düşünüyorum. Onun gözlerine bakıyorum ve kendi gözlerim daralıyor. Uzak ama net bir anı aklıma gelince nefesim kesiliyor. Bu kadını tanıyorum.

Louisa aniden yanımda belirir ve ellerini kolumda hissedirim, hafifçe sıkıyor. Ona bakmak için dönerim.

"Eğer stresini atmak ya da bir şey konuşmak istersen," diyor, yine dudağını ısırarak. Gözleri parıldıyor. Çok güzel. Çok güzel. İsteddiği hemen hemen her erkeği elde edebilirdi ve elde etti de. Ama ben onu istemiyorum. Belki de benim için mükemmel olan şey, onun çok soğuk ve kapalı olmasıdır. Ben de öyleyim. Sevişebiliriz, ama bu ikimiz için de hiçbir anlam ifade etmez. Ama ilgilenmiyorum. Belki de trajediden hemen sonra hayatıma girdiği içindir, ama onunla bunu istemiyordum.

"O zamanı hatırlıyor musun?" diyor, dudaklarını yavaşça yalarken. Dudaklarını ayırırken üzerinde parıldayan tükürüğü görebiliyorum. Sonra parmağını tekrar emiyor, başını geriye atıyor ve inlemeye başlıyor. Gözlerinin pantolonumun önüne düştüğünü izliyorum.

"Hâlâ hatırlıyorum," diyor boğuk bir sesle. "Tadı, hissi, hayatımda hiç olmadığı kadar geniş açmak zorunda kalmam." Parmağını çıkarırken sırtıyor ve parmaklarını tekrar kolumun yanından aşağı doğru gezdiriyor. "Sanırım sana Big Boy demelerinin bir nedeni var, değil mi?" Kahkahası tiz ama kaba davranmak istemiyorum. Ergenlik çağında bir kez oral seks yapmıştım. Benim için hiçbir anlamı yoktu. Hatırlamıyorum bile.

"Demek Willow diye bir kız var, Whispering Haven'da mı yaşıyor?" Konuyu değiştiriyorum. Aklım, kulüpteki parıldayan gözlü ceketli kıza gidiyor. Bana fotoğraftaki kadını hatırlatıyor, ama o kadar seksi değildi. "Şehirde değil mi?"

Louisa'nın gözlerinde bir anlık hayal kırıklığı görüyorum, ama o başını sallıyor. Çantasına dönüp bir dosya çıkardığını izliyorum. "Willow Montgomery. Whispering Haven'da yaşıyor. Bir pansiyon işletiyor." Bazı kağıtları karıştırıyor. "Başka bir şey var mı?"

"Ona tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Sanmıştım ki..." Boğazımı temizledim. "Sanırım yanılmışım."

"Sık sık yeni hedeflerle tanışabileceği yerlerde iş bulur." Gözlerimin içine bakarak konuşuyor. "Belgelere göre yakın zamanda Magnolia Club'da bir işe girmiş, ama hangi pozisyonda olduğunu bilmiyorum."

"Benim kulübüm." Kalbim hızla atıyor. Belki de yanılmamışım.
"Başka bir zengin adam mı arıyor?"

"Sanırım öyle."

Kısa sohbetimizi hatırlamaya çalışıyorum. Ceplerimi karıştırıyordu. Ve kaba davranıyordu. Maskesini biraz düşürmüştü. Sonra adımı duyduğunda nasıl tepki verdiğini hatırladım. Belki kim olduğumu anlamıştı. Belki onun bir dolandırıcı olduğunu bildiğim için gergindi. Arkadaşlarıma gülümsüyor muydu? Muhtemelen onların dikkatini çekip onları dolandırmak istiyordu. Öfke içimi kaplıyor. Kesinlikle başka bir zengin adam bulmaya çalışıyor.

"Otel ve kulüpte mi çalışıyor?"

"Evet. Whispering Haven Bed and Breakfast," diyor. "Dünyayı dolaşmadığı zamanlarda orada çalışıyor." Gülüyor. "Ama işler pek iyi gitmiyor. Sanırım bu yüzden Sergio'dan para aldı. Ama uyuşturucu bağımlısı falan olsa da şaşırmam, çünkü tüm para nereye gidiyor? O kadar lüks bir otel değil ki."

"Paranın nereye gittiği umurumda değil," diye homurdanıyorum.
"Senden bir iyilik yapmanı istiyorum, Louisa."

"Evet, neymiş o?"

Ondan benim için rezervasyon yapmasını isteyeceğim, ama sonra fikrimi değiştiriyorum. Willow Montgomery konusunda sürpriz unsur olsun istiyorum. Geldiğimi bilmesini istemiyorum.

"Hiçbir şey," diyorum gülümseyerek. "Haftanın geri kalanını keyifle geçir. Ben bir süre ofis dışında olacağım."

"Teşekkürler," diyor, biraz hayal kırıklığına uğramış gibi. "Sergio'ya onu düşündüğümü söyle," diye ekliyor, ofisimin kapısını açarken.

"Söylerim."

"Eğer çıkmış olsaydık, her şey nasıl farklı olurdu diye hiç düşündün mü? Bana bir şans verseydin..." Sesini keser, ben masama dönüp elimdeki fotoğrafa bakarken.

"Pardon, ne dedin?" Kafamı kaldırıp baktığımda, hala orada duruyordu. Sadece başını salladı ve kapıdan çıktı. Onun gitmesini izledim, sonra koltuğuma geri dönüp fotoğrafa tekrar baktım.

"Willow Montgomery," diye onun adını yüksek sesle söylüyorum. "Willow, Willow, Willow. Zengin bir adam mı istiyorsun? Sana zengin bir adam vereceğim." Fotoğrafını tekrar masama çarptım. Bu kadın, kardeşim'in kalbini kıran kadın. Onu başka bir ülkeye süren kadın. Onun parasını çalan kadın. Onu yönetim kurulu üyeliğinden istifa ettiren kadın. Ve şimdiden bir sonraki hedefine yönelmiş durumda. Bu kadın, milyar dolarlık iş anlaşmamı tehlikeye atan kadın ve bunun farkında bile değil.

Ya da belki de biliyor. Belki de daha büyük bir sabotajın parçasıdır.

Belki de benim birleşmemi engellemek isteyen Sandcastle Group için çalışıyordur. Belki de benim için bu anlaşmayı bozmaya çalışıyordur. Ama ben öyle düşünmüyorum. Sandcastle kirli oyunlar oynar, ama normalde bu kadar ileri gitmezler. Bu kadın muhtemelen tek başına hareket ediyordu. Belki de o ve iki en yakın arkadaşı bunu yapıyorlar. Belki de masum, sevgi dolu, zengin erkekleri bulup, manipüle edip, baştan çıkarıyorlar. Sadece aşk arayan erkekleri. Yalanlar ve seksle yok edebileceklerini bildikleri erkekleri.

Telefonumu alıp Sergio'dan gelen son mesajları okudum. Onu hiç bu kadar üzgün, bu kadar kırgın görmemiştim. Dudaklarımı sıkıca kapattım. Bir yanım Tayland'a uçup onunla birlikte olmak, iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Ama diğer yanım onun için intikam almak istiyordu. Kendim ve onun gibi kadınlar tarafından kullanılmış dünyadaki tüm erkekler için.

Bir yanım Sergio'ya bu Willow'un onun zamanına, enerjisine ve kalp kırıklığına değmediğini göstermek istiyor.

"Sanırım sana küçük bir ziyaret yapacağım, Willow Montgomery." Fotoğrafına şeytani bir gülümsemeyle bakıyorum. "Ve belki de senin oyununu oynayacağım. Belki de seni bana aşık edeceğim. Çünkü hayatta yapabileceğim tek bir şey var, o da bir kadını bana delicesine aşık etmek." Kendi kendime gülümsüyorum. O hiçbir şeyin farkında değil, ama ben de onun hayatı mahvetmek üzereyim, tıpkı onun kardeşimin hayatını mahvetmeye çalıştığı gibi. Bunun kasıtlı olup olmadığı umurumda değil. Sergio'yu ne kadar incittiğinin farkında olup olmadığı umurumda değil. Bir erkekten on milyon dolar alıp sonra onu terk edebilen bir kadının zaman ayırmaya değmeyeceği benim için çok açık.

Masum görünebilir, ama öyle olmadığını biliyorum. Onun gibi bir kadının ders alması gerektiğini biliyorum. Ve belki de ona

arkadaşlarını da durduracak kadar sert bir ders almasını sağlayacağım.

Telefonumu alıp her zaman fikir danıştığım Jack'i arıyorum.

"Hey, ne oluyor?" Nefesi kesilmiş gibi geliyor.

"Biriyle yatıyor musun?" diye soruyorum,

kıkırdayarak. "Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

Sırıtiyorum. "Derin nefes alıyormuşsun gibi sesin geliyor."

"Eğer biriyle sevişiyor olsaydım, telefonu açmazdım." O gülüyor.

"Sadece koşu bandında maratona hazırlanıyordum."

"Demek formda değilsin."

"Senden daha formdayım, ihtiyar."

"Hey, ikimiz de otuz beş yaşındayız ve ben hayatımın en iyi formundayım, bu yüzden kiminle konuştuğunu bilmiyorum."

Kahkahayı patlatıyor. "Ne oluyor? Ağırlık kaldırmaya gidiyorum."

"Senden bir iyilik

isteyebilirim." "Öyle mi?

Ne iyiliği?"

"Sergio'yu kimin ihanet ettiğini buldum."

"Oh? Kim?"

"Kulüpteki ceketli kızı hatırlıyor musun?"

"Hımm, pek hatırlamıyorum?" Bir süre durdu. "Yani, güzel bir sarışındı ama onun hakkında pek bir şey hatırlamıyorum."

"Adı Willow Montgomery ve iki arkadaşıyla birlikte bir tür bal tuzağı çetesi kurmuşlar. Sanırım zengin erkekleri hedef alıp peşlerine düşüyorlar ve paralarını çalıyorlar."

"Oh, lanet olsun. Bu yüzden mi kulüpteydi?"

"Sanırım öyle. Sergio'dan on milyon dolar çalmış olmasına rağmen, bir sonraki hedefini arıyor."

"Kahretsin. Peki ne yapacaksın?"

"Onu ziyaret edeceğim." Gülüyorum. "Sergio'yla uğraştığı günü pişman edeceğim." Bir süre duruyorum. "Zengin bir adam mı istiyor? Pekala, dünyanın en zengin adamlarından birini yakalayacak."

"Bekle, ne?" O gülümser. "Sen mi, ben mi?"

Ben de gülerim. "Senden biraz daha zenginim."

"Güne göre değişir." O gülüyor. "Peki tam olarak ne yapacaksın?"
"Sadece sana haber vermek istedim çünkü şehir dışına çıkacağım."
"Tayland'a mı gidiyorsun?"
"Hayır, Whispering Haven'a kısa bir seyahate gidiyorum." "Whispering Haven mı?"
"Orada bir pansiyon işletiyor. Birkaç günlüğüne turist olacağım."
"Peki ne yapacaksın?"
"Henüz tam olarak ne yapacağıma karar vermedim," diyorum.
"Ama şunu söyleyeyim, onun oyununu iki kişi oynayabilir."
"Onun yaptığını nasıl anladın?" "Louisa bilgiyi aldı."
"ok hızlı çalışmış."
"Gerektiğinde işini çok iyi yapıyor." "Senin üzerinde olmak istiyor."
"Bu asla olmayacak," diyorum gülerek.
"Ona dikkat et, Sebastian. Sizin gençlik yıllarınızdan beri tanıştığınızı biliyorum, ama..."
"Ama ne?"
"Bilmiyorum. Ondan iyi bir his almıyorum." O içini çeker. "O hesaplı biridir."
"O iyi biri. Sanırım sen, senin kadar çok kadınla yatan bir kadına nasıl davranacağını bilmiyorsun."
"Kiminle yattığı umurumda değil. Bana kalırsa dünyadaki tüm erkeklerle yatabilir. Bana sadece kötü hisler veriyor."
"Tamam, anladım. Eğer bana kötü hisler uyandırırsa, söylediklerini mutlaka hatırlayacağım."
"Sadece dikkatli ol." "Olacağım."
"Sebastian?" "Evet?"
"Bu Willow denen kızla yasadışı bir şey yapma."

"Ben mi? Yasadışı bir şey mi yapayım?" O anda yüksek sesle gülmeye başladım. "Ben yapar mıyım?"

"Hayır. Yasal sınırlar içinde hareket et, ama çok acımasız olma."

"Acımasız olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, senin acımasız olduğunu hiç görmedim, ama o kız kötü birine benziyor, bu yüzden beni seni hapisten çıkarmak zorunda bırakacak bir şey yapma."

"Asla yapmam."

"Senin intikam kralı olduğunu biliyorum."

"İntikam kralı mıyım? Kırıldım. Hayatımda hiç kimseden intikam almadım."

"Bu tam olarak doğru değil, değil mi Sebastian?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Red Brown fabrikaları ne olacak?" "Onlar ne olacak?"

"Red Brown'a teklifte bulunduğunda, o teklifi reddetti ve sana tükürdü, hatırlıyor musun? Sonra onun tüm tedarikçilerinin işlerini satın aldın ve ona tedarik sağlamayı kestin, sonra o da iflas etti ve sonunda iflas etti, hatırlıyor musun?"

"O intikam değildi," diyorum. "O sadece onu mahveden bir iş anlaşmasıydı."

"O intikamdı, Sebastian."

"Merak etme. Whispering Haven Bed and Breakfast'ı satın alıp iflas ettirmeyeceğim." Gülümsüyorum. "Bu çok kolay olurdu."

"Ne yapacaksın?"

"Dediğim gibi, henüz bilmiyorum. Ama inan bana, Willow bir Laurence erkeğiyle uğraştığı günü pişman olacak."

"Sanırım bazen insanlar bedelini ödeyene kadar derslerini almıyorlar." Diye iç geçirir.

"Aynen öyle. Ve bu genç bayan bunun bedelini ödeyecek. Bana inanın. Sahip olduğu her şeyle bedelini ödeyecek." Sırıtarak yüksek sesle düşünürüm. "Paranın ötesinde daha acı veren ne var biliyor musunuz? Aşk. En acı veren intikam, kalple oynanır. Ve sanırım onu bu şekilde yakalayacağım."

Beşinci Bölüm

Willow

"Willow, sana bunu söylememe gerek yok ama doluluk oranları berbat durumda. Otelimi batırmaya mı çalışıyorsun?" Charlotte telefonda bana ders verirken sinirli görünüyor. Bunu kendisinin yaptığını söylemekten kaçınıyorum. Charlotte'a karşı dürüst olmanın faydasını bilmiyorum. O, hiçbir konuda benim fikrimi önemsemedi. Ayrıca, seyahat etmek ve flört etmek için harcadığı kadar zamanı otele yatırsa çok daha başarılı olacağını da söylemek istiyorum, ama o zaman kıskandığımı söyler. Ve bu kısmen doğru.

"Katherine, Brielle ve ben, yatak ve kahvaltı için ücretsiz pazarlama yapmaya çalışmak üzere bir sosyal medya kampanyası üzerinde çalışıyoruz. Tek ihtiyacımız olan viral bir video, o zaman her şey değişebilir." Gerçek bir pazarlama bütçesinden tekrar bahsetmeyeceğim. Geçen sefer bana nankör dediği ve maaşımı kesmekle tehdit ettiği için bunu yapmayacağım.

"Sadece viral bir video çekerek bunu başarabileceğini mi sanıyorsun?" Sesinden tiksindiği belli oluyor. "Influencer olmak için güzel olman lazım Willow. Ne sen, ne Katherine, ne de Brielle özellikle göze hoş gelen tipler değilsiniz." Gençken, onun acımasız sözlerine hep gücenirdim ve söylediği her şeyi ciddiye alırdım. Ama Katherine ve Brielle'in güzel olduğunu biliyorum, bu yüzden onun dürüst olmadığını biliyorum. Sadece beni yıkmaya çalışıyor. Bu yüzden ondan hoşlanmıyorum ve bana hala böyle konuşmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Ama sabırlı olmam gerektiğini biliyorum. Umarım bir iki yıl içinde bu hayattan kurtulabilirim.

Charlotte ve annesi 'e beni kabul edip, bana her zaman söyledikleri gibi "kötü ve zalim koruyucu aileden" kurtardıkları için onlara sonsuza kadar minnettar olacağım, ama bazen sevgi dolu bir ailem olsaydı hayatım nasıl olurdu diye merak ediyorum. Gerçi Katherine ve Brielle ile bir nevi sevgi dolu bir ailem vardı.

"Yine de elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

"Bekle." Sesi sinirli geliyor. "Jacqueline, 7 beden alacağım. Siyah ve ten rengi. Ve tavus kuşlu Hermés fular. İşte kartım." Arka planda klasik müzik sesi duyuyorum ve hangi mağazada olduğunu merak ediyorum. Muhtemelen benim yıllık maaşımdan daha pahalı ürünler satan bir mağaza. Ama parasını harcadığı için onu kıskanmıyorum. Piyangoyu o kazandı ve parası onun, istediği gibi harcayabilir. Ama bazen nasıl bu kadar şanslı olduğunu merak ediyorum. Şimdiye kadar iki kez kazandı. Son kazandığı miktar çok büyük bir rakamdı, ama bana tam rakamı hiç söylemedi. Ama Mildred teyze milyonlarca dolar olduğunu ima etti.

Resepsiyondaki telefon çalışıyor ve şu anda otelde tek başıma olduğum için telefonu açıyorum.

"Whispering Haven Bed and Breakfast'ı aradığınız için teşekkür ederiz. Ben Willow. Nasıl yardımcı olabilirim?" "Bir gecelik fiyat ne kadar?"

"Fiyatımız, tarih ve aradığınız oda tipine göre değişir."

"Dolandırıcılık gibi geliyor." Ses yaşlı ve kısık geliyor ve işimin yarısının müşteri hizmetleri olduğunu kendime hatırlatıyorum.

"Ne dolandırıcılık gibi geliyor, efendim?" diye kibarca soruyorum. "Sadece fiyatı söyleyin."

"Fiyatlarımız, duruma bağlı olarak gecelik 299 dolardan 499 dolara kadar değişiyor..."

"Kartımda ne kadar kredi limitim var?"

"Tarihe ve oda tipine bağlı olarak. Birkaç oda yükseltme seçeneğimiz var..." Onlar telefonu kapattığı için sesim kesiliyor. Bazen müşterilerle çalışmak gerçekten sinir bozucu olabiliyor, ancak pozitif ve mutlu misafirlerin yanında olmaktan aldığım mutluluk genellikle bu sinir bozucu durumları telafi ediyor.

O gün için rezervasyon olup olmadığını kontrol ediyorum ve tekrar gelen misafirlerimizden biri olan Bayan Kubica'nın check-in yaptığını görünce hoş bir sürpriz yaşıyorum. Kapının üzerindeki zil çalıyor ve Bayan Kubica, Spottyetta adında küçük bir terrier köpeği kucağında, büyük bir valiz çekerek içeri giriyor.

"Whispering Haven Bed and Breakfast'a tekrar hoş geldiniz, Bayan Kubica," diye gülümseyerek ona sesleniyorum. O ön tarafa doğru aceleyle ilerlerken, Spottyetta hareket ederken kollarından atlamaya çalışıyor. "Merhaba Spottyetta." Bana hırlayan köpeğe el sallıyorum. Köpeğin adını duyana kadar her zaman mutlu olduğunu fark ettim. Bunun bir anlamı olduğuna eminim, ama farkında görünmeyen Bayan Kubica'ya bunu söylemeye niyetim yok. "İyi günler Willow." Bayan Kubica, Spottyetta'yı tezgahın üzerine koyar

ve çantasını karıştırarak bir şey arar. "Ne güzel bir gün."

"Gerçekten öyle," diyorum, Spottyetta'nın koklayıp yalayarak ileri geri koşmasını görmezden gelerek. Onlar odalarına gittikten sonra tezgahı silmem gerekecek. "Önümüzdeki iki gün için eğlenceli planlarınız var mı?" diye soruyorum, sistemde rezervasyonunu açarken.

"Oh, Spotty ve ben sadece dinlenip oda servisi sipariş edeceğiz." Bana gülümsüyor, ben de gülümsüyorum. Katherine ve Brielle'in bu öğleden sonra gelmelerini sağlamalıyım, çünkü mutfakta benden çok daha iyiler. "İşte kredi kartım, canım." Bana sarı MTA kartını uzatıyor, ben de birkaç saniye ona bakıyorum.

"Bu tren için, Bayan Kubica."

"Ah, evet, American Express kartımı bulayım." Çantasını biraz daha karıştırır. "Ah, nerede bu?" diye mırıldanır, ben sabırla beklerken.

Ding. Whispering Haven Bed and Breakfast'ın girişindeki zil çalar ve ben resepsiyon masasının arkasından başımı kaldırıp kim geldiğine bakarım. Charlotte şehir dışındadır. Mildred teyze muhtemelen bingo oynamaktadır. Bugün burada tek başımayım, çünkü Katherine ve Brielle, para toplamak için satabilecekleri antika eşyalar bulmak için ikinci el eşya dükkanlarına gitmeye karar verdiler. Sistemde check-in yapacak başka misafir yok. Kapıda bir el görüyorum, ama kişi henüz lobide görünmüyor.

"Bayan Kubica, Ruby süitimizde iki gece için rezervasyonunuzu yaptırdım," diyorum hızlıca ve kapıya bakıyorum. Kim girdiğini görünce şoktan ağzım açık kalıyor.

. İçeri giren kişi bir erkek. Uzun boylu, seksi, çok yakışıklı bir erkek. Ona bakarken kendimi gülümserken buluyorum. Boyu yaklaşık 1,88 metre, ipeksi siyah saçları ve ateşli kahverengi gözleri var. Bu adamın yüzünde hafif bir gülümseme var ve ben yerin dibine girmek istiyorum. Ama ona glmsediğimde donup kalıyorum. O bana tanıdık geliyor. Çok tanıdık.

"Oh, hayatta olmaz," diye mırıldanıyorum. Magnolia Club'daki o pislik. Cebinden para çalmaya çalıştığımı düşünen adam. Kendini bir şey sanan adam.

"Evet, Ruby siti. Oğlum Maurice kendimi şımartmamı istedi," diyor ve sonunda kredi kartını bana uzatıyor.

"Eh, bunu hak ettiniz," diyorum, ilgisiz bir ses tonuyla. Yeni misafirim, sanki ruhumu okşayarak bir mesaj iletmeye çalışır gibi, o kadar yoğun bir bakışla bana bakıyor ki, şu anda konsantre olmakta zorlanıyorum. Vücudumun "*seni yutmak istiyorum*" olarak yorumladığı bir mesaj.

Ben de fısıldamak istiyorum, *Beni her paramla yut, ama konuşma*, ama ben deli değilim.

Henüz.

"Whispering Haven Bed and Breakfast'a hoş geldiniz," diyorum, o n tarafa doğru, Bayan Kubica'nın yanına doğru emin ve uzun adımlarla ilerlerken, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. zerinde bembeyaz bir gömlek ve koyu renk kot pantolon var ve ben zorlukla yutkunuyorum. Onun bir pislik olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Hem de zengin bir pislik. "Hemen geliyorum."

"Merak etme, acele etme." Sesi sıcak, derin ve yumuşak. Sıcak gülümsemesi ve yoğun bakışları beni şaşırtıyor. Beni tanımıyor mu, kim olduğumu hatırlamıyor mu?

"Teşekkürler. Uzun sürmez," diyorum, ona gülümseyerek. Aslında ona neden burada olduğunu sormak istiyorum. Beni hatırlayıp hatırlamadığını sormak istiyorum. Bana kaba davrandığı için pişman olup olmadığını sormak istiyorum. Ama elbette, ona bunların hiçbirini sormayacağım, özellikle de Bayan Kubica'nın önünde.

"Spotty," diyor, köpeğini çağırıyor. Spottyetta'nın onu tamamen görmezden geldiğini izliyorum.

"Spottyetta, annen seni çağırıyor." Dikkatini çekmek için tezgahı hafifçe vuruyorum. Köpek bana bakıp hırılıyor, dili dışarıda

ve salya akıtıyor. Yakışıklı adama bakıyorum ve yüzünde komik bir ifade olduğunu fark ediyorum, sanki neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Spotty," diyor Bayan Kubica, birkaç ödül maması çıkarıp önündeki tezgahın üzerine koyuyor. Köpek koşarak gidiyor, ödül mamalarını açgözlülükle yiyor ve sonra oturuyor. Spottyetta'nın adama bakıp, muhtemelen ondan bir şey alacağını umarak, masum masum gözlerle ona baktığını izliyorum. Ondan bir şey alamayacağını anlayınca, bana dönüyor.

"Merhaba, Spottyetta," diyorum, check-in işlemini bitirirken.

Bu sefer Spottyetta hırlamıyor, bunun yerine sanki işeyecekti gibi vücudunu alçaltıyor. Donup kalıyorum.

"Bayan Kubica, dışarı çıkması gerekiyor mu?" diye hemen soruyorum, çünkü en son istediğim şey köpeğin tezgahın üzerine işemesi ve işlerimin ve bilgisayarımın üzerine damlaması. Charlotte, köpeğin iş istasyonumuzu mahvettiğini söylersem beni öldürür.

"Oh, hayır, o iyi. Yine de sorduğun için teşekkürler, Willow." Kredi kartını geri verirken gülümser.

"Ruby Süt'te kalacaksınız, o da ikinci kattaki 'da. Çantanıza yardım etmemi ister misiniz?"

"Oh, hayır, canım, ben iyiyim. Ben iyiyim, teşekkürler." Bana göz kırpmıyor. "Bu yakışıklı genç adama yardım et." Ona anlamlı bir şekilde bakıyor ve ben inlemek istiyorum. Bu çok utanç verici.

"Yardıma ihtiyacınız varsa beklemem sorun değil, hanımefendi," diyor, sanki mükemmel bir beyefendiymiş gibi.

"Ben iyiyim. Hadi, Spotty," diyor, köpeğini kucağına alıp Charlotte'un yaptırdığı asansöre doğru ilerlerken, valizini de yanında sürüklüyor. İçinde ne var acaba?

"Bekleyin, Bayan Kubica, size oda anahtarlarınızı vermem gerekiyor!" diyerek peşinden koşuyorum.

"Oh, evet, canım. Üzgünüm, bugün kafam çok dağınık. Şimdi o hoş genç adama kendini tanıtır ve ona yardım eder. Bekar mı ve yeni arkadaşlar edinmeye hazır mı bir bak."

"Tamam," diyorum, kızarıyorum çünkü o bunu fısıldamadı bile.

Ön tarafa geri dönüp, yeni konuğuma sanki otele giren sıradan bir kişiymiş gibi gülümsüyorum. Bu adamın önünde

Bu adamın önünde çaresiz biri gibi davranmayacağım. "Merhaba, hoş geldiniz..."

"Beni zaten karşıladınız," diyor yumuşak sesiyle. Bana bakarken gözleri kırışıyor ve beni baştan aşağı süzdüğünü hissediyorum.

"Biliyorum." Alt dudağımı ısırıyorum. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir oda almak istiyordum. Oteliniz dolu mu?" Boş lobiye etrafına bakarak, ben de garip bir şekilde gülümsedim. Otelin dolu olduğunu söylersem ne diyeceğini merak ettim.

"Hayır, birkaç odamız boş," bu bir understatement. İki oda hariç tüm odalarımız boş, ama ona bunu söylemeyeceğim.

"Oh, harika. O zaman o odalardan birini rezerve edebilir miyim?" Sesi nazik, gözleri sıcak. Vücudundan bir coşku yayılıyor ve kendimi ona çekilmekten alıkoyamıyorum. Enerjisi ve yakışıklılığı beni kendine çekiyor. Bu kadar yakışıklı olmak yasadışı olmalı. Burada olmak, onun huzurunda adeta eriyip gitmek yasadışı olmalı. Keşke o Clark Kent olsaydı. Kahve dükkanında benimle karşılaşırdı, mutluluktan bayılırdım.

"Tabii. Tek kişilik oda mı istersiniz? Çift kişilik mi? Sütlerimizden birini mi istersiniz? Manzara tercihinizi belirtir misiniz?" *Kapa çeneni Willow.*

"Kesinlikle çift kişilik yatak istiyorum," diye gülümseyerek bana sıcak bir şekilde bakıyor, "belki birinin beni sıcak tutması gerekirse diye." Öne doğru eğiliyor, kahverengi gözleri dostlukla parlıyor — son görüşmemizden çok farklı. Gözlerinde flörtöz bir ışık da var, bu da beni nefes nefese bırakıyor.

Kendimi çimdiklemek istiyorum. Bu gerçek mi?

Öldüm ve Hallmark cenneti mi geldim? Çünkü sadece Hallmark filmlerinde onun gibi yakışıklı erkekler böyle küçük kasabaların yatak ve kahvaltı yerlerine girip resepsiyondaki kadınla flört ederler.

"Tabii," diyorum. "Müsait odalarımıza bir bakayım."

"Teşekkürler." O gülümser. "En sevdiğin odaya beni yerleştirmekten çekinme."

Tamam, kesinlikle benimle flört ediyor. Willow Montgomery ile.

Kim olduğumu biliyor mu acaba?

Aniden, "Aslında daha önce tanışmıştık. Beni hatırlıyor musun bilmiyorum ama..." diye patladım. Ben, gerçekten istesem bile hiçbir şeyi içinde tutamayan türden bir insan değilim.

Yavaşça başını sallar. "Hatırlıyorum. Lobide görür görmez sizi tanıdım. Çok belirgin ve çekici bir yüzünüz var." Durur ve aşağıya bakar, sanki utangaç ve gerginmiş gibi, bu da ona karşı daha da sıcak hissetmemi sağlar. "Son görüşmemizden dolayı çok utanıyorum. Magnolia Club'da size karşı kullandığım sözler için özür dilemek isterim."

"Oh," diyorum, şaşkınlıkla. Onun özür dileyeceğini beklemiyordum. "Sen sadece..." Ona bakıyorum. "Yani, benim ilk günümdü ve ne yaptığımı tam olarak bilmiyordum, bu yüzden geciktiysem ya da kaba davrandığımı düşündüysen, ben de özür dilemek istiyorum," diyorum çabucak.

"Özür dilenecek bir şey yok. Ama bu çok gerçeküstü bir durum." Etrafına şaşkınlıkla bakınıyor. "İş seyahati için bir kaçamak yapmaya karar verdim." Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana gülümsüyor. "Whispering Haven'ı ziyaret etmeye karar verdim, çünkü hakkında iyi şeyler duymuştum. Ve Google'da rastgele bu yatak ve kahvaltı yerini buldum. Daha dün, o gece sana nasıl konuştuğum için pişmanlık duyuyordum ve kulüpte tekrar görüşüp özür dilemek için umutlanıyordum. Ve bu ne mucize? İçeri girdim ve sanki kader müdahale etmiş gibi, işte yine karşımda, gözlerimin önünde duruyorsun." Sesi rüya gibi bir tonda ve kalbim hafifçe hızlanıyor. Düşüncelerini ifade edişi çok ruhani ve romantik.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. "Kader mi?" Sesim tamamen şaşkınlık dolu.

Bu adam, milyarlarca dolarlık bir servete sahip gibi görünen bu muhteşem adam, kesinlikle kadere inanmıyor, değil mi?

"Evet. Kader," diyor, sesi viski kadar yumuşak. "Belki de tekrar karşılaşmamız kaderimizde vardı. Sence de öyle değil mi?"

"Bilmiyorum. Kadere inandığınıza şaşırdım." Yılın en hafif tabiri.

"Normalde kimseye söylemem," diyor gülerek, "ama astrolojiye, burçlara ve ruh eşlerine gerçekten ilgi duyuyorum."

"Olamaz." Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ben de astrolojiye biraz meraklıyım. Daha çok sadece yıldız burçlar çünkü ben pozitif ki ben sadece

Akrepler, Boğalar ve Oğlaklarla uyumludur. "Sen hangi burçsun?" diye soruyorum ona.

"Akrep burcuyum. Tüm burçlar arasında en cinsel olanı." Göz kırpar ve vücudum yanıyormuş gibi hissederim. Bu adam benimle flört mü ediyor? Hayır, benimle *flört ediyor* olamaz. Olabilir mi?

"Sen Willow'sun, değil mi?" diye devam eder, sanki gözlerimde boğulacakmış gibi gözlerime bakarak.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, Willow. Seni tekrar görmek çok güzel... ya da seninle tekrar tanışmak... ya da bilmiyorum..." Kelimelerim takılıyor, dilim tutulmuş gibi hissediyorum, ki bu benim için biraz sıra dışı bir durum. "Adın neydi?" diye soruyorum, çünkü hayatım pahasına da olsa hatırlayamıyorum.

Gözleri bir anlığına kısılr ve beni baştan aşağı süzer. Dudaklarını ısırır ve bana bakarken hiçbir şey söylemez. Adını hatırlayamadığım için kızgın mı?

"Gerçekten bilmiyor musun?" Dilinin ucunun ağzından çıkıp dudaklarını yaladığını izlerim, sonra parmaklarını koyu renkli, ipeksi saçlarının arasından geçirir. Geniş omuzlarına ve gömleğinin kaslı vücuduna nasıl oturduğuna bakarım.

"Üzgünüm," diyorum, kendimi çok kötü hissederek. "Uzun bir geceydi ve..."

"Ben Sebastian," diyor ve tezgaha daha da yaklaşıyor. "Sebastian Laurence." Soyadını yüksek sesle ve net bir şekilde telaffuz ediyor ve ben kızarıyorum çünkü aniden Magnolia Club'da bana kendini tanıttığını ve benim onu tanıdığımı sandığını hatırlıyorum. Onun kendini beğenmiş olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ama şimdi tek düşünebildiğim, onun ne kadar çekici olduğu, lobimde olduğu ve benimle flört ettiği, ve benim hayır demeyeceğim. Belki de bu, evrenin beni ödüllendirme şeklidir, çünkü çok sayıda berbat erkekle çok sayıda berbat randevuya çıktım ve son birkaç ayım oldukça berbat geçti. Belki de evrenin "*Hey Willow, pes etme. Senin için harika birini bulduk*" demesinin bir yoludur bu.

"Oh, evet," diyorum, ona gülümseyerek. "Sebastian Laurence." Gülümsüyorum. "Gerçekten güçlü bir isim."

"Öyle, değil mi?" diyor, yavaşça başını sallayarak. Gözleri sıvı lav gibi. Kahverengiler, ama içlerinde altın rengi benekler görebiliyorum. Ten rengi zeytin rengi ve dişleri çok beyaz. Bu kadar yakışıklı olması bana çok garip geliyor.

Görünüşe bakılırsa öyle. Magnolia Club'da çekici biriydi — aslında, o gece gördüğüm tüm erkekler arasında en çekici olanıydı — ama gün ışığında, hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkek. Model ya da aktör olabilir. İsteddiği her şey olabilir.

"Kendine gel," diye mırıldanıyorum, çünkü kontrolümü kaybettiğimi biliyorum. Bana bakışlarından heyecanlanıyorum.

"Burcun ne? Dur, tahmin edeyim." Gözleri yüzümü süzdü, sonra göğüslerime doğru indi ve tekrar gözlerime döndü. Sanki derin düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. "Sen bir..." Durur ve saatini oynarken onu izlerim. Rolex'e çok benziyor, ama bu beni şaşırtmaz. Zengin olduğu belli. Öyle olmasa Magnolia Kulübü'nün üyesi olmazdı.

"Eminim tahmin edemezsin," diyorum, hafifçe gülerek, çünkü eğer flört etmek istiyorsa, ben de onunla flört etmekten çok mutlu olurum.

"Peki, sana bir soru sorabilir miyim?" diyor, dirseğini tezgaha dayayıp öne eğiliyor.

"Tabii," diyorum. "Sor."

"Ateş burcu musun?"

"Buna cevap verirsem, seçeneklerini daraltmış olacağımı hissediyorum."

"Bahse girerim sen Başak burcusun." Gülümsüyor. "Kendine güvenen, zeki, güzelsin, ama aynı zamanda masumsun." Dudaklarını yalıyor. "Tatlısın. Sen..." Durup gülümsüyor. "Belki bunu sana daha sonra söylerim."

"Tabii, olur," diyorum. "Eğer istersen. Ama yanılıyorsun." Kafamı sallıyorum. "Yaklaştın. Aslında Başak ve Terazi burçlarının sınırındayım."

"Oh." Şaşırmış görünüyor. "Bunu asla tahmin edemezdim."

"Neden?" diyorum. "Teraziler daha tartışmacı olduğu için mi?" Gülümsüyor. "En iyi arkadaşlarımdan biri Terazi burcu."

"Ve ben ona hiç benzemiyorum?" diye soruyorum, flört ederek, parmaklarımı sarı saçlarımda gezdirerek ve biraz daha makyaj yapmış olmayı dileyerek.

"Oh, sen ona hiç benzemiyorsun. Sen çok daha güzelsin. Bu B&B'ye giriş yaptığım için gerçekten çok mutluyum. Ve ilk tanıştığımızda Magnolia Club'da sergilediğim kötü davranışımı affedip affetmeyeceğini bilmek istiyorum."

"Tabii ki," diyorum. "Sadece ceketini asmak istemiştin, ben de biraz yavaş davrandım. Affedilecek bir şey yok."

"Beni gördüğünde şaşırmış gibiydin."

"Oh, sadece gergindim. İlk günümdü ve paltonun yere düşmemesi için uğraşıyordum, sonra cebinden bir şey düştüğünü hissettim, sen de benim bir şey aldığımı sandın ve... şey, çok şey oldu."

"Evet," diyor, gözleri her şeyi anlıyor. "Kesinlikle çok şey oluyordu." Lobiye gözden geçirip bana dönüyor. "Burası çok güzel bir yer."

"Teşekkür ederim."

"Beğendin mi?" Parmaklarını uyluğuna vuruyor. "Düşündüğümünden farklıymış."

"Bayıldım. Harika bir yer."

"Burada çalışacak vaktin olmasına şaşırdım. Magnolia Club'da çalışmak, randevuların..." Son kelimeyi sanki bir soruymuş gibi söylüyor ve erkek arkadaşım olup olmadığını sorduğunu merak ediyorum. Aklım bir an Clark Kent'e gidiyor, ama o benim erkek arkadaşım değil. Aslında, onu bir daha görmesem de umurumda olmaz.

"Oh, sadece para kazanmak için çalışıyorum." Ben gülüyorum. Birkaç saniye boyunca dudakları inceliyor ve ben paradan bahsetmemeli miydim diye düşünüyorum. Belli ki çok zengin. Ama sonra gülüyor.

"Anlıyorum. Her zaman para meselesi, değil mi?"

"Hayat para ile ilgili değil mi?" omuz silkerek diyorum. "Paradan bahsetmişken, seni Diamond Suite'e yerleştirebilirim. Bir gece 399 dolar. Üç gece kalırsan indirim var."

"Tabii," diyor. "Üç gece için beni kaydet." Siyah bir American Express kartı çıkarıp bana uzatıyor. Kart sağlam ve ağır, ve pek çok kişinin sahip olamadığı özel bir kart olduğunu biliyorum. "Peki... biriyle çıkıyor musun?" diye soruyor, ve ona bakarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

.

"Ben... ne... yani... sen... ne? Üzgünüm." Neden mırıldandığımı bilmiyorum, ama bu açık soru beni çok etti.

"Sadece biriyle çıkıp çıkmadığını merak ettim."

"Yani, biriyle çıkıyorum ama erkek arkadaşım yok, eğer sorduğun buysa." Ondan hoşlanıyorum ama çok kolay elde edilebilir gibi görünmek istemiyorum.

"Güzel," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Bekarsın diye duyduğuma sevindim."

Kartını geri veriyorum. "Peki, size oda anahtarınızı ve otelin haritasını vereyim. Arkada bir havuzumuz var ve Whispering Haven'a daha önce gelmiş miydiniz bilmiyorum ama burada çok güzel restoranlar ve harika bir müze var."

"Bunun için gelmedim," diyor gülümseyerek. "Sanırım otelden çıkmayacağım, ben..." Duruyor. "Çalışırken."

"Oh. Tamam." Benimle flört ettiğini mi söyleyecek? Bir şey söylemeli miyim?

"Oda servisi var mı?" diye soruyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, var. Ve herhangi bir sorunuz olursa, resepsiyonu arayabilirsiniz."

"Oh, arayacağım." Gülümsüyor. "Eğer sakıncası yoksa."

"Hiç sorun değil." Bilgisayardan uzaklaşıp yazıcıya doğru yürüdüm, rezervasyon belgelerini almak ve ona anahtar hazırlamak için. Kalbim hızla atıyordu ve ne düşüneceğimi bilemiyordum. Çok agresif davranıyordu, gerçekten çok agresif, ama bundan hoşlanmıyordum. Aslında, biraz hoşuma bile gitmişti. Her zaman bana tam olarak ne istediğini ve beni istediğini söyleyen bir erkekle birlikte olmak istemişimdir. Ve Sebastian ilgilendiğini çok açık bir şekilde belli ediyor.

Evraklarla ön tarafa döndüğümde, onun bana dikkatle baktığını görüyorum.

Sanki beni yemek istermiş gibi. Sanki hayatında gördüğü en seksi şey benimmişim gibi. Ve bu beni iyi hissettiriyor. Şaşıyorum, ama bundan hoşlanmıyorum da değil. Arzu nesnesi olmaktan hoşlandığımı fark ediyorum.

"Peki Willow," diyor, beni baştan aşağı süzerken. "Tekrar karşılaşmamızın kader olduğunu ve bunun sadece bir tesadüf olmadığını düşünüyor musun?"

"Sanırım, belki," diyorum, nefesim kesik kesik. Neden bu kadar cahil gibi konuşuyorum?

"İyi," diyor, "çünkü hayatta tesadüflerin olmadığını düşünüyorum. Seni Magnolia Club'da gördüğümde, sende kesinlikle bir şey fark ettim. Ama şimdi, gün ışığında seni görünce, çok güzelsin. Ve şu anda seninle burada olduğum için çok mutluyum. Bunun nereye varacağını görmek için sabırsızlanıyorum." Anahtarını havaya kaldırıyor. "Bence bu, ikimiz için de heyecan verici ve verimli bir yolculuğun başlangıcı olacak."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ben, şey, gururum okşandı, ama kulüpte bana nasıl konuştuğunu hala hatırlıyorum," diyorum, neredeyse kekeleyerek. Onu çekici buluyorum, ama onun çekici ve zengin olduğu için istediği her şeyi elde edebileceğini düşünmesini istemiyorum. Ve bu durumda, beni istediği anlaşıyor.

"Anlıyorum." Gözleri bir an düşünceli bir ifadeye bürünür, sonra bana hafifçe başını sallar ve başı dik bir şekilde, sanki binanın sahibiymiş gibi uzaklaşır. Bu adam, şimdiye kadar tanıdığım hiç kimseye benzemeyen bir özgüvene sahip.

Her ay *Cosmo* dergisinde astroloji yazıları hevesle okuyan duygusal tarafım, bunun özel bir şey olduğunu düşünmeden edemiyor. Belki de dünyadaki en şanssız kişi ben değilimdir. Belki de yıldızlar hizaya girmiştir ve bu Akrep burcu erkeği benim kaderimdeki kişidir.

Telefonum bip sesi çıkarır ve ben telefonuma bakarım. Ekranda Clark'ın adını görünce inlerim. Yine mesaj atmış. Clark bile şu anda iyi ruh halimi bozamayacağı için mesajı açarım.

Bu akşam hamburger yemek ister misin? Bana gelebilirsin.
Sen ütü yaparken ben mangalı yakarım?

"Anla artık, Superman özentisi." Gözlerimi devirerek mesajı siliyorum. Sanki evren, diğer seçeneklerimin ne kadar berbat olduğunu vurgulayarak Sebastian'ın ne kadar tatlı bir adam olduğunu anlamamı sağlamak istiyor. Belki de ilk tanıştığımızda gerçekten kötü bir gece geçirmişti. Onu ilk izlenimiyle yargılamayacağım, özellikle de ikinci izlenimim bu kadar harika olduğu için.

Altıncı Bölüm

Sebastian

Krem rengi keten duvar kağıdı parlak pembe flamingolarla dolu ve odanın neden Diamond Suite olarak adlandırıldığını anlıyorum. Kitsch ama bir şekilde otele yakışıyor. Burası sevimli, abartısız ama kendine özgü bir şekilde gösterişli. Lobi temiz, sade ve aydınlıktı, ama asansörün içi ve bu oda hem gürültülü hem de cüretkar. Sanırım oda Willow ve onun iki kişiliğini yansıtıyor. Erkekleri tuzağa düşürmek için takındığı sessiz, utangaç kişiliği ve sonra da gerçek kişiliği: alan, kullanan, baştan çıkarıcı.

Lobideki kadının kardeşimden milyonlarca dolar çaldığını kabullenmek benim için zor. Aynı kadın benim paltomu da çalmıştı. O iyi bir oyuncu. Onu sokakta görseydim, onun soğukkanlı bir manipülatör olduğunu asla düşünmezdim. Sergio'nun ona neden aşık olduğunu anlayabiliyorum; o güzel, hatta neredeyse çok güzel ve gülümsemesi şeker gibi tatlı ve sıcak. Ama birkaç kez maskesinin düştüğünü gördüm, örneğin adımı bilmiyormuş gibi yaptığında. Ona gerçekten bu oyunu oynamak isteyip istemediğini sormak üzereydim.

Başlangıçta, onu tekrar gördüğümde ne yapacağımı bilmiyordum. Onu azarlayıp parayı geri vermesi için zorlayacak mıydım, Sergio'yu arayıp özür dilemesini mi isteyecektim, polisi devreye sokabilir miydim, ama bu pek olası görünmüyordu, çünkü Sergio parayı kendi isteğiyle vermişti. Ama sonra o, beni tanımıyor gibi davrandı ve benimle flört etmeye başladı, sanki o da benden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değilmiş gibi. Onun için büyük bir risk oluşturduğumu biliyordum.

Sergio ile çok yakın olduğum halde, Sergio bir ilişki içindeyken tamamen farklı bir adam olduğu için, muhtemelen benim neler olup bittiğinden habersiz olduğumu düşünmüştü.

"Willow Montgomery, senin günün geldi," diye mırıldanarak pencereye doğru yürüyüp manzarayı seyrediyorum. İnce, opak perdeyi çekip, güzelce biçilmiş, yemyeşil çimleri seyrediyorum. Büyük, turkuaz mavisi havuzun sağında iki piknik masası var. Havuzun önünde altı adet beyaz şezlong duruyor ve diğer tarafta bir dizi basamak taşı, parlak pembe güllerle çevrili küçük bir çardaklara uzanıyor. Manzara çok güzel, bunu kabul etmeliyim. Ama resim gibi ve ölü. Lobide, tuhaf yaşlı kadın ve itaatsiz köpeğı dışında kimse yoktu. Otopark da boştu. Louisa, işlerin iyi gitmediğini söylerken yalan söylemiyordu. Konukların getirdiğı gelirle faturalarının çoğunu ödediğini hayal edemiyordum.

Bir an için ona hafif bir acıma duyarım. Belki de içten içe iyi bir insandır, ama berbat bir iş kadınıdır. Belki de içten içe, göründüğü kadar tatlı biridir. Belki de hayat onu erkeklerin kalplerini oynayan biri haline getirmiştir. Belki.

Yatağı geri dönüp yatağın üzerine oturuyorum, arkama yaslanıp alnımı ovuyorum. Yaklaşan iş anlaşmasına konsantre olmam gerekiyor. İki milyar dolarlık bir kâr getirecekti, bu Sergio'nun kaybettiğı on milyondan çok daha fazlaydı, ama bunu bırakamayacağımı biliyordum.

Bir parçam da bunu unutmak istemiyordu.

Willow'un gök mavisi gözleri ilgimi çekti. Bugün, önceki gece kulüpte gördüğümde daha fazla vücudunu ortaya çıkaran güzel bir elbise giyyordu. Seksiydi, vücudu doğru yerlerde kıvrımlıydı ve dudakları dolgundu. Ancak bundan daha da önemlisi, zekası ve cazibesi büyüleyiciydi ve onunla birlikte olmak çok keyifliydi. Aşağıda yaptığımız kısa sohbetten gerçekten keyif aldım. Onunla bu oyunu oynamak heyecan verici olacaktı, bu da uzun zamandır toplantı odası dışında özlediğim bir şeydi.

* * *

Sabah 6:00'da uyanıyorum ve uzun ve iyi bir uyku çekmiş olmaktan hoş bir sürpriz yaşıyorum. Whispering Haven sessiz ve sakin bir yer ve şehir gürültüsünden hiç rahatsız olmamış olsam da, sessizlik hiç arzuladığım bir şey olmamıştı. Ancak dün geceki uykumdan sonra, sessizliği takdir ediyorum. Kollarımı uzatıp yorgani ve üst çarşafı çekiyorum ve yataktan kalkıyorum, yeni bir güne heyecanla ve zinde bir şekilde. Neden adımlarımın bu kadar canlı olduğunu ya da uyanır uyanmaz her zamanki gibi iş e-postalarımı kontrol etmek için telefonuma uzanmadığımı sorgulamıyorum. Pencereye doğru gidip manzaraya bakıyorum. Havuzda yüzen biri var ve bir an için Willow olup olmadığını merak ediyorum. Kenarda kurbağalama yüzen vücuda bakıyorum, sonra onun Willow değil, benden önce otele giriş yapan yaşlı bayan olduğunu görünce kendi kendime gülüyorum. Havuzdan çıktığında, köpeğinin ona doğru koştuğunu görüyorum. Onun hikayesi nedir acaba? Neden buraya bu kadar sık geliyor gibi görünüyor? Bu soruların cevabını asla öğrenemeyeceğimden eminim.

Pencereden dönüp odaya bakarken, flamingolara bakıyorum ve onların beni ne kadar süre rahatsız edeceğini merak ediyorum. Ben sevimli tasarımlardan çok renk bloklarını seven biriyim — beyaz, gri, krem, mavi, bunlar bir odada görmek istediğim renkler. Birçok kişinin tek renkli sever dediği türden biriyim. Parlak pembe ve yeşiller değil.

Belki de huzurlu ve sakin bir yaşam arzuladığım içindir. Gürültülü ve hareketli ortamları sevmem, ancak Sergio gibi bir kardeşim varken, hayatın çılgınlığından kaçamıyormuşum gibi görünüyor.

Çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarıp e-postalarımı kontrol ediyorum. Yüzün üzerinde e-posta bekliyor ve eminim ki birkaç tanıdığım, benden cevap alamadıkları için şaşırılmışlardır. Genelde iş e-postalarına çok hızlı cevap veririm. Uzun listeyi gözden geçirmeye başlıyorum, en önemli müşterilere cevap verdikten sonra telefonumu alıp Sergio'yu arıyorum. Cevap vermiyor ve sinirlenerek dudaklarımı sıkıyorum. Ona biraz zaman tanımam gerektiğini biliyorum, ama onun için endişeleniyorum. O benim kardeşim ve kalp kırıklığını iyi kaldıramadığını biliyorum. David'in erken vefatından sonra, onunla çok sık iletişim kurmamayı tercih ediyorum.

Hayal kırıklığına uğrayarak resepsiyonu arıyorum.

"Günaydın, burası Whispering Haven Bed and Breakfast," diyor neşeli bir ses. Bunun Willow olmadığını hemen anlıyorum ve vücudumu saran hayal kırıklığı dalgasına şaşırıyorum.

"Merhaba, ben Diamond Suite'te kalan Sebastian Laurence."

"Oh, günaydın Bay Laurence! Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kahvaltı seçeneklerinin neler olduğunu merak ediyordum."

"Oh, tabii! Mısır gevreği ve yumurta var, ve şef istediğiniz her şeyi yapabilir."

"Oh, şefiniz olduğunu bilmiyordum." *Otelin işlerinin iyi gitmemesine şaşmamalı*, diye düşünüyorum. Willow'un sadece iki misafiri varken şef tutması nasıl mümkün olabilir? "Yani, yemek istediğim her şeyi isteyebilir miyim?" diye gülümsüyorum. "Havyar blini bile mi?"

"Oooh, umm, bunu müdüre sormam gerek, ama muhtemelen."

"Pardon, müdür kim?"

"Willow."

"Sadece müdür mü? Bu arada, ben kiminle konuşuyorum?"

"Ben Katherine. Dün çalışmıyordum, ama şu anda resepsiyundayım. Herhangi bir sorunuz olursa," sesi heyecanlı geliyor, "istediğiniz zaman gelebilirsiniz."

"Müdür bugün çalışıyor mu?" dişlerimi sıkarak soruyorum. Willow bugün izinliyse olmaz.

"Oh, evet. Şu anda Bayan Kubica'nın odasında yataklarını yapıyor. Muhtemelen yakında odanıza gelip temiz çarşafaları getirecektir. Whispering Haven Bed and Breakfast'ta her gün çarşafaları değiştirerek misafirlerimizin her gece temiz bir uyku çekmelerini sağlıyoruz."

"Anlıyorum."

"Tabii çarşafaların değiştirilmesini istemiyorsan? O gelmek zorunda değil..."

"Hayır, gelmesini çok isterim," diyorum.

"Harika, ona haber vereceğim," diye cevapladı Katherine. "Peki kahvaltıda ne istediğinize karar verdiniz mi?"

"Düşüneceğim ve sana haber vereceğim" diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Yatağın kenarına tekrar otururum, sehpayı uzanır ve uzaktan kumandayı alırım. Zihnimi boşaltmak için televizyonu açarım; haber kanalı açılır. Birkaç dakika izlerim, sonra kanalı değiştiririm. Şu anda dünya siyasetini dert etmeden uğraşacak yeterince işim var.

Three's Company bir sonraki kanalda. John Ritter'ın oturma odasında dolaşıp ev arkadaşlarından biriyle flört etmesini izlerken gülümsüyorum. Çocukken David'le bu diziyi çok izlerdim, ama şu anda geçmişi düşünmek istemiyorum. Kanalı tekrar değiştiriyorum. Bir çizgi film var. Tekrar değiştiriyorum. Bir mahkeme programı var. Bu tür programları pek sevmem, ama arka planda açıkken beni gülümsetecek kadar komikler. Ama şu anda ilgilenmiyorum. Yataktan kalkıp odada bir ileri bir geri yürüyorum. Huzursuzum. Sinirliyim. Kızgınım. Ve tüm bu duygulardan nefret ediyorum.

Willow gelmeden önce dişlerimi fırçalamak için banyoya gidip diş fırçamı alıyorum. Pırıl pırıl gümüş aynada yansımama bakıyorum. Göğüs kaslarım gelişmiş, kaslarım sıkı. Göğüs kaslarımın üzerinde, karnıma doğru uzanan ve göbek deliğimin hemen üzerinde duran koyu renkli tüyler var. Beyaz boxerim, altın rengi tenimin üzerinde parlıyor gibi görünüyor.

Saçlarım dağınık, gözlerime bakıyorum, koyu ve yorgun görünüyorlar, ama hissettiğim kadar yorgun görünmüyorum, belki de içimdeki yorgunluk uzun zamandır orada olduğu içindir. Hatta yıllardır.

Dişlerimi fırçalayıp, ılık suyla gargara yapıp tükürüyorum. Yüzüme soğuk su serpip, temiz beyaz bir havlu alıp kuruluyorum. Orada durup yansımama bakıyorum.

Kesinlikle aynı görünüyor.

Kapı çalınıyor. "Sahte davranma zamanı." En iyi sahte gülümsememi takınıp, vücudumu gevşetip kapıya doğru yöneliyorum.

"Günaydın," diyor Willow, sesi neşeli ve mutlu. Beni görünce gözleri hafifçe şaşırıyor. Gözleri büyüüyor ve sadece boxer giydiğimi fark edince kızarıyor. "Oh, pardon, ben..."

"Girebilirsin," diyorum, geri adım atarak, kendimi sinsi hissederek.

"Sadece yatağı yapmaya geldim. Üzgünüm, senin çoktan "

"Uyandım," diyorum, gülümseyerek. "Yatağı yapabilirsin. Teşekkürler."

"Tabii, sorun değil." Odama giriyor. Üzerinde dar mavi kot pantolon ve üzerinde *Columbia Üniversitesi* yazan büyük beden gri bir kazak giyiyor.

"Columbia'ya mı gittin?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Oh, hayır." Süveterine bakıp gülüyor. "Onu bir ikinci el mağazasından aldım. Üniversiteye gitmedim. Yani, gitmek istedim. Notlarım da iyiydi, ama..." Bir an duruyor. "Neyse. Her şeyin bir sebebi vardır, değil mi?"

"Elbette." Onu baştan aşağı süzdüm. Dudakları bugün kırmızıydı ve bana bakarken sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyordu. Dizüstü bilgisayarımın hala yatak üzerinde olduğunu fark ettim, onu aldım, kapattım ve masanın üzerine koydum.

Koltukta oturup onu izlemeye başlıyorum.

O da bana bakıyor. Bacaklarımın açık olduğunu ve yarı sertleştiğimi fark ediyorum.

"Özür dilerim, bu durum garip mi? Geri gelebilirim," diyor hızlıca ve kapıya doğru yöneliyor.

"Garip değil. Ben garip hissetmiyorum. Sen garip hissediyor musun?"

"Kim, ben mi?" Sesi yükselir ve kızarır. "Tabii ki hayır! Neden garip hissedeyim ki?"

O benim kasıklarına bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, gülümsemesi altüst olmuş. "Yani, sen orada iç çamaşırınla oturuyorsun, ama ben pek çok erkeği çıplak gördüm, bir tane daha ne fark eder ki?" Gergin bir şekilde kıkırdıyor ve ben yüz dolar bahse girerim ki o *pek* çok erkeği çıplak görmemiştir.

Odanın ortasındaki fili gerçekten ele aldığına şaşırdım. Neredeyse çıplak olduğum konusunda hiçbir şey söylemeyeceğine elli dolar bahse girerdim. Belki de sandığım kadar çekingen değildir. Gerçek Willow'un kim olduğunu anlamakta zorlanıyorum.

"İstersen giyinebilirim. Bu seni daha rahat hissettirecekse." Ayağa kalkıyorum, çantama uzanıp bir tişört çıkarıyorum ve giyiyorum. "Böyle daha mı iyi?"

"Evet, tabii." Gözlerini kırıştırdı. "Teşekkür ederim."

Gülümser ve ona doğru yürürüm. "Bu sabah nasılsın Willow?" Yanında durur ve gözlerine bakarım. Dudakları hafifçe aralanmış, burun delikleri genişlemiştir. Derin bir nefes alırım; şeftali gibi kokuyor. Acaba tadı da şeftali gibi midir diye merak ederim.

Dudaklarını yalar. "Pardon, ne dedin? Bu sabah çok erken uyandım ve biraz dalmışım..."

"Önemli değil," diyorum yumuşak bir sesle. Sarı saçlarından bir tutam yüzünün önüne düşüyor ve ben onu kulağının arkasına koymak için uzanıyorum, parmaklarım nazikçe boynuna değiyor. Cildi yumuşak.

"Ne yapıyorsun?" Geri adım atar ve gergin bir şekilde dudaklarını yalar. Sabahın erken saatlerinde avcıların onu yakalayacağından endişelenen, tarlada duran ürkek bir geyik gibi görünür.

"Senin..." Bir an durdum. "Şey, o küçük saç telinin kulağının arkasına gitmesi gerektiğini düşündüm, böylece senin o güzel gözlerine bakabileyim."

"Ooh." Hafifçe kaşlarını çatarak, utangaç ve güzel görünüyordu ve itiraf etmeliyim ki, masum bir kız görünümü vardı. "Bak, bana asılıyor musun bilmiyorum, ama..."

"Ne?" diyorum, şaşkınlıkla.

"Sadece, kulüpte tanıştığımızda pek nazik davranmadığını söylüyorum. Seni tanımadığım için sana şans vermek istiyorum ve dün oldukça nazıktın, ama şimdi flört etmeye çalışıyorsun..." Omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum. Kafam karıştı. Neler oluyor burada?"

"Ne demek, burada neler oluyor?" Bu, *zengin bir adamı tavlama* oyununda tuhaf bir kısım.

"Demek istediğim, saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına koyuyorsun, ama biz birbirimizi tanımıyoruz bile..." O başını sallar. "Sadece neler olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Emin değilim... Belki sadece ilgimi çekti. Hiç yıldızları izlemeye gittin mi?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

Gözlerini hafifçe kısarak başını sallar. "Hayır. Neden?"

"Astrologik işaretlerle ilgileniyorsun ve bunların çoğu yıldızlara dayanıyor. Bazen gökyüzüne bakıp

dünya hakkındaki düşüncelerimizi ve duygularımızı yönlendiren şeyin ne olduğunu görmek gerçekten harika bir şey. Evren, bizim düşündüğümüzden çok daha büyük..."

"Pardon, ne dedin?"

"Sadece seninle bağlantı kurmaya çalışıyorum, Willow." Gözlerinin içine derinlemesine bakıyorum. "Magnolia Club'daki gece için çok özür dilerim. Bu otele rastlayıp seni tekrar görmem çok şanslı bir tesadüf bence. İşaretlere inanmaz mısın? İki insanı bir araya getiren kadere inanmaz mısın?" Sesimi alçaltıyorum.

Yavaşça başını sallar. "Yani, biraz. Kaderin gerçek olduğunu düşünüyor musun?" Sesi şaşkın geliyor. "Erkeklerin kadere gerçekten inandığını sanmıyordum."

"Ben inanırım," diyorum yumuşak bir sesle, gülümseyerek. "Bence dünyanın her şeyi yoluna koyma yöntemi var."

"Sanırım," diyor gülümseyerek - bu sefer içten, heyecanlı bir gülümsemeyle. "Sanırım hayatım... pek planladığım gibi gitmediği için biraz endişeliyim. Ama belki de dünya, gerçekten ihtiyacımız olduğunda bizi ödüllendirmeyi bilir."

Onun sözlerine içimden gülümsüyorum, çünkü ben kimseyi *ödüllendirmekle* ilgili hiçbir şey söylemedim, ama belki de onun açgözlü zihninde tek düşünebildiği şey benim param ve milyonlarca dolarla kaçtığında ne kadar ödüllendirileceğiydi. Bu sefer *benim* milyonlarımla.

"Bu gece yıldızları izlemeye gitmek ister misin?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. "Kuzeye doğru, ormana yakın bir yere arabayla yirmi dakika kadar gidersek ışık kirliliği pek olmaz. Muhtemelen bazı takımyıldızları görebiliriz. Hava bulutlu olacak mı diye bir bakayım."

"Oh, beni yıldızları izlemeye götürmek mi istiyorsun?" Gözleri büyürken yorganı yataktan çeker ve kollarında tutar.

"Seni yıldızları izlemeye götürmek isterim," diyorum. Onda çok masum bir ifade var. Nasıl yapıyor bilmiyorum, ama belki de sırrı budur. Erkekleri böyle kendine çekiyor. Ben iradesiz biri değilim ve kadınları sadece görünüşlerine göre seçmem. Aslında, sadece görünüşü nedeniyle beni çeken bir kadın hiç olmadı. Ama Willow'da beni tahrik eden, ilgimi çeken bir şey var. Onunla daha fazla konuşmak, onu gerçekten tanımak ve onu neyin harekete geçirdiğini anlamak istememe neden olan bir şey. Bu düşünce beni içten içe kızdırıyor, çünkü bu kadınla hiçbir ilgim olsun istemiyorum

Bu kadının iç dünyasını umursamak istemiyorum.

"Yıldızları izlemek gerçekten çok güzel olabilir," diyor ve başını sallıyor. "Yani, eğer gerçekten yapmak istediğin bir şeyse."

"O zaman randevumuz var," diyorum, sırtarak.

"Randevu mu?" Ağzı açık kalıyor. "Yani... randevu gibi mi?"

"Sanırım sizden benimle resmi bir randevuya çıkmanızı istiyorum,
Bayan

Willow Montgomery. Kabul ediyor
musun?" Elini tutuyorum.

Yavaşça başını sallar. "Evet, sanırım tedbiri elden bırakacağım." Hafifçe kıkırdar ve ben ona yaklaşıyorum. Ona bakarken, vücutlarımız arasında ezilen yorganı hissedebiliyorum. İçimden bir şey onu öpmek istiyor, ama çok aceleci davranmak istemiyorum. Bir sonraki aşamaya geçmeden önce, onun duygusal olarak bağlandığını hissetmesi gerekiyor — ya da en azından benim duygusal olarak bağlandığımı hissetmesi gerekiyor. Aşık oluyormuş gibi davranmam gerekecek.

"Dün gece rüyamda seni gördüm," diye söylüyorum, bu fikir aklıma gelir gelmez.

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Sanırım görmek seni tekrar sadece getirdi
seni benim benim bilinçaltıma. Sanki bir parçam seni tekrar
görmek için bekliyordu." "Gerçekten mi?" Gözleri hafifçe kısılır ve ben
onun

bunu yutmadığını anlıyorum. Kendime fazla zorlamamayı hatırlatıyorum. "Yani, belki de seni çok seksi bulduğum içindir," diyorum, temel içgüdülerime geri dönerek - ve bu sefer yalan söylemiyorum. Onu gerçekten seksi buluyorum. Uzun, ince boynuna, göğüslerinin kıvrımlarına ve ince belinin kalçalarına doğru kıvrımlarına bakıyorum.

"O gömleğin altında bir vücudun var," diye gülümsüyorum. "Anlamadım?" diyor, kırılgan bir şekilde.

Gülüyorum. "Bu, bir zamanlar duyduğum bir şarkının sözleri. Ama bırak da işini yapıp yatağı topla. Ben hızlıca duş alacağım. İşten ne zaman çıkacağını bana söyle, belki yıldızları izlemeye gitmeden önce akşam yemeği yeriz. İster misin?"

"Evet, sanırım. Saat altıda işim bitiyor." "Kulağa hoş geliyor," diyorum.

"Yani, eve gidip üstümü değiştirmem gerekecek, ama yediye kadar dönebilirim."

"Harika. Sabırsızlıkla bekliyorum."

"Teşekkürler. Ben de sabırsızlanıyorum."

Bana küçük bir gülümsemeyle bakıp, beni banyoya doğru kovuyor. "şimdi git buradan! Konsantre olup bu yatağı yapmam lazım. Katherine, sana kahvaltı siparişini vermemi hatırlatmamı söyledi, böylece karnının doyduğundan emin olabiliriz."

"Teşekkürler. Yemeği çok, çok sabırsızlıkla bekliyorum." Dudaklarımı yaladım ve o yine kızardı. Sözlerimin ima ettiği anlamı ve ikinci anlamını anladığını biliyorum. "Başımı belaya sokmadan önce duş alacağım."

* * *

"Bu gece hava çok karanlık," diyor Willow, önümde yürürken alçak sesle. "Normalde bu yoldan gelmem. Umarım kaybolmayız."

"Çünkü gece ve biz tüm binalardan ve yapay ışıktan uzaktayız. Bizi yönlendirecek tek şey yıldızlar ve ay," diyorum, arkasında yürürken, elim hafifçe beline dokunuyor. "Ama merak etme, gökyüzünü görebildiğimiz sürece asla kaybolmayız. Kuzey yıldızı bize yol gösterecek."

"Biliyorum. Hangi takımyıldızları göreceğiz?" diye sor , bana dönerek. Çok seksi görünüyor. Saçları sırtına dökölüyor, dar siyah bluzu göğüslerini vurguluyor ve siyah kot pantolonu ikinci bir deri gibi üzerine oturuyor. Gözlerime baktığında midemde bir şey hissetmekten kendimi alamıyorum.

"şey, benim bir uygulamam var," diyorum gülerek ve telefonumu çıkarıyorum. "Takımyıldızları çok iyi bilmiyorum, ama telefonu gökyüzüne doğrulttuğumda bize söylüyor."

"Oh. Konuşma tarzından, takımyıldızları çok iyi bildiğini sanmıştım."

"Sadece benimle çıkmayı kabul etmen için öyle söyledim," diye itiraf ediyorum ve erkekçe bir tavırla parmaklarımı saçlarımanın arasından geçiriyorum.

adım, ona benim sadece bir kızı etkilemek isteyen bir erkek olduğumu düşündürmek. En tatlı ve en romantik şekilde.

Kıkırdamaya başladı. "Bu delilik," dedi, başını sallayarak, sarı saçları omuzlarının üzerine döküldü. "Bu kesinlikle delilik."

"Peki neden?"

"Çünkü birbirimizi pek tanımıyoruz. Seninle daha yeni tanıştım ve sen bana şimdiden çıkma teklif ettin. Yıldızları seyretmek için, ama sen yıldızları pek de iyi tanımıyorsun."

"Ben buna kızmadım, ya sen?" Ona sıcak bir gülümseme sunuyorum. İkinci adım, ona benim yaklaşılabılır ve sıcak biri olduğumu düşündürmek. "En azından birlikte olabiliriz."

"Hayır, sanırım buna kızmadım." Gülüyor. "Ben sadece... Ah!" Birkaç kayaya takılıp düşerken bağıyor.

O yere düşmeden önce hızla uzanıp onu yakaladım. Nefesi düzensiz bir şekilde bana sarıldı. Kalbinin hızla attığını hissedebiliyordum. Vücudu soğuktu, ama yumuşak ve esnekti. Bana bu kadar sıkı sarıldığı için ne kadar güçlü olduğuna şaşırdım. İçinde bir güç vardı. Kendini koruma içgüdüğü damarlarında akıyordu, muhtemelen bu yüzden yaptığı şeyin doğru olduğunu kendine söylüyordu.

"Aman Tanrım, az kalsın düşüp yüzümü parçalayacaktım," diyor titrek bir kahkaha atarak. "Beni yakaladığın için çok teşekkür ederim." Gözlerinin içine bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümsemeye gece havasını derin bir nefesle içine çekiyor.

"Seni asla düşürmem," diyorum yumuşak bir sesle. Üçüncü adım, aramızdaki bağı ve benim ne kadar iyi bir adam olduğumu ona göstermek. Kızarıyor, sonra dudaklarımı iki saniye boyunca dudaklarına bastırıyorum ve geri çekiliyorum.

"Güven bana," diye fısıldarım, "seni asla düşürmem."

Nefes nefese ve şaşkın görünüyor, ve ben onun kasıtlı olarak o kayaların üzerine basıp düştüğünü merak etmeden edemiyorum. Belki o da bir oyun oynuyordur? Belki de birbirimizle oyun oynuyoruz. Onları nasıl görmedi? Evet, hava karanlık, ama ay ışığı yolu görmek için yeterli ışığı sağlıyor, ve birkaç dakika önce kayalardan bahsediyorduk. Bunun onun planının bir parçası olduğunu hissediyorum — beni kendisine aşık etmek ve onu korumak istememi sağlamak. Peki, ona aşık olacağım, tamam. A

Yüzümde birkaç saniye boyunca alaycı bir gülümseme belirir. İkimiz için de ne kadar sinsi bir durum, birbirimize yalan söylüyoruz.

"Whispering Haven'ı seviyor musun?" diye soruyorum, açık alana doğru ilerlerken. Şehirden getirdiğim küçük bir teleskop taşıyorum. Gökyüzünü biraz daha net görebileceğim için heyecanlıyım. Yıldızları seyredecek kadar doğaya çıkma fırsatım pek olmuyor.

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum," diyor yürürken. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, burayı seviyorum, ama hayatımın geri kalanını burada geçireceğimi düşünmüyorum. Planlarım var." Bir süre durdu. "Ama şu anda bunu konuşmamıza gerek yok."

"Anlıyorum." Yüzünü inceliyorum. "Planlarını bana anlatmak istemiyor musun? Küçük planlar mı, büyük planlar mı?"

"Büyük," diyor gülümseyerek. "Çok büyük."

"Anlıyorum." Bu planların bir parçası *olup olmadığını* sormak istiyorum, ama onun neyin peşinde olduğunu bildiğimi bir an bile belli etmek istemiyorum. Sergio'ya ve kim bilir kaç erkeğe yaptıklarını bildiğimi ona belli edemem. Onun oyunculuğunun benim üzerimde işe yaramadığını ona belli edemem, çünkü onun gerçekte nasıl biri olduğunu biliyorum. Kurnaz bir altın avcısı. "Bence hayat bazen planları bozabilir," diyorum omuz silkerek. "Ama umarım seninkiler gerçekleşir."

"Gerçekleşecekler. Bir gün," diyor. "Katherine, Brielle ve ben... İstedikimizi elde etmek için çok çabalıyoruz." Sesi hüzünlü, bana baktığı gözler neredeyse üzgün, sanki beni incitmek zorunda kaldığı için pişmanmış gibi.

"Anlıyorum." Onun ve iki arkadaşının bu işe karıştığını açıkça itiraf ettiğine inanamıyorum. Benim bildiklerimi bilmediği için bunun masum bir yorum olduğunu düşünüyor olmalı. Onunla yüzleşmek istiyorum, ama bir yanımda bunun sona ermesine hazır değil. Onun erkekleri nasıl hedef aldığını ve dolandırdığını bildiğimi söylemek yeterli değil. Sergio'nun şu anda hissettiği acıyı onun da hissetmesini istiyorum. O sırada telefonum çalmaya başlar ve ben iç geçiririm. "Kusura bakma." Sesini kapatmak için eğilirim.

Kafasını sallar. "Önemli değil. Önemli bir şey olabilir, kimin aradığını kontrol etmelisin."

"Emin misin? Kaba davranmak istemem." "Hayır, devam et. Sorun yok."

Cevap veriyorum ve arayanın Louisa olduğunu görüyorum. "Selam, ne haber? Şu anda konuşamam." Willow'a bakıyorum ve onun kot pantolonunun önündeki kiri rahatça silkelediğini izliyorum. Dinlemediğini göstermeye çalışıyor, ama ben söylediklerime dikkat etmem gerektiğini biliyorum.

"Annen Sergio için çok endişeleniyor, bilmeni istedim." Louisa'nın sesi acı dolu ve Jack'in sözleri aklıma geliyor. O, Louisa'yı benim tanıdığım gibi tanımıyor. O şefkatli bir kadın ve her zaman benim yanımda olmuştur.

"Öyle mi?" diyorum, pek inanamadan. Annem Sergio'yu hiç umursamamıştı, beni de hiç umursamamıştı. "Tam olarak ne dedi?"

"Az önce beni aradı ve Sergio ile senin nerede olduğunu biliyor musun diye sordu, çünkü ikinizi de aramış ama cevap alamamış. Sergio için endişeleniyorum ve onun da endişelendiğini düşündüm. Senin için de endişeleniyorum Seb." Sesi nefes nefese geliyor.

"Teşekkür ederim, Louisa. Başka bir bilgin var mı... yani, bilirsin?" Willow'un kirpiklerinin altından bana baktığını fark ettim. Gerçekten çok güzel.

"Henüz değil," diyor. "Bu arada, neredesin?"

"Çalışıyorum," diye cevaplıyorum. "Şehir dışındayım."

"Oh. Tamam." Bir sessizlik oluyor. "Tahmin et ne oldu?" diyor yumuşak bir sesle. "Ne?"

"Duşumdan yeni çıktım."

"Tamam."

"Ve vücudum hala biraz ıslak." O inliyor ve gözlerim aya doğru yükseliyor.

"Tamam."

"Ve bu sadece duştan dolayı değil." Kıkırdar ve bu, yıllardır ondan duyduğum en kız gibi sesidir.

"Üzgünüm, anlamadım." Willow'un kollarını gerip saçlarıyla oynadığını izlerken ona konsantre olmakta zorlanıyorum.

"Hiç kimse sana sesinin çok seksi olduğunu söyledi mi?" diye sordu.

"Sanırım ben..." Bir an durakladı.

"Pardon, ne dedin?" Sesim keskin çıkar.

"Özür dilerim. Aman Tanrım, Sebastian, çok özür dilerim. Birkaç içki içtim ve..."

"Önemli değil," derim, onu utandırmak istemeden. "Yatakta mısın?" diye fısıldar.

"Hayır, henüz değil."

"Bu gece rahatlamaya ihtiyacın varsa bekleyebilirim. Parmaklarını boxerine sokmak istersen, biz..."

"Hey, şimdi kapatmam gerek Louisa, ama iyi akşamlar, tamam mı?" O başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum. Sanırım benimle telefon seksi yapmaya çalışıyordu, ama bu benim ilgilendiğim bir şey değil. Ona içtikten sonra beni aramamasını söylemem gerekecek. Yanına baktığımda Willow'un orada durup bana garip bir gülümseme attığını görüyorum. O konuşmanın ne kadarını duyduğunu ve benim bir tür çapkın olduğumu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

"Kusura bakma," diyorum. "İşle ilgili bir şeydi."

"Gerçekten mi?" Bana bakar ve başını sallar. "İşle ilgili, ha?"

"Evet, öyleydi." Telefonumu arka cebime koyup, yüzümde şakacı bir gülümsemeyle ona doğru yürüdüm. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Bilmiyorum." Kaşlarını çattı ve telefon görüşmesinden önce yaptığımız hafif şakalaşma artık yoktu.

"Sanırım seni kucağıma alıp sahaya taşımak üzereydim," dedim ve kollarına uzandım.

"Ne yapıyorsun?" Gülmeye başladı. "Beni indir!"

"Senin gibi narin bir genç kızın taşınmak isteyeceğini düşündüm."

"Oh," diyor, bana bakarak, gözleri gülerek yüzüme bakıyor.

"Evet. Bu gece havada sihir var gibi hissetmiyor musun?"

Bana karşı kıvranmayı bırakır, sonra yavaşça başını sallar, dudakları aralanmış olarak gözlerime bakar. Dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırırım. Öpücüğü derinleştirmek istiyorum — dilimi ağzına sokmak ve elimi gömleğinin altına sokmak istiyorum. Onu çıplak olarak yere yatırmak, onu sert ve hızlı bir şekilde almak istiyorum. Ama elbette yapamam. Bunların hiçbirini yapmayacağım. Henüz değil. Dördüncü adım, onun

bunun sadece seksle ilgili bir şey olduğunu düşünmemesini sağlamak. Onu yavaşça indirip burnunun ucunu öpüyorum.

"Sende bir şey var," diye fısıldıyorum. "Hareketlerinde bir şey var, yaptığın bir şey beni çıldırtıyor Willow."

"Öyle mi?" diye sordu yumuşak bir sesle, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve dudaklarını yaladığını gördüm. Yavaşça başını salladı, başını yana eğdi ve fısıldadı. "Sanırım sende beni deli eden bir şey var."

"Umarım öyledir," diye fısıldayarak elini tutup onu kendime doğru çekerim. "Bu gece yıldızları seyredip birbirimizin şirketinden keyif alalım," derim. "Tekrar karşılaştığımız için evrene şükrederim. Sadece birbirimizin şirketinden keyif alalım..." O bana yaslanıp bana inanamayan gözlerle bakarken sesim kesilir. Çok mutlu ve sevinçli görünüyor. Mutluluktan uçuyor gibi görünüyor ve ben alkışlamak istiyorum. Ona Akademi Ödülü vermek istiyorum çünkü oyunculuk yeteneği muhteşem. Bir sonraki Viola Davis veya Meryl Streep olabilir. Onun için üzücü olan kısım ise, benim onunla çalışan çoğu erkekten daha akıllı olmam. Bunun onun için bir oyun olduğunu bilecek kadar akıllıyım. Sadece bu sefer, yanacak olan o olacak.

Yedinci Bölüm

Willow

"Harika bir akşam için teşekkürler," diyor Sebastian arabamdan inerken. Pencereden içeri bakıp bana sıcak, baştan çıkarıcı bir gülümseme atıyor, kahverengi gözleri gecenin karanlığında parıltıyor. "Yatmadan önce odama gelmek ister misin?" diye soruyor, dudaklarını yalıyor. Ne istediğini çok iyi biliyorum ve yıldızları seyretmekten çok keyif alsam da, onunla yatmaya hazır değilim. *Aslında yatmaya hazır değilim* kısmını vurgulamak istiyorum.

"Teşekkürler, ama eve gitmeliyim," diyorum yumuşak bir sesle, ona sıcak bir gülümseme sunarak, kalbim hızla atıyor. Tabii ki, onunla odaya geri dönmek istiyorum. O, hayatımda gördüğüm en seksi erkek. Ona dokunmak, onu hissetmek, onun tarafından dokunulmak ve hissedilmek istiyorum. Ama onu neredeyse hiç tanımıyorum ve şu ana kadar ne kadar tatlı ve romantik davrandığına dair ne hissedeceğimi hala bilmiyorum. O kesinlikle mükemmel. Yakışıklı, seksi, sıcak, şefkatli ve beni gerçekten tanımak istiyor gibi görünüyor. Benden hoşlanıyormuş gibi davranıyor ve bana bakmak istiyormuş gibi görünüyor. Ama *neden* beni istediğini anlamıyorum. Ben dünyadaki en güzel kadın değilim ve henüz birbirimizi çok iyi tanımıyoruz.

"Eve gitmeliyim," diyorum tekrar. "Katherine ve Brielle'in beni beklediğini biliyorum." Onlarla bu akşamı her ayrıntısıyla konuşmak ve onların görüşlerini almak istiyorum. Belki bu sadece ilk görüşte aşktır. Belki de anladığında, anlarsın. Belki de şansım gerçekten değişti ve bu harika, muhteşem adam beni acınası hayatımdan kurtarmak için buradadır. "Senin de harika bir akşam geçirdiğine sevindim

. Whispering Haven çok güzel bir kasaba. Daha önce hiç yıldızları izlemeye gitmemiştim, bana yıldızları gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyor, geri adım atıp kapıyı kapatıyor. "Bu gece seninle gerçekten çok güzel vakit geçirdim."

"Ben de seninle," diyorum, gülümseyerek. "Oh, yarın kahvaltıda ne istediğini biliyor musun?"

"Birlikte kahvaltı yapmayı umuyordum," diyor gülerek ve parmaklarını saçlarında gezdirerek. Ben de gülüyorum, çünkü bu kesinlikle olmayacak, ama gerçeği söylemesini seviyorum. Onun dürüstlüğünü seviyorum.

"Hollanda usulü krep nasıl olur?" diyor. "Elmalı."

"Kulağa lezzetli geliyor." Hollanda kreplerinin ne olduğunu hiç bilmiyorum. "Üstüne kavrulmuş ceviz de ekleyelim mi?"

"Evet, kulağa hoş geliyor. Elmalı ve kavrulmuş cevizli Hollanda krepleri, tabii ki."

"Ve belki taze çekilmiş kahve. Afrika kahve çekirdekleriyle, varsa tabii?"

"Evet, yüzde 100 emin değilim, ama bir daha kontrol edeceğim." Ona gülümsüyorum, kalbim hızla atıyor. Bu çok spesifik bir istek. "Başka bir şey var mı?" Tanrı'ya hayır demesi için dua ediyorum, çünkü Afrika kahve çekirdeklerimiz olmadığını biliyorum. Nespresso ve hazır kahvemiz var. Un ve yumurtamız da var, ama kesinlikle cevizimiz yok. Tarifi araştırdıktan sonra markete gitmem gerekecek, çünkü Hollanda kreplerinin ne olduğunu bile bilmiyorum.

"Hepsi bu kadar, teşekkürler. Bu arada, bu gece resepsiyonda kim çalışıyor? Katherine ve Brielle evde seni bekliyorlarsa..." Tek kaşını kaldırdı ve yüzündeki ifadeden kafasının karıştığını anlayabiliyordum. "Burada sadece üçünüzün çalıştığını sanıyordum."

"Oh, evet, yani, asıl çalışanlar biziz. Mandy adında bir kız var, gece vardiyasını o yapıyor." Ona gülümsüyorum. "Köyde çalışıyor ve resepsiyonda yardım ediyor, ama masanın arkasında durmaktan başka bir şey yapmıyor. Eminim çalışırken telefonunda oyun oynuyor ve dizüstü bilgisayarında Netflix izliyor." Hafifçe inliyorum. "Ama durum bu."

"Daha fazla kişi işe almayı düşünmedin mi?"

"Şey..." Omuz silkiyorum. "Para meselesi. Belki işler düzeldiğinde." Kimin işe alınacağına veya alınmayacağına benim hiçbir yetkim olmadığını ona söylemek istemiyorum. Ben müdürüm, yani yetkim olmalı, ama Charlotte bana hiçbir söz hakkı vermiyor. Mandy'nin Charlotte'un lisedeki en iyi arkadaşı olduğunu, ama sonra aralarının açıldığını ona söylemeyeceğim. Charlotte'un Mandy'yi işe alarak iyi bir şey yaptığını düşündüğünü de söylemeyeceğim, çünkü Mandy oldukça işe yaramaz ve sistemi kullandığında sık sık rezervasyonları karıştırıyor. Ancak Sebastian'a acınası hikayemi anlatmak istemiyorum. İnsanlara acınası hikayemi anlatmaktan bıktım. Hayatımın farklı olmasını istiyorum.

Kötü kalpli teyzesi ve kuzeniyle yaşayan, en iyi arkadaşlarıyla birlikte onların otelde çalışan ve hiç hayatı olmayan yetim çocuk olmaktan bıktım. Bir gün hayatıma devam edip kendi otelimi açabilmek için az da olsa para biriktirmek için iki işte birden çalışmak zorunda olan kadın olmaktan bıktım. Ona American Express'e 5000 dolar borcum olduğunu ve Topluluk kolejinde geçirdiğim bir sömestr için 3500 dolar öğrenci kredisi borcum var. Artık parasız ve acınası bir durumda olmak istemiyorum. Artık öyle bir insan olmak istemiyorum. Eğlenceli ve muhteşem bir insan olmak istiyorum. Özellikle bu adam için. Onun, benim iyi bir hayat yaşadığımı düşünmesini istiyorum. Beni mutlu, pozitif bir insan olarak görmesini istiyorum. Çünkü ben öyleyim.

"Gitmeliyim," diyorum yumuşak bir sesle. "Yarın görüşürüz. Kahvaltıyı odana getireceğim."

"Harika. Teşekkürler. İyi akşamlar, Willow."

"Sana da, Sebastian." Onun B&B'ye girmesini izledikten sonra hemen arkadaşlarımı arıyorum. Telefon iki kez çalıyor ve Katherine cevap veriyor.

"Hey, nasıl gitti?"

"Harikaydı. Eve dönüyorum. Bekle, Brielle orada mı?"

"Çünkü bu konuşmayı tekrarlamak istemiyorum."

"Tabii. Hoparlöre alayım. Hoparlördeyim, bebeğim."

"Selam Katherine. Brielle, beni duyabiliyor musun?" "Seni duyabiliyoruz," diye cevap verdiler.

"Kızlar, ne olduğunu bilmiyorum. Hayatımın en romantik randevularından birini yaşadım ve şu anda resmen uçuyorum. Sebastian Laurence mükemmel. Bunun nereye varacağını bilmiyorum. Belki hiçbir yere, ama bu geceyi ve onu asla unutmayacağım. Kalbim çok hızlı atıyor."

"Bize tam olarak ne olduğunu anlat. Bu arada, onunla telefonda konuştum ve sesi *çok seksi* geliyordu." Katherine kıkırdar. "Umarım yarın onu şahsen görebilirim."

"Sesi gerçekten çok güzel." Kıkırdarım. "Ama ne olduğunu anlamıyorum. Benden ne istediğini anlamıyorum. Yani, neden benimle ilgilensin ki?"

"Çünkü sen güzel ve harikasin."

"Anlamıyorum. Hayat *Maid in Manhattan* gibi değil. Zengin milyarderler, gücü olan erkekler, benim gibi otellerde çalışan ve tuvaletleri temizleyen kadınları istemezler."

"Senin zengin olmadığını biliyor olmalı," diyor Brielle. "İşçi sınıfından olduğun çok açık."

"Evet, sanırım öyle. Benim zengin olmadığımı kesinlikle biliyor. Belki de ne kadar *fakir* olduğumu anlamıyor. Anlamıyorum. O çok yakışıklı. Onu gördüğünüzde ne demek istediğimi anlayacaksınız. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı... Bana baktığında gülümsemeden duramıyorum. Kızlar, kalbim çarpıyor. Yani, gerçekten çarpıyor. Hayatımda hiç kalbimin bu kadar hızlı attığını hissetmemiştim."

"Aman Tanrım. Kalbinin *çarpmasını* söylediğin için şükürler olsun."

Katherine

kıkırdamaya başlar.

"Ne? Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum.

"Sarhoş," diyor Brielle. "Şarap içiyoruz. Ona aldırma."

"Hayır, ne söyleyeceğimi düşündüğünü bilmek istiyorum, Katherine."

"Onu düşündüğünde am dudaklarının titrediğini söyleyeceğini düşündüm."

"Ne?" diye bağırdım. "Bunu söylemedin!"

"Söyledim sadece
bir gördün

söyledim, daha önce sen hiç hiç
ve hemen islandığını gördün mü?

Kıkırdayarak gülüyorum. "Bana böyle bir şey hiç olmadı diyemem, ama size şunu söyleyeyim kızlar, dikkatimi vermediğim için neredeyse kayalıklara düşüyordum, Sebastian beni yakaladı ve kollarına aldı. Ve dudaklarıma çok hızlı bir öpücük kondurdu. Heyecanlanmayın," diyorum hemen, "çünkü gerçek bir öpücük değildi, ama o anda, kızlar, kalbim durdu. Kelimenin tam anlamıyla durdu. Yalan söylemeyeceğim, eğer elini uzatıp pantolonumun kemerini açıp aşağı indirseydi, eve gelip bu gece seks yaptığımı söyledim."

"Onunla yatacak mıydın?" diye bağırdı Brielle. "Onu tanımıyorsun bile!"

"Onu tanımadığımı biliyorum, ama o kadar çekici, o kadar cana yakın ve o kadar karizmatik ki. Tam da doğru şeyleri söylemeyi biliyor. Bana farklı takımyıldızları gösteriyordu ve onun Akrep burcu, benim ise Başak-Terazi burcu olduğumuzdan bahsetmeye başladık. O mükemmel bir erkek gibi. Sanırım o sadece... Bilmiyorum. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Aptal gibi konuşuyorum."

"Asla aptalca konuşmazsın," diyor Brielle. "Senin adına çok mutluyum."

"Neyim için mutlu? Neredeyse hiç tanımadığım bu adama nasıl aşık oluyorum?"

"Çünkü ondan hoşlanıyorsun," diyor Katherine.

"Evet, ondan hoşlanıyorum, ama onu kulüpte ilk gördüğümde pek nazik davranmamıştı. Şimdi ise çok daha nazik ve benimle flört ediyor."

"Muhtemelen öyle bir pislik olduğu için pişmanlık duyuyordur. Zengin erkeklerin de duyguları vardır," diyor Katherine. "Belki kendinden utanıyordu. Belki gün ışığında ne kadar seksi olduğunu gördü ve *'Kahretsin, bu güzel kadını neredeyse kaçıırıyordum'* diye düşündü ve şimdi sana iyi bir adam olduğunu göstermek için aşırı telafi etmeye çalışıyor."

"Milyarderler iyi adamlar olabilir mi peki?"

"Bilmiyorum." Brielle gülüyor. "Daha önce hiç milyarderle tanışmadım. Ama Katherine'e katılıyorum, belki olanlardan pişmanlık duyuyordur. Sadece eğlen. Hayat bir kez yaşanır."

"Biliyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Neredeyse gerçek olamayacak kadar güzel geliyor. Aramızda gerçekten özel bir şey olduğunu hissediyorum ve bu beni korkutuyor. Hiçbir erkeğe karşı böyle hissetmemiştim. Hiç

Bana baktığında, beni *gördüğünü* hissettiren bir erkekle tanışmadım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Şahsen değil," diyor Katherine. "Ama bir erkeğin bir kadına baktığı ve ona gerçekten ilgi duyduğunu anlayabildiğim birçok film izledim ve her zaman kendi kendime '*Keşke o ben olsaydım*' diye düşünüyorum."

"Filmde olmak mı istiyorsun?" diye Brielle alay ediyor.

"Hayır, öyle demiyorum! Neden bu kadar kalın kafalısın?" Brielle kıkırdar. "Oh, Katherine, sadece şaka yapıyordum. Ben de bir erkek istiyorum

bir erkek istiyorum."

"Kızlar, hepimiz bekâız, bu yüzden kafamızı karıştırmayalım. Hiçbirimizin bir erkeği yok. Hepimiz sadece geçinmeye, para biriktirmeye ve sonunda otelimizi satın almaya çalışıyoruz," diye ikisine de hatırlatırım.

"Biliyorum," diyor Katherine. "Ah, ama gerçek bir erkek arkadaşla sahip olmaya daha yakınsın."

"Henüz değil."

"Ama bir haberim var." "Öyle mi? Neymiş o?" diye soruyorum.

"5·Cadde'deki pizzacıda Stacy ile konuştum ve cuma günleri pizza dağıtımı yapabileceğimi söyledi. Cuma geceleri yaklaşık yüz dolar bahşş alabileceğimi söyledi, ben de yapacağım."

"Hay aksi," diyorum. "Cuma geceleri bizim gecemiz olacağını sanıyordum. Üçümüz için."

"Biliyorum, ama daha fazla para kazanmamız gerekiyor. Charlotte için daha ne kadar çalışabileceğimi bilmiyorum. Bugün işyerindeyken beni aradı ve çok cadalozca davrandı." Katherine sinirli görünüyor. "Eğer senin kuzenin olmasaydı ve bu kadar sık şehir dışında olmasaydı, ona haddini bildirip istifa ederdim."

"Oh, üzüldüm," diye inledim. "Keşke ona bir şey söyleyebilseydim."

"Ama yapamayacağını biliyorum. Umursamıyor. Annesi Mildred bir şeyler söylemeli, ama söylemiyor. Charlotte ikinci kez piyangoyu kazandığından beri, ona daha da fazla yalakalık yapıyor." Katherine'in sesi yükseliyor. "O cadaloz nasıl bu kadar şanslı olabilir?"

"Biliyorum. Keşke piyango numaralarını benimle paylaşırsa," diyorum, gülerek araba yoluna girerken. "Hey, park ediyorum. Birazdan daireye çıkacağım. Bana bir kadeh şarap doldur, tamam mı?"

"Tamam," diyor Katherine alaycı bir sesle ve telefonu kapatıyoruz.

Arabayı park ediyorum, kontağı kapatıyorum ve birkaç dakika düşüncelerimle baş başa kalıyorum. Arkadaşlarımı göreceğim için heyecanlıyım, onlarla birlikte olacağım için heyecanlıyım, ama biraz yalnız kalıp düşünmem gerekiyor.

Ellerime bakıyorum — birkaç saat önce Sebastian'ın ellerine kenetlenmiş olan ellerime. Dikiz aynasına bakıp yüzüme bakıyorum. Soğuk gece havasından dolayı hala biraz kızarmış durumdayım. Mavi gözlerim yorgun görünüyor, rimelim neredeyse silinmiş. Birkaç saat önce Sebastian'ın dudaklarına dokunan dudaklarıma hafifçe dokunuyorum. Gözlerimi kapatıp onun sıkı kucaklamasını, yere kayarken kaslarını sıktığım anı, beni tutuşunu, bana bakışını düşünüyorum. Ve ara sıra, sessizliğin hakim olduğu anlar oluyordu, o anlarda onun bana baktığını fark ediyordum, gözlerinde cevabını bilmek istediğim bir soru vardı.

O bir muamma. Bir hafta önce adını bile duymadığım biri, ama hayatıma bir kasırga gibi girip, beraberinde şiddetli rüzgarlar ve güçlü duygular getirdi. Dikkatli olmazsam, beni alıp, varlığından bile haberdar olmadığım yerlere götürecekti.

Bunu yapmak istiyorum. Arkadaşlarımı dinlemek ve sadece anın tadını çıkarmak, olduğu gibi tadını çıkarmak istiyorum. Ama bir yanımda korkuyorum. Bir yanımda anlamıyor, yeterince iyi hissetmiyor. Onun seviyesinde değilim. Ben Willow Montgomery'im. Banka hesabımda ancak birkaç yüz dolar var. Kredi kartımla, çok ihtiyacım olsa bile dünyanın öbür ucuna bilet alamam. Sebastian, penthouse dairelerde yaşayan ve birinci sınıfta uçan türden bir adam. Muhtemelen şoförleri, aşçıları ve hizmetçileri vardır. Ben aşçıyım. Ben temizlikçiyim.

Dur, Willow. Alt dudağımı ısıırıyorum. Kendini küçümsemeyi bırak. Olumlu ol.

"Sen iyi bir insansın," diye fısıldıyorum kendime. "Sen güzelsin. Sen nazıksın. Sen zekisin. Sen iyi bir arkadaşsın. Sen sıcakkanlısın. Sen şefkatlisin. Sen sabırlısın. Sen sadıksın. Zengin olmadığın için, bu senin daha az değerli olduğun anlamına gelmez." Bir an için üzülüyorum. Pencereden dışarı, yukarıdaki yıldızlara bakıyorum. Acaba annemle babam beni izliyorlar mı? Gözlerimi kapatıp beni kucakladıklarını, sarıldıklarını hayal ediyorum. Arkadaşlarımı seviyorum ve onların

beni tüm kalpleriyle sevdiklerini biliyorum, benim için her şeyi yaparlar. Ama bazen, sadece ailemin bana dokunduğunu, beni kucakladığını, beni ne kadar sevdiklerini söylediğini, beni koruduğunu, bana yol gösterdiğini hissetmek istiyorum.

Bazen kendimi çok yalnız ve çok korkmuş hissediyorum. Bu, uzun zamandır içimde taşıdığım farkında olmadığım bir duygu, ama şimdi hissediyorum. Korku. Bilinmeyenden korkuyorum. Değişimden korkuyorum. Sebastian'ın hayatıma girdiği kadar çabuk çıkacağından korkuyorum. Beni çok özel hissettiriyor, bu bağı kuruyor ve bu gerçeküstü bir şey. Benim gibi insanlara böyle şeyler olmaz, özellikle de bu kadar çabuk.

Ama bazen olduğunu biliyorum. Fırtına gibi ilişkiler vardır. Okuduğum neredeyse tüm aşk romanlarında bir tür ani aşk vardır. İzlediğim filmlerde bile insanlar çabucak aşık olurlar.

Sebastian bana aşık oluyor değil tabii ki, ben deli değilim. Muhtemelen sadece benimle yatmak istiyor. Ama yine de, bu his başımı döndürüyor. Hayatım değişiyor gibi hissediyorum, ve nihayet, iyi yönde.

Derin bir nefes alıp kendime gülümsüyorum. Çantamı alıp kapıyı açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Artık bir kadeh şarap içmeye hazırım. Kapıyı kapatıp arabayı kilitliyorum ve telefonum çalmaya başlıyor. Ne yazık ki, kim olduğunu kontrol etmeden cevap veriyorum.

"Selam," tanıdık bir ses diyor ve ben inlememeye çalışıyorum. Clark Kent. Onun numarasını engellemeliydim. Onunla konuşmak istemiyorum.

"Oh, merhaba," diyorum, sesim yapmacık.

"Sana mesaj attım ve aradım," diyor, sesi sinirli. "Ne oluyor?"

"Üzgünüm, çok yoğun çalışıyorum. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Biliyorum. Sigorta sektöründe çalışıyorum ve bu nedenle her zaman meşgulüm," diyor. "Ama bu gece sana ihtiyacım vardı."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, kötü olmak istemiyorum. Teknik olarak yanlış bir şey yapmadı.

"Evet, yıkaması gereken bir sürü çamaşır var ve..."

"Pardon, ne?" diye hemen sözünü kesiyorum. Aklımdan geçen şeyi söylemiş olamaz, değil mi?

"Kurutulup ütülenmesi gereken büyük bir çamaşır yığını var."

"Şaka mı yapıyorsun?" diyorum, neredeyse gülerek. "Ciddi olamazsın."

"Ne demek şaka mı yapıyorum?" diye tersler. "Kız arkadaşımın çamaşırlarımı yıkamasına alışkınım ve bence senin biraz daha..."

"Ben senin kız arkadaşın değilim," diye çabucak söylüyorum. "Bir kez görüştük."

"İki ay boyunca telefonda konuştuk ve kahve dükkanında buluştuğumuzda ilişkimizi *pekiştirdik*. Acil bir durum nedeniyle aceleyle ayrılman benim suçum değil. Sana ikinci bir şans verdiğim için şanslısın."

"*Bana* ikinci bir şans verdiğin için şanslı mıyım? Ne? Bak, Clark —ya da adın her neyse—"

"Batman'i mi tercih ediyorsun?" diye sözümü keser.

"Ne?" NE?

"Bak, benim de Batman pelerinim var. Aslında, ben..."

"Komik olmaya çalışmıyorum," diye araya girdim, "ama ilgilenmiyorum. Artık konuşmamalıyız bence."

"Ne? Dalga mı geçiyorsun? Gerçekten bir kaltak gibi davranıp bana serseri muamelesi mi yapacaksın?"

"Çok kafam karıştı. Sana hiçbir şey gibi davranmıyorum. Sadece şu anda bir ilişki yaşayacak durumda değilim." Ona çekici bulmadığımı ya da artık altı yaşında olmadığı için süper kahramanlık işini bırakması gerektiğini söylemiyorum.

"Bence gerçekten yüz yüze konuşmamız lazım Willow," diye ısrar ediyor. "Çünkü niyetimi yanlış anladığımı düşünüyorum. Ben sadece seks yapmak istemiyorum. Seni Denny's veya IHOP'ta pahalı yemeklere de götürmek istiyorum. Ayrıca..."

"Hey, gerçekten gitmem gerek, üzgünüm." Telefonu kapatıp hemen numarasını engelliyorum. Derin bir nefes alıyorum. Dünya gerçekten çıldırıyor. Tamamen çıldırıyor. Merdivenleri çıkıp daireye giriyorum ve kapıyı açıyorum.

Katherine ve Brielle kanepede oturmuş, ellerinde şarap kadehleri var. Bana bakıyorlar ve ikisi de sarhoş olduklarını gösteren tembel, yavaş bir bakışla gülümsüyorlar.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye soruyor Katherine.

"Clark Kent az önce beni aradı ve adam deli, kelimenin tam anlamıyla deli. Evine gidip çamaşırlarını yıkamamı istedi ve benim onun kız arkadaşı olduğumu söyledi."

"Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bütün erkekler seni istiyor. Bu Willow'un mevsimi." Brielle, ayağa kalkarak bana bir kadeh kırmızı şarap uzattı. "Bu senin için."

"Teşekkürler," derim ve uzun, derin bir yudum alırım. Sıcak sıvının boğazımdan aşağı aktığını hissedirim ve minnettar bir gülümsemeyle gülümserim. "Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

"Erkekler delidir. Bu yüzden, o kadar deli olmayan biriyle karşılaşırsan, eğlenebilirsin." Bana bakar. "Ve Sebastian eğlenceli birine benziyor."

"Biliyor musun? Onun çok yakışıklı olduğunu söyleyebilirim ve Clark Kent'e kıyasla, aslında akli başında biri."

"Sana çamaşırlarını yıkamanı istemedi mi?" Katherine sırtarak sorar.

"Hiçbir zaman." Ben gülüyorum.

"Belki o özeldir," diyor Katherine. "Belki de o, birçok kurbağayı öptüğün için aldığın ödüldür."

"Tanrıya şükür Clark Kent'i öpmedim," diyorum, titreyerek. "Kusmak zorunda kalırdım."

"O kadar mı kötüydü?"

"Öyle olduğunu biliyorsun," diyorum, onlara bakarak. "Sizi seviyorum kızlar. Her zaman arkamda olduğunuz için teşekkür etmek istiyorum. Beni desteklediğiniz ve tavsiyelerde bulunduğunuz için teşekkür etmek istiyorum."

"Her zaman senin yanında olacağız, sürtük," diyor Katherine, kadehini kaldırarak.

Yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Bu gece annemi düşünüyordum." Onlara bakıyorum ve ikisi de bana yumuşak ve destekleyici bakışlar atıyor. "Bana ne tavsiye ederdi acaba diye merak ediyordum."

"Sence sana ne tavsiye ederdi?" diye soruyor Brielle yumuşak bir sesle.

"Bence bana bunu yapmamı söylediler," diyorum küçük bir gülümsemeyle. "Ailem hakkında bildiğim çok fazla hikaye yok, ama onların bir fuarda tanıştıklarını ve babamın onu tanıdığı gün ona çıkma teklif ettiğini her zaman hatırlayacağım." Bu anı düşünerek gülümsüyorum

"Ve bir ay sonra evlenme teklif etti. Bir ay sonra d , evlendiler. Belki bu bir işarettir. Belki de ailemdeki kadınlar için işler hızlı gelişir. Yani, bilmiyorum, ama belki..."

"Annenin yüzüğünü al, belki onun aurası sana rahatlık ve rehberlik sağlar?" diyor Katherine. "Yatağının başucundaki komodinde, değil mi?"

Bu fikri çok beğenerek başımı sallıyorum. Komodinimde annemle babamın bir fotoğrafı, büyükannemin taktığı ve sonra anneme verdiği altın kolye ve annemin nişan yüzüğü var. Charlotte'un onu almaya çalıştığı anı hala hatırlıyorum. On dört yaşındayken ağlayarak teyzem Mildred'e onu saklamama izin vermesi için yalvardığımı hala hatırlıyorum. Bir an için, bana izin vermeyeceğini düşündüm.

—Charlotte'u çok şımartıyordu—ama içinde bir şey değişti ve bana onu alabileceğimi söyledi. O zamandan beri onu yanımda saklıyorum.

"Biliyor musun? Bu iyi bir fikir," diyerek yatak odama gittim. Yüzüğü aldım ve sağ elime takarak ona baktım. Çok güzeldi. Yüzük 24 ayar altındandı ve

1,2 karatlık elmas parıldıyor. Parmaklarımla arasında tutup nazıkçe ovuyorum. Babam anneme bu yüzüğü almak için uzun süre para biriktirmişti.

"Seni özledim anne. Seni özledim baba," diye fısıldıyorum. "Umarım bu yüzüğü takmak bana şans ve Clark Kent'ten çok daha iyi bir erkek getirir, çünkü artık onun gibi eziklerle uğraşamam."

Oturma odasına geri dönerken kendi kendime gülüyorum. "Kızlar, televizyon izlemek ister misiniz?" diye soruyorum.

"Sebastian hakkında biraz daha bilgi verdikten sonra televizyon izleyebiliriz," diyor Brielle, hepimiz kanepeye yerleşirken. "Onunla ilgili her şeyi duymak istiyorum."

"Size her şeyi anlatacağım." Kanepeye oturup şarabımdan bir yudum alıyorum. "O harika bir gizem. Kendimi milyon dolarlık hissettiriyor ve benim Kuzey Yıldızı olabilir." Bu düşünceyle gülümsüyorum. Sebastian Laurence gerçekten benim kaderim olabilir mi?

Sekizinci Bölüm

Sebastian

"Jack, sana söylüyorum, burası sanki bir televizyon dizisinden çıkmış gibi. Özellikle küçük kasaba dizilerini seven kadınlara hitap eden kanallardan biri gibi." Odaya bakarak gülüyorum. Burası güzel ve insanların buraya gelmek istemelerinin nedenini anlayabiliyorum. Yani, benim seçeceğim bir yer değil.

"Peki, nasıl biri?" diye soruyor, sesinde endişe var ve ben onun sorusuna nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilemiyorum.

"Yorgun musun? Seni uyandırdım mı?" diye soruyorum, biraz suçluluk duyarak.

"Saatin daha sabah yedi olduğunu biliyorum, ama bu sabah saat beşte spor salonundaydım," diye gülerek cevaplar. "Güneş doğmadan uyandım. Bunu biliyorsun, Sebastian."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Yaşlandıkça tembelleşmeye başladın mı diye merak etmiştim."

"Soruma cevap vermeyecek misin?"

"O iyi," diyorum. "Dün gece onu bir randevuya çıkardım." "Ve?" diye ısrar ediyor ve ben biraz sinirleniyorum.

"İyiymi." Randevu iyiden de öteydi. Ama orada durup yıldızları seyrederken, ben takımyıldızları gösterirken, o dinleyip sorular sorarken, gözleri merakla parıldarken hissettiğim duyguları nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Aramızdaki bağ *gerçek* gibiydi.

"Yani bana başka bir şey söylemeyecek misin?" diye alay ediyor. "Sabahın ilk iş olarak beni arayıp sorun olmadığını mı söyledin?"

İç çekiyorum. "Planım hakkında biraz tereddütlüyüm. Yalan söylemeyeceğim."

"Neden peki?"

"Çünkü kötü adam olmak istemiyorum. Kendimi... manipülatif hissediyorum." "Neden öyle hissediyorsun?"

"Çünkü bana duyguları gerçekmiş gibi bakıyor. Bana gerçekten karşılık veriyor ve bu beni kötü hissettiriyor."

"Yani bana söylediğin şey, bu kızın bir sonraki Angelina Jolie veya Halle Berry gibi olduğu mu?"

"Evet, Cameron Diaz gibi, ama daha seksi ve daha komik."

"Vay canına. Ona karşı bir şeylerin var gibi konuşuyorsun."

"Hayır," diye ısrar ediyorum. "Sadece Sergio'nun ona neden ilgi duyduğunu anlıyorum. O, birçok kadının sahip olmadığı bir sıcaklığa sahip. Gerçek sorular soruyor. Dinliyor. Ve ben buna alışkın değilim. Kadınların sahip olduklarını veya sunabileceklerini yerine, beni *bir insan* olarak tanımak istemelerine alışkın değilim."

"Yani akıllı bir kadın. Parandan bahsetmedi mi?" "Hiç."

"Sana ne iş yaptığını sordu mu?" "Hayır."

Bir süre durdu. "Bu her şeyi açıklıyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Çoğu kadın bir erkeğe ilk olarak ne sorar? Adını. Sonra yaşını. Ve sonra, Sebastian, ne iş yaptığını sorarlar."

"Tamam," diye mırıldanırım, onun haklı olduğunu bilerek. "Ama sana sormadı, değil mi?" "Hayır."

"Nedenini biliyor musun?"

"Hayır, ama sanırım bana söyleyeceksin."

"Sormadı çünkü *zaten biliyor*. Sergio'yu aldattığı için senin kim olduğunu zaten biliyor. Ailenin zengin olduğunu biliyor. Ve şansının dört katına çıktığını düşünüyor, çünkü artık daha yakışıklı, daha zengin ve Sergio'dan daha çok ona ilgi gösteren ağabeyi var."

Derin bir nefes alıyorum. "Yani demek istediğin..."

"Demek istediğim," diye sözümü keser, "oraya bir amaç için gittin, Sebastian. Ve o amaç, kardeşini kandıran aynı kadına aşık olmak değildi."

"Haklısın." Bir an durdum. "Bu yüzden seni bu sabah aradığımı biliyorsun. Kararsızdım. Belki de o kadar kötü biri değildir diye düşündüm. Belki Sergio'yu kullanmıyordur diye düşündüm." İç geçirdim. "Ama elimde kanıtlar var. Louisa araştırmayı yaptı. O suçlu ve bunu birçok erkeğe yaptı."

"Peki ne yapacaksın?"

"Onu bana aşık edeceğim. Ona aşık olduğumu düşündüreceğim ve sonra ayağını kaydıracağım."

"Onun ayaklarının altındaki halıyı çekecek misin?" "Gerçek anlamda değil."

"Biliyorum." O gülüyor. "Söylesene, onunla yatmayı düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Sana söyleyebileceğim tek şey, onu istediğimdir," diye dürüstçe itiraf ediyorum.

"Yani, o çok mu seksi?"

"Onu gördün. Magnolia Club'da güzel görünüyordu."

"Onu gördüğümüzde *çok seksi* olduğunu söyleyemem."

"O, sokakta gördüğünde seni durup bakacak kadar güzel bir kadın."

"Yani seni büyüledi." Birkaç saniye sessizlik olur. "Oraya gelmem gerekiyor mu?"

"Ne? Neden?"

"Çünkü senin de on milyon dolar verdiğini öğrenmek istemiyorum."

"Merak etme. Hiçbir şey vermiyorum, en azından bana zarar verecek hiçbir şey." Kapı çalınır ve ben duraksarım, kalbim hızla çarpmaya başlar. "Merhaba?" diye bağırırım.

"Benim, Willow," diyor kapının arkasından. "Kahvaltını getirdim."

"Tamam, bir saniye," diyorum. "Hey, Jack, o burada."

"Oh, lanet olsun," diye gülüyor. "Sabah seksi için mi geldi?"

"Hayır, yatak ve kahvaltı için. Bana *kahvaltı* getirdi."

"Anladım." Kıkırdar. "Kahvaltı o mu?"

"Aklını pisliklerden arındır," diye gülüyorum. "Yani, eğer kahvaltı *olmak* istiyorsa, hayır demem, ama bunun için biraz erken."

"Yarın da aynı şeyi düşünüyorsan bana söyle."

"Göreceğiz. Kapatmam lazım." Telefonu kapatıp kapıya doğru yöneliyorum. Kapıyı açtığımda Willow orada duruyor. Saçları topuz yapılmış, tişört ve uzun etek giymiş, elinde bir tepsi tutuyor. "Günaydın."

"Günaydın," diyor. "Umarım seni uyandırmamışımdır." "Uyandırmadın." Kokluyorum.

"Kokusu çok güzel."

"Taze demlenmiş kahve. Afrika çekirdekleri. Tam olarak Etiyopya çekirdekleri." "Etiyopya çekirdeklerini severim."

"Sevdiğini hissetmiştim." Gülümsüyor. "Şimdi, itiraf etmeliyim ki, Hollanda elmalı kreplerini istediğin gibi yapabildim mi emin değilim, ama ilk kez yapıyordum."

Sen mi yaptın? Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Aşçı değil mi?"

"Şey... bazen ben aşçıyım." Gülüyor. "Her zaman değil. Bazen Katherine, bazen Brielle. Hepimiz sırayla yapıyoruz. Ama bu sabah izinliydiler, o yüzden... neyse, umarım beğenirsiniz." Tepsiyi getirip masaya koyuyor, sonra bana dönüyor. "Şu anda size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?"

"Olabilir... Dün gece uykun nasıldı?" diye soruyorum. "İyi, teşekkürler. Seninki?"

"Şey, randevumuzu ve seni bir daha randevuya çıkarmak istediğimi düşünüyordum."

"Beni *ikinci* bir randevuya çıkarmak ister misin?" diye sordu, utangaç bir gülümsemeyle.

"İster misin?"

Kızarır ve başını eğerek aşağıya bakar. İçimden şöyle düşünürüm: *Nasıl bu kadar iyi bir oyuncu olabilir? Nasıl bu kadar samimi ve tatlı görünebilir?* Sonra fark ederim: Sağ elinde daha önce fark etmediğim parlak bir elmas. Donakalıyorum. "Oh. Bu yeni mi?" Parmaklarına doğru başımı sallıyorum.

Gözleri hafifçe büyüdü, sanki cevap vermek istemiyormuş gibi. Dudaklarını yalar.

"Yeni değil."

"Dün takmıyordun, değil mi?" "Hayır, ben..."

Takmıyordum."

"Nereden aldın? Satın mı aldın? Çok güzel. Pahalı görünüyor."

Birdenbire gergin görünmeye başladı. Gözleri parıldıyordu, sanki benim bir şeyleri fark ettiğimi biliyormuş gibi.

Bu yüzüğü almak için kardeşimin parasını mı çaldı? İçimde öfke yükseldiğini hissediyorum.

"Yüzüğüm ya da onu nasıl aldığım umurunda değil," diyor hızlıca ve gözlerini kırıştırarak başka yere bakıyor.

"Konuşmak istemiyorsan, sorun değil," diyorum dişlerimi sıkarak. *Gülümse, Sebastian.* Ona şüphe duyduğumu belli etmemeliyim. Beni anlayıp da içimi görmesine izin veremem. Ama iyi ruh halim yok oldu.

Düşündüğümünden daha karmaşık birisi. Utangaç ve masum görünüyor, ama öyle değil. Bu oyunu sert oynayan birisi.

O beni istemiyor. *Benimle birlikte gelen şeyi* istiyor. Başımı eğip masaya doğru yürüdüm, kahve fincanını kaldırıp bir yudum aldım. Kahve koyu ve sert, tam da sevdiğim gibi. Kafeinin etkisini hissettim, zihnimi keskinleştirdi, bana enerji verdi. Sonra ona dönebildiğim en tatlı gülümsemeye baktım.

"Peki... o randevu. İlgilenir misin, tatlı Willow ağacı?"

Gözlerini kırıştırır. "Yani... tabii. Eğer istersen." Yine gergin bir şekilde dudaklarını yalar ve başka yere bakar.

"Bence eğlenceli bir şey yapmalıyız," diyorum. "Belki mücevher alışverişine bile gideriz." Biraz daha bastırmadan edemiyorum.

Yüzü kızarır. "Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum. Gitmeliyim. Çalışmam lazım. Sonra görüşürüz."

Ben başımı sallayarak, onun kapıdan aceleyle çıkmasını izliyorum. Kreplerin üzerini kaldırıyorum — sıradan krepler, dilimlenmiş elmalar, tarçın, şeker ve cevizler. Bir ısırik alıyorum. Çok lezzetliler. Gerçekten, *gerçekten* lezzetliler.

Sonra telefonum çalıyor. Tanımadığım bir numara, ama uluslararası bir numara gibi görünüyor, bu yüzden cevap veriyorum.

"Alo?"

"Sergio Laurence'dan ödemeli arama var. Aramayı kabul ediyor musunuz?"

"Kabul ediyorum," diyorum.

"Bir saniye lütfen."

"Hey, Sebastian!" Sergio telefona bağırır. "Orada mısınız?"

"Buradayım. Ne oluyor? Neden *ödemeli* arama yapıyorsun?"

"Oh, cep telefonumu kaybettim," diye bağırıyor. "Bu ankesörlü telefonu kullanmak zorunda kaldım, ama nakit param yoktu, bu yüzden... ödemeli arama! Senden büyük bir ricam var." Arka planda bir parti sesi duyuyorum.

"Neredesin?"

"Tayland'dayım. Bunu biliyorsun."

"Tamam..."

"Bana beş yüz dolar havale etmen gerekiyor. Bu gece ay partisi var."

"Sergio, neden bahsediyorsun?"

"Bana beş yüz dolar havale etmen gerekiyor. Otelin adını vereceğim, Western Union üzerinden yapabilirsin."

"Sergio, paran nerede? Neler oluyor?"

"Cüzdanımı ve cep telefonumu kaybettim." Gülüyor. "Son birkaç gün çok çılgın geçti."

"Sergio, sana bilet alabilirim. Havaalanına gelebilir misin? Geri dönmen gerekiyor."

"Şu anda geri dönmüyorum."

"Sergio, yabancı bir ülkedesin, paran yok, beni ödemeli arıyorsun..."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim! Sadece beş yüzlüğü göndermen gerekiyor. Telefonumu ve cüzdanımı nereye bıraktığımı biliyorum ama taksi parası lazım. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Eve gelersen, her şeyi halledebiliriz. Aile işine geri dön. Güven fonuna erişebileceksin..."

"Umurumda değil!" diye bağırıyor. "Sadece hayatımı yaşamak ve Laurence ailesinin parası *olmadan* ne yapmak istediğimi bulmak istiyorum. Sahip olduklarımla değil, kendimle tanınmak istiyorum."

Sinirlenmemek için burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

"Sadece eğlenmek istiyorum. Bunu anlamıyor musun, Sebastian? Hepimiz senin gibi değiliz. Hepimiz aile işini devralacak altın çocuk olmayacağız."

"Sergio..."

"Belki de ayrılmak benim için gerekliydi. Belki de bu, beni yeni bir hayata başlamaya iten katalizör oldu. Belki de ihtiyacım olan buydu."

"Hayatın o kadar da kötü değildi, Sergio." "Parayı gönderecek misin, göndermeyecek misin?"

"Bana otelin adını söyle," diyorum sert bir sesle. "Bekle, kalem ve kağıt getireyim..." Çok kızgınım. Kesinlikle çok kızgınım. Kardeşim kendini kaybediyor. Tek istediğim Tayland'a uçmak, onu kulağından tutup eve sürüklemek. Ama belki de ihtiyacı olan budur. Belki eve daha güçlü döner. Umarım uyuşturucu kullanmıyor ya da kendini sarhoş etmiyordur. Bu büyük bir karışıklık ve hepsi Willow'un suçu.

Kardeşimi mahvetti. Ve hissettiğim tüm suçluluk duygusu yok oldu. Tüm endişelerim ve şüphelerim yok oldu. Willow kardeşimin hayatının altüst olmasına neden oldu. Ben de *onu* ve onun için önemli olan herkesi de altüst edeceğim.

Dokuzuncu Bölüm

Willow

"Bayan Kubica, bu sabah Spottyetta ile harika bir yürüyüş yaptığınıza çok sevindim." Eğilip çamurlu köpeğin kafasını okşuyorum. Umut dolu bir ifadeyle bana bakıyor, ama ona verecek bir ödülüm yok.

"Oh, teşekkürler Willow. O, Whispering Haven'da olmayı çok seviyor. Ben de öyle. İkimiz de köpek mamaları için sana teşekkür etmek istiyoruz; bizi ne kadar şımarttığını anlatamam."

"Benim için bir zevk. Desteğiniz için çok minnettarız."

"Tabii ki, her zaman buraya geleceğim. Sen ve kızlar harikasınız. Şey... hariç..." Burnunu kırıltırıyor. "Kimden bahsettiğimi biliyorsun." Burnunu çekiyor ve sanki birisi konuşmamızı dinliyor olabilirmiş gibi etrafına bakınıyor.

Gülmemeye çalışıyorum. Bayan Kubica, Charlotte ile sadece iki kez görüşmüştü, ama her iki seferinde de kuzenim ona ve onun "kokuşmuş köpeğine" karşı çok kötü davranmıştı.

"Sanırım biliyorum," diyorum diplomatik bir şekilde. Charlotte hakkında kötü konuşmak istesem de, bu profesyonelce olmazdı.

"Peki," diye devam eder Bayan Kubica, "sanırım odama çıkıp, Epsom tuzu ile uzun bir banyo yapacağım, sonra da belki bir 'dan akşam yemeği sipariş edebilirim."

"Tabii. Siparişinizi verdiniz mi?" diye soruyorum, masaüstündeki notlara bakarak.

"Sokağın yukarısındaki Pastatoria adlı yerden İtalyan yemeği sipariş etmeyi düşünüyordum."

"Oh, tamam. Siparişı verdin mi?"

"Aradım canım, ama teslimat yapmıyorlar. O yüzden umuyordum ki..." Sesi giderek azalırken bana küçük bir gülümseme atıyor. Ne istediğini zaten biliyorum.

"Merak etmeyin. Birimiz sizin için yemeği alır. Ne zaman yemek istersiniz?"

"Oh, teşekkürler canım. Belki 6:00'da."

"Harika. Ben gelemesem, Katherine'e söylerim, o bu öğleden sonra çalışıyor."

"Oh, harika. Ooh!" diye yüksek sesle diyor. "Genç adamınız geldi." Odanın kenarını işaret ediyor ve ben inlememeye çalışıyorum. O asla CIA'de çalışamaz; gizli çalışmanın ne demek olduğunu hiç bilmiyor. "*Kendinize gelin Bayan Kubica*" demek istiyorum ama kaba davranmam.

"Ne?" Lobide hızla etrafa bakınıyorum ve merdivenlerin yanında duran Sebastian'ı görünce donup kalıyorum. Yüzünde kendinden emin bir gülümseme var ve kalbim çarpıyor. Bu adam bu kadar yakışıklı olduğu için suçlanmalı, ben de bu kadar kolay etkilenip ona kapıldığım için suçlanmalıyım. Şaka olarak ona "sen bir suçlusun" demek istiyorum, ama benim kötü espriler yapan bir ezik olduğumu düşünmesini istemiyorum.

"Oh, o benim genç adamım değil, Bayan Kubica." Sesimi alçaltarak ona sessiz olmasını ima ettim.

"Sanki seni yemek istermiş gibi bakıyor, canım." Bana kocaman bir göz kırpmıyor. "Ve inan bana, o günleri hatırlamayacak kadar yaşlı değilim." Onun yorumuna ağzım açık kalıyor. Bayan Kubica'nın böyle bir tarafı olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Hadi, Spottyetta. Willow'u beyefendisine bırakalım." "O benim..." diye başlıyorum, ama o ve köpek hızla uzaklaşıyorlar. Sebastian'ın resepsiyona doğru büyük adımlarla yürüdüğünü izliyorum. Gömleği ona ikinci bir deri gibi oturuyor. Bu adam bu otel lobisi için fazla seksi.

"Selam," diyor. "Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?" Onu en son gördüğümde bu yana bir gün geçti. Bu sabah kahvaltı sipariş etmemişti ve açıkçası buna sevindim. Söylediği şeyler ve bana davranış şekli yüzünden hâlâ biraz kafam karışık. Bu ara bana iyi geldi çünkü içimden geçen tüm duyguları kontrol edebileceğimden emin değildim.

Adam beni bulutların üzerinde süzülmemeye neden oluyor ve yere düştüğümde sert bir çarpma yaşayacağımdan korkuyorum.

"Bu sabah çok güzelsin," diyor, dirseklerini tezgaha dayayıp öne eğilerek gülümsüyor. "O elbiseyi beğendim."

"Teşekkür ederim." Yıllar önce Old Navy'den aldığım mavi elbiseye göz gezdiriyorum. Kesinlikle özel bir şey değildi, ama yine de iltifat için mutluyum. "Yardımcı olabilir miyim? Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Senin büyüüne kapıldım Willow."

"Ne?" Ağzımın açık kalmak istediğini biliyorum, ama buna izin vermeyeceğim. Kahverengi gözleri, hayranlık ve takdirle dolu bir şekilde benimkilere bakıyor.

"Bunu itiraf etmek biraz kaba olabilir, ama seni güzel, çarpıcı, büyüü buluyorum. Şımartılmayı sever misin?" diye soruyor, gözleri parıldayarak.

Gülmeye başlıyorum. "Her kadın şımartılmayı sevmez mi? Yani, bu erkek arkadaşının olması için pratikte bir gereklilik, sence de öyle değil mi?" Sadece şaka yapıyorum, ama o başını sallamadan önce gözlerinin birkaç saniye kısıldığını görüyorum.

"Sana bir soru sorabilir miyim, Willow? Aklımda olan bir şey var. Umarım bunu çok meraklı bulmazsın."

"Eğer sorduğun buysa, benim erkek arkadaşım yok." Ona gülümsedim.

gülümserim.

"Benim sorum bu değildi." O da gülümser. "Önceki randevumuzdan sonra

"Şey... evet, yani, belki geçici bir erkek arkadaşım vardı, ama gerçek bir erkek arkadaşım yok."

"Şey... evet, yani, belki geçici bir erkek arkadaşım vardı, ama *gerçek* bir erkek arkadaşım yok."

"Bunu bilmek güzel," diyor. "Benim gerçek bir kız arkadaşım yok."

"Ooh, tamam. Tabii ki ben sormadım. Yani, sormadım, ama bilmek iyi oldu." Kıkırdayarak güldüm. "Peki, tek sorduğun soru bu muydu?"

"Aslında benim sorum hiç de öyle değildi."

"Öyle mi? Peki sorunuz neydi?" Eğer şimdi benimle çıkmak isterse, ne diyeceğimi bilmiyorum. Katherine birkaç saat daha gelmeyeceği için çıkamam. Ve bugün tek misafirimiz Bayan Kubica olsa da ve başka kimse gelmeyecek olsa da, yine de çıkamam. Bu tamamen sorumsuzluk olur ve

benim tarzım değil. Ayrıca, Magnolia Club'dan bir sonraki vardiyamın ne zaman olacağını öğrenmek için bir telefon bekliyorum.

"Neden resepsiyonda çalışıyorsun diye merak ediyordum?"

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde ona bakarak başımı salladım. Beklediğim bir soru değildi.

Dik durur, beyaz gömleğinin kollarını sıvar. "Yani, otelin sahibi olduğun halde..." Omuzlarını silker. "Resepsiyonda çalışıp, yemek pişirip, yatakları yapıp, diğer tüm işleri yaptığın için şaşırdım."

Onun sözlerine hafifçe kaşlarımı çatarak birkaç saniye ona baktım. Ne demek istiyor?

Ve sonra anladım. O, otelin *sahibi olduğumu* sanıyor. Bu yüzden bana ilgi duyuyor olmalı. Bu yüzden bana çıkma teklif etti. Whispering Haven Bed & Breakfast'ın sahibi olduğumu sanıyor ve bu yüzden beni eşit olarak görüyor. Ama bu, Magnolia Club'da çalışmamı açıklamıyor. Otelin sahibi olanın ailem olduğunu, b e n i m sadece burada çalıştığımı ve kendi evimi almak için para biriktirdiğimi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Ama içimden bir ses ona bunu söylemek istemiyor. Onun beni para avcısı olarak görmesini istemiyorum. Onun benim parasız olduğumu düşünmesini istemiyorum. Onun, onun parası için onunla ilgilendiğimi düşünmesini istemiyorum. Bunun yerine, ona bakıp küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Soruma cevap vermek istemiyormuşsun gibi görünüyorsun," diyor.

Cidden. "Sen sanki..."

"Neye benziyorum?" diyorum, onun hala bu konuyu sürdürmesinden biraz rahatsız olarak. Bu bir tür test mi?

"Sadece merak ediyorum," diyor. "Magnolia Club'da çalışıyordun, şimdi burada çalışıyorsun. Bunun nedeni, tanışmayı umduğun..." Bir an duruyor. "Erkekler mi? Kadınlar mı? Yoksa sana yardım edebilecek herhangi biri mi?"

"Bana yardım etmek mi?" Kaşlarımı çattım. "Bana yardım eden kimse olduğunu sanmıyorum. Ama evet, kendi işinin sahibi olmak gerçekten harika bir şey. Özellikle de böyle bir oda ve kahvaltı tesisi." Teknik olarak ona gerçeği söylemiyorum, ama yalan da söylemiyorum.

Otelin sahibi olduğumu söylemiyorum, ama olmadığımı da söylemiyorum. Umarım satır aralarını okumaz. "Burada çalışmak ve burayı sahibi olmak sana güç veriyor olmalı," diyor. diyor. "Kendi işinin sahibi olmak gerçekten harika, özellikle de bekar bir kadın olarak."

"Neden özellikle?" Ben kırıldım. "Bunu bekar bir erkeğe de söyler miydin?"

"Haklısınız. Hayır, söylemezdim." Başını eğiyor. "Özür dilerim."

"Kabul edildi. Whispering Haven Bed and Breakfast'ın muhteşem ve harika *olduğunu* söyleyeceğim," diyorum, başımı sallayarak. "Konuklar burada kalmaktan gerçekten keyif alıyorlar ve bu deneyimin bir parçası olmak beni gururlandırıyor."

"Peki, ailen zengin miydi yoksa...?" Sesi kesiliyor.

"Zengin ebeveynlerin olması bence harika, ama bazılarımız o kadar şanslı değildi," dedim, annemi ve babamı düşünmemeye çalışarak. "Bazılarımız kendi başlarına başarılı olmuş kadınlar. Para kazanmak ve kendimizi geçindirmek için yapmamız gerekeni yapıyoruz."

O yüzünü buruşturuyor ve ben onun hassas bir noktasına dokunduğumu merak ediyorum. Onu Google'da araştırdım ve zengin bir aileden geldiğini öğrendim. Belki de onu yargıladığımı düşünüyor. Belki de onun pek bir şey başarmadığını düşündüğümü sanıyor.

Şimdi sözlerimden pişmanım. Keşke geri alabilsem.

"Bence bu gerçekten iyi bir bakış açısı," diyor sonunda gülümseyerek.

"Kendi kendini yetiştirmiş bir kadın olmak sana iyi geliyor olmalı."

"Sanırım öyle," diyorum, sözlerimi geri alabilmeyi çoktan dileyerek.

"Willow, senden çok etkilendiğimi söylemek istiyorum. Çok çalışkan birisin."

"Oh, teşekkürler. Ama bunu söylemene gerek yok..."

"Bu özelliğini takdir ettiğimi söylemek istiyorum. Ayrıca bence çok da güzelsin."

"Bunu zaten söyledin."

"Biliyorum. Belki de senin de bana bir iltifat etmeni umuyordum." Parmaklarını saçlarının arasında gezdirir. "Yani, mecbur değilsin. Eğer söylemek istediğin bir şey yoksa."

"Sana yakışıklı olduğunu söylememi mi istiyorsun?" Kafamı sallayıp gözlerimi deviriyorum. "Sebastian, seni çok iyi tanımıyorum ama sana ne kadar yakışıklı olduğunu söyleyen sayısız kadın olduğunu biliyorum." Bu doğru olduğu için hafifçe kıkırdayarak gülüyorum. O çok yakışıklı. Saçları koyu ve ipeksi, yüz hatları keskin ve mükemmel. Zengin. "Eminim on kadını sıraya dizsek, en az dokuzu seninle çıkmak isterdi."

"Sadece dokuz mu?" Kaşlarını çatı. "Neden onun tamamı değil?" "Onun tamamını mı istiyorsun?"

"Hayır," diyor yumuşak bir sesle. "Sanırım sadece birini istiyorum."

Onun sözleri ağzımı kurutuyor. Bana bakışları beni titretiyor: çok yoğun, çok ateşli. Sanki benim aradığı kişi olduğumu söylüyor gibi. Ama bu imkansız. Bu adam beni tanımıyor bile.

"Peki, bugün sonra ne yapacaksın?" diye soruyor.

"Çalışıyorum," diye yavaşça başımı sallıyorum. "Çoğu gün yaptığım şey bu."

"Evet," diyor, "ama eğlenmek istediğinde ne yaparsın?"

Birkaç saniye ona bakıyorum. En iyi arkadaşlarımla şarap içip dedikodu yapmanın benim için eğlence olduğunu söyleyemem. Bu yüzden kendimi daha iyi, daha çok yönlü bir insan gibi gösterecek bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışıyorum.

"Oh, yürüyüş yapmayı severim," diye yalan söylüyorum, çünkü aklıma gelen ilk şey bu.

"Hiç güzel bir yerde yürüyüşe çıktın mı?"

"Hayır, pek. Sen?"

"Birkaç dağda." Gülümsüyor. "Kilimanjaro." "Vay canına. Kilimanjaro'da yürüyüş yaptın mı?"

"Sadece bir kez." Gülüyor.

"Benden bir kez daha fazla."

"Machu Picchu'ya da gittim."

"Vay canına. Peru'da mı?"

O başını sallar. "Hiç gittin mi?"

"Hayır, henüz gitmedim," diyorum özlemle.

"Ama bir gün gideceğim." "Yakında bir gün," diyor.

Ona gülümsüyorum, ama gerçekte uzun bir süre uluslararası seyahat yapma ihtimalim yok. Sahip olduğum her kuruşu arkadaşlarımla ortak bir hesaba yatırıyorum, böylece kendi otelimizi satın alabileceğiz. Ama ona bunu söylemeyeceğim. Onunla çıkmanın parayla bir ilgisi olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Eminim birçok kadın onu kullanmaya çalışmıştır. Ben onlardan biri olmak istemiyorum. Ve eğer benim zaten param olduğunu düşünmesi gerekiyorsa, öyle olsun. Onu tanımak istiyorum. Bunun gerçek olup olmadığını görmek istiyorum.

"Sebastian, sana bir iltifatım var."

"Neymiş?" diye sordu, ipeksi koyu kaşlarından birini kaldırarak.

"Sesini beğeniyorum. Derin ve kendinden emin, ayrıca yatıştırıcı bir sesi var. Sen, sesli kitapları okuyup beni geceleri uyutabilecek türden bir adamsın."

"Yatmadan önce duyacağın son şeyin benim sesim olmasını mı istiyorsun?" Sesi kalınlaşır ve göz kırpar.

Yutkunup hafifçe başımı sallarım. "Bilmiyorum. Belki."

Gülümserim, çünkü onunla flört etmek eğlencelidir ve ne olursa olsun bundan zevk almaya karar veririm.

"Benim sesim ne olacak?" diye soruyorum. "Sana bir hikaye okumamı ister misin?"

"Hayır," der, bana yaklaşarak. "Yatmadan önce duymak istediğim son şey senin inlemelerin. Yüksek, net ve benim adımları haykırarak."

"Oh..." Kızarıyorum ve o gülüyor.

"Öyleyse," diye rahatça söylüyor, "sorun olmazsa odamı birkaç gece daha rezerve etmek istiyorum."

"Tabii," diyorum tiz bir sesle. "Kaç gece daha?"

"Henüz emin değilim." Gülümser. "Ama şimdilik üç gece yaz. Aynı kredi kartından çekebilirsin."

"Tamam," diyorum, konuyu bu kadar kolay değiştirdiği için şaşırılmış ve bu değişiklik için minnettar hissediyorum. Çünkü az önce söylediği şeye nasıl cevap verebilirdim ki? Yani, *"Hadi şimdi odana gidelim de adını inlememi duyabilirsin"* diyebilirdim, ama o kadar kendime güvenmiyorum. Keşke öyle olsaydım ama.

"Ve hey," diye ekliyor seksi bir gülümsemeyle. "Yarın ne dersin?"

"Evet?" diye soruyorum. "Yarın ne olacak?"

"Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin? İkinci resmi randevumuzu sabırsızlıkla bekliyorum."

"İkinci resmi randevumuz mu?" diye tekrar ediyorum, gergin bir şekilde dudaklarımı yalıyorum.

Neden yürüyüş yapmayı sevdiğimi söyledim ki? Kahretsin!

"Evet. Kim bilir? Belki akşamüstü üçüncü randevumuza çıkarız."

Gülümser. "Ya da belki üçüncü randevumuz içeride olur."

"Nerede içeride?" Öne eğilip gözlerine bakıyorum.

"Odama." Dudaklarını sıkıştırıyor ve gözlerinin vücudumu baştan aşağı süzdüğünü izliyorum. Sonra bir adım geri çekiliyor ve yüzünü yelpazeliyor.

"Tamam, ben gidip yüzsem iyi olacak. Isınıyorum ve sanırım serinlemem lazım."

"Keyfine bak," diyorum. "Su şu anda çok serin." Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Vücudum da yanıyor gibi hissediyorum. "Tıpkı senin gibi."

"Bunu söylemen hoşuma gitti," diyor gülerek. "Ben de serinlemeye çalışıyorum. Ama henüz başaramadım galiba."

"Öyle mi? Ne demek istiyorsun?"

"Sana karşı soğukkanlı davranmaya çalışıyorum Willow. Senden çok etkilendim. Seninle derin bir bağ hissediyorum ve seni bunaltmak istemiyorum. Gerçekten soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama başaramadığımı düşünüyorum."

"Sorun değil," diyorum yumuşak bir sesle. "Benim için sorun değil."

"Seni daha iyi tanımak için çaresizce çabaladığım için sorun yok mu? Seni hayatımın bir parçası yapmak için çaresizce çabaladığım için sorun yok mu?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Hiç sorun değil."

Çünkü belki, sadece belki, ben de bunu dört gözle bekliyorum. Tabii ona bunu söylemeyeceğim. Onunla yatmak istediğimi bilmesini istemiyorum.

Onuncu Bölüm

Sebastian

Aşağı indiğimde, ince ve çekici Willow lobide beni bekliyor. Siyah eşofman altı, pembe spor ayakkabı ve dar beyaz tişört giymiş. Kafasında NY Yankees şapkası var ve resepsiyonun arkasında duran arkadaşı Katherine ile konuşuyor.

"Günaydın, güzelim." Bu sözler, ne dediğimi düşünmeden ağzımdan çıkıyor. "Günaydın, Katherine," diyorum ve onun da çok güzel olan arkadaşını selamlıyorum. Willow bana el sallıyor ve arkadaşı gülümsüyor.

"Merhaba. Günaydın,
Sebastian." "Günaydın,
Bay Laurence."

"Bana Bay Laurence demek zorunda değilsin. Bana Sebastian diyebilirsin."

"Günaydın, Sebastian," diyor Katherine geniş bir gülümsemeyle.
"Bugün nereye gidiyorsunuz?"

Şort ve tişört giymiş halime bakar, sonra Willow'a bakar. "Onu müzeye mi götürüyorsunuz, yoksa... hayır mı?"

"Yürüyüşe gidiyoruz. Bir buçuk saat uzaklıkta çok güzel bir yer buldum. Sorun yok, değil mi Willow?"

"Oh, evet, tabii ki. Kulağa harika geliyor."

"Onu Devil's Peak'e götürmeyi düşündüm. Oraya daha önce yürüyüşe çıktın mı?"

"

Willow'un yüzü bembeyaz olur ve gergin bir şekilde dudaklarını yalar. "İyi misin?" diye sorarım.

Hızla başını sallar. "Oh, ben sadece batıl inançlıyım. Adında *şeytan* kelimesi geçen yerlere gitmeyi sevmiyorum."

"Sanırım iyi bir Hristiyan kız olduğu için," diyor Katherine. "Ama ben duymuştum." Willow'a bakarken hafifçe kaşlarını çatıyor. "Oldukça zorlu bir yürüyüş, değil mi?" Yüzünü buruşturuyor. "Yeni başlayanlar için pek uygun değil..."

"Kulağa harika geliyor." Willow yarı gülümser, yarı yüzünü buruşturur. "İyi bir yürüyüş müdür?" diye sorar Katherine bana.

"Birkaç dağa tırmandım ve bir ara Everest Dağı'nın zirvesine çıkmayı deneyeyim mi diye düşündüm, yani... Fena değildir."

"Everest Dağı mı?" Willow etkilenmiş görünüyor. "Vay canına, bu çok çılgınca."

"Şey, henüz yapmadım, ama belki bir gün birlikte yapabiliriz."

Katherine bu söz üzerine kahkahayı patlatır ve Willow ona bir bakış atar. Acaba bunu daha önce konuşmuşlar mıdır?

"Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet, sanırım." Dudaklarını ısırır. "Bugün yapmak istediğinden emin misin? Yolun uzun olduğunu biliyorum."

"Sorun değil," diyorum. "Arabam hazır, benzin de var. Su şişeleri de var, değil mi?"

"Evet." Başını sallayıp sırt çantasını kaldırır. "Dört şişe su ve birkaç protein barım var."

"Harika. Yürüyüşten sonra öğle yemeği yiyebiliriz diye düşündüm."

"Yaşasın," diyor, ama pek heyecanlı görünmüyor. "Gitmeliyiz. Görüşürüz Katherine."

"İyi günler, Sebastian. Sana da, Willow. Doğa yürüyüşünün tadını çıkar. İkimizin de doğayı ne kadar sevdiğini biliyorsun," diye takılır.

"Çok eğlenceli olacak." Willow bana solgun bir gülümseme gösterir ve dışarıya, arabaya doğru yöneliriz. Ona arabanın kapısını açarım ve o bana şaşkınlıkla bakar. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diyerek kapıyı onun arkasında kapatıp sürücü tarafına doğru yürüyorum. Arabaya binip kontağı çeviriyorum ve onun emniyet kemerini takmasını izliyorum.

"Katherine'in bu sabah sizin için çalışabildiğine sevindim," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet, ben de. Normalde öğleden sonraları çalışır, ama o günler hariç..." Bir an durur. "Evet, neyse, iş konularını duymak istemezsin."

"Sanırım bu patron olmanın avantajlarından biri," diyorum ona. "Ne zaman istersen izin alabilirsin."

Birkaç saniye bana bakar ve yavaşça başını sallar. "Sanırım öyle." Telefonunu alır ve ekrana bakarken kaşlarını çatır.

"Her şey yolunda mı?"

"Oh, sadece..." Yüzünü buruşturur. "Bu adam. Onu engellediğimi sanıyordum, ama hala bana mesaj atıyor."

"Oh." Ekranına bakmaya çalışıyorum ama o telefonu yana çekiyor. "Kim o? Benimle konuşmamı istediğin biri mi?"

"Oh, hayır, hayır, hayır," der ve telefonunu çantasına koyar. "Önemli biri değil."

"Çıktığın biri mi?"

"Yani..." Duraklıyor. "Sanırım o çıktığımızı söylerdi, ama ben bilmiyorum..."

"Oh, yani çıktığın biri, ama onun kadar güçlü hisler beslemiyordun, öyle mi?" diye soruyorum.

Bana gülümsüyor, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyor. Gergin olduğunu ve ne söyleyeceğinden emin olmadığını anlayabiliyorum. Aniden Sergio'dan bahsettiği aklıma geliyor.

Sergio onu arıyor, mesaj atıyor, muhtemelen onu sevdiğini ve tekrar bir araya gelmek istediğini söylüyor, ama o burada, sanki o hiç yokmuş gibi ondan bahsediyor.

"Onu sevdin mi?"

"Onu seviyor muyum? Tanrım, hayır." Hemen özür diler gibi bir yüz ifadesi takınır. "Yani, kaba ya da saygısız olmak istemiyorum, ama gerçekten o kadar ciddi bir ilişki değildi. Birlikte yatmadık bile." Bir süre durur. "Şey, sadece... öyle değildi, ben buna ilişki demezdim." Sözleri birbirine karışır. "Beni kız arkadaşı olarak görüyordu ve benden çamaşır yıkamamı falan istiyordu, ama..."

"Yani seni kız arkadaşı olarak mı görüyordu? Seni seviyor muydu?" Sergio'ya üzülüyorum, ama nedense minnettarım

birlikte. Sergio'nun başına gelenleri daha da acıklı hale getirse de. Onu gerçekten sevmiş olmalı.

"Oh, imkansız. Beni sevmiş olması imkansız." Başını sallar. "Kesinlikle imkansız. Sevseydi, deli olurdu."

"Sanırım bir erkeği sevmeyen her kadın, onu seven bir erkeği deli olarak nitelendirir." Sesime soğukluk katmamaya çalışıyorum, ama bu zor. Sergio çabuk aşık olur, ama yine de birinin onun hakkında bu kadar kötü konuşması canımı yakıyor.

"O sadece geçmişimde engellediğim biri. Ama sanırım başka bir telefon almış ve hala benimle iletişime geçebiliyor." Kaşlarını çatıyor. "Sanırım bu numarayı da engelleyeceğim."

"Evet, sanırım," diyorum, şu anda Sergio hakkında konuşuyor olduğumuza pek inanmadan, ve o, yaptıklarından dolayı utanç ya da pişmanlık duymaya bile cesaret edemiyor.

"En azından ondan güzel hediyeler aldın mı?" diye soruyorum, sesimi hafif tutarak.

"Hediye mi?" Bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?" Yüzüğünü oynarken onu izliyorum.

"Yani, sana güzel bir şey aldı mı, bir şey verdi mi?" Bu onun kurtuluşu. Bana gerçeği söylemesi yeterli. Onun parasını aldığını söylemesi yeterli. Ona daha fazlasını istediğini düşündürdüğünü söylemesi yeterli. Bana pişmanlığını ve Sergio ile olanların bir hata olduğunu gösterecek herhangi bir şey söylemesi yeterli.

"Bu adam benim için hiçbir şey yapmadı, bana inan." Parmağındaki yüzüğü izliyor ve güneşin yansımasıyla parıldayan ışık gözlerimi neredeyse kör ediyor. Sergio'nun ona bu elmas yüzüğü aldığından, ya da en azından onun verdiği parayla aldığından neredeyse eminim.

"Oh, peki, sanırım bir dahaki sefere tanıştığın kişi sana daha iyi davranacaktır."

"Keşke öyle olsaydı," diyor, bana küçük bir gülümsemeyle dönerek. Elini tutup sıkıyorum. "Bence öyle, canım. Sanırım ben hayallerindeki erkek olacağım."

Ona hafifçe gülümsüyorum ve o da bana gülümsüyor. Kahkahayı patlatmamaya ve yüzünü gösterip ona en kötü kabusuyla karşılaştığını söylememeye çalışıyorum.

ama hayır, bunu yakında kendisi anlayacaktır.

* * *

"Vay canına, çok uzun bir süre yürüdük." Willow, ben onu kayalardan birine çıkarmaya çalışırken, , nefes nefese kalıyor. Biraz sendeliyor ve birkaç derin nefes alıyor. Yüzü kıpkırmızı ve gömleğinin terden sırlıslıkla olduğunu görebiliyorum.

"Pek sayılmaz," diyorum, başımı sallayarak saatime bakıyorum. "Sanırım yaklaşık on dakikadır yürüyoruz."

"Sadece on dakika mı oldu?" diyor, hafifçe öksürerek. "Vay canına. On saat gibi geldi."

"Komiksin," diyorum. "Burası çok güzel. Kesinlikle muhteşem."

"Evet, oldukça güzel." Yerdeki papatyaları işaret ediyor. "Ooh, bir saniye durabilir miyiz? Çiçekleri çok severim. Bir dakika bunları seyredebilir miyiz?"

"Gerçekten mi?" Ona kaşlarını kaldırarak bakıyorum.

"Evet, sen sevmez misin? Bunlar papatyalar ve ben papatyalara çok severim. Düşünüyordum da, eğer çocuklarım olursa, kızıma Daisy adını verirdim."

"Bu bir ipucu mu?"

"Bir ipucu mu?" Bana şaşkın bir ifadeyle bakıyor.

"Eğer çocuklarımız olursa, ilk kızımıza Daisy adını vermek ister misin?"

"Oh, hayır, hayır, hayır." Yüzü daha da kızarır. "Hayır, ben sadece şunu demek istedim... Neyse, devam edelim."

Beş dakika daha yürüdükten sonra yine durur. "Oh, bak. Görüyor musun? Ooh! Ağaçlarda kırmızı göğüslü bir robin mi var?"

Durup sağa, işaret ettiği ağaca bakıyorum ama hiçbir şey görmüyorum. "Pardon, neye bakıyorsun?"

"Gözlerini kapat ve dinle. Yemin ederim, cıvıltılarını yüksek sesle duyuyorum." Derin bir nefes aldı.

"Sözüne inanacağım."

"Gözlerini kapat," diyor, neredeyse yalvarırcasına. "Burada durup duyup duymadığımıza bakalım."

Gözlerimi kapatıyorum ve hafif bir cıvıltı duyuyorum, ama yemin ederim bu sesi çıkaran o. Gözlerimi açıyorum.

"Sen miydin Willow?"

"Bekle, ne demek istiyorsun?"

"Kuş gibi cıvıldıyor muydun?"

Sinirli bir şekilde dudaklarını yalar. "Yani, öyleydim, ama sadece az önce gördüğüm kuşu çekip ne olduğunu görebilelim diye umuyordum. Çünkü kuşları, çiçekleri ve kelebekleri seviyorum ve yürüyüşe çıktığımda sık sık mola verip durmayı seviyorum, çünkü etrafımdaki doğayı hayranlıkla seyretmeyi seviyorum. Doğa çok güzel değil mi?"

"Doğa çok güzel," diyorum. "Tıpkı senin gibi."

"Oh," diyor, kızarak. "Övgü bekliyordum. Yani, övgüler severim, ama bana sürekli övgüde bulunman gerekmez."

"Belki de sana iltifat etmeyi seviyordum." "Biliyorum, ama..."

"Devam etmeye hazır mısın?" diye soruyorum ona.

"Tabii," diyor, ama sanki inlemek istiyor gibi hissediyorum. Yürüyüşe devam ediyoruz ve beş dakika geçmeden bir kayanın yanında duruyor.

"Aman Tanrım." Şimdi ağır ağır nefes alıyor. "Üzgünüm Sebastian, biraz mola verebilir miyiz? Su içmem lazım."

"Tabii."

Oturur ve şapkasını çıkarır. "Bugün çok sıcak, değil mi değil

il "Özellikle değil." Kaşlarını çatıyorum. "İyi misin?"

mi? "Sanırım sadece çok yorgunum. Dün gece iyi uyuyamadım ve "

Biraz nefesim kesildi. Baldır kaslarım yanıyor, nefesim kesildi ve midem...' diye konuşurken, hafifçe gülerek baldır kaslarını ovuşturur. 'Biraz acıktım ve bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Su şişesini açıp bir dikişte içiyor. "Aman Tanrım, tadı çok güzel. Şimdiye kadar içtiğim en güzel şey gibi." Geriye yaslanıp yüksek sesle esniyor.

"İyi misin Willow?"

"Evet, iyiyim. Sadece çok uzun zamandır burada olduğumuzu hissediyorum. Sanırım... daha ne kadar yolumuz var?"

"Henüz patikanın başlangıcına bile varmadık," diyorum, kaşlarımı çatarak. "En son ne zaman yürüyüşe çıktın ve normalde nereye gidersin?"

Birkaç saniye boyunca bana bakıyor. Yüzünün kıpkırmızı olduğunu görüyorum. Parmaklarını şakaklarına sürüyor, sonra saç bandını çıkarıp sarı saçlarını sallıyor. Yüksek sesle inliyor.

"Sanırım itiraf etmeliyim."

"Neyi itiraf?" diye soruyorum, yanına kayanın üzerine oturarak.

"Yalan söyledim. Aslında yürüyüş yapmayı pek sevmem. Neden sevdiğimi söylediğimi bilmiyorum. Kim yürüyüş yapmayı sevmez ki diye düşündüm. Sadece senin beni yürüyüşe davet edeceğini, hem de böyle bir yürüyüşe davet edeceğini beklemiyordum. Bütün yol yokuş yukarıydı ve ben pek formda değilim. Yani, bazen spor salonuna gidiyorum... ama son zamanlarda gitmedim çünkü üyeliğim yok. Ama bu kadar formda olmadığımı fark etmemiştim. Çok utanıyorum. Gerçekten pek iyi değilim."

"Oh." Tamamen şaşırdım. Onun böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordum. Neden yürüyüş hakkında yalan söylesin ki? Tabii sürekli yalan söyleyen biri değilse. Belki de yalan söylemeden duramayan insanlardan biridir.

"Üzgünüm. Yürüyüşe devam edebilirsin, ben burada seni beklerim. Yani, doğayı gerçekten seviyorum ve burası çok güzel bir yer ve..."

"Sen burada otururken ben dağa tırmanmayacağım. Bu gezinin amacı seninle vakit geçirmektir." Elini tutuyorum. Eli yumuşak ve ben onu sıkıldığımda bana bakıyor.

"Benim korkunç biri olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır," diyorum. "Ama bence sen oldukça iyi bir yalancısın."

Gözleri büyüdü ve dudaklarını yaladı. "Şey, sanırım, belki bu durumda..."

"Sorun yok," diye sözünü kesiyorum. "Sen çok güzelsin." Mavi gözleri ışık saçıyor ve kendimi tutamıyorum. Ona doğru eğilip onu öpüyorum. Parmakları boynuma dolanıyor, ensemdeki saçlarla oynuyor. Kollarımı ona doluyorum ve onu tutkuyla öpüyorum. Dilim ağzına giriyor ve o, bastırırken mırıldanıyor.

vücudu benimkine yaslanıyor. Parmaklarımı yüzünün yanından aşağı doğru gezdirip geri çekiliyorum ve dudaklarına tekrar öpüyorum. Ona bakıyorum. Bana verdiği tepki o kadar doğal, o kadar gerçek ki, vücudum olan biteni nasıl yorumlayacağını bilemiyor.

"Bence bu, yıldızlarda yazılmış bir aşk hikayesi," diye fısıldadım ona.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye fısıldadı. "Sana bir sorum var," dedim.

Yüksek sesle inliyor.

"Neden inliyorsun?"

"En son bana bir soru sorduğunda başım belaya girmişti." Kıkırdar. "Umarım bu seferki girmez. Sorun ne, Sebastian?" diye sorar yumuşak bir sesle.

Ona bir öpücük daha verip parmaklarımı gömleğinin kenarından aşağı doğru kaydırıyorum. O biraz hareketsiz kalıyor ve ellerini kaslarımda, pazılarımda hissediyorum, sıkıyor.

"Bu gece benimle kalır mısın?" diyorum, öne eğilip ona tekrar öpüyorum. Gözlerimde bir soru, onunkilerde ise tereddüt var. Ama zorlamayacağım. Bunu zorlayamam. Bunu ne kadar çok istediğimi ona gösteremem çünkü sınırlar bulanıklaşıyor. O kadar bulanık ki, durmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Birkaç saniye tereddüt eder, sonra gökyüzüne bakar.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum ona.

"Yıldızlar bana yol gösterip bir cevap bulmama yardım etmek için ortaya çıkmış olabilir mi diye merak ediyordum," diyor yumuşak bir sesle. "Ama henüz gece olmadı." "Olmadı," diyorum. "Ama belki bu gece burada kalırsan, daha sonra yıldızları da izleyebiliriz."

"Belki," diyor ve sonra hafifçe başını salladığını görüyorum. "Ama cevap evet. Geceyi seninle geçireceğim."

"Belki," diyor ve sonra hafifçe başını salladığını görüyorum. "Ama cevap evet. Geceyi seninle geçireceğim."

"Harika," diyorum. "Sabırsızlıkla bekliyorum." Ve sonra onu tekrar öpüyorum, çünkü şu anda dudaklarımın onun dudaklarına değmesinden daha çok istediğim bir şey yok.

On Birinci Bölüm

Willow

Katherine, ben yatak ve kahvaltı tesisinin lobisine adımımı attığımda ılık çalar. Ona bakıp gülümserim. Kıyafetimden dolayı kendimi çok rahatsız hissediyorum, bu yüzden beni rahatlatmak için burada olmasına seviniyorum.

"Şu haline bak, Bayan Seksi," diyor ve tezgahın arkasından bana doğru koşarak geliyor. "Harika görünüyorsun. Bana dön, bebeğim." Ona sert bir bakış atıyorum ve o kahkahayı patlatıyor. "Hottie Sebastian seni gördüğünde böyle diyeceğini biliyorsun."

"Sence iyi görünüyor muyum?" Çıplak bacaklarıma bakıp ona hızlıca bir tur atıyorum. Dar siyah bir elbise giyiyorum ve her kıvrımım ve kusurumun ortada olduğunu hissediyorum.

"Brielle bana topuklu ayakkabılarını ödünç verdi," diyorum ve ayak parmaklarımı dışarı doğru uzatıyorum.

"Harika görünüyorsun. Aman Tanrım, bu gece sevişeceksin diye inanamıyorum."

"*Seks yapacağım* diyebilirsin." İkimiz de bunun yapacağım şey olduğunu bildiğimiz için kıkırdayarak gülüyoruz.

"O çok yakışıklı, sen de çok güzelsin kızım. Bu sevişmek çünkü, biliyor musun? Bu senin Sindirella anın ve ben Sebastian'ın senin beyaz atlı prensin olduğunu düşünüyorum. Sana nasıl baktığını gördüm. Sana aşık olmuş, ve aşık derken, büyük harflerle A-Ş-I-K demek istiyorum. Senden gerçekten hoşlanıyor."

"Bu çılginca, Katherine, ama ona baktığımda ve o da bana baktığında, sanki tüm hayallerim gerçek oluyor gibi hissediyorum. Kendimi bir masalda gibi hissediyorum. Belki de dünyadaki en mükemmel adamla tanıştım ve uyanmak istemiyorum. Eğer bu bir rüyaysa..."

"Bu bir rüya değil. Şimdi git ve erkeğini bul." O sırtıyor. "Onun seni sabırsızlıkla beklediğini biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Şey, diyelim ki bir şişe buz aldım..." "Bir şişe buz mu aldın?"

Kıkırdar. "Pardon. Yani, bir kova buz aldım ve o da büyük bir şişe şampanya hazırlamıştı, ayrıca bir kutu krem şanti de görmüş olabilirim, ya da görmemiş olabilirim."

"Olamaz." Ağzım açık kalır. "Krem şanti görmedin." "Tamam, yalan söylüyorum. Krem şanti görmedim, ama o da havalı olurdu, değil mi?"

Sadece başımı sallayıp kıkırdarak gülüyorum. "Gerçekten mi, Katherine?"

"Ne? Sadece, bir erkeğin üzerimdeki krem şantiyi yaladığı bir seks deneyimim olmadığını söylüyorum."

"Bunu değiştirebileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Belki de sadece senin aracılığınla yaşamak istiyorum, kızım."

"Sen de bir erkek bulacaksın, Brielle de öyle, ve hepimiz mutlu olup hayatımızın en güzel günlerini yaşayacağız."

"Senin için çok heyecanlıyım Willow. İşlerin zor olduğunu biliyorum ve gerçekten iyi biriyle tanışmayı hak ediyorsun."

"T e şekkürler. Tamam, şimdi yukarı çıkacağım. Rujum nasıl? Maskaram?"

"Mükemmel. Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkürler." Derin bir nefes alıp asansöre doğru yöneliyorum. "Tamam, yukarı çıkıyorum. Bana şans dile."

"Umarım hayatının en iyi seksini yaparsın," diyor kıkırdarak ve ben ona ters ters bakıyorum.

Asansöre doğru yürürken gülümsüyorum. Kapılar açıldığında içeri giriyorum. Ona el sallıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. Heyecanlı olmama rağmen hala gerginim. Gerçekten çok gerginim.

Asansör kata vardığında, birkaç adım atıp Diamond Suite'e doğru yöneliyorum. Kapıyı çalıyorum ve Sebastian birkaç saniye içinde açıyor. Muhteşem görünüyor. Koyu renk bir pantolon ve düğmeleri açık beyaz bir gömlek giymiş, böylece altın rengi zeytin tenli göğsünü görebiliyorum.

Beni odaya davet ederken karanlık ve çekici görünüyor. Sonra elimi tutup beni bir daire çizerek döndürüyor. Gözleri beni yutuyor ve düşük bir ısıklık alıyor.

"Bugün gördüğüm en güzel şeysin." "Öyle mi?"

"Evet, ve burada olduğun için çok minnettarım Willow."

"Burada olduğum için mutluyum." Gözlerim odanın içinde dolaşüyor ve yere ve yatağa serpilmiş yüzlerce pembe ve kırmızı gül yaprağı görünce nefesim kesiliyor. Sabahleyin bunları temizlemek zorunda kalacağımı düşünmemeye çalışıyorum. Pratiklikleri düşünmeyeceğim. Sadece anın tadını çıkaracağım.

"Bu çok güzel. Gerçekten çok güzel." Yatağa doğru yürüdüm, yaprakları aldım ve kokladım. Hâlâ kokuyorlardı. Bana bakan ona baktım. "Bunlar taze mi?" diye sordum, çünkü gergindim.

"Evet," diyor. "Öğleden sonra akşam yemeği ile birlikte getirttim."

"Ne?" Ona bakıyorum.

"Şehrin en iyi restoranından akşam yemeği sipariş ettim. Katherine bana buranın en iyi restoran olduğunu söyledi."

"Bana öyle demedi."

"Sanırım bunu sır olarak sakladı."

"Sanırım öyle." Oraya doğru yöneliyorum. "Ne sipariş ettiğini görebilir miyim?"

O başını salladı ve ben tepsiyi kaldırdım. Karidesli risotto gördüm. Sarımsak ve taze otların kokusu burnuma çarptı ve ağzımın suyu aktı. Açtım ama seks yapmadan önce yemek yemek istemiyordum. Ağzımın sarımsak tadı almasını istemiyordum.

"Benim de sana bir şeyim var," diyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. Elinde küçük bir kutu var.

"Bu ne?"

"Sadece küçük bir şey," diyor ve kutuyu bana uzatıyor.

"Şimdi açmamı ister misin?"

"İstersen," diyor.

"Sonra açarım," diyorum hemen.

"Bir kadeh şampanya ister misin?"

"Evet, lütfen." Hızla başımı sallayıp odaya bakındım. Çok güzeldi. Diamond Suite'i hiç böyle görmemiştim. Loş ışık, mumlar ve havada romantizm vardı.

"Böyle olması gerekiyordu," diyor şampanyayı açıp flüt kadehine dökerken ve bana uzatırken. Bir yudum alıyorum ve köpüklü sıvı boğazımdan kolayca kayarken inliyorum.

"Bu çok lezzetli."

"Sevindim," diyor ve kendi kadehinden bir yudum alırken onu izliyorum. "Senin burada benimle olmana sevindim."

"Ben de seninle burada olduğum için mutluyum."

"Bir kadında aradığım her şeyin sen olduğunu biliyor musun?"

"Bunu bilemezsin," diyorum, başımı sallayarak. "Beni gerçekten tanımıyorsun bile. Bu sadece cinsel çekim."

"Hissediyorum, Willow." Bir adım öne çıktı. "Yani, tabii ki cinsel çekiciliği hissediyorum, ama bundan daha derin bir şey hissediyorum. Eminim sen de aynı şekilde hissediyorsun, değil mi?"

"Yani, kendimi bir masalda gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "İlginç bir hayatım oldu ve sonunda iyi bir insan olduğum için ödüllendirildiğimi hissediyorum."

"Evet," diyor yavaşça. "İyi bir insan olduğun için bu noktaya geldiğine eminim."

Ona bakıyorum ve bir adım daha attığını izliyorum. Elimden şampanya kadehini alıyor, bir yudum daha içiyor ve masanın üzerine, yiyeceklerin yanına koyuyor. Beni kendine çekiyor. Göğüslerim onun sert göğsüne yapışıyor. Dudakları dudaklarıma baskı yapıyor ve ben parmaklarımı omuzlarında gezdirip, kokusunu içime çekiyorum. Meşe, sedir, viski ve tüm erkeksi kokular gibi kokuyor. Ellerin elbisenin arkasından kışıma doğru kayıp sıkıştırdığını hissediyorum. Beni kendine doğru çekiyor ve karnıma sert bir şeyin bastırdığını hissediyorum.

Bu gecenin getireceği her şeye hazırım.

Tutkuyla öpüşüyoruz. Öpücüğümüz hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor, sonra o geri çekiliyor. Gömleğini çıkarıp yere attığını izliyorum, ben de elbiseyi çıkarıp sandalyeye atıyorum. Bana ve giydiğim seksi iç çamaşırına bakarken derin bir nefes alıyor. Benim

Sütyenim şeffaf ve tangam hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Öne doğru adım atıp kemerini çözüyorum, kemeri çıkarıp yere atıyorum, sonra onun pantolonunu çözüp çıkmasını izliyorum. Dar, beyaz boxer şortuyla duruyor ve ben parmaklarımı karın kaslarına doğru kaydırıyorum.

Elimi tutup beni yatağa doğru çekerken inliyor. Beni hafifçe kaldırıp yatağa yatırıyor. Gözleri karanlık, gizemli. Bana bakarken sesi boğuk çıkıyor.

"Ne güzel bir manzara," diyor. Dudaklarını boynuma bastırırken, gözlerimi kapatıp o anın tadını çıkarıyorum. Omuzlarımda parmaklarını hissediyorum, sütyenimin askılarını aşağı çekiyor ve sonunda sütyenimi çıkarıyor. Dili tenimde geziniyor ve dişlerini meme ucumda hissediyorum, çekiyor. Bir inilti çıkarıyorum.

Kimsenin bana dokunmayalı çok uzun zaman oldu ve onunla burada olduğuma inanamıyorum. Onu pek tanımıyorum ama sevişiyoruz ve bu harika bir his. Yeni tanıştığım bir erkekle yatacak türden bir kadın olabileceğimi hiç düşünmemiştim ama umurumda değil. Onunla bu anı yaşamayı seviyorum.

Parmaklarını belimin yanından kalçalarımın doğru kaydırıyor, sonra tangamın kenarlarını tutup uyluklarımdan, baldırlarımdan aşağı çekip ayak bileklerimden çıkarıyor. Bacaklarımı açıyor ve iç uyluklarımda ağzını hissedince gözlerim açılıyor, emiyor, alay ediyor, çekiyor ve itiyor. Islandığımı hissediyorum ve gergin bir şekilde dudaklarımı yalıyorum.

"İyi misin Willow?" diyor, gözlerimin içine bakarak, parmakları yüzümün yanından aşağı doğru kayıyor.

Yavaşça başımı sallarım. "İyiden de öteyim."

Gülümser ve ayağa kalkar, ben de onun boxerını indirmesini izlerim. Büyük, kalın penisi önünde dikilir ve ben zorlukla yutkunurum. İçime sığacak mı bilmiyorum.

Yüzümdeki ifadeyi görünce hafifçe kıkırdar. "Merak etme, nazik olacağım. En azından ilk seferinde." Ben gülerim, o da bana bakar.

"Ne komik?" Gözlerinde, tam olarak anlamamış gibi bir ışıltı var .

"Kendine güvenini seviyorum. Bu kadar nazik olmanı seviyorum," diyorum, uzanıp boynunun arkasını tutup onu kendime doğru çekiyorum.

bana doğru. "Sen beklediğim gibi biri değilsin, Sebastian." "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim, Willow."

Parmaklarını göğüslerimin yanından geçirip meme uçlarımla oynadıktan sonra sağ elini bacaklarımın arasına kaydırıldı. Beni nazikçe okşadı. Islaklığımı hissedince inledi ve iki parmağını içime soktuğunda ben çığlık attım. Yavaşça, sonra daha hızlı hareket etti. Başparmağı klitorisimle oynadığında vücudumun titrediğini hissettim.

"Henüz değil, sevgilim," diyor, yüzümün yanına öpücük kondurup parmaklarını çekiyor. Dudaklarını tekrar dudaklarımda hissediyorum ve şimdi üstümde. Bacaklarımı beline doluyorum, gözlerine bakıyorum.

"Sen tehlikeli bir kadınsın."

"Sen de tehlikeli bir adamsın," diyorum. Dudaklarını ısırtıyor. Birkaç saniye hareketsiz kalır.

"Hap kullanıyor musun?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. Gülümsüyor ve yüzümün yanına öpücük konduruyor.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diyor ve ben ne demek istediğini sormadan, sert ve hızlı bir şekilde içime giriyor ve ikimiz de çığlık atıyoruz.

"Oh, lanet olsun," diyorum, tırnaklarım sırtına batıyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diyor ve içimden çıkıp tekrar içime giriyor. Hızlı hareket ediyor. Nazik olmaya çalışmıyor ve ben de umursamıyorum çünkü onun içimde olmasını seviyorum. Bacaklarımı tutup omuzlarına atıyor ve sonra daha önce hiç görmediğim bir hızla hareket ediyor. İçime o kadar sert giriyor ki, hayatımda hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Göğüslerim sallanıyor ve gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

Bu gerçeküstü bir an. Bir masal gerçek oluyor ve orgazm olurken, otelin dolu olmadığı ve kimsenin beni duyamayacağı için minnettar olarak çığlık atıyorum. Son bir kez sert ve hızlı bir şekilde içime girdiğinde, içimde patladığını hissediyorum. Yavaşça çekilmeden önce eğilip yüzümün yanına öpücük konduruyor.

"Harikaydı," diyor, gözleri sıcak, sonra sırt üstü dönüyor. "İyi misin?"

"İyiyim. Teşekkürler." Gülümserim ve sonra gülmeye başlarım. "Neden bu kadar kibar davranıyoruz?" derim.

"Bilmiyorum. Neden bu kadar naziksin, Willow?"

Yan dönüp ona bakıyorum. Parmağımı göğsünün ortasından aşağı doğru gezdiriyorum.

"Sanırım ben sadece... Anın büyüüne kapıldım. Böyle şeyler bana olmaz."

"Sanırım artık oluyor," diyor yumuşak bir sesle.

"Sanırım oluyor." Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirip boynumun yanına öpücük kondurur. Ona sokulurum ve sonra karnımın guruldadığını duyarım.

"Bir şeyler yiyebilir miyiz?" diyorum gülerek. Bana şaşkınlıkla bakar.

"Sen orada otur. Ben sana getiririm." Ayağa kalkar, tepsiyi alır ve geri getirir, yatağın üzerine koyar.

"Çok lezzetli görünüyor," diyorum. "Risotto'nun içinde çok fazla sarımsak var gibi koktuğunu ve..."

"Tekrar seviştığımızda nefesinin sarımsak kokması umurumda değil." Gülümser, bacağımin yanına dokunur. "Hiç umurumda değil, Willow."

"Tamam. Ben sadece..."

"Seni soğutacak hiçbir şey yiyemezsin." Dudaklarını yalar. "Hiçbir şey."

"Peki, o zaman ben yiyeyim." Çatalımı alıp risottodan bir kaşık alıyorum. Mutlulukla mırıldanıyorum, "İşte hayat budur."

Bana gülümsüyor. "Vegas'a gittiğimizde daha da iyi olabilir." "Pardon, ne dedin?"

"Sadece düşünüyordum. Vegas'a gitmek ister misin?"

"Yani, çok isterim," diyorum, "ama gidemem. Oteli işletiyorum."

"Arkadaşların var, değil mi? Brielle ve Katherine, ve senin bazen senin için çalıştığını söylediğin Mandy. Ara sıra mola veremiyorsan otelin sahibi olmanın ne anlamı var?"

"Yani, sanırım..."

"Seni şımartmak istiyorum. Seni en sevdiğim gösterilere, belki bir konsere götürmek istiyorum. Birlikte eğlenceli bir gezi yaşamak istiyorum. Bunu istemek çılgınca olduğunu biliyorum. Birbirimizi pek tanımıyoruz, ama biraz çılgınlık olmadan hayat neye benzer ki, değil mi?"

Birkaç saniye ona bakıp yavaşça başımı sallıyorum. Hayatım boyunca güvenli oynamış, uslu bir kız olmuş, Mildred ve Charlotte teyzelerimin benden beklediklerini yapmışım.

"Birkaç gün ayarlayabilir miyim bir bakayım," diyorum, ona bakarak. "Yani, gerçekten gitmek istiyorsan, ben de çok isterim."

"Bence Vegas bizim için mükemmel bir yer olacak." Gülümser ve sonra yüzümün yanına bir öpücük kondurur.

"Şimdi acele et. İkinci raunt için hazırım."

Gülüyorum ve tepsiyi kenara koyuyorum. "Sonra yerim. Yani, hala açım ama beni doyurabilecek başka bir şey olabilir."

"Oh, evet." Gözleri şimdi beni izlerken kararmış. Onu sırt üstü yatırıyorum, göğsünü öpüyorum, sonra karnını öpüyorum. "O ne?"

"Sanırım birazdan öğreneceksin." Gülümserim ve dudaklarımı yalarım. "Şu anda sosis için oldukça açım."

Ona göz kırptım ve dudaklarım onun penisinin ucuna değdiğinde, inledi.

Bazen anı yaşamak eğlencelidir. Bazen içimizdeki cinsel benliği kucaklamak eğlencelidir. Ben bundan zevk aldığımı biliyorum. Bu masalsı an ne kadar sürerse sürsün, bundan zevk alacağımı biliyorum. Ve bu, Vegas'a ani bir gezi anlamına geliyorsa, ben de bunu yapacağım. Hayatımı gerçekten yaşamaya başlamaya hazırım.

Onikinci Bölüm

Sebastian

Sıcak su, bir şelale gibi vücudumdan aşağı akıyor. Kaslarım yorgun ve canlanmış hissediyor. Vücudumdaki endorfin seviyesi hiç olmadığı kadar yüksek ve Willow'un nasıl hissettiğini merak ediyorum. İlk başta çok utangaçtı, sonra çok cömert ve sonra da talepkardı. O cinsel bir varlık ve bu onu daha da sevmemi sağlıyor. Onu özel biri olarak düşünmeyi bırakmalıyım, gerçekten sevebileceğim ve potansiyel olarak çıkabileceğim biri olarak, çünkü bu bizim için asla mümkün olmayacak.

Onu neden bu kadar çekici bulduğumu gerçekten anlamıyorum. Ateşe uçan kelebek gibiyim, yanabileceğimi bilsem de ilerlemekten kendimi alamıyorum. Sadece güzel olduğu için değil. Sadece esprili olduğu için de değil. Onda başka hiçbir insanda görmediğim bir ışık var ve bu beni rahatsız ediyor. Aslında, içimde bir çelişki hissediyorum.

Geçmişte başka hiç kimse hakkında hissetmediğim kadar çelişkiliyim. Willow kendini bana çok kolay verdi ve ben de hiç düşünmeden kendimi ona verdim. İki bedenimiz birleştiğinde, bu muhteşemdi, ama işimiz bittiğinde, zihnimin bir köşesinde, Sergio olmasaydı bunların hiçbirinin olmayacağını düşünmeden edemedim.

Daha ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyorum, ama Willow ile yatmanın hayatımı değiştirdiğini içtenlikle söyleyebilirim. Harikaydı. İçimi kaplayan tüm duygular çok gerçekçiydi. Daha önce hiç yaşamadığım duygular bedenimi sardı:

şehvet, arzu, sıcaklık. Bu duygular, gerçekten hissedebileceğimi hiç düşünmediğim şeylerdi. Yine de hepsi gerçektir.

Ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Onunla birlikte olmaktan gerçekten zevk aldığım için kendimden nefret ediyorum. Onun gülümsemesini ve mavi gözlerinin parladığında bana hissettirdiklerini sevdiğim için kendimden nefret ediyorum. İpeksi saçlarının tenime dokunuşunu sevdiğim için kendimden nefret ediyorum. Onun kahkahasına kapıldığım için kendimden nefret ediyorum.

Onun bir baştan çıkarıcı ve bir fahişe olduğunu bilsem de, yine de bunun onun için de bir anlam ifade ettiğini hissetmek istiyorum, ki bu aptalca, çünkü gerçeği biliyorum.

Duşu kapatıp havluyu alıyorum ve diş fırçamı almadan önce kendimi kuruluyorum. Diş macununu almak üzereyken, yatak odasından onun sesini duyuyorum ve telefonda konuştuğunu anlıyorum.

Onun mahremiyetine saygı duymam gerektiğini biliyorum. Dinlememeliyim, ama kendimi tutamıyorum. Tezgahın üzerinde duran bardağı alıyorum, kapıya dayayıp kulağımı dayıyorum, böylece dinleyebiliyorum.

Bir şeye gülüyor, ama ne dediğini tam olarak anlayamıyorum.

Biraz daha yüksek sesle konuşmasını umuyorum, ama yine gülmeye başlıyor ve ağzından çıkan kelimeleri duyamıyorum.

Kapıyı biraz açıyorum, duyabileceğim kadar ama o beni göremeyecek kadar.

"Harikaydı," diye telefona coşkuyla söylüyor ve ben gülümsemeden edemiyorum.

"Şansıma inanabiliyor musun, Brielle? Sanırım ruh ikizimi buldum. Üstelik o bir milyarder ve çok yakışıklı, bu da durumu daha da güzel hale getiriyor."

Onun sözleri kalbimi sıkıştırıyor.

Kadınların beni daha önce hiç yaşamadıkları bir yaşam tarzını temsil eden biri olarak gördüklerini biliyorum, ama onun bunu söylemesi canımı yakıyor. Tabii ki, beni çekici bulması hoşuma gidiyor, ama benim milyarder olduğumu söylemesi beni çok kızdırıyor. Bu, içimi biraz daha sertleştiriyor. Onun sözleri, beni param için kullandığının bir başka kanıtı gibi geliyor bana.

Willow gibi masum ve erdemli görünen birinin böyle bir kullanıcı olabileceğini düşünmek garip. Bir parçam hala

Onun samimi ve sevgi dolu bir insan olduğuna inanmak istedim. Ancak bir kez daha, onun kolaylıkla yalan söyleyebildiğini hatırladım.

Bu gerçeği kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor. Yürüyüş hakkında yalan söylediğini kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor. Muhtemelen benim bilmediğim pek çok konuda yalan söyledi.

Kapıyı tekrar kapatıyorum, hafifçe geriye yaslanıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. Ama bundan sonra ne yapacağımdan emin değilim. Magnolia Club'da oturduğumdan beri aklımın bir köşesinde bir fikir var. Sadece şu anda izlediğim yolda devam etmeli miyim, emin değilim.

Her şeyin özüne inmek istiyorum. Neden böyle davrandığını anlamak istiyorum. Neden Sergio'dan milyonlarca doları aldı? Yaptıklarımızın gerçek olup olmadığını ona sormak istiyorum. Beni hiç seviyor mu? Benden hoşlanıyor mu? Bana gülüyor ve cevap veriyor çünkü gerçekten komik olduğumu mu düşünüyor, yoksa rol mü yapıyor?

Kafamı sallıyorum çünkü istediğim cevapları asla alamayacağımı biliyorum.

Sergio'yu arayıp iyi olup olmadığını kontrol etmeye karar veriyorum. Telefonu hemen açtığı için ona çok minnettarım.

"Selam, selam, Sebastian, ne haber?"

Sesi neşeli geliyor ve bu beni mutlu ediyor.

"Nasıl olduğunu merak ediyordum. Bir süredir senden haber almadım."

"Oh, ben çok iyiyim. Tayland harika. Aslında bu gece bir ay partisine gideceğim. Arkadaşlarımla hazırlanıyoruz, sonra çıkacağız. Keşke sen de burada olsaydın. Çok seveceksin."

"Yani, tüm bu durum hakkında şimdiden daha iyi hissediyorsun? Terk edilmen ve tüm bunlar hakkında daha iyi hissediyor musun?"

"Yani, hala acı çekiyorum, ama Tayland'da en iyi hayatımı yaşamaya çalışıyorum, ve bunu partilere giderek yapıyorum. Partiler çok eğlenceli ve çok harika insanlarla tanışıyorum. Neredeyse her gece ay partileri düzenleniyor. Güneydoğu Asya'yı gezen Almanlarla tanıştım ve bana Kamboçya'ya gitmek isteyip istemediğimi sordular. Ama

sonra bir Amerikalı adamla tanıştım ve o Fransa'ya gidiyor, bu yüzden ya Fransa'ya ya da Kamboçya'ya gideceğim."

"Sergio, ne düşünüyorsun?" Sinirli görünmemeye çalışıyorum, ama gerçekten sinirliyim.

"Ne? Alman kızlar çok seksi. Sarı saçlı, mavi gözlü, seksi vücutlu. Onlarla Kamboçya'ya gidersem sihirli şeyler olabilir diye düşünüyorum. Ama bu Amerikalı adam, gerçekten çok havalı görünüyor. Hala orada mısın, Sebastian?"

"Buradayım." Gözlerimi kapatıp alnımı ovuşturuyorum. "Şunu bir netleştirelim, Sergio. Willow'u artık unuttuğunu mu söylüyorsun?"

"Yani, sevdiğin birini gerçekten unutabilir misin? Hayır. Ama elimden geleni yapıyorum."

"Emin misin? O senin gerçek aşkıydı, Sergio. Ne kadar süre çıktınız ki?"

Bir an duruyorum. Onu kızdırmak istemiyorum. Onun duygularını önemsemediğimi düşünmesini istemiyorum.

"Bu ilişki ikinizin de tutkuyla bağlı olduğu bir şey miydi?" diye soruyorum, çünkü içimden bir ses Willow'un onun söylediği kadar bu ilişkiye bağlı olmadığını düşünmek istiyor.

"Oh, benden hoşlandığından eminim," diyor. "Ama şu anda onun hakkında konuşmak istemiyorum. Onu düşünmek bile canımı yakıyor."

"Konuşmak istemiyorsan, konuşmayız," diyorum, kaşlarımı çatarak. "Peki, diğer her şey yolunda mı?"

"Evet, ben harikayım."

"Emin misin? Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Ben iyiyim. Benim için endişelenmene gerek yok. Bak, ben sen değilim, Sebastian. İkimiz de biliyoruz ki benim de bir kalbim var ve bazen kırılıyor, bazen duygusal davranıyorum ve ben hep böyle olacağım. Ama ben David değilim, tamam mı?"

"Biliyorum. Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Söylemediğini biliyorum, ama bana küçük bir çocukmuşum gibi davranıyorsun ve bazen bu çok bunaltıcı oluyor."

"Sana küçük bir çocuk gibi davranmak istemiyorum. Sadece ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmayacağından emin olmak istiyorum."

"Biliyorum." Sesi yumuşar. "Ama David'in ölümünden dolayı kendini suçlamaya devam edemezsin. Senin hatan değildi. İçmeyi seçen oydu. Araba kullanmayı seçen oydu. O partiye sensiz gitti ve sarhoş halde araba kullandı. Bu senin hatan değildi."

"Hayır, teknik olarak benim hatam değildi, ama onunla gitseydim, ona daha fazla dikkat etseydim... O üzgündü ve o gece onunla vakit geçirmeliydim. Sarhoş oldu ve araba kullanmamalıydı ve..."

"Senin suçun değildi," Sergio sözümü keser. "Ve ben o değilim. İçip araba kullanmayacağım, tamam mı? Aptalca bir şey yapmayacağım, Sebastian. Söz veriyorum. O benim kalbimi kırdı, evet, ama ben yaşamaya devam edeceğim."

"Sen beni endişelendiriyorsun Sergio. Bu ilişkiye o kadar duygusal ve bağımlı hale geldin ki şirketi terk ettin. Ona milyonlarca dolar verdin ve başka ne boktan kararlar vereceğini bilmiyorum."

"Artık başka karar almayacağım, tamam mı? Söz veriyorum. Beni korumak istediğini anlıyorum, ama buna ihtiyacım yok. Sadece bir kardeş olarak bana destek olmanı istiyorum."

"Kendini geçindirmek ne olacak? Geri dönüp beni ve şirkete karşı ailevi sorumluluğunu desteklemek ne olacak? Geleceği düşünmek ne olacak?"

"O benim geleceğim değil, Sebastian. Şirket umurumda değil. Dünyayı gezmek istiyorum. Hayatı yaşamak istiyorum. Aşık olmak istiyorum."

"Hayat bir parti değildir, Sergio. Ay partilerine gidip dünyayı dolaşamazsın..."

"Hayat yaşamak içindir, Sebastian. Belki bir ara denemelisin."

"Belki de ikimizi de desteklemek için çalışmakla meşgulümdür."

"Belki de olmak zorunda değilsin. Belki de ikimizin de bir daha çalışmasına gerek kalmayacak kadar yeterince paramız vardır."

"Bunu görmezden geleceğim. Yakında büyük bir birleşme olacağını ve önümüzdeki birkaç hafta içinde oylama yapılacağını biliyorsun. Senin yönetim kuruluna geri dönmene gerçekten ihtiyacım var. Desteğine ihtiyacım var,

Sergio, yönetim kurulundaki tek diğer Laurence ailesi üyesi olarak. Bu önemli."

"Başka bir çözüm bulman gerekecek. Bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

"Yani, Tayland'da kalıp, partilere gidip, farklı kadınlarla takılıp, sadece eğlenmeye devam mı edeceksin?"

"Hayır, ama kalbimi iyileştirmeye çalışıyorum. Willow onu kırdı. Bu yüzden hemen sana gelmedim. Bu yüzden yurt dışına çıktım kardeşim, çünkü anlamayacağını biliyordum. Beni aptal sanacağını biliyordum."

"Anlıyorum. Ve inan bana, onun bunu başkasına yapmamasını sağlayacağım. Ama sana burada ihtiyacım var, lütfen Sergio."

"Bana zaman ver. Zamana ihtiyacım var."

"Tamam, peki. Sana zaman vereceğim. Ama bu, senin için endişelenmeyi bırakacağım anlamına gelmez. Bu, senin burada olmamanı istediğim anlamına gelmez."

"Biliyorum ve bunun için minnettarım kardeşim. Ama belki de kendine ve seni mutlu edecek şeylere odaklanmaya başlamalısın, tamam mı?"

Derin bir nefes aldım.

"Seni seviyorum,
Sebastian." "Ben de seni
seviyorum, Sergio."

O telefonu kapattı ve ben elimdeki telefona bakakaldım. Onun bir kısmının haklı olduğunu biliyorum. Hayatımın geri kalanını çalışarak, daha fazla para kazanarak geçiremeyeceğimi biliyorum. David'in ölümünün benim suçum olmadığını biliyorum, ama yıllardır taşıdığım suçluluk duygusunu bir türlü atamıyorum.

David sadece kuzenim değildi, aynı zamanda en iyi arkadaşımdı. Korkunç çocukluğumu katlanılabilir hale getirdi. Annemle babam tartışırken benimle oyun oynardı ya da dışarı çıkardık.

Hala onun öldüğü geceyi hatırlıyorum. Beni arayıp, onunla partiye gitmemi istediğini hala hatırlıyorum. Kız arkadaşının onu aldattığını yeni öğrenmişti ve başka bir şeye odaklanmak istiyordu. Ama ben ders çalışmak istiyordum. Kitaplarıma odaklanmam gerekiyordu. Beni rahatsız etmesinden rahatsız olmuştum. Bensiz hiçbir şey yapamıyor gibi görünmesinden rahatsız olmuştum.

. Çok uzun süredir çıkmadığı bir kızın kalbini kırmış olması beni sinirlendirmişti.

Bence benim için hiç orada olmayan ebeveynlerim bende bir bağımsızlık duygusu yarattı ve ben kendi dünyamı yarattım. Yalnız kalmak istiyordum, bu yüzden ona hayır dedim.

O partiye tek başına gitti. Ne kadar içtiğini bilmiyorum ama açıkça sınırın çok üzerindeydi. Diğer araca çarptığında anında öldü, diğer araçtaki insanlar da öyle. Dudaklarımı sıkıyorum. Kuzenimi düşündükçe içimde bir acı hissediyorum. Aynaya doğru yürüdüm ve yansımama baktım. Gözlerimde gördüğüm şeyden hoşlandığımı bilmiyorum. Acı yüz hatlarımda belirgin bir şekilde görünüyor. Bunca yıl geçti, ama hala onun ölümü üzerine.

Hâlâ o partiye gitseydim, onun bu kadar çok içmesine izin vermeseydim hayatım nasıl olurdu diye düşünüyorum. Onu eve bırakmış olsaydım, hâlâ hayatta olurdu. Ama o gece kendime o kadar odaklanmıştım ki. Stresli olduğunu bilmeme, takılmak istediğini bilmeme rağmen, bir dahaki sefere onu yakalayacağımı söyledim kendime.

Ama bir dahaki sefer olmayacaktı.

Onun yanında olamadım, bu yüzden Sergio'nun yanında her zaman varım. Sergio haklıydı. Onun da aynı yolu izlemesinden korkuyorum. Bir gün uyanıp ona bir şey olduğunu öğrenmekten korkuyorum.

O şu anda hayatımdaki en önemli kişi ve onun hayatını mahvetmesine izin veremem. Ona acı veren her şey bana da acı veriyor. Bunun mantıklı olmadığını biliyorum. Onun hayatını ya da tanıştığı insanları kontrol edemeyeceğimi biliyorum, ama intikam alabilirim.

Willow bir adım fazla ileri gitmişti. Onunla çıkıp sonra terk etseydi, bu başka bir şey olurdu. Ama onunla çıktı, kalbini kırdı ve parasını aldı. O parayla kendine bir yüzük satın aldı ve işine yatırdı, üstelik umursamıyor gibi görünüyor. Utanç ya da pişmanlık bile duymuyor gibi görünüyor.

Ve bu çok fazla.

Sergio, ona yaşattıklarından dolayı o kadar kalbi kırık ki, başka bir ülkede.

Havluyu alıp belime sarıyorum. Düşünmeyi bırakmam lazım. Kafamın içinde olmak nefret ediyorum.

Willow orada duruyor ve artık telefonda değil. Çıplak bir şekilde bana doğru yürüyor, mavi gözleri ıslak vücudumu süzerken parıldıyor.

"Merhaba yakışıklı. Duş nasıldı?" diyor ve bana öpücük vermek için parmak uçlarına basıyor.

Gözleri mutlulukla parlıyor. Aklını kaçırmış gibi görünüyor ve bu beni gururlandırıyor.

"Sen yokken seni özledim," diyor, parmaklarını göğsümün yanından aşağı doğru kaydırarak.

Midemdeki heyecanı hissediyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, acaba manipüle etmeye çalıştığı erkeklere hep böyle mi diyor diye merak ediyorum.

"Yani, duşta çok uzun kalmadığını biliyorum." Kıkırdıyor. "Ama bu gerçekten çok güzel ve eğlenceliydi, Vegas için çok heyecanlıyım."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum. "Ben de heyecanlıyım. Bence çok eğleneceğiz."

Yüzünü inceliyorum. Ne düşündüğünü merak ediyorum. "Sen gerçekten istediğini elde eden birisin, değil mi Willow?"

Kafasını sallarken gözleri bir an için hüzünlü görünür.

"Tam olarak öyle demezdim. Dürüst olmak gerekirse, çok uzun bir süre boyunca, istediğim hiçbir şeyi elde edemeyeceğimi hissettim. Sanki bir lanet miras kalmış ve hayatın verebileceği tüm kötü şeyleri yaşıyormuşum gibi hissettim. Ama artık bununla sorunum yok, çünkü hayat kendini düzeltiyor. Beni sana getirdi."

Dudaklarını göğsüme bastırıyor.

"Daha önce senin gibi bir adamla tanışmamıştım. Duygularını bu kadar açıkça gösteren biriyle. Dürüst olmak gerekirse, hiç bu kadar mutlu ve heyecanlı hissetmemiştim. Ve sana teşekkür etmek istiyorum, Sebastian. Senin gibi erkeklerin var olduğunu sanmıyordum. Bana yeniden inanç verdin." Gözlerine bakıyorum. Sözleri çok samimi görünüyor, ama gerçeği biliyorum.

"Sana da teşekkür etmek istiyorum Willow, çünkü sen olmasaydın, senin gibi kadınların var olduğuna ben de inanmazdım."

Bana gülümsüyor ve ben onun ne düşündüğünü merak ediyorum. Onun harika olduğunu mu söylüyorum sanıyor acaba? Muhtemelen onun ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu düşündüğümün farkında bile değildir.

Acaba o bir sosyopat mı? Yaptığı hiçbir şey için pişmanlık duyup duymadığını anlayamıyorum. O kesinlikle Oscar ödülüne layık bir oyuncu, çünkü orada durup bana gülümserken, beni öperken ve dokunurken, duygularının gerçek olduğuna neredeyse inanabiliyorum.

Aslında, benim duygularımın da gerçek olduğuna neredeyse inanabilirim.

On Üçüncü Bölüm

Willow

Gerçek hayattaki Sindirella gibi hissediyorum, en güzel masal prensesini yaşıyorum ve her şeyin gerçek olduğuna inanamıyorum. Lüks deri koltukları olan uzun limuzinde arkanıza yaslanıp, Sebastian'ın dizüstü bilgisayarında çalışmasını izliyorum. Koyu mavi bir takım elbise giymiş ve çok yakışıklı görünüyor. Onunla burada olduğuma ve Vegas'ta olduğumuza inanamıyorum. Birinci sınıfta uçtuğumuza, şampanya içtiğimize ve öpüştüğümüze inanamıyorum. Uçaktayken elimi bile tuttu. Kendimi çimdiklemek istiyorum. Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum, ama yine de minnettarım. Mutluyum.

Pencereden dışarıya, yüksek otellere ve sokakta yürüyen insanlara bakıyorum, Vegas'ın filmlerde ve televizyon dizilerinde gördüğüm gibi olduğunu görünce hayret ediyorum. Elim uzatıp kendimi çimdikliyorum, çünkü bunun gerçek olduğunu kabul etmek istiyorum. Bir rüya yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Bunun nasıl benim hayatım haline geldiğini anlayamıyorum, ama öyle oldu.

Sebastian'a bir kez daha bakıyorum. Çok çalışkan bir şekilde yazıyor ve acaba ne kadar çekici olduğunu biliyor mu diye merak ediyorum. Yani, biliyor olmalı. Çok yakışıklı, ama bu sadece görünüşünden ibaret değil. Gülümseme şekli. Dinleme şekli. İlgi gösterme şekli.

Telefonum bip sesi çıkarır ve ekrana bakarım. Charlotte'un beni aradığını görünce inlememeye çalışırım. Onunla konuşmak istemiyorum ama muhtemelen soruları vardır.

Sebastian'a tekrar bakıyorum. Hâlâ kulaklıkları takılı, ben de telefonu açıyorum. Konuşmamı duymasını istemiyorum, bu yüzden yumuşak bir sesle konuşuyorum.

"Alo," diyorum, neredeyse fısıldayarak.

"Neredesin Willow?" Charlotte'un sesi yüksek ve sinirli, ben de derin bir nefes alıyorum. Ona, dünyanın en yakışıklı erkeğiyle Las Vegas'ta olduğumu söylemem mümkün değil. Birincisi, bana inanmaz; ikincisi, inanırsa, en kısa sürede B&B'ye dönmemi söyler. Charlotte, başıma iyi şeyler gelmesinden hoşlanmaz.

Bunu hep görmezden gelmeye çalıştım, ama bunun doğru olduğunu biliyorum. O benden çok daha fazlasına sahip olmasına rağmen, yıllardır onun kıskançlığını ve hasretini kabul ettim.

"Sana söylüyorum Willow," diye bağılıyor. "Neredesin?"

"Üzgünüm," diye düşük sesle söylüyorum, öksürerek. "Aslında şu anda pek iyi hissetmiyorum

. Evde hasta yatıyorum." Parmaklarımı çaprazlarım. Yalan söylemekten kesinlikle nefret ederim, ama bazen küçük bir yalan kimseye zarar vermez.

"Ne demek hastasın?" diye bağıırır.

"Yani, kendimi iyi hissetmiyorum, bu yüzden evdeyim, B&B'de değilim." "Peki, işlerime kim bakıyor?"

"Brielle ve Katherine, diğer çalışanların."

"Bu durumdan memnun değilim Willow. Otelde olmadığım zamanlarda senin orada olman gerektiğini sana zaten söylemiştim."

"Her çalışma saatinde orada olamam Charlotte. Üzgünüm ama ne yapmamı istiyorsun? İşe gelip misafirlerimizin üzerine öksürürsem ve birini hasta edersem, çok kızarlar."

"Tabii ki kimseyi hasta edemezsin, ama bu kesinlikle delilik. Sana evde durman için para ödemiıyorum."

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. "Charlotte, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Fransa'ya gideceğimi ve hiçbir şeyle uğraşmak istemediğimi söylemek için aradım. Bir sonraki bildirime kadar B&B ile sen ilgilenmelisin."

"Tamam... Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Ne demek istediğimi sorarak ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, B&B'ye çok ilgisiz bir yaklaşım sergiliyorsun. Şikayet etmiyorum, ama ne işe yarayacağından emin değilim. Her neyse,

kaba davrandığımı biliyorum, ama kendimi tutamıyorum."

"Bunu görmezden geleceğim Willow, çünkü belli ki hastalığın beynini etkilemiş. Ama B&B yanıp kül olmadıkça beni rahatsız etme. Ve eğer yanarsa, sen de onunla birlikte ölmeyi dile."

"Gerçekten mi, Charlotte? Bu korkunç."

"Korkunç olan şey ise... bekle biraz." Onun kıkırdadığını ve biriyle konuştuğunu duyabiliyorum. Neden Fransa'ya gittiğini merak ediyorum. Tatile mi gidiyor, yoksa başka bir erkekle mi tanıştı? Her zaman gerçek hayatta görmek istediğim Eyfel Kulesi'ni görecek mi acaba? Versay'a gidip bahçelerde yürüyüş yapacak mı, Fransız bagetlerini ve kruvasanlarını tadacak mı acaba? "Şimdi kapatmam lazım."

"Tamam, Fransa'da iyi eğlenceler."

"Sen şişko kışının üstüne oturup televizyon izleyip dondurma yiyerek keyfine bakarken, ben sana maaşını ödüyorum." Onun bağırıp çağırmasını dinliyorum ve çenemi kapalı tutuyorum. Bazen ondan gerçekten nefret ediyorum. Onun bana bu şekilde konuşmasına neden olan şeyi gerçekten anlamıyorum. Neden bana hiç bir kız kardeşi gibi, eşit gibi davranmadığını anlamıyorum. Ama kalbimin derinliklerinde, ne onun ne de teyzemin beni hiç sevmediğini biliyorum. Hayatının çoğunu bir bağ, bir bağlantı umuduyla insanlarla yaşamak garip bir şey ve bunun asla gerçekleşmeyeceğini kabul etmek üzücü.

"Şimdi kapatmam gerek," diyorum ve o da telefonu kapatıyor. Üzülmemeye çalışıyorum. İlişkimize alıştım. Neyse o. Benim ailem var. Katherine ve Brielle benim ailem. Kan bağı yok ama birbirimizi seviyoruz. Birbirimiz için savaşıyoruz. Birbirimizi destekliyoruz, gerçek aileler böyle yapar. Onlara her konuda güvenebileceğimi biliyorum, onlar da bana güvenebilirler.

Arkanıza yaslanıyorum, ruh halim biraz bozulmuş durumda, ama Charlotte'un kazanmasına izin vermemeye çalışıyorum. Sebastian'ın bana baktığını görüyorum. Kaşları çatılmış ve kulaklıklarını çıkarmış. Umarım konuşmamın çoğunu duymamıştır.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, limuzinin arkasında bana yaklaşırken.

"Her şey yolunda. Sorduğun için teşekkürler." Sert bacağını benimkine bastırıldığını hissediyorum, sıcak. Elimi dizine koyup sıkıyorum. O gerçekten önemsiyor. İyi bir dinleyici ve ben buna alışkın değilim.

"O kimdi?"

"Oh, kuzenim Charlotte," diyorum, yüzümü buruşturmamaya çalışarak. "Oh, onunla tanışmadım, değil mi?"

"Hayır, henüz tanışmadım."

"Belki Whispering Haven'a döndüğümüzde onunla tanışabilirim —yoksa başka bir yerde mi yaşıyor?"

"Çoğu zaman Whispering Haven'da yaşıyor, ama tatile çıkmak üzere. Ama evet, belki bir gün onunla tanışırsın." Aslında, onunla tanışmasını istemiyorum. Charlotte benim olmadığım her şey. Uzun boylu ve kendine güvenen, büyük göğüslü ve ince belli. Süper model gibi görünüyor ve saçını ve makyajını mükemmel yapıyor. Kendine güveniyor. İsteddiği hemen hemen her erkeği elde edebiliyor ve hepsini istiyor, özellikle de benim hoşlandıklarımı. Ortaokulda veya lisede bir erkekten hoşlandığımda, sırf onu elde edebileceğini göstermek için kasten onun peşine düşerdi. Sebastian'a da aynısını yapmasını istemiyorum. Ona asılmasını istemiyorum. Aramıza girmesini istemiyorum.

Ona güveniyorum. Nedenini bilmiyorum ama onda bir şey var ki bana aldatmayacağını söylüyor. Yine de ona bu fırsatı vermek istemiyorum.

"Otele vardığımızda bir şeyler yiyip biraz kumar oynayabiliriz diye düşünüyordum," diyor Sebastian elimi sıkarken. Parmaklarının avucumda daireler çizdiğini hissediyorum ve ona küçük bir gülümsemeyle bakıyorum.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Ne tür kumar oynayacağız? İtiraf etmeliyim ki, daha önce hiç kumar oynamadım."

"Bilmiyorum. Blackjack yeni başlayanlar için eğlencelidir. Texas Hold'em ya da rulet de oynayabiliriz."

"Ooh, bunların hepsini filmlerde gördüm, ama sanırım paramı boşa harcamak istemedim." Ona bakıyorum ve sonra kızarıyorum. Ondan para istediğimi düşünmesini istemiyorum.

"Fazla bir Şeye ihtiyaçın yok, sadece fişler için biraz nakit yeter," diyor sıcak bir gülümsemeyle.

"Oh, üzerimde nakit yok." Burnumu kırıştırıyorum. "O zaman kumar oynayamayız galiba."

"Merak etme. Otelde bir sürü ATM var. Oraya vardığımızda uğrayabiliriz."

"Oh, harika," diyorum, kalbim sıkışıyor. "Bu gerçekten harika olacak." Alt dudağımı ısırıyorum. Kumar oynamak için bankadan para çekmek istemiyorum. Zaten çok az param var, ama ona ne kadar parasız olduğumu söyleyemem. Ondan para beklediğimi düşünmesini istemiyorum. Bunun bedava bir Şey olduğunu düşünmesini istemiyorum, bu beni çok kötü hissettirir. Biraz para çekip, umarım geri kazanırım.

Büyük bir otelin önüne geldik ve su çeşmesine bakarken ağzım açık kaldı.

"Bellagio'ya hoş geldiniz," diyor limuzinden inerken ve bana kapıyı açarken.

"Vay canına, burası muhteşem. Artık Whispering Haven'da değiliz galiba," derim, etrafa bakarak kıkırdayarak.

"Evet, belki bir gün senin de böyle bir otelin olur."

"Bundan çok şüpheliyim," diyorum, gülerek ve başımı sallayarak. "Bu benim gibi biri için çok fazla. Ben daha çok eski moda ve manzarası güzel yerleri tercih ederim." Birdenbire onun bunu şikayet olarak algılayabileceğini fark ediyorum ve burada olmaktan hoşlanmadığımı düşünmesini istemiyorum. "Yani, burası harika değil demek istemiyorum," diye ekliyorum hemen. Nankör olduğumu düşünmesini istemiyorum. "Burası gerçekten harika."

"Öyle düşündüğüne sevindim," diyor ve elimi tutuyor. "İçeri girip bir Şeyler yiyelim."

"İyi fikir," diye başımı sallarım, ama aslında pek aç değilim. Kendimi çok bilinçli ve endişeli hissediyorum, yemek yiyemem.

"Ne yemek istersin?" diye soruyor içeri girerken.

"Hiçbir Şey. Ya sen?"

"Oh, ne istediğimi biliyorsun." Aç bir kurt gibi dudaklarını yaladı. "Sanırım önümüzdeki birkaç gün boyunca gerçekten istediğim Şeyleri yiyebileceğim."

"Beni utandırıyorsun, Sebastian." Tekrar kıkırdayarak etrafa bakınıp, kimse onun söylediklerini duymamış mı diye emin olmaya çalışıyorum.

"Oh, peki, seni utandırmayı seviyorum." Bana göz kırpar. "Çoğu zaman yatak odasında olmasını tercih ederim ama." Ona gülümserim ve sadece başımı sallarım.

"İyi günler, Bay Laurence." Siyah takım elbiseli bir adam bize doğru aceleyle gelir ve elini uzatır.

"İyi günler, Dmitri. Seni tekrar görmek ne güzel. Bu..." duraksıyor, "kız arkadaşım Willow." Dmitri şaşırılmış görünüyor ama başını sallayıp bana gülümsüyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Willow."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum." Tanıtım sırasında kalbim küt küt atıyor ve şaşkınlıkla Sebastian'a bakıyorum. Dmitri sonunda uzaklaştığında, onun karnına parmağımla hafifçe vuruyorum.

"Ben senin kız arkadaşın mıyım?"

"Biliyorum. Önce sana sormalıydım. Özür dilerim. Aceleyle getirmek istemiyorum. O anda öyle hissettim." Gergin ve endişeli görünüyor, ben de hemen kolunun yanına dokunuyorum.

"Bu terimi sevdim," diyorum. "Hayatımda hiç bu kadar çabuk kız arkadaşım denilmemiştim."

"Sanırım daha önce hiç bu kadar çabuk birinin erkek arkadaşı olmamıştım." O gülümser. "Aramızdaki ilişki çok hızlı ilerliyor gibi geliyor, ama bu gerçekten özel bir yolculuk ve bunun sadece seksle ilgili olmadığını bilmeni istedim. Daha derin, daha gerçek bir duygu olduğunu bilmeni istedim. Sadece seninle vakit geçirmeyi seviyorum ve seninle birlikte olmayı ve seninle yatmayı seviyorum ama benim oyuncağım olduğunu düşünmeni istemiyorum. Seni Vegas'a sadece sapıkça bir eğlence için getirdiğimi düşünmeni istemiyorum. Bunun benim için bundan daha fazlası olduğunu bilmeni istedim."

"Benim için de sadece ateşli seksten daha fazlası," diyorum göz kırparak, o da başını sallayıp gülümsüyor.

"Bak, bir ATM var," diyor. "Para çekmek ister misin?"

"Tabii," diyorum, yavaşça yürürken kalbim sıkışıyor.

Kartımı takip şifremi giriyorum, ekranı görmemesi için hızlıca bakiyemi kontrol ediyorum. Üç yüz dolardan biraz fazla param olduğunu görünce kalbim sıkışıyor. Kumar oynamak için para çekmemem gerekirdi ama belki, eğer gerçekten şanslıysam, paramı dört katına çıkarabilirim ve o zaman buna değmiş olur.

Bilinçaltım bana çok fazla para çektiğimi söylese de, yüz kırk dolar çekmeye karar veriyorum. Ama yirmi dolar çekemeyeceğimi biliyorum; Sebastian bana güler.

Yirmi dolarlık banknotları alıp ona uzatıyorum. "Paramı aldım. Kumar oynamaya hazırım."

"Harika," diyor. "Odaya yerleşmeden önce birkaç oyun oynamak ister misin, yoksa önce odaya gitmek ister misin?"

"Benim için fark etmez. Sen seç."

"Biraz blackjack oynayalım, sonra odaya çıkabiliriz. Bilmiyorsan, kumar oynamayı çok severim."

"Bunu bilmiyordum, ama şimdi öğrendiğime sevindim."

"Evet, sanırım adrenalin patlaması yüzünden. Birkaç yüz bin dolar kazanmak gibisi yok."

"Birkaç yüz bin dolar mı? Vay canına." O gülümser.

"Ben yüksek masalarda oynarım."

"Bugün yüksek masalarda oynamayalım," diyorum gülümseyerek. "Paramın o kadar yeteceğini sanmıyorum."

"Merak etme," diyor, bana yan gözle bakarak. "Milyonlarını sana bırakacağım."

"Evet, teşekkürler," diyorum gülerek. "Komik."

İçeri girip sağımızdaki odaya yöneliriz ve o beni bir masaya götürür. İki sandalyeye otururuz.

"Merhaba, lütfen paramızı bozdurmak istiyoruz," diyor önümüzde duran krupiyeye.

"Tabii. Parayı masaya koyun lütfen."

Paramı masanın üzerine koyup etrafa bakınıyorum. Oda gürültülü ve birçok insan kumar oynuyor; bazıları ellerindeki kartlara konsantre olmuş, bazıları masadaki insanlarla flört ediyor, çoğu ise sadece içki içiyor. Bir bayan, çok dar bir bluz giymiş, hafif bir gülümsemeyle bize doğru geliyor.

"Merhaba, Bellagio'ya hoş geldiniz. Bir şey içmek ister misiniz?"

Sebastian cevap veriyor ve bana doğru başını sallıyor. "Ne istersin Willow?"

"Bir kola lütfen."

"Tabii, peki ya siz, bayım?"

"Ben gin tonik alayım," diyor. "Hemen dönerim."

"Kart istemeyecek mi?" diye soruyorum ona, o da sadece başını sallıyor.

"Kumar oynadığınızda içkiler bedava."

"Vay canına," diyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "İçkileri bedava verdiklerine çok şaşırdım."

"Kaybettiğimiz parayla geri kazanıyorlar," diyor.

"Oh. Buna ne diyeceğimi bilmiyorum." Krupiye bana fişlerimi verirken kalbim sıkışıyor ve onları kaybetmemek için gerçekten umut ediyorum. "On beş dolarlık giriş ücreti," diyor krupiye ve ben fişlerimi öne koyuyorum. On beş dolar çok para gibi görünüyor, ama bir şey söylemeyeceğim bir şey söylemeyeceğim.

"Hadi biraz para kazanalım." Sebastian'a gülümsüyorum ve o da kıkırdıyor.

Birkaç yüz dolar çıkarır ve kendi fişlerini alır. Birkaç tur oynarız ve blackjack oyununun oldukça basit olmasına rağmen, yirmi bir elde etmek gerçekten zor olduğunu ve krupiyeyi yenmenin gerçekten zor olduğunu fark ederim. On dakika içinde tüm paramı kaybederim ve hiperventilasyona gireceğimi hissederim. Kusacakmışım gibi hissediyorum. Hiç bu kadar çabuk bu kadar çok para harcamamıştım. Otel masraflarım için kullanabileceğim parayı. Kendimi suçlu hissediyorum.

"Hey, iyi misin?" Sebastian öne eğilip omzuma dokunuyor. "Yüzün solgun. Sana su getirelim mi?"

"İyiyim. Sadece tüm paramı bu kadar çabuk kaybettiğim için şaşırdım." Sesim çatlıyor. "Bir saat bile oynamadık."

"Sorun değil. Ne kadar vardı, üç yüz dolar mı?"

Kafası karışmış görünüyor. Para kaybetmenin neden bu kadar önemli olduğunu anlayamaz.

"O kadar bile değildi," diyorum, dudaklarımı yalarken. "Odama gidebilir miyiz? Yüzümü suyla yıkayıp biraz dinlenmek istiyorum. Belki de uçuştan dolayı biraz yorgunum."

"Tabii," diyor ve ayağa kalkıyor. Elimi tutuyor ve asansöre doğru yürüyoruz.

"Olamaz," diyorum, aniden durarak. "Unuttum, içeceklerimizi almadık. Bize kızacak mı? Aman Tanrım, çok kötü hissediyorum. Beklememiz gerektiğini düşünüyorsan geri dönebiliriz."

"Sorun değil," diyor. "Başka birine verebilir. Gel gel."

Beni kendine doğru çeker ve omuzlarımı okşar. "Gerçekten çok üzgün görünüyorsun Willow. Gözlerinde o ışık yok, bir sorun olduğunu anlayabiliyorum. Lütfen, söyle bana."

"Sanırım paramı bu kadar çabuk kaybedeceğimi beklemiyordum. Yani, eğleneliydi, ama..."

"Ne kadar kaybettin?" Kaşlarını çatır. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Sadece yüz kırk dolar, ama benim için..." Sesim kesildi. Net değerimin yarısı olduğunu söylemek istemiyorum çünkü bu çok acınası geliyor.

Asansörü beklerken, "Oh, o kadar da kötü değil, değil mi?" diyor.

"Evet, sanırım çoğu insan için öyle olmaz."

Hafifçe kaşlarını çatıyor ve cebinden cüzdanını çıkarmasını izliyorum. Bakışları düşünceli bir şekilde üzerimde kalıyor.

"Hey," diyor ve cüzdanını açıp bir deste yüz dolarlık banknot çıkardığını izliyorum.

"N-ne yapıyorsun?" diye kekeliyorum ona bakarken.

Bana bir deste banknot uzatıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. "Bu senin için Willow."

"Hayır, Sebastian." Sesim artık yüksek çıkıyor. "Bu çok fazla para. Senin paran istemiyorum. Paranı alamam, özellikle de kumar oynamak için."

"Sadece on bin dolar," diyor gülerek. "Bu benim için hiçbir şey. Bu seyahatte eğlenmeni istiyorum ve para konusunda endişelenmeni istemiyorum."

"Aman Tanrım. Yani, sanırım senin için önemli."

"Pardon, ne?" diye soruyor, bana bakarak.

"Sadece paranın aramıza girmesini istemiyorum."

"Bak, Willow. Senin aslında bir kumarbaz olmadığını ve zor kazandığın parayı kaybetmek istemediğini anlıyorum. Ayrıca, artık benim kız arkadaşısın ve seni şımartmak istiyorum. Bu on bin doları almanı istiyorum ki, bir dahaki blackjack oyununda kaybettiğinde ölmek üzereymiş gibi görünmene gerek kalmasın."

"Neden kendimi *Indecent Proposal* filmindeymiş gibi hissediyorum?" diyorum, başımı sallayarak.

"Sana bir milyon dolar teklif etmiyorum," diye gülüyor. "Ayrıca, biz zaten seviştik."

"Ne?" Gözlerimi ona çeviriyorum. "Gerçekten mi?"

"Yani, Demi Moore'a Robert Redford'la yatması için bir milyon dolar teklif edilmiyor mu?"

"Yani, evet, ama..."

"Hiçbir şey. Sana sadece on bin veriyorum, sen benim kız arkadaşısın ve zaten seks yaptık, yani..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunun seni bir tür eskort ya da fahişe yapmadığını söylüyorum. Bu sadece seni benim kadını yapıyor."

"Sanırım yine de bunu kabul etmek istemiyorum, Sebastian."

"Anlıyorum," diyor, "ama almanı istiyorum." "Neden?"

"Çünkü senden

hoşlanıyorum. Çok." "Ben de senden hoşlanıyorum," diyorum.

"Öyle olmasını umarım, artık benim kız arkadaşısın." O gülümsedi.

"Aslında bana sormadın ki." "Sorsaydım, ne derdin?"

"Yani, sanırım evet derdim. Sadece bu kadar çabuk bir etiket koyacağını beklemiyordum. Erkekler bunu asla yapmak istemezler diye düşünüyorum."

"Sence çok mu hızlı ilerliyorum?" diye soruyor.

"Çoğu insan her şeyin çok hızlı geliştiğini düşünür, ama bana doğru geliyor."

"Dürüst olmak gerekirse, bana da doğru geliyor," diyorum yumuşak bir sesle. "Bunu sorgulamayacağım çünkü bana sihirli gibi geliyor."

"Senin de benimle aynı şekilde hissedeceğini hissetmiştim. Her konuda çok rahat ve harikası. Dürüst olmak gerekirse, kendimi şaşırttım. Normalde bu kadar hızlı hareket etmem, ama senin bana hissettirdiklerinde bir şey var."

"Seni özel hissettiriyorum, değil mi Sebastian?" "Evet."

"Biliyorsun, son ilişkimin ardından - ki o da sadece rastgele tanıştığım biriydi - sanırım eğlenceli ve büyülü bir şeye hazırdım. Sanırım senin gibi birine hazırdım."

"O zaman doğru zamanda geldim galiba," diyor, yavaşça başını sallayarak.

Beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Parmaklarımı yüzünün yanından aşağı doğru gezdiriyorum. Hafifçe geri çekilip boynumu tutuyor ve bana bakıyor.

"Beni büyüledin Willow. Beni, kendi akıl sağlığımı sorgulamama neden olacak şekilde büyüledin. Bazen sana baktığımda, senin gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Seni yüzde yüz anlıyorum." Yavaşça başımı sallıyorum. "Aslında limuzindeyken ben de bunu düşünüyordum."

"Öyle mi?" diye sordu ve ben tekrar başımı salladım.

"Orada otururken sana baktığımda... her şey gerçek dışı geliyordu. Bunun gerçek hayatım olduğuna, seninle birlikte olduğuma ve senin de benimle aynı şeyi hissettiğine inanamıyordum."

"Süiti şimdi görmek ister misin?" diye kulağıma fısıldadı.

"Kesinlikle," diye cevap verdim.

O gülümsüyor ve kalbimin alev alev yandığını hissediyorum. Her şey mükemmel görünüyor ama bu beni biraz rahatsız ediyor çünkü hayatta hiçbir şey mükemmel değildir. Bazen gözlerine baktığımda, nedenini anlamadığım bir belirsizlik parıltısı görüyorum.

"İyi misin, Sebastian?"

Bana bakar ve kaşlarını çatar. "Evet. Neden bunu soruyorsun?"

"Bilmiyorum. Beni bir tür fahişe gibi hissetmemem için mi kız arkadaşın olarak adlandırdın, yoksa

bizi çok hızlı ilerlediğimizi düşünüp düşünmediğini ya da beni buraya getirdiğine pişman olup olmadığını bilmiyorum."

"Hiç de değil," diyor. "Aslında, bulutların üstündeyim. Bu beni deli gibi mi gösteriyor?"

"Hayır. Ama belki ben de deliyimdir."

"Sanırım ikimiz de biraz deliyiz, değil mi?" Yanağıma bir öpücük kondurur.

"Ben de hep öyle derim." Onaylayarak başımı sallayıp gülüyorum.

"Sanırım sen boğayı boynuzlarından tutup süren türden bir kadınsın, ha?" Gözleri kararmış, dudaklarına bakıyor.

"Şu anda boğaya binmek istemiyorum," diyorum, parmaklarımı göğsünün yanından aşağı doğru kaydırarak.

"Öyle mi?" Bana bakar, sesi alçak ve boğuktur. "Ne sürmek istersin?"

"Seni, koca oğlan."

Parmak uçlarımda yükselip onu

öperim. "Bütün gece seni sürmeye

hazırım."

On Dördüncü Bölüm

Sebastian

Willow'un odada ne kadar güzel durduğunu görünce nefesim kesildi. Onun ruhani güzelliği beni hayrete düşürdü. Pencerenin yanında duruyordu, uzun sarı saçları sırtına dökülüyordu. Gözleri Strip'e bakarken hipnotize olmuş gibiydi ve ben de ona doğru yürümek için birkaç saniye onun güzel çıplak kalçalarına baktım.

Yüzünde utangaç bir gülümsemeyle bana dönüyor. Uzun ve dağınık saçlarının sırtında sallanışını izliyorum. Bana bakıyor ve boynundaki diş izlerimi gördüğümde gülümsüyorum. Çılgındık. Deliceydik. Ve şu anda, dünyanın sonu gelmek üzereymiş gibi hissediyorum.

Son iki saat boyunca seviştik, ama yine de onu arzuluyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Elini tutup kendime doğru çekiyorum, böylece göğüsleri göğsüme yapışıyor. Bana küçük bir gülümsemeyle bakıyor ve dudaklarını yalıyor.

"Tekrar yapmaya hazır mısın, koca adam?"

"Hazırım," diyorum, bana taktığı lakabı çok seviyorum. "Ama önce dans edelim."

"Dans mı?" Oda içinde etrafına bakarak şaşkın bir ifadeyle soruyor. "Nerede dans edeceğiz?"

"Burada," derim ve onu döndürürüm.

O kıkırdar ve ben de odanın içinde vals yaparken bir melodi uydururum. Daha önce hiç bu kadar neşeli hissetmemiştim.

Hiç bu kadar bir kadınla birlikte olmaktan keyif almamıştım. Bunun gerçek olmadığını, bu duygunun hayali olduğunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor.

"Kendimi balodaki Belle gibi hissediyorum," diyor, bana sıkıca sarılırken.

Göğüsleri göğsüme bastırıldığında cennetteymiş gibi hissediyorum ve parmaklarımı belinin etrafında gezdirip kalçalarını sıkıştırdıktan sonra onu kaldırıp yatağa doğru taşıyorum.

"Dans edeceğimizi sanıyordum," diyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, uzanıp parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor.

"Bence biraz ara verelim," diyorum ve yüzünün yanına öpücük konduruyorum.

"Sanırım bu, dünyadaki en sevdiğim his," diyor yumuşak bir sesle bana dönerek. "Seninle olmak, sana dokunmak, bu kesinlikle en harika şey."

"Oh, gerçekten mi?" diye soruyorum.

"Evet. Harika bir şey. Birlikte geçirdiğimiz bu anların tadını gerçekten çıkarıyorum."

"Bunu söylediğine sevindim Willow, çünkü ben de gerçekten çok keyif alıyorum."

Yüzünün yanını okşuyorum ve birkaç saniye düşünüyorum. Bu benim zamanım. Bunu yapıp yapmayacağımı bir süre tartışıyorum, ama o dudakları aralık ve gözlerinde şehvetle bana bakarken, yapacağımı biliyorum.

"Aslında bence biz burada birlikte olmak için yaratılmışız, Willow," diyorum yumuşak bir sesle. "Bence bu kader."

Derin bir nefes alıyorum, ellerini tutuyorum ve avuç içlerini, sonra da bileklerinin içini öpüyorum.

"Bunun çılgınca geleceğini biliyorum, ama... benimle evlenir misin?"

Çenesinin düştüğünü ve gözlerinin şaşkınlıkla büyüdüğünü izliyorum. Kesinlikle şok olmuş görünüyor.

"Az önce ne dedin, Sebastian?"

"Seninle evlenir misin diye sordum, Willow Montgomery. Beni dünyanın en mutlu adamı yapıp karım olur musun?"

Cevabını beklerken kalbim küt küt atıyor. Sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyor.

"Az önce bana evlenme teklif mi ettin?" Sesi, yüzündeki şaşkınlık kadar sarsılmış geliyor.

"Evet. Bunun çlgınca olduunu biliyorum ve beni reddedersen, alınmam. Tıpkı senin gibi, dnyanın zirvesindeymiş gibi hissetmek çok hoşuma gidiyor. Hayatımda daha iyi bir his olmadı ve bunun hiç bitmemesini istiyorum. Benimle kaçmak ister misin?

"Belki de sen her zaman büyük bir düğün isteyen kadınlardansındır ve belki daha sonra böyle bir düğün yapabiliriz, ama ben düşünüyordum da... eğer evet dersen, burada Vegas'ta evlenebiliriz. Hatta Elvis'in bir kilisede bizi evlendirmesi bile olabilir ve..."

"Tamam," diyor aniden, başını sallayarak. "Yapacağım. Kabul ediyorum." Yavaşça gözlerini kırpyorum. Gerçekten kabul ettiğine inanamıyorum.

"Öyle mi?"

O gülüyor. "Bir ay bile tanımadığım bir adamla nişanlanıp evleneceğimi hiç düşünmemiştim, ama siktir et, neden olmasın? Yapalım."

Onun cevabı beni şaşırttı, ama aynı zamanda beni bu kadar mutlu etmesi de şaşırttı. O beni aydınlatan biri. Beni canlı hissettiren biri. Ve bu evliliğin gerçek olmayacağını bilsem de, içimden bir parça onun evet demesine seviniyor.

"Ailenin buna bir sakıncası olmayacağından emin misin?" diye nazıkçe soruyorum, sanki umurumdaymış gibi. Bu evliliğin intikam için olduğunu ona söyleyemem. Kardeşime yaptıklarını bildiğimi ona söyleyemem.

Gözlerini hafifçe indirir ve yüzü hüzünlü bir ifade alır.

"Üzgünüm," derim yumuşak bir sesle. "Bu, gerçekten konuşmak istemediğin bir konu. Sanırım senin ailen hakkında hiç konuşmadık."

"Önemli değil," der, bana bakarken sesi hafifçe titrer. "Yani, benim kocam olacaksan, ailemi tanımalısın. Seninle evleneceğim ve birbirimiz hakkında en ufak şeyleri bile bilmiyoruz, bu çok saçma."

"Her şeyi öğrenmek için önümüzde koca bir ömür var," diyorum. "Onlarca yıldır birlikte olan insanlar bile birbirleri hakkında her şeyi bilmiyorlar."

"Doğru," diyor. "Peki, sana ailemden bahsedeyim. Ne yazık ki, ben küçükken vefat ettiler. Beni teyzem Mildred ve kuzenim Charlotte büyüttü." Bana alaycı bir gülümseme atıyor. "Teknik olarak beni yetim sayabilirsin,

ama aslında değilim, çünkü kan bağı olan akrabalarım var. Ama evet, ailem davet edilmedikleri için zölmezler, çünkü artık bu dünyada değiller.

"Peki ya sen? Ailen zölür mü?"

"Oh, çok zöldüm," diyorum hemen. "Ailenin vefat ettiğini bilmiyordum."

Kalbim sıkışıyor. Sevdieğin insanları kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.

"ok uzun zaman önceydi," diyor yavaşça. "Onları dünyadaki her şeyden daha çok özlüyorum, ama bazen onları hatırlayamıyorum bile. Onlar burada olsaydı hayatım nasıl olurdu diye merak ediyorum. Eminim babam beni düğün töreninde yürürken eşlik etmek isterdi ve annem benimle gelinlik alışverişine çıkmak isterdi. Büyük bir düğün planlardık. Ama onlar burada değiller ve ben onlarla o anları yaşayamayacağım."

"Oh, Willow... Çok zgünüm. Seni zmek istemedim."

"Sorun değil. zgün değilim. Hayatım beni ben yapan şey ve beni sana getirdi."

Yüzümün yanına dokunuyor ve bunun belki de onun şimdide kadar söylediği en dürüst söz olduğunu anlıyorum. Belki de bu şekilde davranmasının sebebi, anne babasının ölmesi ve kendi başının çaresine bakmak zorunda kalmasıdır. Sergio'ya yaptıklarının mazereti olamaz, ama anlayabileceğim bir şey.

"Bana cevap vermedin," diyor. "Evlenirsek anne babanın da burada olmasını ister misin? Vegas'ta neredeyse hiç tanımadığın biriyle kaçman hakkında ne düşünürlerdi?"

"Ailemin ne düşündüğü umurumda değil," diyorum sertçe ve onun gözlerinin benim için üzüldüğünü fark ediyorum. "Maalesef iyi bir ilişkimiz yok. Durum bu."

"zgünüm." Omzumu nazikçe okşuyor. "Bu gerçekten zor olmalı."

"Evet, en iyi çocukluk değildi."

"Kardeşin var mı?"

Birkaç saniye ona bakıyorum. Bana bu soruyu sorduğuna inanamıyorum. Hayatım hakkında hiçbir şey bilmediğini düşündüğüne inanamıyorum.

"Bir erkek kardeşim var," diyorum sonunda. Onun oyununa uyacağım. "Öyle mi? Büyük mü, küçük mü?"

"Küçük. O benim küçük kardeşim."

"Onu davet etmek ister misin?"

"Onu davet etmemi gerçekten istiyor musun, Willow?" Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Kendimi tutamıyorum.

"Yani, istersen," diye omuz silkiyor. "Benim için sorun yok."

"O zaman onu davet etmeyeceğim. Sanırım sadece biz olacağız."

Gülümsüyor. "Ve Whispering Haven'a döndüğümüzde Katherine ve Brielle ile kutlama yapabiliriz. Bizi tebrik etmek isteyenlerini biliyorum."

Kıkırdamaya başlar. "Aman Tanrım, deli olduğumu düşünecekler. Sanırım şu anda biraz histerik hissediyorum. Bu gerçekten çok gerçeküstü. Yani, çok mutluyum. Bu filmlerde olan bir şey, rüyalarda görülen bir şey.

"Böyle bir şeyin başıma geleceğini hiç düşünmemiştim. Hayatımda bir kasırga gibiydin, Sebastian. Otele girdin, benimle flört ettin, beni baştan çıkardın. Birkaç kez çıkmaya başladık ve şimdi birbirimizi seviyoruz ve evleniyoruz. Daha mükemmel bir hikaye yazılmış mıdır? İnsanlar bana inanır mı bilmiyorum."

Gözleri yaşlarla doluyor. Bana uzanıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Bu, hep hayalini kurduğum bir şeydi, ama hiç gerçekleşeceğini düşünmemiştim."

"Hayatta kendimize inanmamıza izin vermediğimiz şeyler vardır herhalde," diyorum, ellerini tutup kendime doğru çekerek.

Yavaşça başını sallar ve ben onun üzerine eğilip bacaklarının arasına yerleşirim. Penisimin ucunu girişine sürüp sert bir hamlede içine girerken hafifçe inler.

Yüksek sesle inliyor, ellerini uzatıp göğsümü okşuyor.

"Aman Tanrım, neden içimdeyken bu kadar iyi hissediyorum?"

"Keşke bilseydim. O zaman şişeleyip saklardım," diyorum, içinden çıkıp tekrar içine giriyorum.

"Willow, gerçekten benim karım olacaksın. Beni dünyadaki en mutlu adam yapacaksın."

"Öyle," diye nefes nefese söylüyor. "Seni seviyorum, Sebastian."

Bana bakıyor ve ben onun da aynı sözleri söylememi beklediğini biliyorum. Ama söylemeyeceğim. Bunun yerine, eğilip onu sertçe öpüyorum.

Onu sevdiğimi söylemeyeceğim. O sınırı aşmayacağım. Yalan söylemeyeceğim. Hiç kimseye sevmediğim halde sevdiğimi söylemedim. Bu sözler benim için kutsaldır ve bu anda bile o sınırı aşmayacağım.

Ancak, ben aynı şeyi söylemediğimi fark etmemiş gibi görünüyor, çünkü tırnakları sırtıma batıyor ve bacakları belime dolanmış durumda. Altımda inliyor ve kıvranıyor, ben de ona girip çıkarken kendimi daha da sertleşirken, orgazma hazır hissediyorum.

Onun içinde olmayı seviyorum. Ona dokunmayı seviyorum. Onunla birlikte olmayı seviyorum.

Her şey bittiğinde bunu özleyeceğim.

Ne yapacağımdan tam olarak emin değilim, ama oyun oynayabilen tek kişinin o olmadığını öğrenmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Oyun oynayabilen tek kişi o değil.

Benden milyonlarca dolar koparmak için yeterince kurnaz ve baştan çıkarıcı olmadığını anladığında ne yapacağını merak ediyorum. Aslında, Sergio'ya yaptıklarının yanı sıra bana yaptıklarının da bedelini ödeteceğim.

Çünkü yalanlarla ördüğü ağla kafamı karıştırıyor. Gülümsemesiyle beni büyülüyor. Onun hain olduğunu bilmeme rağmen, bana aşık olmamı sağlıyor.

İçimde, onun gerçekte kim olduğunu bilmeme rağmen ona karşı koyamayan bir yanımda var. Bunun gerçek olmasını ve onun gerçekten bu kadar iyi bir kadın olmasını dileyen bir yanımda var. Bu, kendimden nefret ettiğim yanımda. Bu yanımda, aradığım intikamı almamı sağlayacak olan yanımda.

On Beşinci Bölüm

Willow

Geçerken uzun aynadaki yansıma bakiyorum ve siyah kot pantolon ve parlak pembe bluzla evlendiğime inanamıyorum.

"Şapele gittik ve evlendik!" diye şarkı söylüyorum. "Şapele gittik ve evlendik!"

Evlendik.

Sebastian ve ben el ele tutuşarak otelin koridorunda yürüyoruz. Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum ve sonra onun gözlerine bakıyorum.

"Evlendiğimize inanamıyorum."

Kalbim hızla atıyor ve sanki bulutların üzerinde uçuyormuşum gibi hissediyorum. Bu, başıma gelen en gerçeküstü şey ve yine de hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Biliyorum," diyor. "Sanırım biz sadece çılgın şeyler yapan iki çılgın insanız."

Bana gülümsüyor ve elimi sıkıyor, gözleri parlıyor, otel odasına doğru yürüyoruz.

Bana sevdiğini söylememesi beni hala biraz şaşırtıyor, ama bu konuyu zorlamak istemiyorum. Sebastian'ın da benim kadar bu ilişkiye bağlı olduğunu anlayabiliyorum. Evet, aşk hikayemiz hızlı ve alışılmadık bir şekilde gelişti, ama aramızda bir bağ vardı ve ikimiz de bunun farkındaydık.

Keşke herkes böyle sevmenin ve sevilme nasıl bir şey olduğunu hissedebilse. Keşke herkes bizim aşkımızın ne kadar büyü ve özel olduğunu anlayabilse.

Brielle ve Katherine'e anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Sanki ilişki konusunda konuşmalar yapmak için turneye çıkabilecek bir bilge gibi hissediyorum. *Bir taahhütte bulunmak için yıllarca beklemek zorunda değilsiniz!* Kalabalığa bağırarak istiyorum. *Doğru kişiyi bulduğunuzu anladığınızda, hiç durmayın!*

Sebastian'a bakıp başımı sallıyorum. "Sanırım hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diyorum yumuşak bir sesle.

O hafifçe gülümser. "Bence bu, ikimizin hayatında da gerçekten çok güzel bir dönem. Aslında Willow, sanırım sen, seni tanıdığımdan beri aklımda olan bir şeyi tam da yerine oturtmuş oldun."

"Bu tuhaf bir laf." Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istediğini tam olarak anlamadım."

"Anlayacaksın," der, hafifçe gülerek.

Asansörün yanında durduğumuzda, "Seni seviyorum, Sebastian," diye fısıldarım. "Beni başımdan aldığın için seni seviyorum. Beni prenses gibi hissettirdiğin için seni seviyorum. Beni sevdiğin için seni seviyorum."

Ona dokunaklı bir bakış atıyorum. "Benimle evlendiğin için seni seviyorum. Hayatımı değiştirdiğin için seni seviyorum. Yeterli olduğuma, özel olduğuma ve beni karın olarak istediğine inanmamı sağladığın için seni seviyorum."

Ona bakarak bekliyorum. Ona aynı sözleri söylemesi için yalvarmak istemiyorum, ama şimdi tam zamanı. O da beni sevdiğini söylemeli.

O anda telefonu çalmaya başlar. Onu susturmasını beklerim, ama o yerine telefonu kaldırır.

"Üzgünüm, bunu cevaplasam sorun olur mu?"

"Ne?" Gözlerimi kırıştırıyorum. "Cevaplamak mı istiyorsun?"

"Bir sürü cevapsız arama ve mesaj var. Bütün gün bu işlerle, Elvis'le, kiliseyle ve seninle meşguldüm." Başını eğdi. "Ama birkaç kişiye gerçekten geri dönmem gerekiyor."

"Oh... tamam."

Şaşıyorum. Evlendikten hemen sonra, ona ne kadar çok sevdiğimi söyledikten hemen sonra, *şimdi* bir telefon görüşmesi yapmak istemesine inanamıyorum.

"Bir şey söylemek istiyorum," diye başlıyorum, ama kendimi durduruyorum. Belki de milyarderle evli olmak böyle bir şeydir.

"Umarım iş her zaman ilk sırada olmaz," diyorum, yarı şaka yarı ciddi.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor, hala ekranına bakarak.

Hiç de üzgün görünmüyor ve göğsüme bir korku çöküyor.

"Sadece çok fazla cevapsız aramam var," diyor. "Ben milyar dolarlık bir şirketin CEO'suyum ve bir süredir yoktum. İnsanlar neler olduğunu merak ediyor ve odaya dönüp sevişmeden önce bazı insanlara geri dönmem gerekiyor."

Birkaç saniye boyunca ona şaşkınlıkla bakıyorum. Bu kelimeleri kullanmasını beklemiyordum. Çok kaba, çok ucuz geliyorlar ve bizim aramızdaki ilişki *öyle* değildi.

"Merak etme," diyorum, parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirerek. "Yani, eğer telefonu açman gerekiyorsa, açman gerekir."

"Teşekkürler. Çok uzun sürmez. Sonra hayalini kurduğun balayını yapabiliriz."

"Oh, tamam. Balayını *burada* mı yapmak istiyorsun?" Otel gözden geçiriyorum.

"Evet. Sorun mu var?"

"Sadece başka bir yerde balayı yapabiliriz diye düşündüm. Egzotik bir yerde. Eğlenceli bir yerde. Çıplak olarak sahilde koşabileceğimiz bir yerde."

Hafifçe kaşlarını çatı. "Vegas'ta mutlu olacağını sanmıştım. Yani, birinci sınıfta uçtuk. Limuzindeydin. Dün gece kumar oynarken çok eğlenmiş görünüyordun."

"Evet, eğlenceliydi. Bu *da* eğlenceli. Ama balayımızı burada geçireceğimizi beklemiyordum. Yine de... sorun değil. Seninle olduğum zaman mutluyum."

"Evet, bu harika," der düz bir sesle. "Kulağa hoş geliyor. Belki bir yıllık yıldönümümüzü kutlamak için başka bir yere uçabiliriz, Maldivler'e, Fiji'ye, Azor Adaları'na falan."

"Birinci yıldönümümüz mü?"

Gülmeye başlar ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir sertlik vardır. Bu beni tedirgin eder.

Zorla gülümserim.

"Evet, yapabiliriz," diyor, gözlerini devirerek. Onda bir değişiklik var. İnce bir değişiklik, ama inkar edilemez. Belki de sadece endişelidir.

iş hakkında. Umarım iş konusunda endişelidir.

"Neden o aramayı yapmıyorsun?" diyorum nazikçe, "ve gereken kişiyle konuş. Sonra odaya gidip dinleniriz."

"Evet. Bu evliliği tamamlamak için sabırsızlanıyorum." Dudaklarını yalar. "Çok eğlenceli olacak."

"Seni seviyorum Sebastian," diyorum tekrar, sesime tüm duygularımı katarak. "Seni gerçekten seviyorum."

Sessizce bana bakar. Beklerim. Onun da aynı şeyi söylemesini *isterim*. Ama söylemez.

Kendime zorlamamalıyım diyorum. Belli ki beni seviyor. Sevmek zorunda. Sevmeseydi benimle evlenmezdi.

"Odada görüşürüz," diyor ve sesinde bir soğukluk var. Sanki tüm sıcaklığı emilmiş ve duygusuz bir buzdağına dönüşmüş gibi.

Başımı sallayıp titrememeye çalışıyorum. O tekrar telefonuna bakıp kaydırmaya başlıyor. Mesajlarını açtığını fark edince kalbim sıkışıyor. Bakmak istemiyorum ama gözlerim beni ele veriyor ve bir fotoğrafa gözüm takılıyor.

Donup kalıyorum. Yüzüm kızarıyor. O *çıplak bir kadın* mı?

Ona bakıp bir açıklama bekliyorum. Ekranını görebildiğimi biliyor olmalı, ama sadece kaydırmaya devam ediyor ve kendi kendine mırıldanıyor.

Kendimi durduramıyorum, biraz öne eğilip mesajı okuyorum: *Çıplakım ve seni düşünüyorum.*

Ağzım açık kalır.

Bu küstah kadın da kim? Bekar olduğunu söylemişti, yani kız arkadaşı olamazdı. Mesajı silmesini, gülerek bana bunun çılgın bir eski sevgilisi olduğunu söylemesini bekledim, ama bunun yerine, bir gülen yüz yazıp gönder tuşuna basmasını izledim.

Kalbim durdu.

"Hey," diye mırıldandım, boğazımı temizleyerek. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

Başını kaldırdı, yüzünde boş bir ifade vardı. "Ne demek istiyorsun?" "Az önce bir mesaj aldın."

"Evet."

Aniden, sanki Kuzey Buz Denizi'nin ortasında bir buzdağının üzerinde tamamen yalnız uyanmışım gibi üşüyorum.

"Bunu cevaplamam lazım, tamam mı? Odada görüşürüz."

Öne eğilip dudaklarımdan öper. "Beni bekle, seksi."

Hiçbir şey söylemedim. Midem düğümlendi.

"Bir saat içinde odaya çıkmış olurum," diye ekler ve benim için asansör düğmesine basar. "Giriyor musun?"

"Bir saniye. Ama Sebastian, sana bir sorum var." "Evet?"

Neymiş?" Kaşlarını çatı.

"Az önce sana mesaj atan kadın kimdi? Ekranında çıplak bir fotoğraf gördüm ve kim olduğunu merak ettim."

"Adı Louisa," diye hemen cevaplar. "Kim o?"

"Bana kim mesaj attı diye sordun, kim olduğu diye sormadın."

"Evet, sen de Louisa olduğunu söyledin. Ama ben onu tanımıyorum.

Çılgın bir eski sevgili falan mı?"

"Benim için çalışıyor," diye cevaplar aniden.

"Senin için mi çalışıyor? Normalde sana çıplak fotoğraflarını mı gönderiyor?"

"Birkaç kez gönderdi. Bu seni rahatsız mı ediyor?" Omuz silkiyor.

"Evet, bu beni rahatsız ediyor," diyorum keskin bir sesle. "Ben rastgele erkeklere çıplak fotoğraflarımı gönderiyor olsaydım ve onlar bana gülen yüzler gönderiyor olsaydı, sen nasıl hissederdin?"

"Sanırım pek hoşuma gitmezdi."

"Ben de hoşlanmıyorum," diyorum, boğazım düğümleniyor. "Bak, Sebastian... benimle evlendiğine pişman mısın? Evleneli sadece bir saat oldu, ama belki bir hata yaptığını düşünüyorsun. Belki cinsel heyecanın etkisindeydin, ama şimdi gerçek dünyaya döndün ve..."

"Hayır. Pişman değilim. Hiç de bile."

Yavaşça başını sallar, öne eğilir ve burnumu, sonra dudaklarımı öper. Elleri vücudumda aşağı kayar ve beni kendine çeker. onun sertliğini hissederim. karnıma bastırır, diğer

göğsümü avuçladı. Dudakları boynumu buldu ve nefesi sıcakken fısıldadı

"Bunun hiçbir anından pişman değilim, Willow."

Ama geri çekilip gözlerime baktığında, içimden bir ses, görmezden gelemeyeceğim bir uyarı çığlığı atıyor.

"Belki ben yapmamalıyım dinlememeli dinlemem
bunu kalbimi kalbimi fısıldadım
fısıldıyorum. "Çünkü bir şeyler ters gidiyor ve ben ne

olduğunu bilmiyorum.

"Seni seviyorum, Sebastian," diye tekrar söylüyorum.

Bu sefer cevap verirse, bunun gerçek olduğunu anlayacağım.

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirip sadece bakıyor.

"Willow," diyor sessizce, "bana bakışın, neredeyse bunun gerçek olduğuna inanabilirim."

"Neredeyse ne demek? Tabii ki gerçek!"

O iç geçirir, yanımdan geçer ve "Odana git. Benim için soyun. Sonra konuşuruz" der.

"Bana söylemediğin bir şey mi var? Bilmem gereken bir şey mi var, Sebastian? Beni tedirgin ediyorsun."

"Sadece işim kafamı dağıtıyor. Geri döneceğim." Ve bununla birlikte uzaklaşır. Ben orada durup, yine asansörü beklerken, içimde bir çelişki hissedirim. Belki de işi onu tüketmiştir. Belki gergindir. Belki de birçok şeyin birleşimidir. Pişman olup olmadığını bilmiyorum. Şu anda benim pişman olup olmadığını bile bilmiyorum.

Belki evliliğin feshini isteyecek. Belki de bu, başladığı kadar çabuk biten fırtınalı aşk hikayelerinden biri olacak.

Bu düşünce kalbimi sıkıştırıyor.

Bunun gerçek olmasını çok istiyorum.

Bağlanmaya hazır bir erkekle tanışmak için çok uzun süre bekledim. Sevgi dolu, nazik, tatlı ve yakışıklı birini, ve onun o olduğunu düşündüm. Ama belki de sadece aptalca davrandım.

Belki de tüm hayatımı hayal dünyasında geçirmişimdir, gerçekçi olmayan şeyler hayal ederek.

Telefonumu çıkarıp Katherine'i arıyorum. Neyse ki hemen cevap veriyor.

"Selam! Ne oluyor?"

"Vegas'tayım," diyorum, sesim titriyor, "ve az önce evlendim."

"Aman Tanrım, *ne?!'*" diye bağıır Katherine. "Yapmadın değil mi? Brielle! Buraya gel! Hoparlörü açıyorum." "Tamam, Willow," diyor Brielle. "Ne oluyor?" "Willow evlendi!" diye bağıırıyor Katherine. "Ne?!'" diye bağıırıyor Brielle.

"Evet. Biliyorum çılgınca, ama Sebastian bana evlenme teklif etti. Ona çabucak aşık oldum ve bunun bir masal olduğunu düşündüm. Ona aşığım. Bu yüzden evet dedim ve Elvis'in nikahıyla evlendik. İki rastgele kişi şahitlik yaptı."

"Aman Tanrım, tebrikler! Bu çok heyecan verici!" Katherine diyor.

"Bilmiyorum, çocuklar. Sanırım çoktan pişman olmuş olabilir. Daha yeni evlendik ve o telefon görüşmeleri yapmak için gitti. Sanırım bir hata yaptığını düşünüyor."

"Ah, Willow," diyor Katherine. "Erkekleri bilirsin. Muhtemelen hayatını tamamen değıştirdiğini ve artık playboy olamayacağını fark etmiştir. Ona bir saat ver. Düşünmesine izin ver. Sana evlenme teklif ettiyse, bu seninle ciddi olduğu anlamına gelir. Seni *seviyor*, kızım."

"Evet," diye ekliyor Brielle. "Sana nasıl baktığını gördüm. Adamın yüzünde çok yoğun bir ifade vardı. Çok etkilendim. Seni çok istiyor. Sanki kanında var gibisin."

"Öyle mi düşünüyorsun? Yani, ona onu sevdiğimi söyledim, ama o cevap bile vermedi."

"Muhtemelen bu akşam odaya geldiğinde sana söylemeyi bekliyordur," diyor Katherine. "Erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet," diye ekliyor Brielle. "İnan bana, kardeşim Ben aşık olduğunda duygulardan çok korkar. Muhtemelen her şeyi sindirmeye çalışıyordu. Erkekler duygularını ifade etmekte biraz zaman alır."

"Ama bana evlenme teklif etti."

"Aynen öyle," diyor Katherine. "Sana daha sonra söyleyecektir. Hadi ama kızım. Bir düşün: tanıştınız, aşık oldunuz ve bir hafta içinde evlendiniz. Bir masal yaşıyorsun. O senin beyaz atlı prensin."

"Öyle mi düşünüyorsun? Çok erken olduğunu düşünmüyor musun?"

"Çoğu insan için evet, erken," diye kabul ediyor Katherine. "Ama o senin hayatının aşkı. Kaderinde varsa, olur."

bunu hak ediyorsun."

Yumuşak bir şekilde iç çekiyorum. "Umarım büyük bir hata yapmamışımdır. Kendimi hep Sindirella olarak gördüm ve onu kesinlikle beyaz atlı prensim olarak gördüm. Ama ya öyle değilse?"

"Beni dinle," diyor Katherine kararlı bir sesle. "O adam seni seviyor, sen de onu seviyorsun. Mutlu bir hayat yaşayacaksın. Umarım Brielle ve ben de senin kadar şanslı oluruz."

On Altıncı Bölüm

Sebastian

Willow, büyük kral yatakta huzurlu bir şekilde yan yatarken yüzünde memnun bir gülümseme var. Onun çıplak vücuduna bakarken garip bir huzur ve sükunet hissediyorum. Kalbimin içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyorum. Dün akşam, en azından garip geçmişti. Bu kadın artık benim karım ve kelimenin tam anlamıyla, hala buna inanamıyorum.

Bana defalarca beni sevdiğini söyledi. Her seferinde, sözleri ağzından çıktığında, gözlerindeki çaresizlik neredeyse acı vericiydi. Sevilmek istediği çok açıktı. O kadar çaresizce benim de onu sevdiğimi söylememi istediği için neredeyse suçluluk duyuyordum. Ama yalan söylemeyeceğim.

Odaya geri döndüğümde onu iç çamaşırlarıyla bulduğumda hiç şaşırmadım. Bana kızacağına emindim. Ama saatlerce tatlı ve tutkulu bir aşk yaşadık. O dönüp gözlerini açarken onu izliyorum. Gözlerini kırpıştırıp birkaç saniye etrafına bakınıyor, odaya alışmaya çalışıyor.

"Bu gerçek mi?" dedi, bana gülümseyerek, ve ben onun kendini çimdiklemesini izledim. "Ah. Sanırım gerçek."

Hafifçe gülerek yüzüme dokunmak için elini uzattı. "Sabahları nasıl oluyor da daha da yakışıklı görünüyorsun, Sebastian?"

"Bilmiyorum. Uyandıktan sonra nasıl oluyor da daha da güzelleşiyorsun?"

"Bu yalan. Eminim ölümün eşiğindeymişim gibi görünüyorum." Otururken kıkırdayarak çıplak göğüslerini çarşafıla örtüyor. "Vay canına. Gerçekten yaptık." Yüzüğümü getirdim, parmağına takılı yüzüğe bakıyor. "Bu çok güzel. Evlenme teklif edeceğini bile bilmiyordum."

"Yani, bir ay önce beni tanıımıyordun, bunu nasıl tahmin edebilirdin ki?"

"Biliyor musun Sebastian?"

"Birçok şey biliyorum. İki kere ikinin dört olduğunu biliyorum. Biliyorum ki..."

"Hayır, aptal," diye gülererek sözümü kesti. "Sadece böyle bir aşkın sadece masallarda olduğunu düşünürdüm, ama bizim için gerçek oldu. Piyango falan oynamam gerektiğini hissediyorum."

"Evet, piyango oynamalısın. Sık sık oynar mısın?" "Ben oynamam ama kuzenim oynar. İki kez kazandı." "Gerçekten mi? Bunun olasılığı ne kadar?"

"Evet, o böyle yapabildi..." Durur ve burnunu kırıştırır. "Her neyse, iki kez kazandı ve her zaman en nazik insan sayılmaz, bu yüzden belki de ben de oynamalıyım diye düşünüyorum. Belki ben de kazanırım." Gülümser.

"Vay canına. Ne şanslı."

"Evet." Gözleri bir an için hüzünlenir. "Keşke ailem burada olsaydı da evlendiğimizi görselerdi."

"Öyle mi? Nasıl tanışmışlar?"

Yumuşak bir kahkaha atar. "Bir fuarda tanışmışlar ve çok kısa sürede ilişkiye başlamışlar. Evlenmişler ve her açıdan çok mutluymuşlar. Onlar hakkında pek bir şey hatırlamıyorum, ama babamın bana hikayeler okuduğunu ve beni parka götürdüğünü hatırlıyorum. Ellerimi tuttuklarını hatırlıyorum."

Sesi titriyor. "Keşke burada olup beni görebilselerdi. Keşke burada olup bizi görebilselerdi. Benim için çok mutlu olurlardı. Gerçekten, olurdu. Seni tanıyabilselerdi, eminim seni benim kadar severlerdi."

"Sana söylemem gerektiğini hissediyorum," diyorum yavaşça, "benim çocukluğum senin çocukluğuna benzemiyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

“Annemle babamın ilişkisi pek iyi değildi. Annem Mayflower gemisiyle Amerika'ya gelen bir aileden geliyordu, ama paraları bitmişti. Babamla tanıştı ve bence onun kişiliğinden çok banka hesabındaki paraya önem verdi. Babam ise annemin damarlarında akan mavi kanı gördü. Evlendiler, ama ikisinin de birbirine ne kadar sadık kaldığını bilmiyorum. İki kereden fazla birlikte yatıp yatmadıklarını bile bilmiyorum, sadece kardeşim ve beni yapmaya yetecek kadar yatmışlardır.” Sesim acı dolu. “Sürekli tartışıyorlardı, sürekli birbirlerini alt etmeye çalışıyorlardı. Sergio ve ben evde sadece baş belasıydık. David adında bir kuzenim vardı. O benim en iyi arkadaşımdı, benden sadece birkaç yaş büyüktü. Beni kanatları altına aldı. Sanırım evimde olanları gözlemliyordu, bunun beni nasıl etkilediğini görüyordu, ben erkek olduğum ve hiçbir şey ifade etmediğim halde. Maceralara çıkardık. Ormana giderdik, avlanmaya giderdik. On üç yaşımıdayken bana ilk biramı o verdi. Başımı sallıyorum. Kafayı buldum. Ailem biliyordu, ama hiçbir şey söylemediler.

“Vay canına, bu çok ilginç. Onunla tanışabilecek miyim? Senin hayatında çok özel birisi gibi görünüyor.”

"O öldü." Derin bir nefes aldım. "Okula ve en zeki olmak için çok odaklanmışım. Ailemin beni bir şey için takdir etmesini istiyordum. David... kız arkadaşını aldatırken yakalamış ya da öyle bir şey. Üzgündü ve bir partiye gitmek istedi. Beni de davet etti, ama ben gitmek istemedim. Tartıştık. Bana sıkıcı biri olduğumu ve çalışmaya takıntılı olmak için çok genç olduğumu söyledi, ben de ona partiye gidebileceğini ama benim hayatımı boşa harcamayacağımı söyledim. Ailemin dışında kendimi kanıtlamak istiyordum." Yatağa yaslanıp gözlerimi kapattım. "Hâlâ kendimi yatak odamda, hâlâ onunla telefonda o konuşmayı yaparken hayal edebiliyorum. Telefonu kapatırken sesindeki acı tonu hâlâ kulaklarımda—en iyi arkadaşı, en sevdiği kuzeni olan benimle takılmak istediğini söylediğinde. Ben de ona "Haftaya sonu" dedim.

"Şey, yani, sen çalışıyordun," diye yumuşak bir sesle söylüyor. "O bunu anlamalıydı."

"Evet, muhtemelen anlamıştır. Partiye gitti ve kafayı buldu. Sanırım orada eski kız arkadaşını gördü,

bir adamla flört ettiğini gördü."

"Oh, bu onu gerçekten incitmiş olmalı."

"Öyle oldu. Anahtarlarını alıp gitti." Ona bakıyorum. "Kaza yaptı. Olay yerinde anında öldü. Diğer arabadaki insanlar da öldü. Korkunç bir trajediydi ve haberi duyduğumda tek düşünebildiğim, eğer gitseydim, kitapları bir günlüğüne bıraksaydım..."

"Bunun için kendini suçlayamazsın, Sebastian," diyor nazikçe. "Senin hatan değildi. Sen sadece bir çocuktun, o ise içip araba kullanmayı seçti. Çok üzgünüm."

"Bazen, insanları hayal kırıklığına uğratan biri olmak istemediğimi düşünmeme neden oluyor. Benim için özel olan insanlar, değer verdiğim insanlar..." Ona bakıyorum. "Onları korumalıyım. Onların yanında olmalıyım."

"Anlıyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Gerçekten anlıyorum."

"Bu, hayata siyah ve beyaz olarak bakmamı sağladı. Beni bazı yönlerden soğuk yaptı. Her şey bölümlere ayrıldı. İşim, arkadaşlarım ve var olmayan aşk hayatım var."

"Artık yok değil." Kıkırdar. "Artık ben varım."

Ona bakıp yavaşça başımı salladım. "Aşka hiç inanmadım. Aşkın mutluluk getirdiğine hiç inanmadım. Senin düşündüğün gibi karşılığını vermiyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, kafası karışmış bir şekilde.

"Yani, iş dünyasında işlemler vardır. Bir şey için ödeme yaparsınız, malı alırsınız. Aldığınız şeyden memnun değilseniz, pazarlık yaparsınız, paranızı geri alırsınız, yolunuza devam edersiniz. Aşkta ise insanlar çok fazla oyun oynar. Çok fazla şey isterler. Kullanırlar, suistimal ederler, incitirler ve çoğu zaman umursamazlar."

"Bu tür insanlar genellikle narsist ya da sosyopat olarak adlandırılır," diyor, "ama hiçbir şey..."

"Willow," diye sessizce sözünü kesiyorum. "Seni sevmiyorum."

Nefesini tutar ve hafifçe geri çekilir. Yavaşça gözlerini kırparken, gözlerinde soru işareti görürüm.

"Pardon, ne dedin?"

"Seni sevmiyorum Willow. Bu evlilik, biz, bu gerçek değil. Benim için gerçek değil, senin için de gerçek değil."

"Rol yapmayı bırak,
Sebastian." "Ne?"

"Anlamıyorum."

"Para için benimle evlendiğini bilmediğimi mi sandın?
Gerçekte kim olduğunu bilmediğimi mi sandın?"

Ağzı açık kalır. "Ne diyorsun sen? Bu bir şaka mı? Ne olduğunu anlamıyorum, Sebastian. Beni korkutuyorsun."

"Bu şaka değil. Sergio'yu hatırlıyor musun? Milyonlarca doları hatırlıyor musun?"

"Ne? Kim?"

"Sergio. Kardeşim Sergio."

"Ne?" Bana tamamen şaşkın bir şekilde göz kırıyor.

"Aptal numarası yapma Willow. Son grştğn adamın adı neydi?"

Alt dudağını ısırđı. "Clark Kent mi demek istiyorsun?"

Gözlerimi devirdim. Artık gerçekten sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Clark Kent mi? Süpermen mi?"

"Yani, bana adının Clark Kent olduğunu söyledi. Gerçek adını söylemedi. Nedenini anlamadım, ama o senin kardeşin miydi?"

"Yalancılardan nefret
ederim, Willow." "Ama
ben yalancı değilim!"

"Gözlerimin içine bakıp bana hiç yalan söylemediğini söyleyebilir
misin?"

Gözlerini kırpıştırıp başını salladı. "Hayır, ama... dinle beni..."

Yataktan atlayıp valizime doğru gittim. Bir yığın kağıt çıkardım ve ona uzattım.

"Bu bir sözleşme."

"Sözleşme mi? Neden bahsediyorsun?"

"Bu bir evlilik sözleşmesi. Bir yıl boyunca evli kalacağız. Benim istediğim her şeye itaat edeceksin."

"Sebastian, Ben..."

"Eğer yapmazsan, senin yatak ve kahvaltı işini mahvederim. Hayatını mahvederim. Ve sırf eğlence olsun diye, Katherine ve

Brielle'in hayatlarını da mahvedeceğim."

"Sebastian, anlamıyorum. Neden bahsediyorsun? Sergio kim? Açıkçası, Clark Kent'in gerçek adının bu olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanır. Yüzü tamamen şaşkın görünmektedir.

Birkaç saniye boyunca zafer hissediyorum, sonra da üzüntü. Aşırı üzüntü. Çünkü aramızda var olan ilişki, eskiden aramızda olan hafiflik artık sonsuza dek yok oldu. Ama eskisi gibi devam edemem. Ona açılmaya ya da onun bana açılmasına izin vermeye devam edemem.

Onun tuzağına, yalanlarına, ona aşık olmaya izin veremem. ona *aşık* olmaya izin veremem. Kardeşime yaptıklarını bana da yapmasına izin veremem.

"Ama merak etme, Willow," diyorum. "Sonunda karşılığını alacaksın."

"Karşılığını mı?"

"Yani, ikimiz de bunun parayla ilgili olduğunu biliyoruz. Geçen gün arkadaşlarına bir milyarder nasıl tavladığını anlatırken seni duydum."

"Hayır, öyle demedim. Ben..." Dudaklarını ısırdı. "Anlamıyorsun. Yani, evet, zengin olmana sevindim, ama bu yüzden seninle birlikte değilim."

"Sözleşmeyi imzala," derim ve kapıya doğru yönelirim. "Ben bir içki alacağım."

"Ama anlamıyorum, Sebastian. Bu tuhaf bir test mi?"

"Kağıtları imzala. Geri döneceğim." Kot pantolon ve gömlek giyip otel odasından çıkarken kapıyı arkamdan çarptım. Birkaç saniye orada durup üç kez derin nefes aldım.

Sergio'nun adını söylediğimde gerçekten şok olmuş görünüyordu. Belki de Sergio ona gerçek kimliğini söylememişti. Belki de o da iki ile ikiyi toplayamamıştı. Eğer Sergio ona sahte bir isim vermişse, onun bir Laurence olduğunu bilemezdi. Bu da benim onun kardeşi olduğumu bilemeyeceği anlamına geliyordu.

Beynimin arkasında bir şeyler tıkırdamaya başlıyor, ama bu rahatsızlığın nedenini bilmiyorum. Onun altından halıyı çekerek hissedeceğimi sandığım kadar heyecanlı ya da mutlu hissetmiyorum. Aslında, kendimi... ondan daha iyi biriymişim gibi hissetmiyorum.

Ama sonra Sergio'yu düşünüyorum, David'i düşünüyorum ve kadınlar tarafından oyuna getirilmiş, yıkılmış diğer tüm erkekleri düşünüyorum. Ve onun beni bir istatistik haline getirmesine izin vermeyeceğimi anlıyorum. Onun hayatımda kara dul olmasına izin vermeyeceğim.

On Yedinci Bölüm

Willow

Yatağa uzanmışken kalbim hızla atıyor. Bunun tuhaf bir test olup olmadığını ve Sebastian'ın bana bir tür şaka yapıp yapmadığını bilmiyorum, ama neler olduğunu gerçekten anlamıyorum. Neden bana bir sürü evrak verip bir sözleşmesi olduğunu söylediğini anlamıyorum. Neden beni sevmediğini söylediğini anlamıyorum. Hiçbiri mantıklı gelmiyor.

Bunun tuhaf bir şaka olup olmadığını, onun çılgın bir mizah anlayışı olup olmadığını ya da tuhaf, sapkın bir oyun oynayıp oynamadığını bilmiyorum. Belki de benimle bir tür seks kulübüne katılmamı isteyecek, ki bu beni pek ilgilendirmiyor, ama sadece ikimiz olursak, denemeye razı olabilirim. Ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum.

Telefonumu alıp Katherine'i arıyorum. İkinci çalınıştta cevap veriyor.

"Selam evli bayan, ne haber?"

"Brielle orada mı? İkinizle de konuşmam lazım."

"Hayır, bize dondurma almaya gitti. Neden? Sesin... tuhaf geliyor."

"Sabah size dondurma almaya mı gitti?"

"Kızım, uzun bir gece oldu," diyor, "ama merak etme, şu anda seni bu konuda endişelendirmek istemiyorum."

"Neden? Ne oluyor?"

"Charlotte az önce aradı, sızlanıp duruyordu, ama sen onun nasıl olduğunu bilirsin."

"Üzgünüm kızım. Korkunç bir şey olmuş."

"Seksi, çekici bir milyarderle mi evleniyorsun?" "Evet, bu bir hataydı."

"Oh, lanet olsun. Ne yaptın Willow?"

"Ne demek ne yaptım?" "Üçlü yaptın mı?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Üzgünüm, ama Vegas'tasın, bir milyarderle evlendin ve tuhaf bir şey olduğunu söyledin, bu yüzden aklım çıldırdı."

"Üçlü seks yapmadım. Hayır."

"Peki, dörtlü seks?"

"Katherine!"

"Üzgünüm. Ne oluyor? İyi misin?"

"Sebastian bu sabah bana bazı belgeler verdi."

"Ne demek istiyorsun? İmzalamanı istediği kağıtlar mı? Evlilik öncesi anlaşması gibi mi?"

"Yani, bilmiyorum. Henüz okumadım."

"Yani, eğer siz zaten evlendiyseniz, evlilik öncesi anlaşması için biraz geç kalınmış olabilir, ama belki de evlilik sonrası anlaşmasıdır. Belki de önceden imzalatmak istemişti, ama duygularına kapılıp unutmuş olabilir ve şimdi, tüm parasını alıp gitmemeniz için imzalamasını istiyor olabilir."

"Onun tüm parasını alıp gitmeyeceğim, Katherine." "Ne? Bir milyarderle evliydin. Eğer evlilik yürümezse, bir şeyler almaya hakkın var. Kahretsin, en iyi arkadaşım milyarder mi olacak, kızım?"

"Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum, ama bu adam tatlı, nazik bir adamdan çok soğuk, kötü ve her türlü çılgınlığı söyleyen birine dönüştü ve ne olduğunu bilmiyorum, kızım."

"Yavaş ol. Ne diyorsun sen?"

"Dün gece tuhaf davranıyordu, ama sonra geri geldi ve seviştik, gerçekten harikaydı. Sonra bu sabah uyandım, hikayeler anlatıyorduk ve bana mutlu olmayan çocukluğunu anlatıyordu. Ailesi korkunçmuş. Kuzeni bir araba kazasında ölmüş ve ona "Bak, seni anlıyorum çünkü benim ailem de bir araba kazasında öldü

Bu bizim ortak noktamız. Ama sonra birden soğudu ve 'Seni sevmiyorum' dedi."

"Seni sevmediğini mi söyledi?" Katherine'in sesi şok olmuş.

"Biliyorum, tuhaf, değil mi? Yani, ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Ciddi miydi?"

"Bilmiyorum. Odadan çıktı ve..." Kapının açıldığını duyuyorum. "Hey, geri geldi. Sonra konuşuruz kızım."

"Eminim kötü bir şaka yapmıştır. Bu milyarderlerin tuhaf bir mizah anlayışı vardır."

"Sence?"

"Tabii ki. O adamın sana bakışını gördüm. Sana tamamen aşık. Ona bu tür oyunlara ilgi duymadığını, çünkü kendini güvensiz hissettirdiğini söyle, belki vazgeçer, tamam mı?"

Telefonu kapatıp Sebastian'ın içeri girmesini izliyorum. Yüzü soğuk ve sert, tanıdığım Sebastian değil. Aslında, Magnolia Club'da ilk gece tanıştığım adamı daha çok hatırlatıyor bana. Kalbim çarpıyor.

"Selam." Saçlarımı öne doğru bırakıyorum. "Selam, iyi misin?" Ona hafif bir sesle soruyorum, çünkü belki şaka yapıyordu ya da belki de deli olup olmadığını test ediyordu.

"İyiyim. Sözleşmeyi imzaladın mı?"

"Bu gerçek mi?" Evrakları kaldırıyorum.

"Evet, gerçek," diyor yatak yanında dururken. "Oku ve imzala."

"Sebastian." Çarşafı bırakıp yataktan kalkarak ona doğru yürüdüm. Elini tuttum ama o elini benden çekip aldı. "Anlamıyorum."

"Bu, Sergio'ya yaptıklarının intikamı." Yine kardeşinden bahsediyor.

"Sergio diye birini tanımıyorum."

"Evet, tanıyorsun Willow. Geçen hafta kardeşimle konuştum. O seni seviyordu. Seninle bir gelecek planlıyordu, ama sen ilişkiyi bitirdin ve onu aldın ve..."

"Üzgünüm, Sebastian, ben sadece..." Kafamı sallıyorum. Bu adam deli mi? Kardeşi deli mi? Kötü olmak istemiyorum, ama ne

ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Sana söylüyorum, en son konuştuğum adam, ki o benim erkek arkadaşım değildi, Clark Kent adını kullanıyordu."

"Kardeşim süper kahramanları çok sever ve çok zengindir, muhtemelen bu yüzden sana sahte bir isim vermiştir."

"Tamam, bekle." Ben ovuyorum gözlerimi gözlerimi " kardeşin kardeşin sigorta "Demek istediğim, birkaç sigorta şirketimiz var."

"Yani, bizim birkaç sigorta şirketimiz var." "Ama sana hiç benzemiyor."

"Sergio kendi başına yakışıklı bir adam," diye homurdanır.

"Üzgünüm, öyle olmadığını söylemiyorum. Kötü niyetli olmak istemiyorum, ama onu pek tanı mıyordum."

"Bu konuyu daha fazla konuşmayacağım Willow. Onu incittin. Onu mahvettin. Senin yüzünden ülkeyi terk etti."

"Öyle mi?" Ağzım açık kalır. "Belki de ona profesyonel yardım almalısın, Sebastian, çünkü dürüst olmak gerekirse, sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Asla o kadar derin bir şey olmadı. Gerçekten ve gerçekten."

"Yani onu birkaç ay boyunca gördüğünü kabul ediyorsun?"

"Hayır, biz..." Onun beni dinlemediğini fark ettim. Söylediklerimi umursamadığını fark ettim. "Sebastian, onun senin kardeşin olduğunu bilmiyordum. Gerçek adının Sergio olduğunu bile bilmiyordum."

"Kardeşimin bana anlattıklarını biliyorum ve şu anda nasıl hissettiğini de biliyorum. Sana söylediğim gibi Willow, benim için ailem her şeyden önce gelir. Ona yaptıklarının yanına kâr kalacağını düşünemezsin. Üstelik, birkaç ay sonra bana asılmaya başladın. Benimle yatıyorsun. Beni sevdiğini söylüyorsun."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Sanırım bir hafta önce, ama bak, sana ne anlattığını bilmiyorum. Aramızda olanları abartmış mıdır, bilmiyorum."

"Ama yine de ondan aldın, değil mi?"

Ne demek istediğini anlamadan ona bakıyorum.

"Ve şimdi Riley gibi bir hayat yaşadığını düşünüyorsun, ha? Yatak ve kahvaltı işini kaybetmek üzereydin, bu yüzden birkaç milyon alabileceğini düşündün."

"Birkaç milyon mu?" Bu bir şaka olduğu için yine gülmekten kendimi alamıyorum. "Belki de o parayı kendisi kaybetmiştir, çünkü bana vermedi."

"Tabii, tabii."

"Sebastian. Peki, tüm bu kader lafları neydi?" Gözlerine bakıyorum ve duygusuzluğundan titriyorum. Bana gülümsemiyor. Aşk yok. Hiçbir şey yok. Sadece soğukluk var. Kendimi dondurucuda gibi hissediyorum.

"Dediğim gibi Willow, seni sevmiyorum." "Ama benimle evlendin."

"Seninle evlendim çünkü artık seni kontrol edebiliyorum. Artık benim emirlerimi yerine getirmek zorundasın, çünkü artık senin için en önemli şeyin ne olduğunu biliyorum." Dudakları kıvrılır. "Hayatın işleyişi ne komik, değil mi?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Bence arkadaşların Katherine ve Brielle senin ailen." "Öyleler."

"Ve bence, erkekler konusunda sapkın ve kalpsiz olsan da, o ikisi için neredeyse her şeyi yaparsın — kötü davranışlarının sonuçlarından zarar görmemelerini sağlamak için."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Beni dinle, Willow Montgomery. Sen kardeşimle oyun oynamaya karar verdin, şimdi de ben seninle oyun oynuyorum. Sen benim karımsın. Şu sözleşmeyi görüyor musun? Bu sözleşme, benim senin kocan olduğumu ve kocan olarak belirli haklara sahip olduğumu söylüyor. Belirli ayrıcalıklara."

"Bu yasal olamaz. Buna razı olmak zorunda değilim. İptal ya da boşanma ya da her neyse istiyorum. Buna devam etmeyeceğim. Sen delisin, Sebastian. Gitmek istiyorum." Etrafıma bakıp kıyafetlerimi arıyorum. "Deli kardeşin sana ne anlattı bilmiyorum, ama biz aşık değildik. Ve beni kandırdığın gerçeği, sen de en az onun kadar delisin. Sen bir psikopatsın. Sen ve kardeşin ikiniz de psikopatsınız."

Bileğimi tutup beni sabit tutuyor. "Gerçekten şimdi gitmek mi istiyorsun? Gerçekten dünyanın başına yıkılmasını mı istiyorsun?"

"Ben..."

"Katherine'in ailesinin evinin sahibi kim, biliyorum." "Neden bahsediyorsun? Banka mı?"

"Kredi veren firmayı tanıyorum. Aslında, iyi bir arkadaşım mortgage şirketini tanıyor. Ödemelerinin 60 gün geciktiğini ve bir ödeme planı olduğunu biliyor muydun? Bu planın her an iptal edilebileceğini biliyor muydun? Evlerinin haczedilebileceğini biliyor muydun?"

Ona bakıyorum.

"Brielle'in babasının, yönetim kurulundaki bir adamın sahibi olduğu fabrikada çalıştığını biliyor muydun? Ve onun yakında işten çıkarmalar yapmayı planladığını biliyorum. Ve sen..."

"Tamam, peki," diyorum. "Benden ne istiyorsun? Anlamıyorum. Bu durumdan ne elde etmeyi umuyorsun? Benimle evlenmek sana nasıl bir fayda sağlayacak ya da nasıl yardımcı olacak? Bu nasıl yardımcı olacak..." Clark Kent diyecektim ama söylemedim. "Sergio'ya herhangi bir şekilde?"

"Göreceksin," diyor.

"Yani bunların hepsi sahte miydi?" diye tekrar soruyorum. "Aramızdaki her şeyin sahte olup olmadığını bilmem gerek."

Bana bakıyor.

"Senin için gerçek değildi. Milyarder olduğum gerçeğinin bir kez bile aklından geçmediğini bana dürüstçe söyleyemezsin, değil mi?"

"Tabii ki aklımdan geçti. Beni kolay bir hedef olarak gördün."

"Hayır, Sebastian. Senin benim beyaz atlı prensim olduğunu düşündüm. Ama sanırım aptalmışım. Sen kötü bir piçten başka bir şey değilsin."

On sekizinci bölüm

Sebastian

Suçluluk duymamalıyım, Willow'un duygularından sorumlu olmamalıyım, biliyorum, ama yüzünden akan gözyaşlarını görünce üzüntü duymadan edemiyorum. Bunun büyük bir hata olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Bunu çok mu abarttım bilmiyorum. Büyük olasılıkla abarttım. Aslında gerçek, muhtemelen Sergio'nun hikayesi ile Willow'un hikayesi arasında bir yerdeydi. Mesele şu ki, eğer o parayı geri verse ya da aldığını itiraf etse, her şeyi unutturdum. Ona boşanma izni verirdim ve hayatıma devam ederdim. Çünkü açıkçası, bunun doğru karar olup olmadığını bilmiyorum. Ateşle oynuyor muyum, bilmiyorum.

"Giyinip çantalarını hazırlaman gerekiyor. gidiyoruz."

"Ne demek gidiyoruz?" Gözlerini ovuşturdu. "Anlamıyorum. Nereye gidiyoruz?" "Şimdi ayrılacağız."

"Gidiyoruz?"

"New York'a gidiyoruz."

"Ne demek New York'a gidiyoruz?"

"Eve dönüyoruz. Benimle Manhattan'a geliyorsun." "Seninle Manhattan'a gelemem.

"Katherine ve Brielle'e biraz ara vermen gerektiğini söyle."

"Katherine ve Brielle'e biraz ara vermen gerektiğini söyle."

"Onlara sadece biraz ara vermem gerektiğini söyleyemem. Sürekli benim yerime bakamazlar. Bunu göze alamam..."

"Her zaman paraya geliyor, değil mi?" "Seninle konuşamam."

"Duş al, kendini toparla ve bir saat sonra lobide buluşalım."

"Tamam," diyor. "Ne olursa olsun."

Onun banyoya gitmesini izlerken, telefonumu alıp Louisa'yı arıyorum. Dün akşam bana gönderdiği çıplak fotoğraf yüzünden hâlâ biraz kızgınım, ama amacına ulaşmıştı. Yine de onun ne düşündüğünü bilmiyordum.

"Selam, koca adam," diyor telefona cevap verirken.

"Dün bana o fotoğrafı göndermenin nedenini anlamadım?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, çıplaktın."

"Hoşuna gitmedi mi? Beni seksi bulmuyor musun?"

"Louisa, ben senin patronunum."

"Biliyorum, ama önce arkadaştık."

"Önce arkadaştık ve hala arkadaşız, ama bu sınırları aşmamız uygun değil. Bu konuyu tekrar konuşmamız gerektiğini fark etmemiştim."

"Gerek yok. Sorun değil."

"İyi. Daha fazla bilgi var mı diye aramıştım."

"Ne hakkında?"

"Willow hakkında."

"Yok, ama son birkaç gündür gazetecilerin basın departmanını aradığını bilmeni istedim."

"Neden bahsediyorsun?"

"Birisi medyaya Sergio'nun yönetim kurulundan istifa ettiğini ve hisselerini sattığını bildirdi ve insanlar şirketin çökmek üzere olduğunu düşünerek endişeleniyorlar. İnsanlar onun halkın bilmediği bir şey bildiğini düşünüyorlar. Durum hiç iyi görünmüyor. Gazeteciler arıyor ve yayınlamak istediğiniz bir basın açıklaması olup olmadığını soruyorlar."

"Siktir. Şu anda ihtiyacım olan son şey bu. Cryon ile birleşme yaklaşıyor. Onların bunu istemeyeceğini biliyorum.

— Bir an durdum. "Tamam. Bu bilgiyi kimin sızdırdığını biliyor muyuz?"

"Hiçbir fikrim yok, ama Sergio'nun arkadaşı Willow olsa şaşırmazdım." Acı bir gülümsemeyle güldü. "Seks sırasında konuşmayı ne kadar sevdiğini biliyorsun, değil mi? Ailenin tüm sırlarını ifşa eder."

"Neden bahsediyorsun?" "Ne demek istiyorsun?"

"Sergio'nun seks sırasında konuşmayı sevdiğini söyledin. Bu bilgi nereden geliyor?"

"Oh, sadece onun çok açık sözlü olduğunu ve casusluk yapabilecek biri olmadığını söylüyordum. Sanırım sır tutamıyor."

"Bu iyi değil Louisa. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Endişelenme. Ben hallederim."

Telefonu kapatıp otel odasına geri dönüyorum. Sinirliyim. Willow'un banyoda ağladığını duyabiliyorum. Kendimi gerçekten berbat hissediyorum. Belli ki, onun duygularının bir kısmı gerçektir.

Banyo kapısını yumrukluyorum. "Hey."

"Evet?"

"Ben Sebastian."

"Ne istiyorsun?" diye bağılıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Sence ne var, aptal?"

Derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Tuvalette oturuyordu, gözleri morarmış, saçları dağınıktı. Kalbim onun için acıyordu.

"Seni şaşırttığım için üzgünüm, ama..."

"Oh, kes sesini. Üzgün değilsin. Eminim umurunda bile değildir."

"Senin inandığının aksine, benim de bir kalbim var."

"Evet, tabii. O kadar büyük bir kalbin var ki, beni sevmediğin halde benimle evlendin. Beni baştan çıkardın. Kendimi özel hissettirdin. Tüm hayallerimin gerçek olduğunu hissettirdin, ama bu da hayatımdaki bir başka kabus. Neden farklı bir şey bekledim ki? Bana hiç iyi bir şey olmaz. Kazanamıyorum işte."

Sözlerinde, ses tonunda bir şey beni duraklatıyor. Orada gerçek bir kalp acısı var. Gerçek bir korku ve yalnızlık var.

"Sanırım yakalanacağını beklemiyordun," diyorum. "Evet, tabii, neyse ne."

Ayağa kalkıp duşa giriyor. Birkaç nefes alıp başını salladığını görüyorum.

"Biliyor musun? Umurumda değil. Siktir git, Sebastian Laurence. Siktir git, Sergio, ve hepinizin oynadığı oyunları da siktir git."

Tutumundaki bu değişiklik beni şaşırttı. Gözlerindeki ışıltı beni şaşırttı.

"Ne? Oraya girip seni bayılana kadar sikmemi mi istiyorsun? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayal kurma. Bana bir daha asla dokunamayacaksın, gerzek."

"Sen benim karımsın."

"Sen de benim kocam. Ne olmuş yani? Bunun hiçbir anlamı yok."

"Beni istemiyor musun?" Ona bakıyorum ve o acı bir şekilde gülüyor.

"Benim istediğim ve senin sahip olabileceğin şeyler iki farklı şey. Fiziksel olarak bedenini isteyebilirim, ama seni istemiyorum."

"Bunu kastetmedin."

"Katherine ve Brielle'i sevdiğim için senin oyununa uyacağım. Ama biz? Bu ilişki? Bitti. Beni yıkamazsın Sebastian Laurence. Beni asla yıkamazsın."

Onun sözlerine dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Kesinlikle öyle görünüyorsun..."

"Neye benziyorum?" diye sözümü kesti. "Burada oturup sonsuza kadar ağlayıp sana bir şans daha vermesi için yalvaracağımı mı sandın? Beni sevmeni isteyeceğimi mi sandın? Benimle sevişmeni isteyeceğimi mi sandın? Her şeyi yoluna koyabilir miyiz diye soracağımı mı sandın?"

Gözleri kısılır.

"Hayatımda öğrendiğim bir şey varsa, o da darbelere göğüs germek gerektiğidir. Seni yıkmak isteyen insanlar her zaman olacaktır, ama sen onlara izin vermezsen, bunu başaramazlar. Ve sen, Sebastian Laurence, sen de benim yolumdaki lanet olası bir engelsin. Ama engellere ne yaptığımı biliyor musun?"

"Ne?" diye soruyorum.

"Sağa ya da sola saparım ve onları yollarına bırakırım. Lanet olası korkak kardeşinin intikamını benden alacağını sanabilirsin, ama beni yıkamazsın. Beni asla yıkamazsın."

Kafasını sallar.

"Ben bir aptaldım. Aşık bir aptal. Evet, bunun gerçek olduğunu sanmıştım. Beni kandırdın. Beni gerçekten kandırdın. Ama artık bunun gerçek olmadığını bildiğim için, sana bir daha asla seni sevdiğimi söylemeyeceğim. Sana bir daha asla aynı şekilde bakmayacağım. Ve gerçeği öğrendiğinde, o küçük serseri kardeşinin benim için hiçbir şey olmadığını, ilişkimizin kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey olmadığını öğrendiğinde

— umarım bana yaşattığın bu saçmalık yüzünden boğulursun."

"Sen o on milyon dolara boğulduğunda ben de ona boğulurum herhalde," diyorum ve tuvaletten çıkıyorum.

Arkamdan kapıyı çarparak kapatıyorum, ama kafam karışık. Mutlak acıdan kafam karışık. Kendine olan güveninden kafam karışık — haklı olduğundan. Her şeyden kafam karışık. Nasıl hala paranın sorumluluğunu üstlenmiyor?

Ve bir an için, zihnimde bir şüphe belirir. Bir şeylerin yolunda olmadığına dair bir şüphe. Ama fotoğrafları görmüştüm. Dosyaları görmüştüm. Sergio, Willow'un onun adı olduğunu bile doğrulamıştı.

Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum, ama kendimi bu oyuna kaptırmayacağım. Hak ettiğini alıyor.

On Dokuzuncu Bölüm

Willow

Yıkıcı bir umutsuzluk kemiklerime işliyor. Sanki içimdeki hava emilmiş ve odada nefes almam için oksijen kalmamış gibi hissediyorum. Bulunduğum durum neredeyse komik, ya da bu kadar yürek parçalayıcı ve içimi parçalayıcı olmasaydı komik olurdu.

Sebastian Laurence, beşinci kategori bir kasırgaya dönüşmüş ve hayatımı mahvetmişti. Onun söylediklerine ve yaptıklarına nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Son kırk sekiz saati sindirmek ve zihinsel bir çöküntü yaşamamak çok zordu.

"Clark Kent'e gerçeği söylemesini sağlamalısın," diye mırıldanarak telefonuma uzanıyorum. Telefonu alırken, birkaç gün önce heyecanla hazırladığım küçük yeşil valizime bakıyorum. Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum çünkü henüz yıkılmaya hazır değilim. Clark Kent'in iki numarasını da arıyorum ama ikisi de çalışmıyor. Sürekli çalışıyor ama sesli mesaja bile yönlendirilmiyorum.

Beni engellediğini biliyorum. Kalbim sıkışıyor. Beni engelledi ve onunla başka türlü iletişim kurmamın bir yolu yok.

Bir yanımda, Sebastian'dan hepimizi bir odaya toplayıp bu konuyu konuşmamızı talep etmem gerektiğini düşünüyor, ama bunun asla olmayacağını biliyorum. Sebastian kardeşini çok seviyor ve onu koruduğu çok açık. Kardeşinin ona ne yalanlar söylediğini bilmiyorum, ama Sebastian'ın her zaman beni değil, onu koruyacağı benim için çok açık. Onun koruyucu yapısını ve sadakatini takdir ediyorum. Bunlar bir partnerde aradığım özellikler.

Aslında, onun bana da derin bir sevgi ve beni tüm kusurlarımla kabul etmenin yanı sıra koruma da sunacağını düşünmüştüm, ama gerçeği göremiyordu. Bu adamın beni neredeyse hiç tanımadan sevebileceğini düşünerek aptallık ettim. İlk görüşte aşk ya da tesadüf diye bir şey yoktur.

Her şeye bu kadar kolayca boyun eğdiğim ve onun yalanlarına inandığım için kendime tokat atmak istiyorum. Parlak zırhlı şövalyemin gelip beni hayatımın sefil acınası durumundan kurtarmasını o kadar çok istemiştik ki. Aşka o kadar çaresizdim ki, o kadar çaresizdim ki, bu hızlı ilişkiye boyun eğdim ve her şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğuna dair tüm uyarı işaretlerini görmezden geldim.

Bilinçaltımda, bazı şeyleri sorguladığımı biliyordum, ama o sesi dinlemek istemiyordum.

Gözlerim ağırlaşıyor ve gözyaşlarım barajı yıkıp yüzümden aşağı akmak üzere. Ağlamak istiyorum, gözyaşlarımı içimde tutmak bana acı veriyor. Çığlıklar bedenimden çıkıp havada büyük dalgalar halinde yayılmak istiyor, ama Sebastian'a beni yıkıldığını görmekten duyacağı tatmini yaşatmak istemiyorum. Bu adam bir sosyopat. Beni neredeyse yıkmış olduğunu görmekten büyük zevk duyacaktır.

Ona onu sevdiğimi kaç kez söylediğim acınası bir durum. Ona bakarken, tüm duygularım yüzümden okunurken, içten içe gülüyor olmalıydı.

Bu kadar aptal olduğum için kendimden nefret ediyorum.

Nasıl olur da neredeyse hiç tanımadığım bir adamla evlenirim? Nasıl olur da bana bir kez bile aşkını söylememiş bir adama karşı bu kadar coşkuyla konuşur ve ona defalarca aşkımı ilan ederim?

Utanç dalgası içimi kaplar ve damarlarımdan soğukluk yayılırken gözlerimi kapatırım. Sanki çıplak bir şekilde bir ofis binasında yürümüşüm gibi hissediyorum. Açığa çıkmış, utanmış, kırılmış.

Sebastian'ın mantığı dinleyecek bir yanı var mı acaba? Beni anlamaya ve bana inanmaya çalışacak bir yanı var mı? Paylaştıklarımızın herhangi bir kısmı gerçekten doğru muydu? Aptalca bir şekilde onun kadere ve yıldızların hizalanmasına inandığını düşünmüştüm.

"Sen tam bir aptalsın Willow," diye fısıldıyorum, kapının açıldığını duyduğumda kendimi hazırlıyorum. Umutsuzluk içimi kaplıyor. Omuzlarımı dikleştirip başımı kaldırıyorum.

Sen bundan daha güçlüsün.

Sebastian kendine güvenen, kendinden emin tavırlarıyla içeri girer. Gözlerini kısarak bana bakar. Hâlâ her zamanki gibi yakışıklıdır ve kalbim bir an için çarparken, onun benden nefret ettiğini ve benim de ondan nefret etmem gerektiğini fark ederim.

"Hazır mısın?" diye sorar ve ona cehenneme gitmesini söylememek için tüm gücümü kullanırım.

Ona yumruk atmak ve beni ne kadar kırıp incittiğini haykırmak istiyorum, ama kendimi bu kadar alçaltmayacağım. Bunun onun için oyunun bir parçası olup olmadığını merak ediyorum. Belki de beni kırmak istiyor. Belki de böyle kazanıyor.

"Konuşabilir miyiz, lütfen?" Onun sağduyusuna yalvarırken sesimdeki sızlanmayı nefret ediyorum. "Sebastian, Sergio'yu hiç duymadım."

Kollarını kavuşturmuş, yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmayan, boş bir ifadeyle duruyor. Bir güvenlik görevlisi gibi; iri yarı, sert ve ciddi.

"Lütfen Sebastian, beni dinle. Sana söylüyorum, Sergio'yu tanımıyorum ve o bana kesinlikle hiç para vermedi." Göğsümde histeri yükseliyor, boğazımı sıkıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. "Lütfen beni dinle. Banka hesabımda sadece iki yüz elli dokuz dolar var. Bak, görebilirsin."

Ona göstermek için telefonumu bulmaya çalışıyorum. Bankacılık uygulamasına giriş yapıp ekranı onun yüzüne tutuyorum.

"İki yüz elli dokuz dolar, Sebastian," diye tekrar ediyorum, bana inanmasını istiyorum. "Oh, ve on üç senti de unutmayalım."

Birkaç saniye ekrana bakarak, gözleri önündeki bilgileri tarar. Umarım bana inanır. Umarım özür diler, güleriz ve hayatımıza devam ederiz.

Ama onun yerine, kaşlarını çatıyor ve bana sert bir bakış atıyor.

"Beni aptal mı sanıyorsun Willow?" diyor acımasız, ince bir sesle.

"Ne?" Sorusu kafamı karıştırıyor.

Birkaç saniye bana bakar. "Kaç tane offshore hesabın var?"

"Ne offshore hesabı?" diye şok içinde soruyorum. Ciddi olamaz, değil mi?

Elini tutuyorum ama o benden çekiliyor ve bu her şeyden daha çok acıtıyor. "Sebastian, doğru söylüyorum. Tamamen meteliksizim."

İnanamayan bir ifadeyle yakışıklı yüzünü buruşturur ve "On milyon çeşit parasızlık var" diye bağırır.

Ve onun beni neyle suçladığını ve durumun gerçekliğini düşündükçe, kendimi histerik bir şekilde gülmekten alıkoyamıyorum. Bu kelimenin tam anlamıyla kötü bir şaka. Freddy Krueger'ın bile benim için üzüleceği kadar acımasız ve zalim bir kabus.

Sebastian, hayatımda hiç görmediğim ve görmeyi düşünmediğim on milyon doları sakladığımı düşünüyor. "Bunu komik mi buluyorsun?" Sesi soğuk ve sesinde bir şey var.

Ses tonu kalbimi deliyor. Bana inanmıyor. Asla bana inanmayacak. Beni sevmiyor. Paylaştığımız her an sahteymiş, sadece görmek istediğim bir serapmış. Artık anlıyorum. Ona ulaşmanın bir yolu yok.

"Gitmeye hazırım," diyorum, yenilmiş ve yorgun. Söyleyecek başka bir şeyim kalmadı. Tüm heyecanım ve sevgim buharlaşıp yok oldu.

Gözlerinde, benim yorumlayamadığım, okunması zor bir duygu parıldıyor. Sonra, homurdanarak valizimi almaya uzanıyor, ama ben onu hızla ondan uzaklaştırıyorum. Onun yardımını istemiyorum.

"Ben hallederim," diyorum, göz teması kurmadan. Kendimi bu kadar kolayca teslim ettiğim adama bakmaya dayanamıyorum.

Kulakları sağır eden bir sessizlik içinde odadan çıkıyoruz. Arkama bakmıyorum. Kapı arkamızdan kapanırken asansöre doğru yöneliyoruz ve tek düşünebildiğim, buraya ilk geldiğim zamanki halimin tam tersi olduğum.

Bundan sonra nereye gideceğimizi veya benden ne istediğini bilmiyorum. Neden benimle evlendiğini gerçekten anlamıyorum. Sözleşmeyi anlamıyorum, ama eminim bir noktada daha fazla açıklama yapacaktır.

Artık umurumda değil. O, düşündüğüm gibi bir adam değil. O, sevdiğimi sandığım adam değil.

Limuzine binerken, otele ve caddeye bakıyorum. İlk geldiğimizde parlak ışıklar ve heyecan verici hayallerle dolu olan bu yer, şimdi boşa çıkan vaatler ve kalp kırıklığıyla dolu. Limuzin uzaklaşırken, caddelerdeki çöpleri ve

sarhoşların sendeleyip kusmalarını izlerken, bu yerin tamamen sahte olduğunu, her şeyin sahte olduğunu anlıyorum. Vegas, Sebastian gibi, bana ihtişam ve eğlence illüzyonu sunmuştu, ama şimdi görüyorum ki, tüm bu ihtişam ve parıltı, görmek ve inanmak istediğim şeylerin bir maskesinin üzerine inşa edilmişti.

Belki de hayatımın gerçekliği benim için dayanamayacak kadar iç karartıcıydı. Belki de gerçekliğimden o kadar bıkmıştım ki, illüzyona güvendim. Yalanlara inandım. Ama artık bu aldatmacayı daha fazla kabul edemem.

Benim için sonsuza kadar mutlu bir son yok.

Artık bunu anlıyorum. Hayatın acımasız ve merhametsiz bir şey olduğu gerçeğini kabul etmeye hazırım. En azından sevdiğim ve güvenebileceğim iki en iyi arkadaşım olduğu için minnettar olmaya hazırım. Bu, birçok insanın sahip olduğundan daha fazlası.

Gözlerimin yakıldığını hissettiğimde, bana bakan Sebastian'a bakıyorum. Onun yakışıklı yüzünü izliyorum ve sonra başka yere bakıyorum. Ona söyleyecek başka bir şeyim kalmadı. Artık umurumda değil.

Yirminci Bölüm

Sebastian

"Neredeyse evime vardık," derim, hareketsiz duran Willow'a dönerek.

O benim yorumumu kabul etmiyor, bana da bakmıyor. Vegas'taki otelden ayrıldığımızdan beri bana sessiz muamele ediyor ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor.

"Sanırım evimiz demeliyim." Hafifçe gülümserim, ama yine de bana bakmaz. "Mağazadan bir şey almamı ister misin? Sevdiğin özel bir yiyecek var mı? İhtiyacın olan bir şey var mı? Diş macunu? Diş fırçası?"

Hâlâ hiçbir şey söylemiyor ve ben iç çekiyorum.

Sohbetlerimizi ve şakalaşmalarımızı özlüyorum. Gözlerinde ışıkla bana bakışını özlüyorum. Bana dokunma şeklini özlüyorum. Ona gerçeği söylemek için daha uzun süre beklemeli miydim diye düşünüyorum. Bomba gibi haberi verdiğim anda aramızdaki her şey değişti, bu beni şaşırtmamalıydı ve şaşırtmadı da. Beni şaşırtan şey, her şey hakkında hala bu kadar emin olamamamdı.

Asansörden 110. kata çıktık ve o, halı kaplı koridordan beni takip ederek penthouse daireme kadar geldi.

"Geldik," diyorum. "Evim güzel evim."

O gülümsemiyor, ama onu suçlayamam. Yaptıklarımın sonra benimle bir şey yapmak isteyeceğini neden düşündüm bilmiyorum. Ama bilmek ve kabul etmek iki farklı şey. Onun bana karşı tepkisinden bu kadar rahatsız olacağımı beklemiyordum. Soğuk bir Willow'dan ziyade kızgın bir Willow ile uğraşmayı tercih ederim. Kapıyı açıp kenara çekiliyorum ve onu içeri alıyorum. Göz teması kurmaktan kaçınıyor.

O benim evime girerken onunla iletişime geçiyorum ve lüks evimi görünce gözlerinin büyüdüğünü izliyorum.

Onun gözünden objektif olarak bakıyorum: İtalyan Carrara mermer zeminler, büyük mutfak yemek odasından ayıran oniks şelale, on iki kişilik büyük meşe masa, oturma odasındaki dev şömine ve büyük kanepe, New York sokaklarına bakan tavandan tabana pencereler ve duvarları süsleyen sanat eserleri. Orijinal Van Gogh ve Rembrandt tabloları.

"Bay Laurence, eve hoş geldiniz." Hizmetçim Janice, ön tarafa koşar. Willow'a bakarken yüzünde nazik bir gülümseme vardır.

"Janice, bu Willow. Bir odaya ihtiyacı var. Bizimle kalacak bizi mle "Elbette, Bay Laurence." Başını salladı. kala "Beni sevgili eşin olarak tanıtmayacak mısın?" Willow cak. "

Sonunda konuşur ve bana döner. Mavi gözleri benimkilere meydan okurcasına bakar, sonra Janice'e yönelir. "Tanıştığımıza memnun oldum. *Sevgili* kocam için çalışmak zorunda olduğunuz için çok üzgünüm."

"Yeter." Sesimi hoş tutuyorum, ama itiraf etmeliyim ki, cesaretinden etkilendim. Neredeyse beni güldürecekti. "Janice, Willow ve ben Vegas'ta evlendik."

"Oh." Janice'in yüzündeki tarafsız ifade, şokun yerini aldığı anda kaybolur.

"O zaman odanızda kalmasını mı istersiniz, Bay Laurence, yoksa..."

"Olmaz," diye Willow hemen cevaplar. "Kendi odamda kalmak istiyorum, lütfen."

"İlişkimiz biraz fırtınalıydı," diye açıklıyorum. "Şu anda ayrı odalar istiyoruz."

"Her zaman ayrı odalar istiyoruz," diye ekler Willow, ateşli bakışlarıyla beni delip geçer. Bana öfkeyle bakıyor, ama gözlerinde hala ateş var. Bana ateş püskürtebilseydi, o anda yanıp kül olacağıma hiç şüphem yok.

"Burayı beğendin mi?" diye soruyorum ona. Benden yüzünü çevirip cevap vermiyor. O sırada kapı çalınıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Janice, Willow'a odasını göster, ben kapıyı açarım." Onların koridorda kaybolmasını bekledikten sonra kapıyı açıyorum. Willow'un yeni misafirlerime saldırmasına gerek yok.

Willow'un yeni misafirlerime sataşmasını istemiyorum. Louisa'yı orada görünce şaşırıyorum.

"Merhaba," diyor, gözlerinde bir ışıltıyla bana bakıyor. "Konuşabilir miyiz?"

"İçeri gel." Kapıyı daha fazla açıp onu içeri alırım.

Louisa kısa siyah etek ve dar bir bluz giymiş. Elinde bir şişe sıkıca tutuyor.

"Burada ne yapıyorsun Louisa?" "Geri döndüğünü duydum."

"Geri döndüğümü *duydun* da ne demek? Daha beş dakika önce geldim."

"Evet, kapıcınla arkadaşız ve seninle konuşmam gerekiyordu, ben de gelmeye karar verdim. Yanımda şampanya var, istersen..."

"Şampanya istemiyorum. Bana ne gibi bilgiler vereceksin?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, bana ne bulduğunu söylemeden zorla içeri girmesine izin vermedim. Aramızdaki ilişkinin eşitmiş gibi davranmasından bıktım. Ona fazla rahat davranmasına izin verdiğimi hissetmeye başladım.

"Willow'un harcadığı tüm paranın banka hesap özetleri ve makbuzları var."

"Banka hesap özetleri mi?" diye soruyorum. "Neden bahsediyorsun?"

"Mümkün olduğunca fazla bilgi istediğini söylemiştin, ben de daha fazla araştırma yaptım. Ve görünüşe göre parayı gerçekten çok hızlı harcıyor."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Anlıyorum."

Willow'un telefonunda bana gösterdiği banka hesap özetini düşünüyorum ve sinirleniyorum. Hâlâ bana yalan söylüyordu. "Stresli görünüyorsun Sebastian." Louisa öne çıkıp elini bana göğsüme göğsüme "Beni beni bana ver sana masaj

masaj yapmak,

ya da..."

"Hayır."

"Şampanya ister misin?"

"Şu anda içmek istemiyorum."

"İçebilir ya da yalayabilirsin." Sesi alaycı bir tona büründü.

"Pardon, ne demek istiyorsun?"

"Eğer çıplak vücuduma dökersen, sonra onu yalayarak temizleyebilirsin."

Birkaç saniye ona bakıyorum. Kendimi kaybetmek üzereyim. Onun sorunu ne lan? Bana karşı giderek daha çaresiz ve cinsel hale geliyor ve bu bana ilk tanıştığımız zamanları hatırlatıyor. Hâlâ aramızda bir şey olmasını bekliyor olamaz, değil mi? "Neler oluyor Louisa? Neden böyle davrandığını anlamıyorum..."

"Sadece bunun bir yere varıp varmayacağını anlamaya çalışıyorum, Sebastian."

"Ne bir yere varacak?" Birkaç saniye kızgın görünüyor, sonra yüzü buruşuyor ve gözlerinde bir parça acı görüyorum.

"Bak, biz gençken tanıştık ve bir an yaşadık. Kuzeninin öldüğünü biliyorum, bu seni açıkça etkiledi, ama ben bunca yıldır senin yanındaydım. Sadece aramızda bir şey olup olmayacağını bilmek istiyorum." Duyduklarıma inanamıyorum. Şu anda ciddi olmasının imkanı yok.

"Louisa, neden bahsettiğini bilmiyorum. Şu anda yapmam gereken işler var ve senden gitmeni rica etmek zorundayım."

"Kapıcı, bir kadınla birlikte geri döndüğünü söyledi," diyor. "Kim o?" Bir adım öne çıkıyor, gözleri ateş gibi, sesi emir kipinde ve ben onun yerine oturtulması gerektiğini anlıyorum. Sadece bunun doğru zaman olup olmadığından emin değilim.

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

"Willow mu?" Bana sert bir bakışla bakıyor. "Willow olabilir de olmayabilir de."

"Onunla ne yapıyorsun, Sebastian?"

"Sergio'ya yaptıklarının bedelini ödediğinden emin oluyorum," diyorum.

"Oh." Yüzündeki ifade hafifçe değişir ve keskin bir gülüş attı. "Peki o bunu biliyor mu?"

"Neyi biliyor mu?" Kaşlarımı çattım.

"Senin Sergio'nun kardeşi olduğunu." "Biliyor."

"Ne dedi?"

"Sergio'nun kendisine Clark Kent dediğini söyledi. Ona para vermediğini söyledi, ama yalan söylediğini biliyorum."

Louisa yavaşça başını sallar. "Tabii ki inkar edecek. Şimdi bunu itiraf etmeyecek. O kalpsiz bir kaltak." Bu sohbe isteyerek katılıyor olsam da, bir parçam utanç duyuyor. Louisa'nın Willow hakkında böyle konuşmasından nefret ediyorum. Bir parçam Willow'a ihanet ediyormuşum gibi hissediyor, bunun aptalca bir duygu olduğunu bilsem de.

"Bunu hak ediyor, Sebastian," diye devam ediyor Louisa. "Yaptıkları için. Sergio'yu ihanet ettiği için."

"Ödeyecek," diyorum. "Bunu merak etme."

"Sevindim." Louisa bana bir adım yaklaşır, gözlerini kısar. Parmaklarını saçlarının arasından geçirir, dudaklarını büzür ve bana bakar.

"İnsanların başkalarını kullandıkları için bedel ödemeleri gerektiğine inanıyorum," diyor, sesi titriyor. "Birinin bir başkasını incitmesinden daha kötü bir şey yoktur. Birinin kalbiyle oynayıp paçayı kurtaramazsın."

"Katılıyorum," diyorum. "Bunu yapamazsın."

"Evet." Acı bir gülümsemeyle güler. "Şampanyayı sana bırakacağım. Zamanın olduğunda içebilirsin."

"Teşekkür ederim. Tüm emeklerin için minnettarım." Bir an düşünürüm. "Bu konuda topladığın tüm belgeleri bana gönder lütfen. Birkaç şeyi incelemek istiyorum." Gözleri bir an parlar ve yüzünde sinirli bir ifade belirir.

"Hepsini bir araya getirmem gerekecek." "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Sanırım şimdiye kadar çalıştığınız en iyi çalışanım."

"Fazladan çaba gösterdiğiniz için teşekkür ederim," diyorum tekrar.

"Evet, eminim öyledir. İyi akşamlar, Sebastian." "Sana da, Louisa."

"Biliyor musun? Öyle yapacağım. Teşekkür ederim." Ve bununla birlikte, kapıdan çıkıp gider.

Muhtemelen onu kovmalıyım. Cinsel bir şey olmasını istediği çok açık ve bu asla olmayacak. Asla. Ve ona bunu daha kaç kez söyleyebileceğimi bilmiyorum.

bunu ona daha kaç kez söyleyebileceğimi bilmiyorum.

Çok rahatsızım. Bana takıntılıymış gibi hissetmeye başladım.

Bu düşünceyi hemen kafamdan silip atıyorum. O her zaman çok çalışkan biriydi ve cinsel olarak eğlenmeyi sevdiğini biliyorum. Bana anlattığına göre, birçok farklı kişiyle ilişki yaşamış. Hatta bana şirketteki diğer kadınlarla üçlü seks yapmayı bile teklif etmişti. Bu, onun hoşlandığı bir şey gibi görünüyor.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip derin bir nefes alıyorum. Şu anda bunu düşünmek istemiyorum. Endişelenecek çok fazla şey var. Düşünmem gereken çok fazla şey var.

Willow'a ne yapacağım gibi.

Ona, istediğim her şeyi yapmak zorunda olduğunu belirten bir sözleşme vermiştim ve onun bunu imzalamasını bekliyordum. Ve bu sözleşmeyi hazırlarken, ondan yapmasını istediğim çok derin ve karanlık şeyler vardı. Onu küçük düşürmek, utandırmak istiyordum. Ama şimdi, bunların hiçbirini yapabilir miyim, bilmiyorum.

Çünkü Sergio'ya yaptıkları için ondan nefret etsem de, hala onun için endişelenen bir yanım var. Onun zaten çektiği acılardan daha fazlasını çekmesini istemeyen bir yanım.

Ve benim içimde, kabul etmek bile istemediğim başka bir yanım var, her şeyi sorgulayan bir yanım. Onun daha iyi olup olmadığını merak eden bir yanım. Kendime bunu kardeşim için yaptığımı söylüyorum. Kendime bunu aşk için yaptığımı söylüyorum. Bunu, ona karşı gösterdiği tüm aldatmacaların bedelini ödemesi için yaptığımı söylüyorum kendime. Ama yine de, içimden bir ses, bunun doğru olmadığını söylüyor.

Yirmi Birinci Bölüm

Willow

"Burası senin odan. Bu evin en iyi misafir odası. Havlular banyoda." Janice, yatağı işaret ederken gururla gülümsüyor. "Çarşaf lar bin iplik sayılı Hint pamuğundan yapılmış."

Ona nazikçe gülümsedim. "Çok güzel. Teşekkür ederim."

Süit çok büyük. 300 metre kareden fazla olmalı. Sebastian çok zengin.

"Kendi banyom mu var?" diye soruyorum.

Janice başını sallar ve bir kapıyı gösterir. "Oradan geç. Rahatça keşfet. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Mutfakta el yapımı turtalar yapacağım. Bir şey içmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Peki, yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verin." Bir şey daha söylemek ister gibi duraksadı, ama sonra vazgeçti.

"Söylerim. Teşekkürler."

Janice odadan çıkarken durur. Bana bakar, yüzünde nazik bir gülümseme vardır. "O kadar da kötü biri değil, biliyor musun?"

"Pardon, ne dedin?" diye sorarım, kalbim hızla atıyor.

"Sebastian. İkinizin arasında neler olduğunu bilmiyorum ve bu konuda bir şey söylemek bana düşmez, ama... o kadar da kötü biri değil." Onun sözlerine gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Zavallı Janice, patronunun ne kadar berbat biri olduğunun muhtemelen farkında bile değil ve bunu ona söyleyecek kişi ben olmayacağım.

"Sözüne inanacağım," diyorum ve kapıyı kapatmasını izliyorum.

Ona tüm bu berbat hikayeyi anlatsam ne yapardı? Muhtemelen bana inanmazdı zaten.

Birkaç dakika orada durup ne yapacağımı bilemeden bekledim. Bir süütteydim ve oda çok güzeldi. Odanın bir tarafında pahalı "Hint pamuğu" çarşafı ve büyük, yumuşak yastıkları olan bir kraliçe yatak var. Antika şifonyeri ve televizyonu hayranlıkla inceliyorum. Bir tarafta yeşil kadife bir ikili koltuk ve duvara yaslanmış bir yazı masası bile var. Hiçbir ayrıntı atlanmamış ve başka koşullar altında burada olsaydım, böyle bir odadan oldukça memnun olurum.

Yerden tavana kadar uzanan pencerelere doğru yürüyüp, şehri oluşturan gökdelenlere bakıyorum. Kendimi kuledeki bir prenses gibi hissediyorum, ama daha çok bir mahkum gibiyim. Sonra banyoyu kontrol ediyorum. Büyük bir spa küveti ve duşakabin var. Muhteşem. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel oda, ama yine de kendimi altın kaplı bir kafeste tutulan bir kuş gibi hissediyorum. Bu altın kafeste olmak istemiyorum. Sadece *kendi* odamda olmak istiyorum. Ne kadar basit olsa da.

Sonunda, çok fazla olmasa bile sahip olduklarını takdir etmenin ne demek olduğunu anladım. Hala neden burada olduğumu tam olarak anlamıyorum. Sebastian'ın benden ne istediğini hiç bilmiyorum. İntikamı ne olacak? Planını anladığımda, bununla başa çıkmanın en iyi yolunu bulabileceğimi hissediyorum. Belki de ona kendi intikamımı alırım. Onun kendi oyununda onu yenmeyi çok isterim.

Katherine'i aramaya karar verdim, çünkü unutulmaya yüz tutmadan önce bir arkadaşım ile konuşmam gerekiyor.

"Aman Tanrım, Willow, her şey yolunda mı?" Katherine telefonu açar açmaz soruyor. "Brielle ve ben çok endişelendik."

"İyiyim, sanırım." Boğazım duygudan düğümleniyor. Şu anda ne kadar yıkık olduğumu ona söyleyemem. Onun endişelenmesine izin veremem. İkisinin de aşırı bir şey yapmasını istemiyorum çünkü onları bu işe karıştırmak istemiyorum. Sebastian'ın onlara ne yapacağını bilmiyorum. Ve arkadaşlarımı tanıyorum. Onlar benim en büyük koruyucularım. Onun acımasızlığını ve bana söylediği tehditkar sözleri bilselerdi, onun kanını içmek isterlerdi.

"Neredesin? Vegas'taki oteli aradım. Polisi oraya gönderecektim ama senin otelden ayrıldığını söylediler. Nereye gittiğini bilmiyordum. Sana ne yaptığını bilmiyordum."

Göğsüm sıkışıyor. Onu özlüyorum, ikisini de özlüyorum. Böyle olmamalıydı, ama işte buradayız.

"Manhattan'dayız," diyorum. "Sen ve Brielle, ben yokken oteli bir süre idare edebilir misiniz?"

"Tabii ki. Ne oluyor? Whispering Haven'a ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum. Çılgınca, değil mi? Ama bilmiyorum." Onun, Brielle'in ve onun hayatını mahvetmekle tehdit ettiğini ya da ebeveynlerinin hayatını da mahvetmekle tehdit ettiğini ona söylememeye karar verdim. Bu sadece onu daha fazla endişelendirecek ve bu onların suçu ya da sorunu değil. Bunu çözmem gerek. Sebastian benim zayıflıklarımından yararlanıyordu.

"İyi misin? Polisi aramak ister misin?"

"İyiyim. Hayır, polise ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Yani, beni onunla evlenmeye *zorlamadı*. Kendi isteğimle onunla evlendim."

"Ama intikam için seninle evlendiğini söylememiş miydin?"

"O öyle dedi. Ama polis buna ne diyecek ki? Uydurma gibi geliyor." Keşke başlangıçta ne kadar sevgi dolu ve nazik olduğunu ve beni nasıl kandırdığını açıklamak bu kadar kolay olsaydı.

"Biliyorum. Peki, ne yapacaksın? Ona hatalı olduğunu söylemeyi denedin mi? Onunla mantıklı bir şekilde konuştun mu?"

Sebastian gibi bir adamla mantıkla konuşmak imkansız.

"Kızım, ona banka hesabımı gösterdim, sonra o da offshore hesaplardan bahsetmeye başladı. Cayman Adaları'nda ya da başka bir yerde milyonlarca dolar sakladığımı söyledi. Neden bu kadar param olduğunu düşündüğünü anlamıyorum. Beni Magnolia Club'da çalışırken gördü. Beni resepsiyonda çalışırken gördü. Yani, ben bir pansiyonda tuvalet temizliyorum. Milyonlarca dolarım olsaydı bunu yapar mıydım?" Sesimdeki hayal kırıklığı içimi yakıyor. Bende milyonlarca dolarım olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Kahretsin, binlerce dolarım olduğunu gösteren hiçbir şey bile yoktu.

"Biliyorum! O akıllı bir iş adamı olması gerekiyordu, ama pek de akıllı değilmiş gibi görünüyor," diyor. "Hepimizi kandırdığına inanamıyorum. Onun samimi olduğunu düşünmüştüm. Onun iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm." "Çok... üzgünüm."

"Neden üzgünsün?"

"Şüphelerin vardı. Tereddüt ediyordun. Brielle ve ben, bunların hepsinin senin kafanda olduğunu sana inandırdık. Onun seni sevdiğini, aslında seninle birlikte olmak istediğini sana inandırdım. Ben olmasaydım, belki de bu durumda olmazdın. " Sözleri kalbimi çarptırıyor. Kendini suçlamasını istemiyorum.

"Aman Tanrım, bunu söyleme Katherine. Ne dersen de, ben bunu yapacaktım, bana inan. Ben buna inandım. Buna inanmak istedim. Bunca yıl kendimi Sindirella olarak gördüm ve Sindirella'yı kim kurtardı? Prens. Ve ben onu prensim olarak gördüm. Onu öyle görmemi sen sağlamadın. O yaptı."

Ne kadar da yanılmışım. Hepimizi kandırmış. Kahraman kılığına girmiş bir kötü adam.

"Biliyorum," diye homurdanarak kabul etti. "Onun bu kadar deli olduğuna inanamıyorum."

"Ben de öyle. Ya psikopat ya da bir tür seri katil."

Çılgın bir kahkaha kaçıyor ağzımdan.

"Öyle söyleme. Beni korkutuyorsun Willow. Gerçekten sana zarar verebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Fiziksel olarak değil. Ama duygusal olarak? Evet. Clark Kent'in psikopat olup olmadığını merak ediyorum. Sebastian'ı reddettiğim için ona kasten yalan söyledim ve belki de bu yüzden Sebastian bu kadar ısrarcı davranıyor. O adamın ona ne dediğini bilmiyorum. Ve onun tuhaf olduğunu biliyorum, çünkü onu gördüğümde tuhaf olduğunu *hissettim*. Birçok erkek reddedilmeyi iyi karşılamaz." Acı bir şekilde gülüyorum. "Hayatımda bir daha asla başka bir flört uygulamasına girmeyeceğim. Şu anda kendimi kötü bir Lifetime filminin içindeymiş gibi hissediyorum."

Zaten evli bir kadın olduğum için bunu yapamayacağım.

Ne komik!

"Kızım, bu deneyim *beni* tüm flört uygulamalarından da uzaklaştırdı. Ve zengin erkeklerle çıkmaktan da. Böyle çılgın şeylerle uğraşmaktansa, sonsuza kadar bekar kalmayı tercih ederim."

"Bana mı söylüyorsun. Ne yapacağımı bile bilmiyorum."

"Kaçabilir misin?" diye soruyor bana.

"Ne demek istiyorsun?"

"Oradan çıkıp Whispering Haven'a geri dönebilir misin?"

"Sanırım. Yani, onun beni öylece kapıdan çıkmama izin vereceğini sanmıyorum."

"Başka bir çıkış yolu var mı?"

Bir an düşünür ve odanın etrafına bakınırım. O anda balkona açılan bir sürgülü kapı fark ederim. Dışarıya bakıp düşünürüm. Ne kadar yüksekte olduğumuzu bilmek bile istemiyorum.

"Biliyor musun Katherine? Aslında bir yol olabilir. Seni sonra arayabilir miyim?"

Akıllıca ya da iyi bir yol olduğunu söylemedim, ama bir yol. "Tamam. Kendine dikkat et."

"Öyle yapacağım," diye onu temin ettim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Polise haber vermemi istersen bana haber ver. Ya da Brielle ile birlikte şehre gelmemizi istersen, geliriz. Arayabileceğimiz başka biri var mı?"

"Sadece siz varsınız. Siz ve Brielle. Charlotte'un umursamayacağını biliyorsunuz. Hatta muhtemelen bana kızacaktır. Teyzem ise, şu anda nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Her zaman arkada olacağım, tamam mı?" "Biliyorum. Seni seviyorum."

Telefonu kapatıp yatağın kenarına oturuyorum. Bundan sonra ne yapacağımı düşünmem gerekiyor. Onun bana acımasız ve olağandışı şeyler yapmasını sonsuza kadar bekleyemem. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, sözleşmenin yarısını bile anlamıyorum. Hukuk fakültesine gitmedim. Hukuk dilini bilmiyorum. Ama, Sebastian'ın benim yapmadığım bir şey için misilleme yapmasını bekleyerek burada oturmayı reddediyorum.

Sorun şu ki, o çok güçlü. En iyi arkadaşlarımdan ailelerinin geçim kaynaklarını mahvedebileceğini biliyorum ve buna izin veremem. Ben...

Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalı ve onları korumaya devam etmeliyim.

Ayağa kalkıp balkona doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Aşağıya baktığımda midem düğümlendi. Çok yüksekteydik. Aşağıya inmeyi ya da balkondan balkona atlamayı düşünmem bile imkansızdı. Ben Spiderman değilim. Tırmanırken bile zorlukla yürüyebiliyorum.

Kendimi *Matrix*'teymiş gibi hissediyorum, ama ben Morpheus değilim. Şu anda içinde bulunduğum bu çılgın dünyada hiçbir şey yapamıyorum. Cevaplar ve çözümler bulamıyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Bir güvercin balkonun korkuluğuna konuyor ve boncuk gibi gözleriyle bana bakıyor. "Beni buradan uçurmak ister misin?" diye fısıldıyorum, yarı şaka yarı ciddi.

Güvercin, söylediklerimi anlayabiliyormuş gibi bana bakıyor. Kahverengi gözlerinde hüznün var.

"İyi misin?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. "Güvercin dilini konuşabilseydim ve senin sorunlarını dinleyebilseydim, dinlerdim." Balkondaki bitkilere bakıyorum ve burasının ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Bu daireyi muhteşem hale getirmek için hiç para harcamamışlar belli ki.

Dikkatimi ufka çeviriyorum. "New York City," diyorum, ellerimi havaya kaldırarak. "Buradayım ve burada olmak bile istemiyorum." Güvercine tekrar bakıyorum. "Beni kurtaracak tek boynuzlu at nerede? Ya da yakışıklı prens?"

Az önce söylediğim şeyin farkına varınca içim biraz ölür. Kendi sözlerime acı bir gülümsemeyle gülerim. Sebastian'la olanlara bak. *Onun* benim prensim olacağını düşünmüştüm. Ama o prens değildi, aksine iğrenç bir kurbağaydı.

"Willow," Sebastian kapıdan içeri girerken bağırır. "Ne yapıyorsun?"

"Kurbağalardan bahsetmişken," diye hırlıyorum, sesim zehirle dolu.

Sebastian şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır, ama ben sadece ona sert bir bakış atar, açıklama yapmayı reddederim. Yeni güvercin arkadaşım Sebastian'ın omzunun üzerinden uçarak geçerken, giderken bir yığın pislik bırakması neredeyse şiirsel bir adalet gibidir. Memnuniyetle sırtıyorum. Evrende biri beni kolluyor.

"Siktir lan," diyor Sebastian, ne olduğunu anlayınca kaşlarını çatarak. Sonra aniden bileğimi tutup beni içeri çekiyo.

"Bırak beni!" diyerek kolumu çekip kurtuldum. "Üzgünüm, ben..."

"Ne yapıyordun?"

"Sadece güvercinin üzerine pislemesini engellemeye çalışıyordum."

"O güvercin bana asla pislemez. Sadece senin gibi pis insanlara pisler." Dudaklarını sıkıştırıp gözlerini kısıyor. "Balkonda ne yapıyordun?"

Ona bakıyorum. "Neden bahsediyorsun?"

"Sağa sola baktığını gördüm."

"Ah, evet. Balkondan kaçacaktım. Sebastian, uçabildiğimi biliyorsun. Kanatlarım var. İki kez göz kırptığımda kuşa dönüşüyorum."

Dudakları hafifçe seğirdi. "Sadece aptalca bir şey yapmayacağından emin olmak istiyorum."

"Ne?" Birkaç saniye ona bakakalırım. "Cidden balkondan atlayacağımı mı sandın? Delirdin mi sen?"

Omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum. Garip davranıyorsun." Garip mi?

Şu anda ciddi mi konuşuyor?

"Sen lanet olası bir pislik olduğun için tuhaf davranıyorum! Sevdığimi sandığım, beni sevdiğini sandığım bir adamla evlendiğim için tuhaf davranıyorum, ama sonra bana bunun, benim tanımadığım kardeşi için intikam almak için olduğunu söyledi."

"Onu tanıyorsun," diye alaycı bir şekilde söylüyor, "ama farklı bir isimle." Bu adamdan daha da saçma suçlamalar.

"Her neyse. Onu tanımıyorum bile. Tabii, bir kez tanıştım. Birkaç ay boyunca telefonda ve internette konuştuk. O hayalperest. Tıpkı senin gibi, pislik." Kendimi kızgın hissediyorum. Kızgın ve sinirliyim, ama gözlerimi Sebastian'ın kaslı göğsünden, dolgun dudaklarına ve sonra da güçlü, yetenekli ellerine kaydırmaktan kendimi alamıyorum.

Siktir. Neden hala bu ezik adama ilgi duyuyorum? Cidden terapiye ihtiyacım var.

"Ee, öpüşüp barışacak mıyız, yoksa..." Bir adım öne çıktı ve ben sadece güldüm.

"Delirdin mi? Seninle bir şey yapmak istediğimi mi sanıyorsun? Seni bir daha öpeceğimi mi sanıyorsun?"

"Daha önce seni öptüğümde hoşuna gitmiş gibi görünüyordu." "Senin psikopat olduğunu öğrenmeden önce."

"Ben psikopat değilim."

"Evet, öylesin. Biliyor musun, Sebastian? Mildred teyzem ve kuzenimle yaşamak berbat bir şeydi, ama en azından onlar kendileri hakkında daha dürüsttüler. En azından beni sevdiklerini ya da bana iyi bir hayat vermek istediklerini iddia etmediler."

"Ne?" diyor.

"Ben Sindirella'yım, ama keşke kötü prensimle hiç tanışmasaydım, çünkü sende hiç iyi bir yan yok." Sözlerim üzerine sertleşir ve söylediklerimden hoşlanmadığını görebilirim. İçten içe gülümserim. Onun soğuk kalbini, az da olsa delebildiğim için mutluyum.

"Anlıyorum. Söyleyecek başka bir şeyin var mı?"

"Evet. Sen daha çok Hannibal Lecter gibisin."

"Hannibal Lecter mı?" Kaşlarını kaldırdı. "*Kuzuların Sessizliği*'ndeki mi?"

"Sen de onun kadar korkunçsun."

Başını yana eğip gülümsüyor. Gözleri beni baştan aşağı süzdü.

Bunun komik olduğunu düşündüğüne inanamıyorum.

"Seni yememi mi istiyorsun?" diye sorar, dudaklarını yalayarak. "Yani, pantolonunu çıkar, ben de öyle yapayım." Bacaklarımın arasında dilinin kısa bir anlık hatırası beni heyecanlandırır. Beni daha önce yalayıp emdiği şekilde beni kızartmıştı. Açgözlü gibi davranmıştı.

"Senin hapse girmeyi hak ettiğini söylüyorum, seni domuz. Ve şunu da söyleyeyim: Eğer hapiste olsaydın, anahtarı alıp okyanusa atan ilk kişi ben olurum, böylece asla kaçamazdın."

"Bana gerçekte ne hissettiğini söyle, Willow," diyor, hafifçe gülerek. "Gerçekte kim olduğunu öğrendiğim için mi kızgınsın? Yoksa kızgınsın çünkü..." Durup başını sallıyor. "Biliyor musun? Umurumda bile değil."

Ama umursuyor. Benim için değilse de, sözde günahlarım için umursuyor.

"Anlamıyorum, Sebastian. Benden ne istiyorsun? Bütün bunların anlamı ne?"

"Bunu anlaman gerekmiyor, ama uygun gördüğüm zaman anlayacaksın," diyor gizemli bir ses tonuyla. "Şimdi, aç mısın? Ben bir şeyler yiyeceğim."

"Senin mutfağından bir şey yemektense açlıktan ölmeyi tercih ederim," diyorum.

"Tamam." Omuz silkiyor ve kapıya doğru yürüyor. Sonra durup bana dönüyor, dudaklarında kurt gibi bir gülümsemeyle. "*Beni* yemek istersen, benim için sorun olmaz."

Tuvalete girerken ona öfkeyle bakıp kapıyı çarparak kapatıyorum. Ona bir cevap daha vermeyi bile lütfetmeyeceğim.

Yirmi İkinci Bölüm

Sebastian

Willow benim daireme geleli bir hafta oldu ve bana Hannibal Lecter dediğinden beri benimle konuşmuyor. Bu sözler tesadüfen söylenmişti, ama içindeki gerçeklik iğneleyiciydi. Her ne kadar başından beri plan bu olsa da, onun hikayesinde kötü adam olmaktan hoşlanmadığımı fark etmeye başlıyorum. Her sabah uyandığımda onun sözlerini düşünüyorum ve durumu her düşündüğümde içimde bir çelişki hissediyorum.

Onunla hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Willow, yanlış bir şey yapmadığını ısrarla savunuyordu ama gerçek şu ki, elimde kanıtlar var. Louisa bana bunları sağladı. Willow'u açıkça suçlayan fotoğraflar ve belgeler gönderdi.

Alnımı ovuşturup parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. Baş ağrısı başlıyor, şakaklarım zonkluyor. Bu durumun böyle olması gerekmiyordu. Sıkıntı beni ele geçiriyor ve zar zor kendimi tutuyorum. Spor salonuna gitmek için üstümü değiştirmeye hazırlanırken Janice ofis kapısını çalıyor ve içeriye bakıyor.

"Merhaba Bay Laurence. Jack geldi."

"Oh, harika. Teşekkürler. Onu içeri gönder."

"Evet, efendim." Başını sallayıp odadan çıkar.

Willow hakkında bana tek kelime etmemiş olsa da, gözleri hala yargılayıcı bakışlarla dolu. Bu durum hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Üç yıldır benimle birlikte çalışıyor ve hiçbir zaman sınırını aşmadı

ama yine de bu durumdan ne kadar hoşnutsuz olduğunu hissedebiliyorum. Bu da kötü durumumu daha da kötüleştiriyor.

Ayağa kalkıp odanın yanındaki küçük bara doğru yürüdüm ve Sergio'nun birkaç yıl önce Noel hediyesi olarak aldığı kristal viski sürahisini aldım. Birkaç dakika sonra Jack, koyu renkli çizgili Armani takım elbisesiyle ofise girdi.

Gülümsemesi rahat, mavi gözleri bana bakarken parıldıyor. "Şimdiden içmeye mi başladın?"

"Saat üç." Rolex saatime bakıyorum. "Erken sayılmaz."

"Senin için henüz erken, Sebastian. Hala iş günü." Sesi hafif ama endişesini duyabiliyorum. Uzun süredir arkadaşız, alışkanlıklarımı iyi bilir. Ve iş günlerinde asla içki içmem.

"Stresliyim," diyorum omuz silkerek. Tamamen yetersiz bir ifade. Stresli olmaktan çok daha fazlasıyım. Varoluşsal bir krizin ortasındayım. "Sen de ister misin?"

Omuzlarını silkiliyor. "Neden olmasın?"

İki kurşunlu bardağa iki ölçü viski doldurup birini ona uzattım.

"Şerefe," diyorum ve ikimiz de masama ve odanın kenarını süsleyen deri koltuklara doğru yöneliyoruz.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar, beni inceleyerek.

Jack'in bana bakışında, yatılı okul günlerimizi hatırlatan bir şey var. O, hayatımda her zaman en yakınım olan, diğer arkadaşlarımdan geçmekten çekindikleri sınırları aşan kişiydi. Ama asla zorlayıcı değildir. O benim en iyi arkadaşım ve her zaman dürüst olabileceğim tek kişidir. Onu dünyadaki herkesten daha çok güveniyorum. O da benim gibi, esas olarak para kazanmaya odaklanan soğukkanlı bir iş adamı. Ayrıca benim gibi, ilişkilerle ilgilenmiyor. Ama benim aksime, insanlarla yakınlaşmaktan korkmuyor.

"Pek sayılmaz." Kafamı sallıyorum. "Stresin içinde boğuluyorum."

Jack endişeyle kaşlarını çattı. "Yönetim kurulunun seni CEO'luk görevinden almayı tehdit ettiğini duydum."

Jack'in bu söylentileri duymuş olmasına şaşdırmamalıyım.

"Sergio'nun istifa ettiği haberi bir şekilde dışarı sızdı," diyorum iç çekerek, ona başımı sallayarak, "hisselerinin bir kısmı satıldı ve şimdi piyasa panik içinde. Onun henüz açıklanmamış bir řey bildiğini dūřünüyorlar. Hisse senetleri dūřüyor. Yönetim kurulu, güvensizlik oyu vermek istedikleri için beni CEO'luk görevinden almayla tehdit ediyor." Dışlerimi sıkıp ona sert bir bakış atıyorum. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Elbette izin vermezsin. Bu senin aile şirketin."

"Aynen öyle. Bu benim mirasım. Hayatım boyunca bunu inşa etmek için çalıştım. Kimsenin beni buradan uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim. Bu birleşme gerçekleşene kadar hisseleri sabit tutmanın bir yolunu bulmam gerekiyor."

O başını sallar ve sonra gözlerini bana dikerek şöyle der: "Peki karın ne durumda?"

Karımla *ne mi* oluyor? şu anda beni Hannibal Lecter sanıyor ve onu suçlayamam.

"Oh, sanırım çoğu evlilikte olduğu gibidir." Gözlerime ulaşmayan bir gülümsemeyle sırtıyorum. "Benden nefret ediyor. Benimle konuşmuyor. Benimle yatmıyor." Bu, olması gerekenden daha fazla acı veriyor.

Jack kıkırdar. "Vay canına, sen gerçekten evli bir adamsın."

İkimiz de güldük, sonra ben başımı salladım. "Cidden, ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

"Willow hakkında mı, yoksa şirket hakkında mı?"

Derin bir nefes alıyorum. Willow hakkında konuşmaya hazır değilim. İntikam ve ö alma planımı ilk kez tartıştığımda kendime ne kadar güveniyordum, ama şimdi değil. İnsanların beni soğuk ya da duygusuz olarak nitelemesi hiç umurumda olmamıştı, ama Willow'un bunu yapması canımı yakıyor. Beni kötü bir insan olarak görmesini istemiyorum, ama başka ne yapabilirim, bilmiyorum.

"řirket için farklı seçenekler üzerinde dūřünüyorum," dedim onun yerine, dūřüncelerimi ondan uzaklařtırmam gerekiyordu.

Jack öne doğru eğildi, gözleri ciddiye. "Bak, Sebastian, ikimiz de iş hayatında başarılıyız. Kendine yatırım yapmalısın. Ben şirkete yatırım yapacağım. Hisse satın alıp kontrolü geri kazanacağız. şu anda Krylon ile birleşmeyi unutmalısın, bu senin ihtiyacın olmayan bir karmaşıklık. Yönetim kurulun seni tahtından etmek istiyorsa, önce bu sorunu halletmelisin."

"Keşke o kadar kolay olsaydı. Şirketin kontrolünü ele geçirmeden yönetim kurulunu değiştiremem."

Gözleri bir fikir bulmuş gibi parladı. "Bu önemli."

"Ama Krylon ile birleşme olmazsa, Avrupa'daki tüm sözleşmelerim bozulacak. Yenilenmeyecekler ve sadece önümüzdeki çeyrekte yaklaşık iki milyar dolar kar getirecekler."

Jack düşünceli görünüyor. "Peki, şirketin kontrolünü ele geçirip Krylon ile birleşmeye devam etmenin bir yolu olduğunu düşünüyor musun?"

"Sadece Sergio yönetim kuruluna geri dönerse." Onu yoğun bir bakışla sabitlerim. Bu yine tüm sorunlarımın özü. Sergio.

"Sence bu gerçekten olacak mı?" Jack kaşlarını kaldırarak sorar. "Sergio'dan bahsediyoruz."

Şaka yapmıyorum. O, dünyadaki en zor adam.

"Hayır. Şu anda olmaz." Başımı sallayarak, başından beri bildiğim gerçeği nihayet kabul ediyorum. Sergio işbirliği yapmayacak. "Willow onun kafasına girmiş. Onu mahvetmiş."

Ve şimdi o da beni de alt etmek için elinden geleni yapıyor. Bu kadın, Laurence erkeklerinin kafasına nasıl girileceğini çok iyi biliyor.

"Ama her şeyi ona yükleyemezsin," diyor Jacks, her zamanki gibi mantıklı konuşuyor. "O zaten bu işe pek ilgi duymuyordu."

Arkadaşımın sözleri içimde derin bir yankı uyandırıyor.

"Biliyorum." Elimi masaya vuruyorum. "Şu anda kolay bir günah keçisi. O anda Sergio'yu becermeseydi, bu bokla uğraşmak zorunda kalmazdım. Zamanlama korkunçtu."

"Sence o bir köstebek miydi? Yönetim kurulundaki biri için mi çalışıyordu?" Jack, düşünceli bir ifadeyle sorar. "Belki de tüm bunlar karmaşık bir komplonun parçasıydı."

Onun sözlerini düşünür ve sonra Willow ile olan ilişkilerimi düşünürüm. "Sanmıyorum, ama ne bilirim ki? Sergio'nun kalbini kırmak, parasını çalmak ve yönetim kurulundan istifa ettirmek için onu kasten baştan çıkardığını mı düşünüyorum? Bilmiyorum. Buna inanmak istemiyorum."

"Sence o bunu yapabilir mi?" diye ısrar ediyor. "Artık onu tanıyorsun. O artık sadece bir kağıt parçasındaki bir isim değil."

Sandalyeye yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Tanıdığım Willow'u düşünüyorum — tatlı, utangaç, eğlenceli kızı. Yürüyüş yaparken nefes nefese kalan kızı. Kumar oynarken para harcamaktan korkan kızı. Beni o kadar hevesle öpen, bana o kadar nazikçe dokunan kızı. Beni sevdiğini söyleyen kızı. Onu sevmediğimi söylediğimde tamamen yıkılmış görünen kızı. Gözlerimi açıp Jack'e bakıyorum. "Sorun da bu. Tanıdığım kadının tüm bunları nasıl yapabildiğini anlamıyorum."

Jack, bu cevabı bekliyormuş gibi başını sallar. "Peki ne yapacaksın? Onunla ilgili nihai hedefin ne? Onunla neden evlendiğini bile anlamıyorum."

Bir zamanlar belki bu sorunun cevabını biliyordum. Ama şimdi emin değilim.

Onu alt etmek istememe neden olan öfkem neredeyse tamamen yok oldu.

"Onu ilk kez duyduğumda, sadece hayatını mahvetmeye çalışırım diye düşündüm. Whispering Haven'a gittim, onu tanıdım ve bir şey diğerini takip etti. Vegas'a gittik ve ben sadece '*Bu kadınla evlenmeliyim*' diye düşündüm. Onun hayatına sızmanın, onun kocası olmaktan daha iyi bir yolu olabilir mi?"

Beklediğimden çok daha fazlasını elde ettim.

"Ve bunu onun hayatını mahvetmek istediğin için mi yaptın?" Jack ısrarla sorar. "Nihai hedefin ne olduğunu anlamama yardım et."

Yavaşça başımı sallıyorum, ancak şimdi bu planı gerçekten iyi düşünmüş müydüm, emin değilim. "Ona, söylediklerimi yapmazsa hayatını, arkadaşlarının hayatlarını ve arkadaşlarının ailelerinin hayatlarını mahvetmek istediğimi söyledim. Ve bu planı kabaca oluştururken aklımdaki düşünce buydu."

Onun hikayesinde neden kötü adam olduğumu anlamaya başlıyorum. Sorun şu ki, rolümden sandığımdan çok daha fazla etkileniyorum.

"Peki bu evlilik sözleşmesinin bir parçası olarak ona ne yapmasını söyledin?"

"Hiçbir şey." Omuz silkiyorum. "Planlarım vardı. Onu küçük düşürmek istedim. Onu kırmak istedim. Kendini hiçbir şey gibi hissetmesini istedim."

"Peki o planlara ne oldu?"

Onun kahkahasını duydum, dudaklarının tadını aldım, sıcaklığını hissettim. Kendim ve onun hakkında hissettirdiği duygulara kapıldım. Beni dinleme şekline. Bana dokunma şekline. Beynime girmeyi başardı.

"Henüz hiçbir şeyi sonuna kadar götüremedim," diye itiraf ediyorum, kaşlarımı çatarak. "Çelişkiliyim, Jack. Kardeşimi mahvettiğini biliyorum. Şirketimi kaybetmemin sorumlusu olduğunu biliyorum, ama yine de intikamcı olamıyorum. Bunun benim doğamda olduğunu biliyorum, ama ateş edemiyorum. Ve o benim nişanımdadır. Tek yapmam gereken ateş etmek."

"Onu önemsiyorsun," diyor, sesinde şaşkınlık ve merak var. Yüzü, benim hissettiğim kadar inanılmaz görünüyor.

"Öyle deme." Tiksintiyle alaycı bir şekilde gülümserim. "O kadar zayıf değilim. Sadece ona acıyorum. Zor bir hayatı olmuş. Muhtemelen bu yüzden suç dünyasına girmiş. Anlıyorum, ama onaylamıyorum."

Jack sırtıyor. "Onunla tanışabilir miyim?"

"İstersen. Benimle bile konuşmuyor. Sen onu daha önce tanışmıştın, ben kim olduğunu bile bilmeden önce. Onunla tekrar görüşmek istemenin bir nedeni var mı?"

"Nasıl karşıladığını görmek istiyorum." Viskiinden bir yudum alır. "Onun hakkında ne hissettiğimi değerlendirmek için."

"Benimle bile konuşmuyor Jack. Seninle konuşacağını sanmıyorum." "Yine de karınla resmi olarak tanışmak istiyorum."

Eşim. Neden bu unvan damarlarımda memnuniyet hissi uyandırıyor? O, arkadaşlarıma göstermek için bir ödül değil, ama ben tam da bunu yapmak istiyorum.

"Tamam. Hadi." Ayağa kalkıp koridordan Willow'un odasına doğru ilerliyoruz. Kapıyı çalıyorum ama cevap yok. Şaşırmadım. Beni odaya çağırıyorsa daha çok şaşıırırdım. Kapıyı açıp içeri giriyorum.

İki kişilik koltukta kıvrılmış, kitap okuyor, rahat ve evindeymiş gibi görünüyor. Beni kendine çeken Willow bu. Onu gördüğümde hissettiğim sıcaklık, itiraf etmek istediğimden daha fazla hoşuma gidiyor. Bakışlarını bana çeviriyor, gözleri önce şaşkınlıkla parlıyor, sonra bakışlarını kucağına indiriyor.

"Willow, Jack geldi. En iyi arkadaşım. Merhaba demek istedi."

Willow tekrar başını kaldırır, bu sefer gözleri Jack'in üzerinde dolaşır ve kaşlarını çatır.

Jack öne adım atar, elini kaldırır ve ona hafifçe el sallar. "Merhaba Willow. Seni görmek ne güzel."

Onu da görmezden geleceğini düşünürüm, ama ona alaycı bir gülümseme atar. "Yalan söyleyip seni de görmek güzel derdim, ama pek öyle hissetmiyorum."

Beni çok meraklandıran bir ateş var. Onun Jack'e attığı flörtöz bakışları pek hoşuma gitmiyor. Aslında, içimde bir şeyleri yakıyor. Ve ben mutlu değilim.

"Oh," Jack eğlenerek diyor. "Dürüst."

"Dürüst olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Elbette, hayatımda birkaç yalan söyledim, ama kim birkaç beyaz yalan söylememiştir ki?" Bana bir bakış atar. "Ama büyük yalanlar söylemem. Ve insanları kullanmam."

Onun sözlerine karşı çıkmamak için dişlerimi sıkıyorum. "Jack ve ben, şirketimi kaybetmek üzere olduğumdan bahsediyorduk." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona meydan okuyan bir bakış atıyorum. "Hepsi Sergio'nun çöküşü yüzünden. Kırık kalbi yüzünden."

Senin kırdığın kalp, Willow.

"Bu çok kötü," diyor, kitabını kapatarak, sözlerimden hiç etkilenmeden. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Oh, bekle, olsa bile, yardım etmem." Bana sert bir bakış atıyor. "Buradan ne zaman ayrılacağım? Ne yaptığımı bile anlamıyorum. Bu evliliğin anlamı ne?" Ayağa kalkıp pencereye doğru yürür. Saçları dağınıktır, " " tişörtü vücuduna yapışmıştır ve sütyen giymediği bellidir. Şortu kalçalarını ve uzun bacaklarını vurgular ve Jack'in ona baktığını görünce kaşlarını çatırım. O da onun güzelliğine hayran kalmıştır. "Aynı soruyu sana kaç kez sormam gerekiyor?"

Ben cevabı bulana kadar sormaya devam etmelisin.

"Burada olmanın sebebi seni çok sevmem, sevgili karım," diyorum kurt gibi sırtarak, abartılı bir şekilde.

O benim sözlerime acı bir gülümsemeyle karşılık verir ve bana döner. "Ben seni sevmiyorum."

Sözleri dikenler gibidir ve her söylediğinde daha da derinden yaralar.

Ona alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Demek onlar da yalandı."

"Senin iyi bir adam olduğunu düşündüğüm zamanlarda seni seviyordum. Ama sen iyi bir adam değilsin."

Jack'e bakar. "Onun en iyi arkadaşı olduğun için neler olup bittiğini herhalde biliyorsundur."

Jack yavaşça başını sallar.

"Ve bunun doğru olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sorar kız. "Bana yaptıklarının?"

Jack gözlerini ikimiz arasında gidip gelir. "Aslında ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Willow'un gözleri kısılr. "Tamam. Eğer hepsi bu kadar ise, kitabımı okumaya devam etmek istiyorum."

Git buradan. Parmaklarını kıpırdatarak bizi kovabileceğini düşünmesi çok komik. Hala benim hakkımda hiçbir şey öğrenmedi mi?

"Ne okuyorsun?" diye soruyorum.

Kitabı kaldırır. Kapakta gömleksiz, çekici bir adamın fotoğrafı vardır.

"O ne?" diye soruyorum kaşlarımı çatarak.

"Bu ateşli bir aşk hikayesi," diyor gülümseyerek. "Çok ateşli, müstehcen bir aşk hikayesi. Sanırım kurgusal karakterlere sadık kalacağım çünkü onlar gerçek erkeklerden çok daha iyiler."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Bu bir hakaret mi?" "Eğer öyle algılasan."

"Gerçek bir erkeğin kurgusal bir erkeğin yapamayacağı şeyler yapabileceğini biliyorsun, değil mi canım?"

"Ne gibi?"

Bağırsaklarımda yanan bir sıcaklık ve damarlarımda elektriksel bir uğultu hissediyorum. Onu çok istiyorum. Onu yatağa atmak istiyorum, ama Jack'in burada olduğunu ve konuşmamızı dinlediğini unutmamam gerekiyor.

"Seni öpebilir, dokunabilir ve seni gerçek bir orgazma ulaştırabilir." Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek onu kışkırtıyorum. "Hatırlıyor musun? Adımı haykırarak bağırdığın zamanları hatırlıyor musun ve..."

"Dur," diye tısladı, Jack'e bakarak kızardı. "Bu gerçekten uygunsuz."

"Uygunsuz olan şey, seni yatağa itip arkadaşımın önünde bana binmeni söylemem olurdu."

Çenesi düşer ve bana bakakalır, yanakları imkansız bir şekilde daha da kızarır.

"Merak etme," diye onu sakinleştiririm. "Bunu yapmayacağım." "Bana bir milyon dolar versen bile üstüne binmem."

"Biliyorum," diye karşılık verdim. "*On milyon* olmalı, değil mi?" Bana bir an bakıyor, sonra başını sallıyor. "Çık dışarı."

"Sen öyle diyorsan. Hayali karakterin hakkında okurken iyi günler." Gözlerini devirip kanepeye geri döner. Ben dışarı çıkarım, Jack peşimden gelir ve kapıyı arkamdan kapatır. Bana bakar, sessizdir.

"Ne?" diye bağırırım. "Gözlerinde yargılayıcı bakışları görebiliyorum." "Emin misin ki..."

"*Neyimden* eminim?"

Omuzlarını silkiyor, başını sallıyor. "O çok ateşli bir kız." "Öyle."

"O çok güzel, seni sevmemesi çok yazık."

"Evet. Sanırım bu yüzden ona çekildim. Güzelliği beni hemen büyüledi."

"O senden hoşlanıyor." "Ne?"

"Senden hoşlanıyor," diye tekrarlar. "Kulağa çılgınca gelse de, sana karşı hissettiği duygular gerçektir."

Bazen arkadaşım her şeyi bildiğini sanır. Bu sefer yanılıyor.

"Neden bahsediyorsun?"

"Bak," diyor sabırlı bir ses tonuyla, "aşkın zıttı nefret değildir. Kayıtsızlıktır. Eğer umursamıyor olsaydı, sana hakaretler yağdırmazdı bile."

"O beni sevmiyor. Bunun bir yalan olduğunu söyledi."

"Onu suçlayabilir misin? Ama seni tamamen unutmuş değil." Gözlerini kısarak yüzümü inceliyor. "Ve bence *sen* de *onu* unutmamışsın."

"Ona hiç ilgi duymadım," diyorum. Bu sözlerin doğru olup olmadığını bilmiyorum.

"Belki de bu yüzden çelişki içindesin," diyor Jack. "ünkü benim tanıdığım Sebastian acımasız ve kindar biri olabilir ve anladığım kadarıyla, sen ne yapacağını düşünürken o kız odasında oturup kitap okuyor."

"İşimi ve şirketimi kaybetmemek için ne yapmam gerektiğini düşünmekle meşguldüm," diye tersliyorum.

"Tabii, elbette. Ama bu tamamen intikamla ilgili olsaydı, bu seni daha önce durdurmazdı."

"Her şey intikamla ilgili." Bir bakıma haklı olduğunu fark ederek iç çekiyorum. "Tamam. Kabul ediyorum. Ona karşı gerçek bir şeyler hissediyorum. Ve bunu anlamıyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum Jack. Kardeşinin kalbini kıran kadına aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Benim neyim var? Genlerimde bir sorun mu var?"

Jack başını sallar. "Hayır. Ama belki de Sergio'y 'la konuşman gerek. Belki de tam olarak ne olduğunu ve nasıl bittiğini anlamın gerek."

"Sanırım deneyeceğim ve başka ne söyleyeceklerini göreceğim."

"Sebastian, sen kardeşinin koruyucususun. Onu seviyorsun. Onun için her şeyi yaparsın. David'e olanlardan sonra, ona karşı bu sorumluluk duygusunu taşıdığını biliyorum. Ama kabul etmelisin ki, o iyi kararlar vermiyor. Her zaman biraz dağınık olmuştur. Belki de bu hikaye senin düşündüğün kadar siyah ve beyaz değildir."

Ofisime geri dönerken ona bakıyorum. Sonra, içimden gelen bir dürtüyle telefonumu alıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sergio'yu arıyorum."

İkinci alınıştta cevap verdi, gülerek. "Selam dostum! Ne neler

oluy "Neler oluyor Sergio?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. or?" "Buradayım, o güzel haşhaşı içiyorum."

"Sergio."

"Ne?" Daha çok güldü. "Ejderhayı içiyorum, yakıyorum, Kardeşim. Ben tam da...

Kardeşimin esrar içtiğine inanamıyorum. O kadar sinirliyim ki, kendimi tamamen kaybetmemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. "Sergio, kafan mı güzel?" diyorum dişlerimi sıkarak.

"Kafam mı güzel? Hayır, kafam güzel değil. Hayır."

Adam kafası güzel, lanet olsun. Sergio'nun sürekli yanlış kararlar vermesinden bıktım artık.

"Neredesin?"

"Tuvalette." Yine gülmeye başlıyor. "Aman Tanrım. Komik miyim? Komedyen mi olmalıyım? Bir sonraki Matt Rife mi olmalıyım?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Herkes için sevgi, hayat, özgürlük. İnsan olmanın ne demek olduğunu hiç düşündün mü? Biz insan mıyız? Yoksa uzaylılar mı insan? Ve eğer uzaylılar insan ise, biz uzaylı mıyız?"

"Seni sonra ararım." Sinirli ve kızgın bir şekilde telefonu kapatıyorum.

Jack'in kaşları yukarı kalkmış. "Kafası çok iyiymiş. Ne yapacaksın, Sebastian?"

"Şu anda kafası çok karışık. Ne yapabileceğimi bilmiyorum. Willow'u da suçlamalı mıyım?"

Jack başını yana eğip, gözlerini bana dikti. "Sen kardeşinden sorumlu değilsin, o da kardeşinden sorumlu değil."

"Peki ya çaldığı milyonlar ne olacak?"

Omuzlarını silkiyor. "Belki de o milyonları *neden* aldığını bulmalısın. Belki de onlarla ne yaptığını bulmalısın. Çünkü sana söylüyorum Sebastian, burada bir şeyler yolunda değil. Ve senin intikam ve öç alma yolunda daha da ilerlemeni ve sonunda onların arasındaki aşkın hiç de o kadar derin olmadığını anlamanı istemem."

"Ne?" diye soruyorum, o durakladığında.

Kafasını sallar. "Sadece şunu söylüyorum... sen hissediyorsun, ben de hissediyorum. O kadın tamamen kötü değil." Ellerini kaldırır. "Bu oyunda benim bir çıkarım yok. Onu istemiyorum. Evet, güzel bir kadın, ama onunla hiçbir bağım yok. Harika bir oyuncu olabilir, ama duyguları bana gerçek geliyor."

"Biliyorum," diyorum ve koltuğuma geri çöküyorum. "Ama bana hissettirdikleri için ondan nefret ediyorum. Beni zayıf düşürdüğü için ondan nefret ediyorum. Beni zor kararlar vermem gereken bu duruma düşürdüğü için ondan nefret ediyorum." "Belki de nefret ettiğin kişi o değildir," diyor Jack, elini omzuma koyarak omzuma koyarak. "Belki de kendinden nefret ediyorsundur." Gözlerimin içine bakarak, "Belki de bu iş çok ileri gitmeden önce, tüm bunlardan tam olarak ne istediğini anlaman gerekir Seb," diyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Willow

Yemek masasındaki gazete yığını, Sebastian'ın şirketinin olası düşüşüyle ilgili makalelerle dolu. Hepsini defalarca okudum. Makaleler, şirketin gelecekteki liderliği ve önümüzdeki birkaç hafta içinde CEO pozisyonu için güven oylaması yapılabileceği konusunda oldukça ayrıntılıydı. Sebastian, kendi şirketi olmasına rağmen tahttan indirilebilir. Benim için yaptıklarından sonra her şeyini kaybedebileceği için mutlu olmam gerekirdi, ama bunun yerine ona acıyorum.

Son bir haftadır Janice ile birlikte bu dairede mahsur kaldım. Dokuz gündür Sebastian'dan haber almadım. Zaten onunla konuşmak da istemiyorum. O pislik benim için öldü.

Janice, Sergio'nun ofisinde uyuduğunu, sorunları çözmeye çalıştığını ve şirketini kurtarmaya çalıştığını söyledi. Görünüşe göre, Sergio'nun hisselerinin bir kısmını sattığı ve yönetim kurulu üyeliğinden istifa ettiği haberi yayılınca, bir Avrupa şirketiyle yapılacak büyük bir birleşme tehlikeye girdi. Borsada işlem yapanlar ve spekülâtörler, Sergio'nun bir sorun olduğunu ve şirketin batmakta olduğunu bildiği için böyle bir karar verdiğini düşünüyorlar. Ama benim anladığım kadarıyla, Sergio'nun bu parayı kullanmak için başka nedenleri vardı.

Sebastian'ın bana kızmasının nedenlerinden biri bunun olduğunu düşündüm, ama bunun benimle bir ilgisi olmadığını biliyordum. Clark Kent ile olan doğrulanmamış ilişkimizin buna neden olması imkansızdı. Başka bir şey olmalıydı — şirketindeki hisselerini satmasının başka bir nedeni olmalıydı.

Parasını kendisi harcadı, ama bunu nasıl öğreneceğimi bilmiyorum. Gerçek şu ki, bunu öğrenmek için özel dedektif tutacak kadar param bile yok. İki yüz dokuz dolarımla hiçbir yere varamam. Bu işi yapmasını isteyeceğim herkes, onlara her ay on dolarlık taksitler halinde ödeme yapacağımı söylersem yüzüme güler.

Sebastian'ın şirketi batmakta olan bir gemi gibi görünüyor ve ben de batıyormuşum gibi hissediyorum. Nasıl tepki vereceğimi bile bilmiyorum. Cennetle cehennem arasında bir yerdeymişim gibi hissediyorum, sanki annemle babam öldüğünde olduğu gibi. Duygularım donmuş ve kabul edemeyecek kadar acı verici.

Sebastian için çok üzülüyorum. Böyle bir şeyin olması beni tiksindiriyor, ama aynı zamanda bana yaptıkları da. Beni tuzağa düşürdü. Beni dinlemedi. Benim gerçeğimi duymak istemiyor.

Yemek masasından kalkıp oturma odasına gidiyorum ve televizyonu açıyorum. Onsuz burada olmanın güzel yanı, benimle konuşmaya çalışacağı ya da beni rahatsız edeceği endişesi olmadan dairenin tamamının tadını çıkarabilmem. Bana bakmasından ya da flört etmeye çalışmasından da endişelenmeme gerek yok.

Netflix'i açıp *The Circle* adlı bir programa geçiyorum. Reality TV programlarını pek sevmem ama şu anda romantik ya da hüzünlü bir şey izlemek istemiyorum. Başkalarının benden daha mutlu ya da daha kötü durumda olduğunu görmek zorunda kalmadan da hayatım yeterince berbat zaten. Ön kapının açıldığını duyduğumda kalbim göğsümde hızla atmaya başlıyor. Ayağa fırlayıp odama koşmaya çalışıyorum ama yeterince hızlı değilim.

"Merhaba," diyor Sebastian. Yorgun görünüyor. Gözleri kan çanağı, saçları dağınık, gömleği düzensiz. Merhaba demek istemiyorum ama kendimi tutamıyorum.

"Kedi tarafından sürüklenmiş gibi görünüyorsun," diyorum ve o acı bir şekilde gülüyor.

"Zor bir hafta oldu."

"Dokuz gün oldu..."

"Saydın mı?" diye soruyor, dudaklarını hafifçe kıvrarak. Kahretsin, günleri saydığımı bilmesini istemiyorum.

"Hayır," diye kekeliyorum.

"İşimi yıkım ve felaketten kurtarmaya çalışıyorum."

"Nasıl gidiyor?" diye soruyorum, çünkü gerçekten bilmek istiyorum.

"Her şey yoluna girecek bence." Kanepeye oturur. "Zor bir dönemdi." Uylukları yanlışlıkla benimkine sürtünür ve pahalı kolonyasının kokusunu içime çekerim. Ona hala bu kadar çekici bulduğumdan nefret ediyorum.

"Olanlar için üzgünüm," diyorum. "Benimle bir ilgisi yoktu, ama yine de üzgünüm."

Yavaşça başını sallar ama hiçbir şey söylemez, bu beni şaşırtır. Normalde olduğu kadar suçlayıcı değil.

"Eve gidebilir miyim?" Belki de beni bırakacak kadar morali bozuktur diye düşünerek soruyorum.

Gözleri beni delici, ihtiyatlı ve yoğun bir şekilde süzüyordu. Belki biraz da açgözlü bir şekilde. Bu düşünceye titrememeye çalışıyorum. Cevap vermiyor, ben de gidip kanepenin yanına oturuyorum.

"Neden buradayım, Sebastian?"

Parmaklarını saçlarında gezdirip gömleğinin bir düğmesini daha açtı. Kravatını çıkarmasını izledim.

"Benden ne istiyorsun?" diye tekrar soruyorum. Sesimde yüksek ve hüzünlü bir sızlanma duyuyorum.

"Bilmiyorum," diyor, derin bir nefes alarak. Gömleğinin düğmelerini tamamen açıyor ve çıkarıyor. Altın rengi göğsüne bakıyorum ve zorlukla yutkunuyorum. Hâlâ ondan etkileniyorum.

"Burada kalamam. Yapacak işlerim var. İşletmem var. Para kazanmam lazım."

"Sana *ben* bakacağım."

Onun basit cevabına şaşıırarak ona göz kırptım. "Sebastian, bu ikimize de yardımcı olmuyor."

Bakışları beni tembelce yudumlarken, ardında bir sıcaklık izi bırakıyor. Onun yanına oturmak kötü bir fikirdi.

"Willow, daha evleneli bile olmadığımızın farkındasın, değil mi?"

"Evlenmemizin ne anlamı var? Sözleşmeyi anlamıyorum ve sen bunu benimle konuşmadın. Bu yıl yapmam gerekenleri bana söylemedin. Neler oluyor? Bunu anlamam lazım."

Elimi tutup beni kendine doğru çekiyor. Gözleri vahşi bir şekilde beni yutarcasına bakıyor. Yüzümü tutup parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdiğinde titriyorum. O çok güzel. Yakışıklı. Gizemli.

Nefes alırken sesi boğuk çıkıyor. Beni öpmek için eğildiğinde geri çekiliyorum. Dudaklarından derin, hayal kırıklığı dolu bir iç çekiş kaçıyor. Kanepeye geri oturuyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Yarın akşam yemeğe çıkalım. O zaman konuşabiliriz."

"Seninle yemeğe çıkmak istemiyorum," diyorum, ondan uzaklaşarak. "Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum."

"Biz evliyiz," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Ve bu, ' ' sözleşmesini yerine getirmek için yapman gereken bir şey. Arkadaşlarımla yemeğe çıkacağız."

"Ya istemiyorsam?" Ayağa kalkıyorum, içimde panik yükseliyor. "Ne yapacaksın?"

Avını takip eden bir yırtıcı hayvan gibi, o da ayağa kalkar ve bana doğru yaklaşır. "Gitmezsen ne yapacağımı gerçekten görmek istiyor musun?"

"Bu bir tehdit mi, Sebastian?" diye soruyorum, bir adım daha geri çekilerek. "Ne yapacaksın?"

Gülümsemesi kurt gibi ve kötü bir vaatle dolu. "Yarın akşama kadar bekleyip görelim."

Bu neden beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor? Sanki aklımı okuyabiliyor gibi. Tanrı'ya dua ediyorum, umarım okuyamaz. Hâlâ onun bana dokunduğunu hayal ettiğimi bilmesini istemem.

"Biliyor musun, seninle tanıştığımda, kaba ve acımasız olduğun için seni sevmedim, sonra da cebini karıştırdığımı sandın, ki öyle bir şey yapmadım. Seni bir ahmak sandım. Ama sonra seni tekrar gördüm, çok tatlı ve naziktin, özür diledin. Herkesin kötü günleri olabilir diye düşündüm."

Kaşlarını kaldırdı. "Benim kötü günlerim çoktur." Şaka yapmıyorsun.

"Kendi kendime 'O kötü bir adam değil. O iyi bir adam. Yakışıklı, uzun boylu ve zengin. Tatlı, beni önemsiyor, beni görüyor ve belki biraz da mistik, yıldızlara ve kadere inanıyor. Vay canına, bu gerçekten tanımak istediğim bir adam' diye düşündüm.

Daha iyi. Bu, olmaması gerektiğini bilsem de, kendimi ona bağılı hissettiğim bir adam. Ama hepsi yanlıştı. *Ben* yanılmıştım."

Kaslı göğsünü kollarını kavuşturarak, pazılarını şişirir. Bu çok dikkat dağıtıcıdır. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Neden böyle dediğimi *sanıyorsun*? Sebastian, sen korkunç birisin."

Dudaklarını sıkıştırır. "Uzun bir hafta oldu Willow."

Elinden kravatını alıp sinirle yere fırlatıyorum. "Sen mi uzun bir hafta olduğunu düşünüyorsun? Benim için daha da uzun bir hafta oldu. Beni burada tutsak ediyorsun!"

"İstedğin zaman gidebilirsin." O kayıtsızca omuz silkiyor ve bana büyük bir sahte gülümseme sunuyor. Gözleri uzaklara dalmış ve o kapıya doğru el sallarken ben yutkunuyorum. "Neden çıkmıyorsun?"

"Gerçekten mi? Denedim ama kapı kilitli. Janice'e anahtarı istediğimde omuz silkiyor ve kilidi nasıl açacağını bilmediğini söylüyor."

Sanırım ikimiz de burada onun esiriyiz.

"Gitmek ister misin?" diye sorar, parmağıyla kapıyı işaret ederek. "Şu anda kilitli değil."

Gitme vaadi cazip, ama bunun bedeli ne olacak?

"Gidersem ne yapacaksın? Hala Katherine'in, Brielle'in veya onların ebeveynlerinin peşine düşecek misin?"

"Dürüst olmak gerekirse, şu anda bilmiyorum." Yüzünü avucuyla ovuştururken sesi çatallanıyor. "Seni öpmek istediğimden başka hiçbir şey bilmiyorum. Sana dokunmak istiyorum. Seni yatağında istiyorum. Seni sikmek istiyorum."

Ona bakıyorum, tek kelime etmiyorum. Ona duygularımı göstermeyeceğim. Dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi ne kadar çok istediğimi ona göstermeyeceğim.

"Ve senin de bunu istediğini biliyorum, Willow," diye devam ediyor, yüzünde nadir görülen bir kırılganlık ifadesiyle. "Gözlerinde görebiliyorum. Sen de beni benim seni istediğim kadar istiyorsun. Vücudum senin için yanıyor, Willow. Bir kadının kalbini çalmak böyle bir şey mi? Beni sana aşık etmek için bir şey mi yaptın?"

"Beni suçlamayı kes," diye bağıriyorum. "Neden her zaman suçlu olan kadın oluyor?"

"Çünkü sen benim kanıma işlemişsin."

Sadece başımı sallıyorum.

"Ben yokken beni özledin mi?"

Kahkahayı patlatırım. "Sence?" "Her gün seni düşündüm."

"Tamam... peki bu bilgiyle ne yapmam gerekiyor?" Omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

"Arkadaşın Jack yakında geri gelecek mi?" diye soruyorum, onu kızdırmak ve kışkırtmak için. Geçen gece nasıl davrandığını görmüştüm. Jack'in beni çekici bulmasından nefret ediyordu. Ve onu istediğimi taklit etmemi de nefret edeceğini biliyordum.

"Neden?"

"Çünkü o yakışıklıydı." Gülümserim. "Çok yakışıklı. *Onu* daha yakından tanımak isterim."

Bana öfkeyle bakar, sesi kızgınlaşır. "Ne diyorsun sen?"

"Eğer benimle flört etmek istiyorsa, ben de ona karşılık veririm diyorum." Onun sinirlenmesini izlemekten zevk alıyorum. Onu kızdırmaktan zevk alıyorum. Jack'le pek ilgilenmiyorum, ama eğer ilgilendiğimi düşünmek istiyorsa, umurumda değil.

Bir adım öne çıkıp elimi tuttu. "Onu mu istiyorsun?"

Birkaç saniye ona baktıktan sonra parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim. Bir adım daha öne çıktım. Eğilip yüzünün yanına, sonra boynuna öptüm. Yüzünü tuttum, parmaklarımı saçlarında gezdirdim, sonra göğsüne indirdim. Ağır ağır nefes alıyordu.

"Jack çok yakışıklı bir adam," diyorum ona bakarak. Parmaklarımı karnından aşağıya doğru kaydırıp pantolonunun içine sokuyorum. Hareketsiz kalıyor. Düğmesini açıp fermuarını aşağı çekiyorum. Elim boxerına giriyor ve sıkıyorum. Parmaklarımı yukarı aşağı hareket ettirdikçe penisi sertleşiyor.

"Ne yapıyorsun Willow?" Dudaklarını yalıyor.

"Şu anda Jack'e yapmak istediğim şeyi," diyorum, ona bakarken ağır ağır nefes alıyorum. "Penisini hissetmek istiyorum. Düşündüğüm kadar büyük mü görmek istiyorum."

Elimi tutup pantolonundan çıkarırken homurdanır. Beni yakalar, kenara sürükler ve kıcımlı duvara dayar.

"Bunu komik mi buluyorsun, Willow?" diye sordu, burnu benimkine değiyordu. "Buraya oyun oynamaya geldiğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır. Ama senin ne düşündüğün umurumda değil, Sebastian. Ve ne istediğin de umurumda değil." Kıskanmanı istiyorum. Acı çekmeni istiyorum.

"Yani arkadaşımı mı istiyorsun? En iyi arkadaşım Jack'i mi istiyorsun? Onunla yatmak mı istiyorsun?"

"Hayır," diyorum, onu iterek. "Onu *henüz* istemiyorum. Ve açıkçası, Sebastian, seni de istemiyorum." Ona sert bir bakış atıp yanından geçiyorum.

Bu ne kadar kafa karıştırıcı, değil mi? Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz.

Yatak odama gizlice girdikten sonra kapıyı çarparak kapatırım. Yatağa koşar ve nefes nefese yatarım. Külotum ıslaktır. Kendimden iğreniyorum çünkü tahrik oldum. Hem de çok tahrik oldum. Ne kadar garip bir durumdayım. Kapı açılır ve Sebastian'ın orada durduğunu görürüm. Yanıma gelir ve yatakta yatan bana bakar.

"Bu arada, bence yalan söylüyorsun," diyor. Kafasını sallıyor ve dudaklarını yalıyor.

"Ne konuda yalan söylediğimi düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Beni ne kadar istediğin konusunda. Çünkü ben seni istediğimi biliyorum. Ve az önce bana dokunduğun şekilde, kalbinin hızla attığı şekilde, senin de beni istediğini biliyorum."

Gözlerimi kapatıp yüzüstü yatıyorum, böylece ona bakmak zorunda kalmıyorum. Orada durup beni on dakika kadar izliyor. Sonra kapıya doğru ayak sesleri duyuyorum ve kapıyı kapatıyor. Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum. Ellerimle gözlerimi kapatıyorum.

Ne yapacağım bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Çünkü o haklıydı: bir parçam onu yatağa çağırmak istiyordu. Bir parçam onu akılsızca sikmek istiyordu. Bir parçam her şeyi unutmak istiyordu, sadece onu içimde hissedebilmek için.

Bu benim nefret ettiğim zayıf tarafım. Çöpe atıp bir daha görmek istemediğim zayıf tarafım.

Çünkü Sebastian Laurence'ı kesinlikle nefret etsem de, hala ona özlem duyuyorum. Hala ona aşığım. Bu duygular benim için sahte değildi

ve ne yazık ki, onları çabucak ortadan kaldıramıyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sebastian

Hiçbir zaman kendini düşünmeye çok zaman ayıran bir adam olmadım. Aslında, birçok yönden, sadece zayıf insanların geçmişi ve alınmış kararları düşündüğünü hissetmişimdir. Hiçbirimiz zaman yolcusu değiliz ve bu nedenle geçmişe odaklanmanın bir anlamı yok.

Ancak bunu değiştiremem. Ne kadar ikiyüzlü davrandığımı fark ettim. Hayatımın yarısından fazlasını David'e olanlara odaklanarak geçirdim. O durumdan dolayı hissettiğim suçluluk duygusuyla, Sergio'yu ve en iyi arkadaşlarımı asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma dair kendime yemin etmiştim.

Ve şimdi buradayım, tüm hayat felsefemi sorguluyorum. Soğuk mu davranıyorum? İnatçı mı davranıyorum? Zayıf mıyım?

Willow'u düşündüğümde içimdeki duygular karmakarışık oluyor. O bir sinek kapanı bitkisi gibi: görünüşü çok masum ama beni tamamen tüketmek istiyor. Ona inanmak istiyorum. Ona güvenmek istiyorum.

Jack'in sözleri kafamda yankılanıyor: *Sergio her zaman doğru kararlar vermez ve bunun seninle ya da Willow'la bir ilgisi yok.*

Sergio'yu ve kalbinin kaç kez kırıldığını düşünüyorum. On bin dolar harcıyıp en iyi arkadaşını Cancun'a götürdüğü, ancak ucuz bir barda alkol zehirlenmesi geçirdikleri zamanı hatırlıyorum. Bir başka seferinde Mississippi'de bir kızla tanışmış, onu Beverly Hills'e uçurmuş ve Rodeo Drive'da alışverişe götürmüştü. Maldivler'de dalış yapmaya gittiği ve derin suda olmaktan hoşlanmadığını fark edip teknenin geri dönmesi için yirmi bin dolar ödediği zamanı düşünüyorum. Sergio her zaman sorunları vardı, ve bunu biliyordum . Ama o

Elinde değildi. O sadece kendisine inanacak ve onu sevecek birini arıyordu. Ben onun sahip olduğu tek şeydiydim, hala da öyleyim.

Ama yine de, içimden bir ses, onunla Willow arasında ne olduğunu merak ediyor. Aralarında anlamlı bir ilişki mi vardı, yoksa Willow'un dediğı gibi, sadece birkaç ay sohbet ettiler, bir iki kez görüştüler ve aslında hiçbir şey olmadı mı?

Saatime bakıyorum. Saat 11:00. Uyumam gerek, ama yine de kendimi Willow'un odasına giden koridorda dolaşırken buluyorum. İki gecedir evdeyim ve o bana Jack'i istediğini söylediğinden beri konuşmadık. Akşam yemeğı yoktu, hiçbir şey yoktu. Onu görmem gerekiyor, bu yüzden kapısının önünde durdum. İçeri girmemeliyim. İçeri girersem iyi bir şey olmaz. Kapıyı çalmalı mıyım diye düşünüyorum, ama bana içeri girmemi söylemeyeceğini biliyorum.

Bu yüzden kapıyı açtım.

Birkaç saniye boyunca, yatak boş olduğu için kalbim durur. Acaba gitti mi, kaçtı mı diye merak ederim. Ama birkaç saniye sonra, saçları sırtına dökülmüş halde banyodan çıkar. Üzerinde büyük beden bir tişört vardır ve beni görünce irkilir.

Ağzında diş fırçası var ve bana sorgulayan bir bakış atıyor.

"Merhaba," diyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Sözleşme hakkında seninle konuşmak istedim."

Yavaşça başını sallar ve parmağını kaldırır. Sonra banyoya geri döner. Musluğu açar ve yaklaşık bir dakika sonra diş macununu çalkaladıktan sonra odasına geri döner. Bana doğru yürür ve tam önümde durur.

"Peki, ne demek istiyorsun?"

"Koşulların tam olarak ne olduğunu konuşmak istedim çünkü gerçekten anlamadığını söyledin."

"Bana seninle yatmam gerektiğini söyleyeceksin, değil mi?" diye sorar, ellerini beline koyarak, gözlerini meydan okurcasına kıсарak.

"Hayır." Ona kaşlarını çatarak bakıyorum. "Ben bir kadını seks yapmaya zorlayacak türden bir adam değilim. Ya istersin ya da istemezsin."

Seni benimle yatmaya zorlamayacağım. Beni gerçekten bu kadar küçük mü görüyorsun?"

"Senin benim hakkımda olumlu bir şey düşündüğün de yok," diyor, alt dudağı titreyerek, bakışları yumuşuyor.

Elini tutup kendime doğru çekerim. "Sana asla zorla sahip olmam Willow. Ben öyle bir adam değilim, bunu bilmeni istiyorum."

"Ama sen benimle sırf eğlence için evlendin. Zaten benimle yattın."

"Seninle yattım çünkü seni güzel buluyorum. Bu yalan değildi. Seninle yattım çünkü sen seksi ve şehvetlisin ve bedenim seni arzuluyor."

Yutkunur ve hiçbir şey söylemez. Kirpiklerini indirerek gözlerini örter ve ben ne düşündüğünü merak ederim.

Kolumu beline doladım ve onu yatağa doğru yönlendirdim. O oturdu, ben de yanına oturdum. Tişörtü yukarı kaydı ve uyluklarının kremi tenini görebildim. Külot giyiyor mu? Ona sormak istiyorum. Ona dokunmak istiyorum. Kendi gözlerimle görmek istiyorum, ama yapmayacağım.

Saçlarıyla oynarken bana gizlice bakıyor. "Ne istiyorsun Sebastian? Benimle evlenmenin bir anlamı yok. Benden ne tür bir intikam almayı düşünüyorsun? Beni kulenin prensesi gibi odana kilitlemek mi?"

"Plan bu değildi," diye homurdanarak söylüyorum. "Ama şüphelerim var..." Bir an duruyorum. "Sadece şüphelerim var."

Bana bakıyor, ben de parmağımı alt dudağına götürüyorum.

"Ne düşünüyorsun Willow?"

"Önemli mi? Hiçbiri önemli mi?" "Önemli.

Sadece anlamak istiyorum."

"Ben de anlamak istiyorum." Gözlerini kapatıp yatağa yaslanır. "Bu çok berbat bir durum."

Ben de geriye yaslandım, omuzlarımız birbirine değiyordu. "Sence *ben* berbat mıyım?"

"Sence ne? Sana zaten Hannibal Lecter dedim." "Daha kötüsü de olabilirdi," diyorum gülerek.

Yan tarafa dönüp ona bakıyorum. O da benim pozisyonumu taklit ediyor.

"Daha kötü ne olabilir ki?"

"Bana Hitler diyebilirdin. Bana Mussolini diyebilirdin."

Derin bir nefes alır, açıkça şakacı bir ruh hali içinde değildir. "Bu gerçek bile gelmiyor. Sanki kötü bir rüyanın ortasındayım ve uyanmayı umuyorum. Uyanmak için çok çaresizim." Gözleri yaşlarla dolar ve sonra yanaklarından aşağı akar, o da onları hızla siler. "Ağlamayacağım."

"Özür dilerim."

"Neyin için üzgünsün, Sebastian?"

Omzunu okşuyorum ve sonra onu kendime çekiyorum. İlk başta direniyor, ama sonra başını boynumun kıvrımına yaslıyor. Ağlamaya başladığında sırtını okşuyorum. Onu bu duruma sokan benim olmasına rağmen onu teselli etmenin tuhaf olduğunu biliyorum.

"Bana inanmıyorsun. Bana güvenmiyorsun. Beni hiç sevmedin. Ve ben burada her gün oturup ne olacağını bekliyorum." Bana bakıyor. "İşin için üzgünüm. Her şey için üzgünüm. Ama bu benim hatam değil. Keşke bana inansan. Keşke inansan."

Boğuk bir hıçkırık çıkar. "Üzgünüm ve kendime kızgıyım."

"Neden kendine kızgınsın?"

"Beni ağlatan kişi sensin, ama yine de sana benimle ilgilenmene izin verdiğim için kızgıyım. Beni hapseden sensin. Stockholm Sendromu böyle bir şey mi?"

Sözleri kalbimi delip geçiyor. Ondan uzaklaşıp

.

"Beni bir tür esir alan kişi olarak görmeni istemiyorum. Ben beni kötü bir insan olarak görmeni istiyorum."

"Senin hakkında ne düşünmemi istiyorsun, Sebastian?"

Ona bakıp başımı sallıyorum. Çok güzel görünüyor. Ve kederli. Onda ruhani bir özellik var ve ona dokunmak için kalbim acıyor. Onunla birlikte *olmak* için kalbim acıyor.

"Bilmiyorum."

O sırada telefonu çalmaya başlar ve onu komodinden alır.

"Magnolia Kulübü," diyor. "Beni arıyorlar. Ne zaman geri döneceğimi bilmek istiyorlar. Bu işi kaybedemem, Sebastian. Brielle ve Katherine benim rolümü üstlenemezler. Parayı biriktirdiğim offshore hesaplarım olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama bu doğru değil. Paraya ihtiyacım var. Yarın akşam gidebilir miyim lütfen?"

Ona bakıyorum ve tüm varlığımla onun samimi olduğunu hissediyorum. Ve birdenbire bildiğim her şeyden şüphe etmeye başlıyorum. Ona inandığım için dünyam altüst oluyor. Ama bu hiç mantıklı değil. Hiç mantıklı değil. Louisa'nın getirdiği banka kayıtlarına sadece şöyle bir göz attım. Belki de Willow ve hesaplarını daha ayrıntılı bir şekilde incelemem gerekiyordu.

"Gidebilirsin," diyorum, onu buraya getirdiğimde ilk başta düşündüğüm her şeye tamamen ters düştüğümün farkında bile olmadan.

"Teşekkür ederim." Bana uzanıp sarılır, sonra ne yaptığını fark edince hızla geri çekilir. "Teşekkür ederim."

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, geri çekilip çekilmeyeceğini görmek için bekliyorum, ama çekilmiyor. Elini yanağıma koyuyor ve ben onu derin bir öpücükle öpüyorum. Arzuyla titreyerek onu kucağıma çekiyorum. Bacaklarını bana doluyor ve yüzümü tutarak beni sertçe öpüyor.

Parmaklarımla tişörtünün altına giriyorum ve sütyen giymediğini fark ediyorum. Şikayet edecek mi diye görmek için tişörtünü çıkarıyorum. Hiçbir şey söylemiyor. O da benim tişörtümü çıkarıyor ve birbirimize bakıyoruz. Havada ham bir şehvet var. Aramızda cinsel bir çekim var ve bu anda ikimizin de birbirine karşı koyamayacağını biliyorum. Parmaklarını derime batırıyor, canımı yakmak niyetinde, ama ben acıyı zevkle karşılıyorum. Onu sırt üstü yatırıyorum. Yüzünün yanını öpüyorum. Boynunu öpüp emiyorum. Parmakları sırtımı aşağı doğru kayarken tırnakları derime batıyor.

Bu gerçekten oluyor mu? Tek yapmam gereken ona istediğini vermek miydi?

Meme uçlarını çekiştiriyorum, sonra karnını öpüp yalıyorum, dişlerimle külotunu tutup yırtıyorum.

Parmaklarımı bacaklarının arasına sokup hafifçe ovuşturduğumda inliyor. Vücudunu öperek yukarı doğru çıkıyorum ve parmağımı içine sokuyorum. Çığlık atıyor, sonra beni sırt üstü yatırıyor. Parmaklarımı çıkarıyorum ve o üstüme çıkıyor.

Ateşli bir arzu, güzel gözlerinde parlıyor.

Boxerımı tutup uyluklarımın ortasına kadar indiriyor, penisimi kavrayıp yukarı aşağı pompalıyor. Saçları yüzünün önünde, üstüme otururken bana bakıyor. Avuçlarımı tutup sıkıca kavıyor, üstüme oturuyor ve sonra tamamen onun içine giriyorum.

Yoğun. Seksi. Çok ateşli. Onun içinde olmak tüm stresimi ve endişelerimi silip süpürüyor. Sadece ona odaklanabiliyorum. Sadece ona.

O ileri geri sallanıyor ve ne olduğunu anlamadan, yukarı aşağı sürtünmeye başlıyor. Göğüsleri hareket ediyor ve zıplıyor, hayatımda hiç bu kadar harika bir his yaşamamıştım. Daha hızlı sikiyor ve beni öpmek için eğiliyor, dişleri alt dudağımı ısıyor, kanatıyor. Parmaklarını yanlarımda hissediyorum, derime batıyor.

"Ah," diye homurdanıyorum.

O umursamıyor. Daha sert vuruyor, kenara gelene kadar ileri geri sallanmaya devam ediyor. Kalçalarını tutup mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yukarı aşağı sallıyorum, sert ve hızlı bir şekilde boşalana kadar içine girip çıkıyorum. Zevkten çığlık atıyor ve ben de onun içinde patlamak üzere olduğumu hissediyorum. Çıkarıp karnının üzerine boşalıyorum.

Sıkı karnının her yerine yayılmış tohumumu görmek çok tatmin edici.

Onun yanına uzanıyorum. İkimiz de şimdi ağır ağır nefes alıyoruz.

Az önce yaptığımız şey cinsel arzunun doruk noktasıydı.

Bana dönüp sert bir bakış attı. "Bunun hiçbir anlamı yok, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum," diyorum, ama kalbim sızlıyor.

"Bunu yapmamalıydık," diyor. "*Sen* bunu yapmamalıydın."

"Özür dilerim."

Sözlerim onun içindeki ateşi söndürür ve o rahatlar, bakışları yumuşar.

"Anlıyorum. İkimiz de bunu istiyorduk." Parmaklarını göğsümde tembelce gezdirir. "O zaman seks kısmı sahte değildi galiba."

"Hiçbiri sahte değildi."

"Benimle evlenmen sahteydi," diyor. "Beni sevmen sahteydi." "Seni sevdiğimi hiç söylemedim," diyorum acı bir şekilde.

O başını sallar. "Doğru. Ama bana sevdiğini düşündürdün." Sessiz kalırım.

"Bunu biliyorsun, değil mi Sebastian? Bana evlenme teklif ettin. Herkes, evlenme teklif ettiği kişinin kendisini sevdiğini düşünür."

"Biliyorum. Ve özür dilerim."

"Biliyor musun, sana kızmak çok zor." Yüzümün yan tarafına dokunarak bana bakıyor. "Senden çok nefret ediyorum. Hayatımı mahvettin. Ama yine de senden nefret edemiyorum. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum."

Utanç gözyaşları yanaklarından süzülür ve sanki benden saklamak istercesine hızla yan dönerek bana sırtını döner. Bir yastık kapar ve kendine sıkıca sarılır.

"Şimdi gidebilir misin?"

İstemiyorum, ama onun isteğini saygı duymak istiyorum. Ayağa kalkarım, boxerımı alıp giyerim.

"Kalabilirim."

"Kalmanı istemiyorum!" diye bağırır.

"Tamam." Yerdeki tişörtümü alıp kapıya doğru yürürken, çıkmadan önce ona son bir kez daha bakarım. Birkaç dakika önce her şeye gücü yeten, kontrolü elinde tutan biriydi, ama şimdi yaralı bir kuş gibi kırılgan ve bitkin görünüyor. Aniden, avcı olanın ben olduğumu fark ederim ve kendimi bu şekilde görmekten hoşlanmam.

Odama vardığımda, telefonumu alıp Jack'i arıyorum. İkinci çalınıştta, esneyerek cevap veriyor.

"Selam. Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum," diyorum, başım zonkluyor. Midem bulanıyor.

"Ne oldu, Sebastian?" diye soruyor.

"Sana bir sorum var."

"Evet?"

"Güvendiğin bir dedektif var mı?" Telefonun diğer ucunda sessizlik var. "Burada bir şeyler tutarsız."

Ne olduğunu bilmiyorum ama yardımını istiyorum. Bu konuyu başka birinin araştırmasını istiyorum. Hala orada mısın Jack?"

"Üzgünüm, evet." Boğazını temizler.

"Her şey yolunda mı?"

"Harika dostum. Bu aramayı bekliyordum," diyor, sesi değişiyor. "Ben de bir şeyler olduğunu düşünüyordum ve senin de bunu fark etmeni istiyordum. Aslında, bu konuda bir dedektif tutdum bile. Yakında bazı bilgiler alacağız."

"Öyle mi? Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü bunu duymaya hazır değildin," diyor. "Ve ben dostluğumuza o kadar saygı duyuyorum ki, sınırı aşmamam gerektiğini biliyorum." "Yani Willow'un benim onu gösterdiğim kadar kötü olmadığını mı düşünüyorsun "

"Bilmiyorum," diyor Jack. "Soğuk, sert gerçekleri öğrenene kadar ama şunu söyleyebilirim ki, onunla tanıştığımda bana soğuk kalpli bir baştan çıkarıcı gibi gelmedi. Onun iyi bir oyuncu olduğunu söylediğini biliyorum ama içgüdülerime güveniyorum ve içgüdülerim bana tüm bu durumun bize inandırıldığımız gibi olmadığını söylüyor."

Yirmi Beşinci Bölüm

Willow

Küvette uzanmışken, ılık su çıplak vücudumu yıkıyor. Sebastian'ın benimle tekrar yatmasına izin verdiğim gerçeği üzerinde durmamaya çalışıyorum. Bu kadar zayıf, bu kadar çaresiz ve bu kadar kolay pes ettiğime inanamıyorum.

Kendini küçümseme, Willow, parmaklarımı suda gezdirirken kendime öğüt veriyorum. Aldığım kararlar yüzünden kendimi kötü hissetmekten bıktım. Ama sadece bu da değil, aynı zamanda yorgunum. Bitkinim. Sanki yıllardır uyumamışım gibi hissediyorum. Artık huzurlu hissetmenin ne demek olduğunu bile bilmiyorum.

Telefonum çalıyor. Elimi uzatıp ekranda Charlotte'un adını görünce iç çekiyorum. Şu anda konuşmak istediğim son kişi o, ama yine de telefonu açıyorum. "Alo?"

"Neredesin Willow?" Sesi yüksek, bir yerlerde olduğunu anlayabiliyorum.

"Ben..." Duraklıyorum. Ona söylemek istemiyorum. "*Sen neredesin?*"

"Şampanya içiyorum ve hayatımı seviyorum," diyor kıkırdayarak. Ses tonu beni şaşırtıyor. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu duymamıştım.

"Ama soruma cevap vermedin. Otelde misin? Nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda. Evet." Bir an duraksadı. "Çok zengin bir kadın olmak üzereyim, Willow." Kulaklarımı bir kahkaha çınladı. "O kadar zengin olacağım ki, benim yerimde olmak isteyeceksin."

Ne oldu ona böyle?

"Onu bilemem," diyorum. "Beni aramanın bir nedeni var mı?"

"Hayır. Sadece hayatı sevdiğimi söylemek istedim. Fransa muhteşem. *Ben* muhteşemim. Hoşça kal. Ya da *au revoir* demeliyim." Sonra telefonu kapatır ve ben de telefonu yerine koyarım. Çok tuhaf bir aramaydı, ama bunu sorgulamayacağım bile.

Derin bir nefes alıp alnımı ovuşturuyorum. Sebastian, şoförü beni götürecek olsa da Magnolia Club'a çalışmaya gidebileceğimi söylediği için minnettarım. Telefonumdan saati hızlıca kontrol ettikten sonra, banyodan çıkıp işe hazırlanmam gerektiğini fark ediyorum.

Hızlıca giyinip dairenin önüne koşuyorum. Janice kapının yanında, koyu renk takım elbiseli uzun boylu bir adamla konuşuyor.

"Victor, bu Willow. Willow, bu Victor. Seni Magnolia Club'a götürecekt."

"Harika, teşekkürler," diyorum saygıyla ve o sadece başını sallıyor.

Janice kapıyı açar ve ben de onun arkasından binadan çıkarım. Lobide limuzinin kapısını açar. Bir an için, koşup kaçabileceğimi düşünürüm. Ama kaçarsam Sebastian'ın beni bulacağını biliyorum.

Limuzinin arkasına biniyorum ve Victor beni Magnolia Club'a götürüyor. Çalışan girişinden içeri girer girmez Norman'ın gizlendiğini fark ediyorum. Bana bakıyor, kaşlarını çatıyor, yüzünü buruşturuyor ve sonra arkasını dönüyor.

Harika, diye düşündüm. *Harika*.

Ceket askısına doğru yürüdüm ve arkamı döndüğümde, o birkaç santim uzağımdaydı.

"Merhaba, Bayan Monty. Geri dönmeye karar verdiğinizi görüyorum."

"Adım *Bayan Montgomery*," diyorum. "Ve geri dönmemeyi hiç düşünmedim."

Sadece... şey, önemli değil."

"Önemli değil," diyor. "Umarım bug 'da daha profesyonel davranırsınız."

Alt dudağımı ısıırıyorum. Bu, ihtiyacım olan son şey. "Evet, Norman."

"Su içmeye gidiyorum. Sen ön tarafla ilgilen."

Yavaşça başımı sallayıp onun uzaklaşmasını izliyorum. Yaklaşık yirmi dakika ön tarafta durduktan sonra kalbim sıkışıyor. Jack, burada çalıştığım ilk geceden hayal meyal hatırladığım birkaç adamla birlikte içeri giriyor.

"Merhaba Willow. Seni görmek ne güzel," diyor Jack, keskin gözleriyle beni süzerken. Hoş bir gülümsemesi ve kesinlikle muhteşem bir yüzü var. Akuamarin-turkuaz gözleri ruhumun derinliklerine bakıyor sanki.

"Merhaba Jack, ya da Bay Heathcliff."

"Bana Jack diyebilirsin," diyor. "Bunlar Levi, Santiago ve Nate. Onları hatırlıyor musun bilmiyorum."

"Belli belirsiz," diyorum. "İyi akşamlar. Merhaba."

Bana başlarını sallayarak ceketlerini uzatıyorlar. Bana pek ilgi göstermiyorlar ama umurumda değil. Benim ya da Sebastian hakkında ne bildiklerini bilmiyorum ama bu konuyu konuşmak istemiyorum. Diğerleri uzaklaşırken Jack yanıma yaklaşıyor.

"Nasılsın?"

"İyiyim," diye kibarca cevap veriyorum. "Sen nasılsın?"

"İş ve diğer şeylerle meşgulüm," diyor. Telefonunu çıkarıp ekranı açıyor. Ekranda genç, yakışıklı bir adamın fotoğrafı var. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Pardon, ne dediniz?" diye soruyorum, ekrana bakarak. "Bu adamı tanıyor musunuz?" dedim.

"Pek sayılmaz." Kafamı sallıyorum, sonra sağ tarafa bakıp nefesimi tutuyorum. Norman, tanıdık gelen, çekici ve seksi bir kadınla konuşuyor. Kadın yüzünü bana çevirdiğinde, onun Louisa olduğunu görüyorum. Sebastian için çalışan kadın.

Jack gözlerimi takip ediyor. "Onu tanıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Sebastian için çalışıyor. Onu burada göreceğimi hiç beklemiyordum."

"Evet, kulübe sık sık gelir. Sanırım burada arkadaşları var." Omuzlarını silkti. "Burada çalışan birçok kişiyi tanıyor."

"Güzel olmalı," diyorum. "Herkesi tanıyor gibi görünüyor."

Yavaşça başını sallıyor, gözlerinde bir ışık belirir. "Haklısın. Gerçekten herkesi tanıyor gibi görünüyor. Her zaman her şeyin kökeninde o var."

"Pardon, ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Kafasını sallar ve telefonunu tekrar kaldırır, aynı adamın başka bir fotoğrafına geçer. "Onu tanıyor musun?"

"Bu az önce gösterdiğin adamla aynı. Tanımıyorum."

"Emin misin?" Bana bakarak yüzümü dikkatle inceliyor. Başka bir fotoğrafa geçiyor. "Onu tanıyor musun?"

"Bak, üzgünüm üzgünüm, ama bilmiyorum bilmiyorum Hollywood'u Hollywood yıldızlarını veya iş adamlarını takip etmiyorum. Onun kim olduğunu bilmiyorum."

"Tamam," diyor, yüzünde sert bir ifadeyle. Louisa gelip yanımıza duruyor. "Merhaba Jack." "Louisa," diyor, sesinde bir parça sinirlilik var.

"Hâlâ burada mı çalışıyorsun?" Louisa beni baştan aşağı süzer.

"Evet, çalışıyorum."

"Sen Willow'sun, değil mi?"

"Evet, benim."

"Başka bir zengin mi arıyorsun?"

"Pardon, ne?"

"Hiçbir şey." Jack'e bakar. "Dikkatli olmalısın Jack. Sıradaki sen olabilirsin."

"Neden bahsediyorsun?" diye sorarım.

Sadece sırtıyor. "Kimsenin sende ne bulduğunu anlamıyorum. En iyi kıyafetlerin 1999'da Kmart'ın indirim reyonundan alınmış gibi görünüyor."

Ağzım açık kalır. "Affedersin, ne diyorsun sen?"

"Bununla zamanımı boşa harcamayacağım." Arkasını dönüp uzaklaşır.

"O korkunç birisi," diyorum Jack'e. "Üzgünüm, kaba olmak istemiyorum." Onunla arkadaş olup olmadığını bilmiyorum.

"Ben de onu sevmiyorum," diyor, bana bakarak. "Aslında, bence onun cevaplaması gereken çok şey var."

"Tamam."

Bana doğru döner. "Bunu yaşadığın için üzgünüm Willow. Üzgünüm... şey, sadece üzgünüm."

"Yani, bu senin hatan değil. Psikopat arkadaşın Sebastian'ı kontrol edemezsin."

"Kontrol edemiyorum," diye cevaplar, kaşlarını çatarak. "O kötü bir adam değil."

"Buna ciddi olarak inanmıyorsun herhalde. O beni resmen hapsetmiş durumda. Sahte bahanelerle benimle evlendi ve şimdi, onun kardeşi olduğunu bile bilmediğim bir adamla çıktığım için benden intikam almaya çalışıyor. Bana *iyi* bir adamın böyle bir şey yapacağını mı söylüyorsun?"

Derin bir nefes alır, başını sallar ve bir adım geri atar. "Hayır. İyi bir erkeğin böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. İyi akşamlar, Willow."

"Teşekkürler, Jack. Sen de iyi akşamlar."

O uzaklaşırken, fotoğraftaki adamı düşünüyorum. Sebastian'a benziyordu, ama o kadar yakışıklı değildi. Kim olduğunu ve Jack'in bana neden onun fotoğrafını gösterdiğini merak ediyorum. Birkaç dakika orada durup, başka birinin gelmesini bekliyorum. Sonra Norman geri geliyor.

"Bayan Monty, sizinle konuşmam gerek." "*Montgomery*," diyorum keskin bir sesle.

Gözlerini devirir. "Az önce, misafirlerimizden birine kaba davrandığınızla ilgili bir şikayet aldım."

"Sadece birkaç kişi gördüm ve..."

"Bu ilk uyarı. Size rapor yazmak zorundayız. Bir şikayet daha olursa, işten çıkarılırsınız."

"Ama ben..."

"Burası özel bir kulüp, Bayan Monty. Burada *çöp* burada çalışmasına izin veremeyiz."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. *Çöp* kelimesini söylediği anda, kimden bahsettiğini anlıyorum. Louisa. Benden şikayet etmiş. Onu tanımıyorum bile. Neden benimle bir sorunu var, bilmiyorum.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Tuvalete gidebilir miyim?" "Git."

Arkaya doğru gidip tuvalet koltuğuna oturuyorum ve önümdeki kapıya bakıyorum. Paraya ihtiyacım var ama burası bana göre bir yer değil. Burası olmak istediğim bir yer değil. Magnolia Club dünyanın en zengin ve en güçlü insanları için olabilir ama ben burada olmak istemiyorum. Üye olan ya da burada çalışan kimsenin yanında olmak istemiyorum.

Jack'in bana gösterdiği fotoğrafları düşünürken, aklıma bir fikir gelir.

Hemen telefonumu alıp Google'da arama yapıyorum: Sergio Laurence.

Neden daha önce aklıma gelmediğini bilmiyorum. Hemen birkaç fotoğraf ekrana çıkıyor ve bu, Jack'in bana gösterdiği adam. Hayatımda hiç görmediğim bir adam.

Sergio, Clark Kent değil. Sergio, daha önce hiç tanışmadığım biri. Birdenbire gerginleşiyorum. Korkuyorum. Üşüyorum.

Neler oluyor? Bu adam neden benimle çıktığını iddia ediyor? Elinde ne kanıt var? Bu bana nasıl oldu?

Clark Kent'in hikayeyi abartıp, onu reddettiğim için suçu bana atmaya çalıştığı mantıklı gelebilir, ama bu daha derin bir şeydi. Sergio Laurence'in kim olduğunu hiç bilmiyorum. Hayatımda bu adamla hiç tanışmadım. Kesinlikle bana aşık olmamış ya da bana para vermemiştir.

Ama Sebastian'ın bana inanmayacağını biliyorum ve şu anda onu ikna etmeye çalışmak için bile çok yorgun ve bitkinim.

Yine de içimde bir umut ışığı var. Jack bana fotoğrafını gösterdi. Belki Jack da bu konunun gerçekte ne olduğunu sorguluyordur.

Ona Sergio'nun kim olduğunu bilmediğimi söyledim. Ama Jack'in bana inandığını bilmiyorum.

Sebastian'la olanlardan sonra, Jack'in gerçeği biliyor olabileceğini ona söyleyemeyeceğimi biliyorum. Sadece Jack'le birlikte olmak istediğimi düşünecektir. Onu hedef aldığımı düşünecektir.

Tuvalete yaslanıyorum.

Büyük bir şey oluyor, hayal edebileceğimden çok daha büyük bir şey, ve ne olduğunu hiç bilmiyorum. Korkuyorum. Ve sığınacak kimsem olmadığını biliyorum. Yardım edecek kimsem yok.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ama birdenbire, içimde var olduğunu bilmediğim bir güç hissediyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım. Ben masumum. Ve Sebastian'ın bana yaptıkların bedelini ödeteceğim. Öyle ya da böyle.

Yirmi Altıncı Bölüm

Sebastian

"Bu acil toplantıya katılabilen herkese teşekkür ederim," diyorum, en güvendiğim dört yönetim kurulu üyesine, büyük toplantı masasının etrafında oturarak sesleniyorum. "Çok teşekkür ederim."

Bu, şirketimin tarihinde çok önemli bir an ve doğru bir karar vermem gerekiyor. Şirketin kontrolünü elinde tutmak için bu adamların desteğine ihtiyacım var. Ancak söylediklerime dikkat etmem gerekiyor.

Avukatıma bakıyorum ve o da başını sallıyor. O, etik sınırların aşılmadığından ve benim bu sınırları aştığıma dair bilgilerin yok edilmediğinden emin olmak için burada.

"Çoğunuzun bildiği gibi, hisse senetleri düşüşte. Hissedarlar, temelsiz spekülasyonlara dayanarak panik içinde hisselerini satıyorlar."

"Sergio neden tüm hisselerini sattı?" Babam şirketin başındayken yönetim kurulunda olan Romanov Andrei kaşlarını çatıyor. Sorunun özüne değindiği için memnunum, ama tüm bu saçmalığın anahtarı olan kardeşim yurtdışında, duygusal olarak bıraktığı felaketi umursamadan dolaşıyor olması beni öfkeliyor.

"Asıl soru, bu bilgiyi medyaya kim sızdırdı ve başka neler biliyorlar?" Teknoloji dahisi Marcus Jackson da söze karışır. Marcus yönetim kuruluna yeni katılmış olsa da, Silikon Vadisi'nin son milyar dolarlık girişiminin arkasındaki beyin olarak, hangi yatırımların

"Sergio ne biliyor, Sebastian? Bize neyi anlatmadın?"

"Sergio, çoğunuzun bildiği gibi..." Telefonum çalınca sesim kesiliyor. Ekranı bakıyorum ve Jack'in adını görüyorum. Şu anda onunla konuşacak vaktim olmadığı için aramayı görmezden geliyorum. Boğazımı temizledim. "Çoğunuzun bildiği gibi, Sergio şirketin günlük işleyişine hiç karışmamıştır. Onun hisselerinin büyük bir kısmını elinden almasına neden olan şey veya kişi, şu anda toplamaya çalıştığımız bilgilerdir. Şu anda Krylon birleşmesine odaklanmalıyız."

"Wall Street bizi istikrarsız bir şirket olarak etiketlemeye devam ederse bu mümkün olmayacak," diye Marcus sertçe çıkar. "Açıkçası, durum pek iyi görünmüyor. Babanın devreye girip..." Romanov'un sesi, ona sertçe baktığımda kesilir. Babamın gölgesinde yaşamaktan bıktım. O kadar çok seyahat edip farklı kadınlarla yatıyordu ki, şirketi nasıl batırmadığını anlamıyorum. Annemin ona bağırışını hâlâ duyabiliyorum; kokaini ve fahişeleri bırakmasını söylüyordu. Ya da onun da ona bağırarak, annemi gece gündüz "takım elbiseli erkeklerle" görüşmekle suçladığını duyabiliyorum. Bu anılar beni üşütüyor. Onların kavgaları sırasında ilk ve son kez ağladığım anı bile hatırlıyorum. Annem beni gördü. Gözleri gözlerime dikildi ve bana doğru geleceğini sandım, ama bunun yerine odasına girdi ve bu konuyu bir daha hiç açmadı. Bir ay sonra yatılı okula gönderildim. Bir daha benimle ya da duygularıyla uğraşmak zorunda kalmadı. Ondan sonra her şeyi içimde saklamayı öğrendim.

"Ben yönetim kurulu başkanıyım," diyorum, omuzlarımı dikleştirerek. "Bu da her şeyi benim hallettiğim anlamına geliyor."

"Öyle mi?" Romanov telefonunu kaldırır. "Hisse senedi değeri bugün yüz doların üzerinde düştü." Kaşlarını çatıp başını sallar. "Bak Sebastian, biz senin en büyük destekçilerin. Yönetim kurulunun diğer üyeleri sana güvenmiyor. Güven oylaması istiyorlar. Seni görevden almak istiyorlar."

"Hâlâ çoğunluk hissedarı benim," diyorum soğuk bir sesle.

"Ailenle birlikte," diye iç çeker Romanov. "Sebastian, bak. Babanın bir fikri var mı, bir bak. Gelip gelmeyeceğini bir sor. Bu,

diğer yönetim kurulu üyelerinin seni görevden almayı düşünmelerini engelleyebilir ve ne yapacağını düşünmen için zaman kazanabilirsin."

"Tamam," diyorum, ama aslında babamın günü kurtarmasını istemiyorum. "Geri döneceğim." Telefonumu alıyorum ve Jack'in beni iki kez daha aradığını fark ediyorum. Şu anda onunla uğraşacak vaktim yok. Babamı arıyorum, ama telefon çalışıyor. "Siktir et." Sonra annemi arıyorum. İkinci çalınıştta cevap veriyor.

"Sebastian." Beni duyduğuna şaşırmış gibi geliyor, ama bu beni şaşırtmadı. Annemi hiç aramam.

"Babamla iletişime geçmeye çalışıyorum. Şirkette bir şeyler oluyor ve..."

"Biliyorum," diyor. "Gazetelerden takip ediyorum. Her şey yolunda mı?"

"Aslında hayır. Sergio yine her şeyi mahvetti ve ben bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorundayım. Babam ne zaman eve gelecek biliyor musun? Onunla gerçekten konuşmam gerekiyor. Yönetim kurulu üyeleri, şirketin batmayacağına dair endişeleri gidermek için onun gelmesini istiyorlar."

"Baban yurt dışında. Şu anda..." Diye iç çekiyor. "Gerçekten nerede olduğunu bilmiyorum."

"Siktir," diyorum. "Ne zaman döneceğini de bilmiyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Biliyorsun, babanla benim öyle bir ilişkimiz yok."

"O zaman neden onunla kaldın?"

"Sebastian, şimdi bu soruyu sormanın sırası değil," diyor. "Şu anda neredesin?"

"Ofisteyim. Acil bir toplantı yapıyoruz." "Bu saatte mi?"

"Evet anne. Durum ciddi."

Uzun bir nefes aldı. "Gelebilirim." "Bence gerek yok."

"Gerekli. Gelip yönetim kuruluna konuşabilirim. Bazı fikirlerim var."

"Anne, fikirlerin ne demek? Ne yapabilirsin ki yapabilirsin ki?"

"Sadece burada düşündüğün düşündüğün biliyorsun biliyorsun biliyorsun ben biliyorsun, Sebastian, bildiğin her şeyin doğru olduğu anlamına gelmez."

"Ne diyorsun sen?" Ses tonuna kaşlarımı çattım.

"Hayatın boyunca hem babanı hem de beni küçümsedin ve ben de sana izin verdim. Ama sen hikayenin tamamını bilmiyorsun."

"Biraz daha açıklar mısın?"

"Şirketi yöneten asla baban değildi. Uyuşturucuya çok düşküncü ve çoğu zaman fahişelerle yatıyordu, şirketi batırmakla uğraşacak hali yoktu."

"Yani ne demek istiyorsun?" Başım zonkluyor. Şu anda annemle bu konuyu konuşmak istemiyorum.

"Bu, şirketi yöneten kişinin ben olduğum anlamına gelir. Şu anda sahip olduğumuz dev imparatorluğa dönüşmemizi sağlayan kararları ben verdim."

Onun söylediklerini ve bunların nasıl mantıklı olduğunu anlamaya çalışırken zihnim parçalanıyor.

"Ne? Ben sanıyordum ki..."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Babanı asla aldatmadım, Seb. Gecenin her saatinde gelen adamlar, babanın benimle yattığını iddia ettiği adamlar, onlar danışmandı. Başlangıçta ne yapacağımı bilmediğim için bana iş tavsiyeleri veriyorlardı, ama birinin şirketi çöküşten kurtarması gerekiyordu. Baban şirketi batırıyordu."

"Oh... Bilmiyordum."

"Biliyorum, yapmadın. Babanın itibarını lekelemek istemedim. Toplumdaki mükemmel bir eş ve mükemmel bir aile sahibi imajımı mahvetmek söz konusu bile olamazdı."

"Ama beni yatılı okula gönderdin," diyorum, eski duygularım yüzeye çıkıyor. "Sergio'yu gönderdin."

Uzun bir süre sessiz kaldı. O anda kalbim yüzlerce kez çarpmış olmalı.

"Seni ağlarken gördüğüm o geceyi hatırlıyor musun?" diye sorar yumuşak bir sesle. "Masanın altında, babanla beni izlerken? Ben o bardağı attığımda ve baban yumruğunu duvara vurduğunda?"

Ne yazık ki, çok net hatırlıyorum. "Evet."

"Seni gördüm..." Sesi çatallanır. "Seni ve kardeşini seviyorum. Size zarar vermek istemedim. Bu yüzden sizi yatılı okula gönderdim."

okul. Bağırışlar ve suçlamalar arasında kalmanı ya da baban sinirlendiğinde onun yanında olmanı istemedim. Giderek daha şiddetli hale geliyordu. Bazen bana vururdu.

Öfke dalgası içimi yakıyor.

"Bunu bilmiyordum anne. Neden hiç söylemedin?" Duruyorum, onu yargıladığımı düşünmesini istemiyorum. Onun ilişkisinde olanlar hakkında konuşmaya hakkım yok. "Ama yine de beni etkiledi. Beni ve Sergio'yu etkiledi."

"Biliyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Her şeyi yanlış yaptım. Geri dönebilsem, farklı davranırdım. Ama babanla evlendiğimde, onun parası için değildi. O sadece bir artıydı. Onunla evlendim çünkü bir aile istedim. Çocuklarımız olduğunda evde kalabileceğimi söyledi ve benim tek istediğim de buydu: mükemmel bir anne olmak. Hayatımın amacı buydu."

Hiçbir şey söylemiyorum. O mükemmel bir anne olmaktan çok uzaktı. Bunu bilmesi gerekiyor.

"Sergio yıkılmış durumda anne, ve uzun zamandır öyle."

"Biliyorum. Sence neden ona Tayland'a gitmesini söyledim?"

"Ne?" Kalbim hızla atıyor. "Ona gitmesini *mi* söyledin?"

"Ona seyahat etmesini önerdim. Kalbi kırık, endişeli ve kadınların onu sadece parası için istediği konusunda çelişkili duygular içindeyken bana geldi. Ona hayatın bundan daha fazlası olduğunu söyledim. Dünyayı gezmenin cazip geldiğini kabul etti, ama seni terk etmek istemedi. Ben onu gitmesi için cesaretlendirdim."

"Onu seyahate çıkması için teşvik mi ettin anne? Onun ayrılması, batacağımız yönünde spekülasyonlara neden oldu..."

"Onun o çok eşli ilişkiden çıkmasını istedim. Orada olmamalıydı. Aklını karıştırıyordu."

"Neden bahsediyorsun? Ne çok eşli ilişki?" "Louisa iyi biri değil. Ben hep düşündüm ki..."

"Ne? Louisa mı? Benim için çalışan mı?"

O içini çeker. "Sen benimle hiç konuşmak istemedin, Sebastian. Beni hep dışladın, bunu anlıyorum. Ama bilmediğin çok şey var. Anlamadığın çok şey var. Belki de daha fazla çabalamalıyım. Belki de hepimiz daha fazla çabalamalıydık."

"Anne, Sergio'nun Louisa ile çok eşli bir ilişkisi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tüm detayları bilmiyorum. Ama birlikte olduklarını biliyorum. Ve onu Willow ile tanıştırdığını da biliyorum, onun kalbini kıran, yardıma muhtaç genç kız."

"Willow mu? Willow'u mu biliyorsun?" İçim soğudu.

"Yani, tüm bunların sebebi o, değil mi?" Onun acı sözlerini dinlerken kalbim çarpıyor.

"Yani Sergio seninle konuştu mu?"

"Evet. Şaşırtıcı bir şekilde affedici davrandı. Beni tekrar hayatına aldı, umarım sen de beni kabul edersin."

"Düşünmem gereken çok şey var anne. Şu anda bunları sindirmeye çalışıyorum."

"Anlıyorum. Yine de o toplantıya gelmemi ister misin? Onlara mantıklı davranmalarını söyleyeyim mi?"

"Hayır," diyorum. "Teklifin için teşekkür ederim ve şirketle ilgili yaptıkların hakkında daha fazla bilgi almak isterim, ama şu anda bu sorunu tek başıma çözeceğim. Sonra konuşuruz."

"Seni seviyorum, Sebastian." Sözleri neredeyse bir fısıltı gibidir.

En son ne zaman söylediğini hatırlamıyorum. Ve yine, bu sözleri söylemek istemiyorum, içten gelmedikçe asla söylemem.

"Ben de seni seviyorum anne," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Telefonu elimde tutarken, bu sözlerin doğru olduğunu fark ediyorum. Aramızda ne olursa olsun, onu gerçekten seviyorum. Jack'in cevapsız aramalarına bakıyorum, onu geri aramak üzereyim, ama sonra Louisa'yı aramaya karar veriyorum. Telefon üç kez çalıyor.

"Bonjour."

"Neredesin?" diye soruyorum, o bir şey söylemeden.

"Anlamadın mı? Fransa'dayım. Paris'te."

"Şu anda Fransa'da mısın?" Sinirleniyorum. "Bunu nereden bileyim ki?"

"Evet. Çok ihtiyacım olan bir tatildeyim. Dün gece gece uçağına bindim."

"Louisa. Sana bir soru soracağım ve bana dürüst olmanı istiyorum."

"Evet, hayatım, seninle telefon seksi yapacağım. Bekliyordum..."

"Louisa. Sergio ile yatıyor musun?"

Karşı tarafta sessizlik oluyor. Sonra hat kesiliyor. Soruma cevap vermemiş olsa da, gerçeği zaten biliyorum. Nasıl fark etmedim? Yönetim kurulu odasına dönmeden önce Jack'i aramaya karar veriyorum.

"Selam," diyor. "Ne oluyor? Seni arıyordum."

"Biliyorum. Üzgünüm. Acil bir yönetim kurulu toplantısındaydım.

Şu anda her şey mahvoluyor."

"Siktir. Oy kullanımı henüz başlamadı, değil mi?"

"Hayır, ama yapmak istiyorlar. Babamı aramamı istediler."

"Neden?"

"Bana göre ona daha çok güveniyorlar, bu çok komik." Acı bir şekilde gülüyorum. "Zaten o burada bile değil. Bir fahişeye birlikte yurt dışındadır."

"Üzgünüm."

"Önemli değil. Bu gece zaten çok şey öğrendim, mesela şirketi yönetenin annem olduğu gerçeğini."

"Bu mantıklı," diyor Jack. "Baban, şu anda var olan imparatorluğu kuracak kadar uzun süre işin başında kalmış gibi görünmüyordu."

"Biliyorum. Ama Jack, neden aradın? Geri dönmem gerek." Saatime bakarak toplantıdan ne kadar süredir uzak kaldığımı kontrol ediyorum. Zaten yeterince gergin olan arkadaşlarımı daha da gerginleştirmek istemiyorum.

"Willow'un Sergio'yu tanıdığını sanmıyorum," diyor. "Aralarında herhangi bir ilişki olduğunu sanmıyorum."

"Emin misin?" Kafamda bir çekiç vuruyor gibi. Odadaki tüm ışıklar sönüyor.

"Neredeyse eminim."

"Siktir, keşke öyle olsaydı, ama az önce annemle konuştum. Sergio ona ilişkisini anlatmış. Sanırım Louisa ve Willow ile yatıyordu ve belki de bu yüzden Louisa Willow'dan bu kadar nefret ediyor." Her şeyden tamamen yorgun düşmüş bir şekilde iç çekiyorum. "Belki de bu yüzden her yerde ortaya çıkıyordur."

"Sebastian, beni dinle," diyor Jack, sesi düz.

"Dinliyorum."

"Sana her zaman Louisa'ya güvenmediğimi söyledim."

"Evet, Şey..."

"Bir Şeyler yolunda değil. Sana söylüyorum, Willow Sergio'yu tanımıyor."

"O zaman ne oluyor, Jack?"

"Bilmiyorum. Ama  ğreneceğiz. Aptalca bir Şey yapmayacağına söz ver."

Onun sözleriyle tüm kanım dondu, çünkü Şimdiye kadar yaptığım her Şey birçok sınırı aŗmıŗtı. Çünkü Willow Sergio'yu tanımıyorsa... o zaman onun hayatını mahvetmiŗim demektir. Ve kendi hayatımı da mahvetmiŗim demektir.

Saçlarımı parmaklarımla tararken, kendimi bayılacak gibi hissediyorum. Birkaç derin nefes alıyorum, çünkü o anda annemi sevdiğimi bildiğim kadar, Willow'u da gerçekten sevdiğimi biliyorum. Ve eğer her konuda yanılıyorsam... o beni asla sevmeyecek.

Yanılıyor olamam.

Ama kalbimin derinliklerinde, bir Şey bana haklı olmadığımı söylüyor.

Yirmi Yedinci Bölüm

Willow

"Kendimi fildişi kuledeki bir prenses gibi hissediyorum. Beni kurtarması gereken prens, beni tuzığa düşüren kişi." Katherine ile konuşurken telefona acı bir gülümsemeyle gülüyorum. Kendimi biraz tekrar eden bir plak gibi hissediyorum, ama elimde değil.

"Brielle ve benim seni kurtarmamızı mı istiyorsun? Senin parlak zırlı şövalyelerin olabiliriz. Hemen oraya gelebiliriz."

"Evet," diyorum, oyuna devam ederek. "Saçlarımı Rapunzel gibi aşağı sarkıtabilirim ve sen de tırmanabilirsin. Kılıcımla birlikte kötü ejderhayla savaşabiliriz." Sağ elimle telefonu sıkıca tutuyorum. "Ama saçlarım henüz ikinizi de yukarı çekecek kadar uzun ve güçlü değil." Sözlerime yarı ağlayarak, yarı gülerek bakıyorum.

"Willow, aklını kaçırmış gibisin." Katherine'in sesi endişeli. "Brielle ve ben geliyoruz. Ne dersen de umurumda değil."

"Hayır, bunun bir anlamı yok..."

"Konumunu benimle paylaş. Mandy bu gece otelde çalışıyor, misafirlerle o ilgilenebilir." Yüksek sesle gülüyor. "Şu anda hiç misafirimiz yok ama."

"Katherine, sen ve Brielle'in gelmenizi istemiyorum. Zamanınızı boşa harcamanızı istemiyorum. Ben iyiyim."

"Geliyoruz ve bizi durduramazsın. Biz en iyi arkadaşız. Aileniziz. Ve açıkçası, daha önce gelmediğim için kendime kızgınım."

Onun sözleri kalbimi coşturur. İkisini de çok görmek istiyorum.

"Kendine kızmamalısın," derim. "Ne olacağını bilmiyorduk ne olacağını bilmiyorduk."

"Biliyorum. Ama keşke birkaç hafta boyunca hiç çaba göstermeden seni orada yalnız bırakmasaydım."

"Sana söylemem gereken bir şey var." Dikkatsizce kolumu kaşıyorum. Midemde gerginlik hissediyorum. Aniden başım dönüyor, sanki bayılacakmışım gibi.

"Söyle bana? Ne oldu? Aman Tanrım, çok kötü bir şey mi oldu? Lütfen, Willow..."

"Hayır," diye sözünü kesiyorum. "Sadece... Sebastian bana sözleşmeyi imzalatırken, senin hayatını, ailenin hayatını, Brielle'in hayatını ve onun ailesinin hayatını mahvedeceğini söyledi. Sana bir şey olmasını istemiyorum. Onlara bir şey olmasını istemiyorum; işlerine, işlerine, evlerine."

Katherine yüksek sesle güldü. "Kızım, o bunu sadece bize ne kadar değer verdiğini bildiği için söyledi. Geliyoruz."

"Başka bir şey daha var," diye fısıldarım. "Bence Sergio yalan söylüyordu." "Ne? Yalan söylediğini biliyoruz, kızım."

"Hayır. Bence yalan söyledi. Sergio'nun Clark Kent olduğunu sanmıyorum. Aslında, olmadığını biliyorum."

Kız çığlık atar. "Ne diyorsun sen?"

"Bak, Sebastian'ın ne bildiğini ya da Sergio'nun ona ne söylediğini bilmiyorum, ama olanlardan kesinlikle tiksiniyorum. Sergio'nun fotoğrafını internette gördüm ve o Clark Kent değil. O benim tanıştığım adam değil." Aklım karışık ve çığlık atmak istiyorum.

"Bir dakika... ne? Bu, Clark Kent'in senin hakkında yalan söylediği bir durum değil mi?"

"Hayır. Bu, rastgele bir adamın benim hakkımda yalan söyleyip bana para verdiğini iddia ettiği bir durum. Hiç mantıklı değil."

"Aman Tanrım. Bu çok korkutucu. Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Sergio'nun neden böyle bir şey yaptığını nasıl anlayacağımı bilmiyorum. Ama gerçek şu ki, beni tanıyan kişi Sebastian ve ondan tiksiniyorum. Keşke onu benim kırdığı gibi kırmak mümkün olsaydı."

"Aklına bir fikir geldi mi?"

"Hayır. Bilmiyorum. Gerçekten bağlandığımızı hissettiğim tek an, cinsel olarak birlikte olduğumuz zamandı..." Sesimi kesip sustum.

"Anlıyorum kızım. O bir pislik."

"Biliyorum. O benim zamanımı ve kalbimi kırmaya bile layık değil. Düşünmek bile istemiyorum. Buraya gel, ben de nasıl kaçabileceğime bakayım. Sadece gitmek istiyorum. Bu saçmalıktan bıktım."

"Yoldayız. On dakika içinde çıkabiliriz, tamam mı?"

"Dikkatli sür. Konumumu paylaşıyorum." Düğmeye basıyorum ve telefonu kapatıyoruz.

Hazırlanmalıyım. Ayrıca buradan çıkmanın bir yolunu, kapıyı nasıl açacağımı bulmam lazım. Janice ile konuşursam bana yardım eder mi acaba? Son birkaç gündür arkadaş olduk.

Orada oturup düşünürken, kapım açılır ve Sebastian içeri girer. Gözleri kan çanağı gibidir. Bana bakar ve sanki dünyanın tüm yükü omuzlarında gibi görünür. Neredeyse ona acıyorum.

"Willow," diyor yumuşak bir sesle. "Oh, Willow." Sesi kırılmış gibi geliyor ve elinde bir buket çiçek olduğunu fark ediyorum. "Bunlar senin için."

Çiçeklere bakıyorum ama almıyorum. "Çiçeklerini istemiyorum."

Başını eğiyor. "Lütfen, al şunu."

Çiçekleri alıp yere atıyorum. "Çiçeklerini istemiyorum. Neden buradasın?"

"Benim..." Durur. "Siktir, Willow. Ben..."

"Eğer buraya tekrar yatmak için geldiğini düşünüyorsan..." Başımı sallarım. "Bu olmayacak."

Telefonunu alır, yüzü kasvetlidir. "Birini aramam lazım."

O numaraları tuşlarken, ben şaşkınlıkla ona bakıyorum, sonra yanıma geri dönüyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

O da başını sallar ve telefonu gösterir. Bir adam telefonu açar ve ekranda belirir. Sergio'nun yüzünü hemen tanırım. Sebastian, benim tepkimi görmek istercesine bana bakar.

Sergio ekranda sırtıyor. "Selam dostum, n'aber? Ne yapıyorsun?"

Bir kafede oturuyor. Masada bir şişe şarap ve brie peyniri ve çileklerle dolu bir baget görüyorum. Bu manzarayı görünce midem guruluyor. Açım.

"Sergio, sana bir sorum var," diyor Sebastian sert bir sesle. "Dikkatini vermen gerekiyor, tamam mı?"

"Ne oluyor?" Sergio ağzına bir üzüm atıyor ve yanındaki kişiye dönüyor. Gözlerimi kısıyorum. O Louisa mıydı? Onu birkaç gün önce görmemiş miydim?

"Bana bir şey söylemeni istiyorum." Sebastian telefonu yüzüme yaklaştırıp öylece bırakıyor. Ne olacağını bilemediğim için donup kalıyorum.

Sergio gülmeye başlar. "O kim? Dostum, yeni kız arkadaşın mı? Hey, naber? Benim adım Sergio, Sebastian'ın kardeşi." Gülümser. "Kardeşimle mi çıkıyorsun? Sebastian bana yattığı kadınları asla tanıştırmaz."

Sebastian şimdi bana inanacak mı?

"Merhaba," diyorum yavaşça, yüzüm soluyor. Sebastian'a baktığımda, tokat yemiş gibi görünüyor.

"Adı ne dostum? Beni onunla tanıştıracak mısın, yoksa sadece seksi bir kız arkadaşın olduğunu göstermek mi istedin?" Sergio devam eder ve Louisa'nın ekrandan kaybolduğunu fark ederim. Sebastian onu fark etmiş mi acaba?

Sebastian birkaç saniye gözlerini kapatır. "Sergio, bu Willow."

"Oh, gerçekten mi? Harika. Tanıştığımıza memnun oldum, Willow. Biliyor musun, ben de Willow adında bir kızla çıkıyordum. Bunun olasılığı ne kadar?" Sebastian dudaklarını sıkıştırır ve ifadesinden çok öfkeli olduğunu anlayabilirim.

"Şu anda neredesin? Tayland'da gibi görünmüyorsun."

"Fransa'dayım," diyor Sergio, şarap kadehini kaldırarak. "Yaşasın Fransa!

Burası çok havalı."

Sebastian telefona somurtarak bakar. "Tanıdığım biri var mı yanında?"

Sergio şarabından bir yudum alır ve başını sallar. "Evet, ama gitmem gerek. Seni özleyeceğim, kardeşim." Ve sonra telefonu kapatır. Sebastian ve ben öylece dururuz. Oda sessizlikle dolar. Gergin bir atmosfer vardır. O gerçeği biliyor. Yine de

bu beni daha iyi hissettirmiyor. Beni suçsuz hissettirmiyor. Sadece daha da kızdırıyor.

Sessiz bir çatışma yaşıyoruz. Hiçbir şey söylemeyi reddediyorum. Onu kolayca affetmeyeceğim. Ne derse desin, ne yaparsa yapsın, yaptıklarını asla affetmeyeceğim. Hâlâ yakışıklı görünmesi de fark etmez.

Ve aynı zamanda benim hissettiğim kadar kırılmış görünüyor, bu da içimi çarpık bir tatmin duygusuyla dolduruyor.

"Üzgünüm," diyor, sesi duygudan boğuklaşmış. Elimi tutmaya çalışıyor, ben geri çekiliyorum. Elini elimde hissetmek istemiyorum. Onun sıcaklığını hissetmek ya da ona kendi sıcaklığımı vermek istemiyorum. Donmuş kalbi onu buz gibi soğuk tutsun.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok,
Sebastian." "Üzgünüm. Bilmiyordum."

"Artık biliyorsun," diyorum omuz silkerek. "Anladığın için sevindim."

"Beni affedebilir misin?" Sesi kırılır. Omuzları çökmüş, saçları dağınık, yıkılmış bir adam gibi görünür.

"Seni nasıl affedebilirim, Sebastian?" Başımı sallıyorum. "Bana yaşattıkların, bana yaptıkların ve hiçbir şey için seni nasıl affedebilirim? Beni hiç dinlemedin. Sana defalarca anlatmaya çalıştım."

"Kanıtım vardı," diyor zayıf bir sesle. "Kanıtım vardı." Başını sallıyor. "Seni dinlemeliydim. Kalbimi dinlemeliydim."

Acı bir şekilde gülmeye başlıyorum. "Senin kalbin yok, Sebastian Laurence. Seni sevmiştim. Bunun gerçek olduğunu sanmıştım. Aramızda özel bir şey olduğunu, kaderimizde yazılı olduğunu düşünmüştüm. Hayatıma girdiğinde, *'Vay canına, böyle bir adamla tanışmak için nasıl bu kadar şanslı oldum?'* diye düşünmüştüm. Ama şanslı değildim. Bana, değer verdiğim her şeyin değersiz olduğunu gösterdin. Bana duygularımın... Sesim kısılıyor. "Önemli olmadığını gösterdin."

"Anlıyorum Willow, ama ben sadece..." Bir adım öne çıktı, sonra durdu. "Sana karşı gerçekten hislerim var."

"Umurumda değil. Duymak istemiyorum. Bir gün seni affetmeyi öğrenebilirim, ama asla unutmayacağım."

Bana bakıyor, içi parçalanmış. Gözlerinde görebiliyorum — suçluluk, yıkım, bir parça umut. Ve sonra ne yapmam gerektiğini anlıyorum. Nasıl

Onun tabutuna son çiviye çakacağım. Bir adım öne çıkıyorum, elimi yüzünün yanına koyuyorum ve parmağımı alt dudağına sürtüyorum.

"Dans ettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

O, benim çok özel olduğunu düşündüğüm bir anının hatıralarıyla dolu gözleriyle başını sallıyor.

"Yine benimle dans et. Bana bir şarkı mırıldan." O mutlu olduğumuz zamanlara kapılmamaya çalışarak ısrar ediyorum.

O, benim de belli belirsiz hatırladığım bir Nat King Cole şarkısını mırıldanmaya başlar ve odada dans ederiz. İlk başta beni yanından uzak tutar, sonra bana yaklaşır. Parmaklarımı sırtında ve yanlarında gezdiririm. Gözlerine bakarım ve orada umudun yeşerdiğini görürüm — bir zamanlar benim de sahip olduğum umut. Neşe ve sevgi dolu bir hayatım olacağına dair umut. Onun benim için doğru kişi olacağına dair umut.

"Beni affediyor musun?" diye soruyor. "Beni affedebilir misin?"

Beni sert ve sıcak vücuduna sıkıca sararken içimde bir dizi duygu dolaşır. Hiçbir şey söylemiyorum. Bunun yerine, elini tutup onu yatağa götürüyorum. Onu yatırıyorum. Gözlerinde bir soru işareti ile bana bakıyor. Dudaklarımı yanağına bastırıyorum, sonra gömleğini açıp çıkarıyorum. Göğsünü öperek pantolonunun üst kısmına kadar inerim, kemerini açar ve boxerıyla birlikte aşağı çekerim.

Yatağın üzerinde çıplak duruyor, bana hafif ve heyecanlı bir bakışla bakıyor. Alev almayı bekleyen bir köz gibi. "Sen benim hayal edebileceğimden çok daha iyi bir kadınsın Willow," diyor. "Beni affettiğin için teşekkür ederim. Anlayışın için teşekkür ederim."

Yine de hiçbir şey söylemiyorum.

Yavaşça kıyafetlerimi çıkarıyorum. Bana uzanırken gözleri büyüdü, ama ben başımı sallıyorum. "Bunu kendi istediğim şekilde yapacağım."

Sonunda yatağa çıktığımda, beni derin bir şekilde öper. Gerisi sessizlik içinde gelişir, birbirimize nefeslerimizi verip nazikçe, sonra daha tutkulu bir şekilde dokunuruz. İkimiz de alevin daha da yükselmesini engelleyemeyiz. Parmakları göğüslerimle oynar, ben boynunun yanını öperim. Ağzı karnımın üzerindedir. Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum. Dili klitorisimin üzerinde kayıyor. Ayak bileklerim boynuna dolanıyor. Penisini içime giriyor. Boğazımdan çığlıklar çıkıyor. Gözleri benimkilere bakıyor, yoğun ve karanlık. Yüzündeki her çizgiyi ezberliyorum. Onu içimde hissettiğim her anı

şiiirsel bir şekilde, birlikte orgazm oluyoruz. Bir bütün olarak. Vücudumuz yorgun. Beynimiz aşırı çalışmış. Duygularımız elektriklenmiş.

Sonunda içimden çıktığında, kulağıma fısıldıyor, "Seni seviyorum, Willow. Hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için geçirmeyi kararlđyım. Olduğın kadın olduğun için teşekkür ederim."

Bu benim anım. Şiiirsel adalet. Yan dönüp ona soğuk bir bakış atıyorum. Mesafe koymak için onu itiyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Bekle, neden bana öyle bakıyorsun?"

"Senden nefret ediyorum, Sebastian." Bu sözler odanın sessizliğini yırtıp geçer. "Senden nefret ediyorum."

Yüzümdeki ifadeyi görünce yüzü buruşur.

"Bu gerçek değildi. Bunu asla unutmayacağım. Sana bir daha şans vermeyeceğim. Sadece eve gitmek istiyorum."

"Ama az önce benimle seviştin."

"Sana, bir an için, bana verdiğin umudu vermek istedim... ve sonra onu elinden almak istedim. Seni incitmek istedim, çünkü beni boş bıraktın. Beni dinlemedin. Öyleyse ben neden seni dinleyeyim?"

Dudaklarını sıkıca kapatıp yavaşça başını salladı. "Anlıyorum. Ama lütfen, en azından sana bunu kanıtlama şansını ver..."

"Katherine ve Brielle şehre doğru yola çıktılar. Onlarla birlikte eve gitmek istiyorum. Beni bırakmalısın. Beni artık burada tutamazsın."

"Ama sen benim karımsın."

"Hayır, değil. Hiçbir şekilde senin karın değilim." Oturup ona sert bir bakış attım. "O yemini ettiğimde, tanıdığımı sandığım bir adama, sevdiğim bir adama etmiştim. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve bilmek de istemiyorum. Bırak gideyim, Sebastian. Bu ilişki bitti."

Birkaç saniye bana bakar.

"Sanırım seni burada tutamam," der sonunda. "Seni bırakmak zorundayım."

"Tabii gerçekten acımasız bir pislik olmak istemiyorsan," diyorum.

"Tabii bu hikayenin gerçek kötü adamı değilsen."

Kafasını sallar. "Hayır. Seni bırakacağım. Seni özgür bırakacağım. İyileşebilmen için seni bırakacağım."

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Sebastian

Hiç böyle bir acı yaşamamıştım. Bu kadar derinden sevip kaybetmenin ne demek olduğunu hiç bilmiyordum. David öldüğünde bile bu kadar zor gelmemişti. O farklı bir acıydı, derin bir acı, ama bu kadar her şeyi tüketen bir acı değildi. Willow bir haftadır yok. Arkadaşları onu aldı ve bana gülümsemeden, tek kelime etmeden gitti.

Onu bırakırdım, çünkü onu yanımda tutmak istemediğimden değil, buna hakkım olmadığını bildiğimden. Hiçbir zaman hakkım olmadı.

Polise gidip beni tutuklatabilirdi. Ya da yaptıklarımla ilgili bilgileri kullanarak şirketimi mahvedebilirdi. Ama umurumda değil. Kendimden tamamen tiksiniyorum. Kendimi de içinde bırakarak dünyayı yakıp kül etmek istiyorum. Keşke Willow bana bunu düzeltme şansı verse.

Onun beni anlamasını, dinlemesini istedim, ama tüm umutların yitip gittiğini biliyorum. Başıma gelen en güzel şeyi mahvettim ve bunu tamamen yanlış nedenlerle yaptım.

Ofisimde otururken daire soğuk ve sessiz geliyor. Artık evim gibi değil, yıkılmış hayallerin hapisanesi gibi geliyor. Kapı çalınıyor ve sandalyemde öne eğiliyorum. "Girin."

Janice içeri giriyor, yüzünde hüznü bir ifade var. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Ne bildiğini merak ediyorum. Ama asla bilemeyeceğim. O, içinden geçenleri asla dışa vuran biri değil. Tam bir profesyonel. "Jack geldi."

"Onu içeri al. Teşekkürler, Janice."

"Evet, efendim." O geri çekilir ve birkaç saniye sonra Jack içeri girer.

"Berbat görünüyorsun," der ve bana doğru büyük adımlarla yürür. "Teşekkürler. Seni de görmek güzel."

"Nasıl gidiyor?" diye sorar, sonra yüzünü buruşturur. "Aslında, bu aptalca bir soru." Masanın diğer tarafındaki deri koltuğa oturur. "Az önce dedektifle görüşmeyi bitirdim. Her şeyi halletti."

"Tamam mı? Yani, Sergio'yu tanımadığınızı zaten biliyoruz. Yanlış Willow olduğunu da biliyoruz. Ne önemi var ki? O benden nefret ediyor. *Ben* de kendimden nefret ediyorum. Her şeyi mahvettim."

"Önemli," diyor Jack iç çekerek. Bana bir manila klasörü uzatıyor. "Aç."

"Neye bakıyorum ben?" Onu masanın üzerine koydum ve açtım. İçeriğini incelemeye başlayana kadar bana dik dik baktı. Fotoğraflar. Raporlar. Birini çevirdim ve kaşlarımı çattım. Bunlar Sergio ve Louisa'nın fotoğraflarıydı.

"Lanet Louisa," diye mırıldandım. Ama sonra Sergio, Louisa ve başka bir kadının fotoğraflarına rastladım. Kadın sarışın ve sevimliydi. "Bu kim?" Jack'e baktım.

"Evrakları incele," dedi.

Fotoğrafları çevirip birkaç sayfa belgeye ulaştım. İlki elime aldım. "Tamam, bu Sergio ile ilgili. O benim kardeşim. Bunları biliyorum."

"Bir sonraki sayfaya bak."

"Bu Louisa ile ilgili."

"Sonraki."

"Tamam, bu Charlotte adında bir kadınla ilgili." Bir sonraki sayfaya geçmek üzereydim ki durdum. Gözlerimi kısarak baktım. "Bir dakika. Charlotte mı dedin?"

Jack ciddiyetle başını salladı. "Evet. Onu duymuşsundur, değil mi?" "Willow'un o isimde bir kuzeni var."

"Evet, var. Ve o, Whispering Haven Bed and Breakfast'ın sahibi."

Ona baktım. "Ama Willow'un..."

"Sebastian, sen sen o lanet aptal mısın? Ne Willow Willow'un sahibi değil."

"Ama bana onun sahibi olduğunu söyledi." Başımı sallayarak iç çektim. "Yani bana bu Charlotte'un sahibi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ve o Louisa ve Sergio'yu tanıyor." Jack öne doğru eğildi. "Sergio, son beş yıldır Louisa ile aralıklı olarak cinsel ilişki yaşıyor. Sanırım üçlü seks ya da çok eşli ilişkilerle uğraşmayı seviyorlar. Görünüşe göre bu Charlotte, Louisa ile birkaç kez farklı zengin erkeklerle yatıp onların paralarını aldıkları ilişkiler yaşamış."

Kanım donar. "Şaka yapıyorsun."

O başını sallar. "Büyük olasılıkla Charlotte, Willow'un adını kullanıyordur. Sergio ona Willow dediği için. Hikayenin tamamını bilmiyorum, Sergio'ya sormamız gerekecek. Ama gördüğüm kadarıyla, Sergio bu işin içinde değil gibi görünüyor."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Demek başından beri bir tuzaktı."

Jack başını sallar. "Louisa da bu işin içindeydi, bu yüzden *senin* Willow'unun Willow olduğunu doğrulayabildi. O çok kötü bir kadın." Sanki 1000 parçalık yapbozun son parçasını yerine oturtmuş gibi. Artık her şey mantıklı geliyor. Karmaşık ve inanılmaz, ama artık her şeyi çok net görüyorum.

"Buna inanamıyorum," dedim, başım dönüyordu. "Buna kesinlikle inanamıyorum. Sergio hisselerini Louisa'ya verdi..."

"Teknik olarak, hisselerini Charlotte'a verdi. Ama her şeyi kontrol eden Louisa'ydı. Hisseleri satan o olmadığı için ona 10 milyon dolar nakit para vermedi. Hisseleri Charlotte'a devretti ve onlar da hisseleri sattılar."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Yani Louisa şirketimi mahvetmeye çalışıyormuş, ama neden?"

"Nedenini bilmiyorum, ama o her zaman sapkın biriydi. Ona hiç güvenmedim."

"Bunu daha önce de söylemiştin. Neden bana bunu yaptığını anlamıyorum. Yıllardır benimle çalışıyor. Onun için elimden gelen her şeyi yaptım. Ne yapmam gerekiyor?" Yüzümü ovuşturuyorum. "Bu tam bir felaket."

"Sadece tüm bilgileri bilmeni istedim," diyor Jack. "Bu konuda tamamen haksız değilsin. Herkes, Willow Montgomery 'nin Willow olduğunu ile

Sergio. Herkes onun parayı aldığını sana inandırmak istedi. Sorun şu ki... Willow çok saf. Çok iyi kalpli. Sorun şu ki, sen ona aşık oldun."

Ona inanamadan bakıyorum. "Onu seviyorum, Jack."

"Biliyorum," diyor somurtkan bir şekilde ve sonra gülüyor. " 'da bu sözlerin senin ağzından çıkacağını hiç düşünmemiştim."

"Ben de söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum. "Ama ne yapacağım? O Whispering Haven'a geri döndü. Benden nefret ediyor. Benimle konuşmak istemeyecektir."

"Anlıyorum. Normalde, bırak gitsin derdim. Ama sen bırakamazsın."

"Ne demek yapamam?"

"Şey, bunun iki nedeni var. Birincisi, onu seviyorsun ve onu seviyorsan, onun için savaşmalısın. Ama ikincisi..." Öne doğru eğildi, yüzü ciddiydi. "Eğer kuzeni ona bunu yaptıysa, eğer kuzeni ona tuzak kurduysa, kim bilir başka neler yapmaya çalışabilir? Willow kuzeni için çalışmıyor mu?"

"Sanırım öyle."

"O zaman senin korumana ihtiyacı olabilir."

"O beni istemiyor," dedim sessizce. "Benim korumamı istemiyor. *Korunması gereken* kişi bendim. Hayır, Jack. Ben hiçbir şey yapamam."

"Sebastian, beni dinle."

Yorgun bir şekilde ona baktım.

"Sen, bildiğini sandığın bilgiler yüzünden birkaç adım fazla ileri giden kişiydin," diye devam ediyor, "ama bu bilgileri kafana sokan kimdi?"

"Louisa'ydı. Ve sanırım Charlotte da vardı."

"Willow'u tuzağa düşürmek için bu kadar ileri gitmeye razı oldularsa... kim bilir başka neler yapacaklar?"

"Onunla konuşmam lazım," diyorum sonunda. "Yarın yönetim kurulu toplantım var. Halletmem gereken çok iş var, ama..."

"Ben de hisseleri satın alıyorum," diye sözümü kesiyor Jack. "Yüzde elli birine ulaşmak üzereyiz. Diğer aile üyeleriniz olmadan çoğunluk hissedarı olduğunuzda, kontrol sizde olacak."

Yavaşça başımı sallarım. "Ama birkaç gün daha zamana ihtiyacım var. Romanov'la konuşmam lazım. Konuşmam gereken..."

Jack tutuyor elinde ellerini ellerini "Ne en önemli burada, Sebastian?"

Ona bakıyorum. Ne demek istediğini biliyorum.

"Şirketi kurtarabilirsin," diyor sessizce, "ya da Willow'u kurtarabilirsin. Birini seçmelisin."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Willow

"Whispering Haven Bed and Breakfast'ı aradığınız için teşekkür ederiz. Nasıl yardımcı olabilirim?" Sözlerim formalite icabı. Duygusal ve zihinsel olarak tükenmiş durumdayım. Profesyonel davranmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

"Bir dolarlık odanız var mı?" diye soran genç bir erkek sesi telefondan geliyor. Potansiyel yeni misafirim yaklaşık sekiz yaşında gibi geliyor.

"Hayır, efendim. Maalesef yok." Başka bir şey söyleyecek kadar yorgunum. Kahkahayı patlatıp hemen telefonu kapatmasına şaşırmadım. Bu, aldığımız ilk şaka telefonu değil ve sonuncusu da olmayacak.

Whispering Haven'a döneli iki gün oldu ve sanki hiç ayrılmamışım gibi hissediyorum. Hayatım hiç değişmemiş gibi. İşe geri döndüm, resepsiyonda çalışıyorum ve hayatımda nereye gittiğimi bilmediğimi hissediyorum. Şu anda tek farklı olan şey, Magnolia Club'daki ikinci işimin artık olmaması.

Teknik olarak beni kovmadılar, ama oraya geri dönmem mümkün değil. Norman'ı ve o mont askısını bir daha görmek istemiyorum.

"Hey, chica, Jungle Room'un temizliğini az önce bitirdik," diyor Katherine, elinde süpürge ve yüzünde bir gülümsemeyle resepsiyona doğru ilerlerken. "Brielle çöpü boşaltmaya gitti."

"Harika." Arkadaşlarımla yanında olabildiğince pozitif kalmak umuduyla ona zoraki bir gülümseme atıyorum. Onların sürekli ne kadar acı çektiğini görmelerini istemiyorum. "Bunu yaptığın için teşekkürler. Çok yorgunum."

"Kızım, çok şey yaşadın. Nasıl hissediyorsun?" Beni keskin bir bakışla süzdü ve bana daha fazla sorusu olduğunu biliyorum. Sebastian'ın dairesinde olanları ona anlatmadım. Onunla tekrar yattığımı ya da ona hala hislerim olduğunu kesinlikle itiraf etmek istemiyorum. Onun hakkında hala düşündüğümü bilmelerine gerek yok. Teknik olarak beni kandırıp kaçıran bir adama hala aşık olmamın benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?" diye soruyor Katherine.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Biliyorum. Hiçbir şeyden kaçınmaya çalışmıyorum. Sanırım sadece bundan sonra ne yapacağımızı bilmiyorum."

"Bir gün *kendi* yatak ve kahvaltı tesisimizi satın alacağız," diyor. "Bu değişmedi. Hala ilgileniyorsun, değil mi?" "Bu potansiyel hedefi görebileceğimi bile sanmıyorum." Kafamı sallıyorum "Ortak hesabımızda neredeyse hiç paramız yok ve faiz oranları gittikçe yükseliyor. İkinci işimi kaybettim. İlerlemek yerine geriye gidiyormuşum gibi hissediyorum."

"Biliyorum kızım, ama inancımızı kaybetmemeliyiz. Başarabiliriz."

"Tüm desteğiniz ve moral verici sözleriniz için teşekkürler." Derin bir nefes alıp lobiyi gözden geçiriyorum. Ben ayrılmadan önceki haliyle duruyor. Vegas'a gitmeden önceki gün koyduğum çiçekler bile aynı saksıda duruyor. Kurumuşlar ama güzelliklerini hala koruyorlar. İronik bir şekilde, çürümede bile güzellik var diye düşünüyorum.

"Asıl tuhaf olan, özlediğim şeyler olması," diyorum, o arkama gelip bir kalem ve not defteri alırken. "Ne özlüyorum biliyor musun? Manhattan manzarasını. O oda bir kule gibiydi ve kendimi bir mahkum gibi hissediyordum, ama o kadar yüksekte olmak gerçekten harikaydı. Bazen bulutların üzerinde uçuyormuşum gibi hissediyordum. Bazen sokakta yürüyen insanları, bir görevde olan küçük karıncalar gibi izlerdim. Çok uzaktalar ve yüzlerini göremiyor olsam da, hareketlerini görebiliyordum. Bazen belirli bir yere varmaları ne kadar süreceğini tahmin ederdim."

"Gerçekten çok sıkılmış gibi konuşuyorsun."

"Eh, kafamda bir sürü şey vardı ve gidecek bir yerim de yoktu, biliyorsun."

"Biliyorum. Peki... Charlotte'tan son zamanlarda haber aldın mı?"

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Sanırım hâlâ Fransa'da, her ne yapıyorsa onu yapıyor."

Ne yapıyor acaba?

"Sebastian'dan haber aldın mı?"

Onun sözleri kalbimi sıkıştırdı. "Hayır, duymadım. Ama bu yüzden üzülüyorum. Bana ne diyecek ki? Tekrar özür dilemek için mi? Çok az ve çok geç."

"Onun neden böyle düşündüğünü anlıyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Beni tanısaydı, benim kim olduğumu gerçekten ve doğru bir şekilde bilseydi, bir an bile benden şüphe etmezdi. Daha da kötüsü, benim tarafımı dinlemeye bile tenezzül etmedi. Ne zaman ona bir şey anlatmaya çalışsam, beni başından savdı."

Acı içimi kemiriyor.

"Evet, sanırım bu doğru. Peki ya o kaltak Louisa? Sergio ile başından beri yatanın o olduğunu hayal edebiliyor musun? Yani, bu beni şaşırtmadı, ama gerçek şu ki..."

"Bir saniye bekle." Gözlerimi hızla kırıştıırıp Katherine'e bakıyorum, çünkü aklıma bir düşünce geliyor, sanki otoyolda hızla giden bir kamyon bana çarpmış gibi.

"Ne oldu?"

"Louisa ve Sergio Fransa'da." "Evet, biliyorum."

"Fransa'da başka kim var?"

"Fransız cumhurbaşkanı mı? Fransızlar mı?"

"Hayır. Bir düşün. Fransa'da başka kim var?"

Katherine'in gözleri parlar ve ağzı açık kalır. "Siktir. Onun da bu işe karıştığını mı düşünüyorsun?"

Yavaşça başımı salladım. "Charlotte Fransa'da. Louisa Fransa'da. Sergio Fransa'da. Sergio, 'Willow' ile çıktığını sanıyordu. Louisa, Sebastian'a *benim* Willow olduğumu söyleyen bilgi verdi. Charlotte'un bu işe karışmış olması mantıklı olmaz mı? Çünkü benim adım bu işe nasıl karışabilir ki? Sebastian, kanıtlar sunulduğunda benim fotoğrafımı gördü." Ona şaşkınlıkla baktım, öfkeden ağzım açık kalmıştı. "Charlotte bana tuzak kurdu."

"Hay aksi. Ne yapacağız?" Katherine benim kadar sinirli görünüyor.

Şaşırmadım bile, sadece hayal kırıklığına uğradım. "Bilmiyorum."

"Aman Tanrım, Willow. Aklıma bir şey geldi."

"Evet?"

"Charlotte kaç kez piyango oynadı demiştin?"

Nereye varmak istediğini anlamadım ama yine de cevap verdim.

"Kaç kez oynadığını bilmiyorum ama iki kez kazandı. Neden sordun?"

"İlk kez piyangoyu kazandığında ikimiz de şok olmuştuk, hatırlıyor musun?"

"Evet, çünkü oynadığını bile bilmiyordum." Bir an durdum. "Bir dakika, sen onun piyangoyu *kazanmadığını* mı düşünüyorsun?"

Şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Yani, onun iki kez milyonlarca dolar kazanma ihtimali ne kadar olabilir ki, haberlerde hiç duymamışız?"

"Anonim kalmak istediğini söyledi."

"Evet, öyle *dedi*. Ama daha olası olan hikaye hangisi?"

"Oh, bunu hiç düşünmemiştim." Midem bulanıyor. "Yani Charlotte bana tuzak kurdu. Para için mi yaptı bunu?"

"Kızım, bence bütün bu olayı o ayarladı."

Onun sözleri beni sarsıyor, bunun ne anlama geldiğini ve bundan sonra ne yapacağımı bilemiyorum.

"Ne yapmalıyım? Ne yapacağız?"

O, öfkeyle nefesini verir. "Onun bu işten paçayı sıyrmasına izin veremeyiz."

"Biliyorum, ama nereye gideceğimi bile bilmiyorum. Bu bizim geçim kaynağımız. Başka işimiz yok." O sırada telefonum çalmaya başlar ve ekrana bakarım.

"Sebastian arıyor," derim ve kalbim hızla çarpar. "En kötü zamanda aramayı çok iyi bilir."

"Cevaplayacak mısın?"

"Bilmiyorum. Onunla konuşmak istemiyorum."

"Charlotte'u biliyor ve bir planı olabilir. Onu sevmiyorsun, ama belki ikinizin ortak bir düşmanı vardır." Bana acı bir gülümsemeyle bakıyor.

"Bizim burada bir şey yapma imkânımız yok Willow, ama *onun* var."

Haklı olduğunu biliyorum.

"Onu bir daha görmek istemiyorum," diyorum, sözlerime acı karışıyor.

"Onu bir daha görmek zorunda değilsin. Sadece onunla *çalış*. Charlotte'u geri almak için onunla çalış. O intikam almayı sever, değil mi?"

Adam resmen bunun için yaşıyor. Bunu bizzat gördüm.

"Tamam." Telefonu açıp kendimi hazırlarım. "Bir şey mi istiyorsun, Sebastian?" Ses tonum cehennemin ateşini bile donduracak kadar soğuktur.

Bir anlık sessizlikten sonra sonunda cevap verdi.

"Merhaba. Senin sesini duymak da çok güzel."

"Seninkini duymak da *güzel*," diyorum, "ama yalan söylemeyi sevmem."

Hatta yine uzun bir sessizlik olur ve onu kızdırdığım için mutlu olurum.

"Konuşacak mısın, yoksa kapatayım mı?" diye sabırsızlıkla soruyorum. "Çünkü çalışıyorum ve bütün gün telefonda konuşacak vaktim yok."

"Hâlâ bana kırgınsın." Sesi, sanki sıkıntılıymış gibi bozuk ve gergin.

İyi. Umarım çok mutsuzdur.

"İki gün oldu, Sebastian," diyorum dişlerimi sıkarak. "Evet, hala sana kırgınım. İki gün içinde ne olacağını sandın ki?"

"Seni özledim."

Kalbim bir sarsıntı geçirir ve sonra çılgınca atmaya başlar. Hâlâ benim üzerimde bu kadar etkisi olmasına sinir oluyorum.

"Bu bir şaka olmalı." Boğazımı tırmalayan öfkeyi yutuyorum. "Bana komedi numaranı mı deniyorsun? Çünkü ben meşgulüm. Çalışıyorum. Gülmeye vaktim yok. Tüm param offshore hesaplarda olduğu için para kazanmam lazım." Alaycı bir şekilde gülüyorum ve o iç çekince tatmin oluyorum.

"Sen yokken ev boş gibi geliyor."

"Her zaman dışarı çıkıp başka birini kaçırabilirsin. Ya da başka bir çaresiz kurbanla evlenebilirsin. Bir dakika, önce önceki esirinden boşanman gerekmez mi?"

"Willow, seninle görüşebilir miyim?"

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. "Neden? Bana henüz söylemediğin bir şey mi var? Beni suçlamak istediğin başka bir şey mi var? Dur, taç mücevherlerini çaldığımı mı düşünüyorsun? Ya da Leonardo DiCaprio'yu baştan çıkardığımı ve bunun itibarını mahvedeceği için korktuğunu mu?"

Gülmeye başlar. "Belki de komedi programına çıkması gereken sensin."

"Belki. Sana bir sorum var, Sebastian." "Ne sormak istersen, cevaplayacağım."

"Tamam. *Bizimle* ilgili değil, heyecanlanma."

"Heyecanlandığımı nereden anladın?" diye soruyor o, sakın bir sesle.

Beni göremese de gözlerimi devirdim. "Ciddi ol."

"Ciddiyim."

"Charlotte bu işe karışık mı? Louisa'yı tanıyor mu? Sergio'yu tanıyor mu?"

"Neden bana bunu soruyorsun?"

"Çünkü o Fransa'da ve birdenbire her şey yerine oturdu. O Fransa'da. Sergio ve Louisa da öyle. Louisa sana benim adımı ve fotoğrafımı verdi. Başka nereden alabilirdi ki? Ben bir reality TV yıldızı ya da sosyal medya influencer'ı değilim. Kimse beni tanımıyor."

Derin bir nefes aldı. "Aslında seninle konuşmak istediğim şey de buydu. Charlotte'un bu işe karıştığını düşünüyoruz. Muhtemelen o ve Louisa, farklı erkeklerle bir tür çok eşli ilişki içindeydiler ve onları dolandırıp soyuyorlardı. Neden senin adını kullandığını bilmiyorum, ama endişeleniyorum..."

"Benim için endişelenmene gerek yok. Kendimi koruyabilirim."

"Seni görmeye gelebilir miyim?"

"Bak, Sebastian. Bu kişisel bir şey değil. Sadece ne yapabileceğimizi tartışmak istiyorum. Şimdi uygun bir zaman değil."

"Bugün gelmek zorunda değilim. Yarın gelebilirim."

"Yarın yapacak işlerim var," diyorum çabucak. "Üzgünüm, ama bu olmaz."

"Yarından sonra nasıl?"

"Olur olur," diyorum

isteksizce isteksizce

"Gel yukarı gel

yat yat ve kahvaltı

yapalım, sonra konuşuruz."

"Teşekkür ederim."

"Henüz teşekkür etme, Sebastian. Seni affedebilirim, ama unutmayacağım. Ama Charlotte, Sergio ve Louisa'dan intikam almak için bir planın varsa, ne söyleyeceğini dinlemeye hazırım."

"Tek istediğim bu."

"İyi. Çünkü alabileceğin tek şey bu." Ve bununla birlikte telefonu kapattım.

Katherine'in gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzünde sorgulayan bir ifadeyle bana bakıyor.

"İki gün sonra gelecek," diyorum. "Bugün ya da yarın gelmek istedi. Ama bugün çalışıyorum ve yarın da yapacak işlerim var."

Omzumu okşuyor ve başını sallıyor. "Biliyorum. Üzgünüm." Sonra bana sıkıca sarılıyor. "İyi misin?"

"İyi olacağım. Teşekkürler."

* * *

Ertesi sabah erken kalkıp çiçekçiye giderek önceden sipariş ettiğim iki buketi alırım. Kırsal yoldan mezarlığa doğru ilerler ve içeri girerim. Bir söğüt ağacının yanına park ettikten sonra, anne babamın ortak mezarına gider ve çiçekleri bırakırım. Etrafa bakarak yalnız olduğumdan emin olurum. Sonra dizlerimin üzerine çöküp ağlamaktan kendimi alamam.

"Seni özledim anne. Seni özledim baba," diye fısıldarım.

Mezarlıkta başka kimse olmadığından emin olmak için tekrar etrafa bakındım. Kimsenin deli olduğumu düşünmesini istemiyordum. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım ve acaba beni izliyorlar mı diye düşündüm. Gözlerimi kapattım ve kollarımı vücuduma doladım, sanki onlarmış gibi davranarak.

"Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum anne ve baba. Umudum kalmadı ve hayatımda ne yaptığımı bilmiyorum. Acilen rehberliğe ihtiyacım var. Lütfen bana göz kulak olun. Lütfen beni sevin. Kimseye sahip değilmişim gibi hissediyorum."

Charlotte bana gerçekten bunu yaptıysa, hayal bile edemeyeceğim bir şekilde bana ihanet etmiş demektir. Kuzenim bana bunu nasıl yapabilir? Ve sevdiğim adam, benim böyle korkunç bir şey yapacağıma nasıl inanabilir?

Artık ne yapacağımı bile bilmiyorum.

Göz yaşlarım yüzümden akıyor. Çok üzgünüm — kaybettiğim şey, hiç sahip olamadığım şey ve asla bilemeyeceğim şey için üzgünüm. Anne babamın burada olup beni korumasını istiyorum. Ama güçlü olmam gerektiğini biliyorum.

Ayağa kalkıp omuzlarımı dikleştiriyorum. Sonra evrene küçük bir gülümseme gönderiyor ve havaya, bulutlara, cennetteki aileme öpücükler gönderiyorum.

"Merak etmeyin," diyorum yumuşak bir sesle. "Ben iyi olacağım. Katherine ve Brielle var, onlar benim ailem. Ama bu sizi özlemediğim anlamına gelmez. Her gün burada olmanızı dilemediğim veya sizi hayatıma geri getirmek için ne yapabileceğimi düşünmediğim anlamına gelmez."

Birkaç saniye daha olduğum yerde kalıp, annemin bana küçükken öğrettiği bir şarkıyı söylüyorum. Sözlerini hala hatırlıyor olmam beni hala şaşırtıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onun sesini benimle birlikte şarkı söylerken duyabiliyorum. Sakinlik içimi doldururken gülümsüyorum. Nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama her şeyin yoluna gireceğini *biliyorum*. Sadece inanmam gerekiyor. Sadece inanmam gerekiyor.

Hayatım boyunca, beni kurtaracak beyaz atlı prensi bekledim, ama hayatımı değiştirecek beyaz atlı prens yok. Bu, hayatımın değişmeyeceği anlamına gelmez. Sadece kendim için güçlü olmalıyım. Bir yol bulmalıyım.

Arabama geri dönerken, kendimi yeniden canlanmış hissediyorum. Yeniden kendimi bulmuş hissediyorum. Charlotte beni en kötü şekilde ihanet etti ve ben bunun bedelini ödeteceğim. Bana son kez ihanet ettiğini bilmesini sağlayacağım.

O anda, Sebastian'ı ve yaptığı her şeyi düşündüğümde, tek hissedebildiğim üzüntü, çünkü o da kırılmıştı, ama farklı bir şekilde. Akıllı tarafım, onu asla düzeltemeyeceğimi biliyor.

Bunu kendisi yapmak zorunda.

Otuzuncu Bölüm

Sebastian

Dolambaçlı yol, turuncu ve kırmızı yapraklı güzel ağaçlarla çevrilidir ve Whispering Haven'a doğru sürerken sonbahar yapraklarını hayranlıkla seyrederim. İçimdeki sevinç ve heyecan sönmek bilmiyor. Willow'un benimle görüşmeyi kabul etmesine minnettarım, bunun sebebi Charlotte ve Louisa'ya karşı ortak nefretimiz olsa da.

Louisa'nın bana böyle ihanet ettiğine hala inanamıyorum. İşimiz ve ilişkimizde bir anlayış ve karşılıklı saygı olduğunu sanıyordum. Kendi zararına, ona körü körüne güvenmiştim.

Arkanıza yaslanıp yolculuğun tadını çıkarmaya çalışıyorum. Radyoyu açmak üzereyken telefonum çalıyor ve arayanın annem olduğunu görüyorum. Aslında cevap vermek istemiyorum ama cevap vermeye karar veriyorum. Artık büyümemin, annemi bir yetişkin olarak tanımamın ve anlamamın zamanı geldi. Hayatında kesinlikle benim için en iyisi olmadığını düşündüğüm kararlar verdi ama şimdi belki de onun için en iyisi olduğunu düşündüğünü anlıyorum. Hayatta kendi kötü kararlarımı verdiğim için, başkalarını yargılayacak durumda değilim.

"Merhaba anne. Nasıl gidiyor?" diye telefona sesleniyorum.

"Nerede olduğunu öğrenmek için aradım." Sesi endişeli geliyor, bu onun için yeni bir duygu.

"Araba kullanıyorum. Ne oldu?"

"Bugün acil bir yönetim kurulu toplantısı düzenlemeye çalıştıklarını ve senin katılamayacağını söylediğini duydum."

"Kim söyledi bunu?"

"Romanov," diyor yumuşak bir sesle.

"Neden sana şirket işlerinden bahsediyor?"

"Şirket için yaptıklarımı bildiği için," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Ben iyiyim anne. Şu anda Whispering Haven'a gidiyorum. Halletmem gereken bazı kişisel işlerim var."

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Dün senin için zor bir gün olduğunu biliyorum."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "İyiyim."

"David seni izliyor. Senin mutlu olmanı istiyor." "Biliyorum anne."

"Onun ölüm yıldönümünün senin için zor olduğunu biliyorum ve seni düşündüğümü bilmeni istedim. Benim için de zor. Onu çok sevmiştim."

"Teşekkürler anne. Çok teşekkür ederim. Bir yıl daha geçti ve o öldü, bu çok garip, ama ben sadece onun anısını onurlandırmaya çalışıyorum."

"Şirketle ilgili ne yapacaksın? Oylama yapacaklarını duydum, bu senin için, şirket için ne anlama geliyor?"

"Merak etme. Hallettim. Jack ve ben bir plan yaptık bile."

"Jack senin iyi bir arkadaşın..." Sesi giderek azalıyor.

"Öyle. O benim en iyi arkadaşım, ve ona minnettarım .

Aslında anne, şu anda beni arıyor. Seninle sonra konuşabilir miyiz?

Tabii ki. Ona selamlarımı ilet.

"Tamam." Telefonu kapatıyorum. "Selam Jack. Ne haber?" "Selam, araba mı kullanıyorsun?"

"Evet, araba kullanıyorum. Oda ve kahvaltıdan yaklaşık on dakika uzaklıkta. Ne oluyor?"

"Hisse senetleriyle ilgili her şeyi hallettin mi?"

"Evet. Hallettim."

"Bugünkü toplantı ne olacak? Sergio ile konuştun mu?" "Hayır. Son görüşmemizden beri ortada yok, ama eminim ki çünkü arkadaşlarıyla çok eğleniyor. Ama toplantı bensiz devam etmek zorunda kalacak. Halletmem gereken başka işler var." Sinirliyim, ama kendimi kaybetmeyeceğim. En azından şimdilik. Şu anda değil.

"Hey, park ettiğinde beni arayabilir misin?"

"Tabii, ama neden?"

"Sana vereceğim başka bir haber var. Başka bir önemli bilgi."

"Peki, şimdi söyle." Hedefime doğru ilerlerken kaşlarımı çatıyorum. Neden bu kadar gizemli davranıyor?

"Sana haber verdiğimde park etmiş olmanı istiyorum."

"Neden? Ne oluyor?" Bir an durdum. "Sergio'nun onlardan birini hamile bıraktığını söyleme. Yemin ederim, kardeşim her şeyi mahvediyor."

"Hayır, öyle değil."

"Peki, ne oldu? Söyle bana."

"Bu seferki gerçekten çok kötü, Seb. Üzgünüm. Ama sen araba kullanırken sana bu bilgiyi vermek istemiyorum."

"Sergio kimseyi hamile bırakmadıysa, hayatımda olanlardan daha kötü ne olabilir ki? Zaten milyarlarca kez her şeyi mahvettim."

"Willow'un anne babasının öldüğünü biliyorsun, değil mi?"

"Bana bir araba kazasında öldüklerini söyledi."

"Evet. Sanırım sana, onlara çarpanın sarhoş bir sürücü olduğunu ve onların da sürücü gibi çarpışmada öldüklerini söylemiş olabilir."

"Bu çok korkunç."

"Sebastian, burada söylediklerimi anlıyor musun bilmiyorum."

"O zaman neden söylemiyorsun, Jack?"

"Ailesinin ölüm yıldönümü dündü."

"Dün mü?" Kaşlarımı çattım. "Ne tesadüf, David'in ölüm yıldönümü de dündü." Ve birdenbire anladım. Tüm kanım dondu. "Oh, lanet olsun. Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

"Evet, iyi misin, Sebastian?"

"Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bana açıkça söyle ki ben de %100 aynı fikirde olayım. Jack, David'in Willow'un anne babasını öldüren sürücü olduğunu mu söylüyorsun?"

Diğer hatta sessiz kalarak bana cevabını veriyor.

Bu kötü. Bu gerçekten kötü. Sanki yer altımdan kaymış ve tutunacak hiçbir şeyim olmadan çaresizce düşüyormuşum gibi hissediyorum.

"Ona nasıl söyleyeceğim? Ondan nasıl af dileyeceğim? Bana sadece David'in ölümünden değil, aynı zamanda onun ailesinin ölümünden de sorumlu olduğumu mu söylüyorsun? Onun hayatını iki şekilde mahvettiğim için sorumlu muyum? Hemen arabayı döndürmeliyim. Öyle yapmalıyım."

"Sebastian, bunu sana suçluluk duymanı istediğim için söylemiyorum. Bunu sana tüm gerçekleri bilmeni istediğim için söylüyorum."

"Ne yapacağım bilmiyorum. Tamamen yıkılmış durumdayım. Willow'a çok şey borçlu olduğumu hissediyorum ve bunu nasıl düzelteceğimi bile bilmiyorum. Ona söylemeli miyim, onu bile bilmiyorum."

"Ne doğru olduğunu sen karar vermelisin," diyor Jack. "Ama her zaman tüm gerçekleri bilmeni isterim, böylece emin adımlarla ilerleyebilir ve daha bilinçli olabilirsin. Her zaman senin yanında olacağım, ama her zaman doğruyu yaşamayı ve doğru davranmayı isterim."

"Teşekkür ederim." Derin bir nefes alıyorum. "Şimdi kapatacağım, tamam mı?" "Lütfen dikkatli sür, Sebastian."

"Merak etme. Ben iyiyim." Telefonu kapatıyorum ve düşüncelerimle baş başa kalmak istemediğim için radyoyu açıyorum.

Heavy metal müzik çalmaya başlar ve Whispering Haven Bed and Breakfast'a yaklaşırken gitar ve davul sesleri için minnettarım. Willow ve benim bu bağımız olması ironik, çünkü gerçek şu ki, bir şekilde kaderimizde tanışmak vardı. Uzun bir geçmişimiz var ve biz bunun farkında bile değildik. Yine de bu iyi bir şey değil, hiçbir şey iyi değil.

Bu kadını çok seviyorum ve bana güvenmesini, bana bir şans daha vermesini istiyorum. Ama zaten aşılmaz dağlar tırmanmam gerekiyor ve bu da bana çok fazla geliyor. Kızgınım. Hayatımda hiç bu kadar kızgın olmamıştım ve aynı zamanda , kalbim de kırık.

Sergio ile konuşmam gerektiğine karar verip, onu arıyorum. Açsa iyi olur.

"Selam dostum, ne haber?" Uyuyor gibi geliyor sesi, ama umurumda değil.

"Sergio, sana bir soru sormak istiyorum."

"Ne soracaksın? Güvende olup olmadığımı soruyorsan, iyiyim. Sadece biraz ot içtim dostum. Endişelenme. Kendime bir şey yapmayacağım."

"Sergio, bu noktayı çoktan geçtik. Sen benim kardeşimisin ve seni seviyorum, ama artık daha iyi kararlar almaya başlamalısın. Artık senin arkandan temizlik yapmayacağım. Hayatını mahvettin, benim hayatımı mahvediyorsun, diğer insanların hayatını da mahvediyorsun. Senin için orada olmak istediğim kadar, sana karşı sorumluluk hissettiğim kadar, belki de sana kötülük yaptım. Sen olgunlaşmamışsın ve sana verilen tüm potansiyeli ve fırsatları boşa harcıyorsun, peki ne için? Willow gerçekten kalbini mi kırdı?"

"Artık ikimiz de bildiğimiz Willow'un gerçek Willow olmadığını biliyoruz." O gülmeye başlar. "Neden bana başka bir kızın adını verdiğini bilmiyorum, ama hey, artık her şey yolunda. Dün gece hayatımın en güzel gecelerinden biriydi — hem Charlotte, bu arada onun gerçek adı bu, hem de Louisa yatağa geldi ve onlar..."

"Sergio," diye bağıriyorum, "eğer cinsel zaferlerin umurumda olduğunu sanıyorsan, yanıyorsun. Bu saçmalıkla işim bitti. Beni duyuyor musun? Sana tek bir sorum var."

"Ne? Bana gerçekten kızgın mısın, Sebastian?" "Kızgın olmaktan da öteyim. Ama şu soruma cevap ver."

"Dinliyorum. Neymiş?"

"Charlotte hakkında tam olarak ne biliyordun? Onun kim olduğunu sorgulayan bir yanın var mıydı? Senin içinde bir yanın..."

"Onun gerçek Willow olmadığını bilmiyordum, tamam mı? Neler olduğunu bile tam olarak anlamıyorum. Louisa ve Charlotte, Charlotte'un kuzenine şaka yaptıklarını söylediler, çünkü o biraz yavaş..." Bir an durdu. "Aslında kullandıkları kelimeleri hatırlamıyorum, ama ona zararsız bir şaka yapıyorlardı. Bunun ne önemi var ki?"

"Sergio, çok önemli. Şirketten ayrıldığında, o hisseleri Charlotte'a verdiğinde, o hisseleri sattırdığında, bana onun adının Willow olduğunu söylediğinde neyi tetiklediğini anlamıyorsun."

"Sana hiçbir şey yapmanı söylemedim."

"Senin için endişeleniyordum Sergio. Ben..."

"Sebastian, ne yapmaya karar verdiysen, bunu benim yüzümden değil, kendi isteğiyle yaptın. Bu yüzden, tüm bu yıllar boyunca bana destek olduğun için minnettarım, ama işleri batırırsan beni suçlama."

"Şirketimiz şu anda diken üstünde. Her şeyi kaybedebiliriz."

"Para umurumda değil."

Tabii ki umursamıyor. Görünüşe göre sadece seks ve uyuşturucu umursuyor.

"O zaman şu anda Fransa'da olur muydun sence? O paraya sahip olmasaydın, o iki kadın seni ister miydi sence?" Sessiz kalıyor, sözlerime karşı çıkmıyor, ben de devam ediyorum. "Aynen öyle. Şu anda bulunduğun yerde olduğunu ve bu hayatı o para sayesinde yaşadığını biliyorsun. O yüzden, o para olmasaydı şu anda sahip olduğun ayrıcalıklı hayatı yaşayabileceğini iddia etmeye kalkışma. Seninle işim bitti Sergio. Artık senin arkanızı toplamayacağım. Gerçekten bana ihtiyacın olursa her zaman bana güvenebilirsin, ama artık senin vekil baban olmayacağım. Aldığın her boktan kararın sonuçlarını temizlemeyeceğim. Artık büyüme vaktin geldi. Beni duyuyor musun?"

"Bana gerçekte ne hissettiğini söyle," dedi ciddi bir ifadeyle. "Gerçekten mi? Söyleyeceklerin sadece bu mu?"

"Üzgünüm, Sebastian. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Üzgünüm, tamam mı?"

"Bu yeterli mi bilmiyorum, ama idare eder. Sonra konuşuruz." Telefonu kapatıp derin bir nefes alıyorum. Kafamı kaldırdığımda, Whispering Haven Bed and Breakfast'ın önünde olduğumu görüyorum. İçeri girip Willow'u görmek için heyecanlıyım, ama nasıl karşılanacağımı bilmiyorum, hatta nasıl bir karşılama hak ettiğimi bile bilmiyorum. Hayatım birkaç ay içinde altüst oldu ve bunu düzeltmenin bir yolunu bulamazsam nereye gideceğimi bilmiyorum. Willow yanımda olmazsa nasıl bir hayat yaşayacağımı bilmiyorum.

Sergio'nun söylediği şeylerden biri doğrudu. Bu benim yarattığım bir felaketti. Kendimden çok emindim, intikam almaya kararlıydım, ama aslında tüm bunlardan sorumlu olan bendim.

Otuz Birinci Bölüm

Willow

Sebastian Laurence, bir kasırganın ardından gibi görünüyordu: kasvetli, çorak ve tıraş olması gereken bir halde. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve berbat görünüyordu. Ona sarılmak istedim, ama yapmadım. İlk başta ona acımıştım, ama sonra kendimi koruma duvarımı ördüm. Onun tesellisi olmayacaktım. Onun bakıcısı olmayacaktım.

"Günaydın, Willow." Dudakları umutla kıvrılır ve zihnim hemen onunla yatakta olmaya, onu öpmeye, ona dokunmaya gider.

"Merhaba." Görev bilinciyle başımı sallarım, ama gülümsemem.

"Whispering Haven Bed and Breakfast'a tekrar hoş geldiniz."

Kibar olmaktan başka bir şey değilim.

"Sanırım buranın sahibi sen değilsin?"

"Doğru tahmin ettin." Acı bir gülümsemeyle güldüm. "Yalan söyledim, çünkü ironik bir şekilde, senin beni altın avcısı olarak görmeni istemedim. Ama bunun bana pek faydası olmadı." "Bu gerçekten ironik." Bir adım daha yaklaştı. "Nasılsın?"

Gözleri, ona vermek istemediğim soruların cevaplarını benim gözlerimde arıyor.

"Hayatımın en güzel günlerini yaşıyorum," diyorum alaycı bir şekilde ve o sadece başını sallayarak cevap veriyor.

"Otel nasıl gidiyor?"

"Her zamanki gibi yoğun." Ellerimi sallıyorum. "Anlamıyor musun?"

"Şu anda kaç misafiriniz var?"

"Sıfır."

"Oh."

"Yani, umurumda değil, benim pansiyonum değil ama umurumda olmalı çünkü bu işi kaybedersem, hiçbir şeyim kalmaz."

"Böyle düşünmeni istemiyorum Willow." "Senin ne istediğin umurumda değil."

Derin bir nefes alır. "Anlıyorum." Sesi alçak, tonu ağırdır ve eski halinin gölgesi gibi görünür. Neredeyse ona acıyorum, ki bu çok saçma. Bana yanlış yapan oydu. Beni ihanet eden oydu. Beni dinlemeyen oydu. Beni kandırdı. Beni kaçırdı. Beni sevmedi.

"Bazı fikirlerim var," diyor. "Belki konuşabiliriz. Yalnız başımıza."

"Burada konuşabiliriz." Kafamı sallıyorum. "Başka bir yere gitmemize gerek yok."

"Biraz mahremiyet için..." Gülmeye başlıyorum.

O durur ve kaşlarını çatır. "Ne komik?"

"Sence ne tür bir mahremiyetimiz olacak, Sebastian? Seni yatak odalarından birine götürüp, yine yatağa itip, seninle sevişeceğimi mi sanıyorsun?"

Dudakları seğırdi. "Yani, eğer yapmak istediğin buysa, hayır demeyeceğim."

"Eminim hayır demezsin. Ama hiçbir yere gitmiyoruz. Bu konuşmayı burada yapacağız."

"Peki," diyor omuz silkerek. "Sergio'nun bununla hiçbir ilgisi olmadığını bilmemi istiyorum. Bence ona tuzak kuruldu ve her şeyi Louisa ve Charlotte yaptı." Gözlerini bana diyor. "Buna söyleyecek bir şeyin var mı?"

Ben de ona bakıyorum. "Kardeşini tanımıyorum, bu yüzden ne yaptığını ya da neyi bilmediğini bilmiyorum. Charlotte ve Louisa'nın bu işte birlikte olduklarına inanıyorum, ama ben ne yapabilirim? Tek geçim kaynağımı kaybetmemi gerektirmeyen planın nedir?"

"Bunun için endişelenmene gerek yok Willow. Ben milyarderim. Ben..."

"Şirketini kaybetmek üzeresin, değil mi?"

"Şirketimi kaybetsem bile, yine de milyarder olacağım." Gözleri kısıldı. "Ama sanırım bunu duymak istemiyorsun."

"Hayır, duymak istemiyorum. Umurumda değil. Milyarların olması senin için iyi. Sana daha önce de söylediğim gibi, bankada 209 dolarım var... Aslında, market alışverişine gittiğim için şu anda 162 dolarım var galiba. Yemek için. Çünkü acıkmıştım. Ve yemeklerimi yapacak bir hizmetçim yok." Bir süre durdum. "Bu arada, Janice nasıl?"

"Benimle konuşmuyor."

"Gerçekten mi? O seni seviyor. Bana ne kadar harika biri olduğunu anlattı."

Derin bir nefes alır. "Hayatımda ilk kez Janice bana ne düşündüğünü söyledi ve her şeyi mahvettiğimi düşünüyor."

"Ve yine de işini kaybetmedi," derim, şok olmuş gibi davranarak. "Bu delilik."

"O haklıydı. Haklı oldukları için insanları kovmam."

"Bunu bilmek iyi oldu."

"Bunu düzelteceğim Willow."

"İnan bana, bunu düzeltmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Senin paran istemiyorum ve senin merhametine de ihtiyacım yok."

"Ama bir yolunu bulabilirsek, Louisa ve Charlotte'a ne yapacağımızı bulmak için benimle işbirliği yapmaya hazır mısınız?"

Şu anda intikam almak kulağa çok iyi geliyor. Belki de Sebastian haklıdır.

"Evet. Yaptıkları şeyden nefret ediyorum. Bir bakıma, senin kandırıldığını ve parayı kardeşinden alan kişinin ben olduğuma inandığını biliyorum. Benim adımları kullandıklarını çok iyi biliyorum. Ama sen beni tanıdın, Sebastian. Gerçek beni tanıdın ve bir ilişkimiz oldu. Fiziksel ve samimi bir ilişkimiz oldu, ama yine de beni dinlemedin. Ve bu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar acı verici."

Gözlerim sıcak gözyaşlarıyla doldu ama hızla gözlerimi kırıp gözyaşlarımı sildim.

"Bu benim de canımı yakıyor," diye düşük, boğuk bir sesle itiraf ediyor. "Aslında, buna inanmak istemedim. Bu yüzden, sana o sözleşmeyi imzalatırken yapacağım şeylerin hiçbirini gerçekten yapmadım."

"Yine de beni dairenize kilitli bıraktınız. Ben hala bir savaş esiriydim."

"Sen esir değildin..." Ellerini havaya kaldırıyor. "Tamam. Öyleydin."

Bir an sessiz kalıyoruz, ikimiz de nefesimizi toplayıp sakinleşmeye çalışıyoruz.

"Hala bunun neden olduğunu anlamıyorum," diyorum, sözlerime hayal kırıklığı karışıyor.

"Aklına herhangi bir neden geliyor mu?"

Kafamı sallıyorum. "Belki de Charlotte beni hep nefret ettiği içindir. Nedenini gerçekten bilmiyorum. Hiç iyi bir kuzen olmadı ve beni asla eşit görmedi. Beni hiç sevmeydi." Vücudumun soğuduğunu hissedebiliyorum. "Sanırım hayatımda beni gerçekten seven tek insanlar annemle babam, sonra da Katherine ve Brielle'di. Ve sanırım bu yüzden orada kaldım, çünkü onlara bir şey olmasını istemedim. Senin ne yapacağını bilmiyordum."

"Ben hiçbir şey yapmazdım."

"Buna inanmıyorum. Bilmiyorum."

"Ailen hakkında ne hissediyorsun?" diye soruyor, gözleri kederli.

"Ne demek, onlar hakkında ne hissediyorum?"

"Dün onların yıldönümüydü, değil mi? Vefatlarının yıldönümü?"
Yüzümü dikkatle inceliyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben sadece..." Omuzlarını silkiyor. "Dün oldu, değil mi?"

"Öyleydi. Bu yüzden beni göremezdin. Onların ölüm yıldönümlerinde hiçbir şey yapmam," diyorum yumuşak bir sesle.
"Mezarlığa gittim

—mezarlarına—gittim ve çiçekler bıraktım. Onlara olan biten her şeyi anlattım ve onlardan güç ve rehberlik istedim. Çünkü sen beni yıkmaya çalıştın ama ben buna izin vermeyeceğim. Sen sandığından daha güçlüyüm, Sebastian."

"Biliyorum. Ve seni asla kırmaya çalışmadım. Sana söz veriyorum. Seni seviyorum Willow. Seni sevdim..."

"Bunu duymak istemiyorum."

"Anlıyorum. Louisa'yı arayıp bu konuyu açıklığa kavuşturacağım."

"Tamam," diyorum. "Ara."

"Hoparlörden aramamın sakıncası var mı?"

"Hayır." Telefonunu çıkarıp, onu aramak için numarasını bulmasını ve sonra telefonun çalmasını izledim. Cevap gelmeyince, sesli mesaja geçti.

"Sanırım yakalandığı için bana söyleyecek bir şeyi kalmadı," diye homurdanır.

"Yani, ben onun yerinde olsam yapmazdım. Ne anlamı var ki?"

"Bana açıklamak için," diyor. "O ve ben yıllardır iş ilişkisi içindeyiz. Beni bu şekilde ihanet etmesine çok üzüldüm. Bir daha deneyeyim." Numarayı bir kez daha çeviriyor ve bu sefer cevap veriyor.

"Alo." Sesi keskin. "Benim, Sebastian."

"Biliyorum. Ne istiyorsun?"

"Bunu neden yaptığını bilmek istiyorum. Neden bana tuzak kurdun? Neden Charlotte sanki olduğunu Willow Ben biliyorum bu bu senin fikrindi, Louisa. Hisse senetlerini satan sensin. Böyle büyük bir hisse senedi satışı için bunun en kötü zaman olduğunu bilen sensin. Başka bir şirket için mi çalışıyorsun? Sen..."

"Bunun işle ilgisi yok, Sebastian," diyor

"Hiçbir ilgisi yok." "O zaman neden?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Sanki kafası iyiymiş gibi, ağlayacak ya da gülecekmiş gibi konuşuyor ve ben onun akıl sağlığının yerinde olup olmadığını merak ediyorum.

"Bilmek istiyorum. Bence bana bunu borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim, Sebastian. Senden çok daha iyiyim. Senden daha akıllıyım. Senden daha sertim. İstedğim her erkeği elde edebilirim ve kardeşini elde ettim."

"Louisa, bana ne olduğunu söyle."

"Bunca yıldır bana bok gibi davrandın, Sebastian. Beni kullandın. Beni kandırdın. Sen..."

"Neden bahsediyorsun? Ben hiç..."

"David öldükten hemen sonra ilk tanıştığımızda sana aşık olmuştum. Senin için oradaydım. Bir ilişkimiz olacağını düşünmüştüm. Yıllar geçtikçe, hayatındaki tek sabit kişinin ben olduğumu anlayacağını düşünmüştüm, ama sen beni umursamadın. Bir kadınla bir kadınla yattın. Kalbimi kırdın. Yine de, gecenin her saatinde beni arıyordun."

"Seni iş için aradım. Sen benim şirketimin araştırmacısıydın, Louisa."

"Her istediğinde yanına gelmem için bana yeterince para ödediğini mi düşünüyorsun? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Louisa, seni herhangi bir şekilde incittiysem özür dilerim. Hiç niyetim yoktu. Senin bu duyguları olduğunu bile fark etmemiştim. Birkaç arkadaşımınla yattın! Seninle bir ilişki kurmak istemediğimi anlamıştın."

"Tek bildiğim, seni yıllardır sevdiğim ve senin beni hiç umursamadığın. Ve bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğimi biliyordum. Benden yararlanmana izin veremezdim. Bu yüzden istediğimi aldım. Ve biliyor musun? Sergio ile yatmak, senden intikam almak gibiydi."

"Bu nasıl benden intikam almak oluyor?"

"Çünkü duygusal olarak hiçbir şeyi kaldıramayacağını biliyordum. Kırılacağını biliyordum. Ve hayatında sevdiğin tek kişinin o olduğunu biliyordum. O kırılırsa senin de kırılacağını biliyordum. Ve şirketin batmaya başlarsa tüm dünyanın yıkılacağını biliyordum. Ve haklıydım." Yüksek sesle güldü. "Kesinlikle haklıydım. Her şeyi kaybettin, değil mi?"

"Kovuldun, Louisa."

"Sence umurumda mı, Sebastian? Kaç milyonum olduğunu biliyor musun? Zaten işe geri dönmeyecektim."

"Peki ya Charlotte?" diyor. "Ya dava açarsam? O her şeyi kaybedecek."

"Charlotte mu? Charlotte'u umursadığımı mı sanıyorsun? O sadece bir hiçti. Onunla bir barda tanıştım ve açgözlü ve fakir olduğu için onu kolayca manipüle edebildim. Bu oyunu birkaç kez oynadık. Parasını aldı. Avukat masraflarını karşılayabilir."

"Birçok insanın hayatını mahvettin, Louisa. Buna değer miydi?"

"Buna değer miydi?" diye tekrarlar. "Bilmiyorum. Birkaç hafta sonra sor. Jamaika'ya uçuyorum. Hedonist Adası'na gidiyorum. Senden çok daha zengin bir adamla tanışmak için bir planım var ve, bilirsin, dudaklarımla işimi iyi yaparım." Kıkırdar ve şapır şapır ses çıkarır, ben de kusmak isterim.

"Yoksa seni nasıl emdiğimi hatırlamıyor musun? Bu seni geceleri uykusuz bırakmıyor mu, Sebastian?"

Yüzü öfkeden kızarır. "Ne oluyor, Louisa?"

"Nerede olduğunu bilmediğimi sanma," diye gülerek cevaplar. "Şu anda Whispering Haven Bed and Breakfast'ın lobisinde durduğunu bilmediğimi sanma."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Orada bir kamera var," diyor. "Charlotte'a taktırdığım, benim izlediğim bir kamera. Çünkü Willow'un kardeşine ihanet ettiğini öğrendiğinde ilk yapacağın şeyin ondan intikam almaya çalışmak olacağını biliyordum. İlk yapacağın şeyin Whispering Haven'a gidip onu baştan çıkarmaya çalışmak olacağını biliyordum." Gülüyor. "Ve şu anda oradasın. Ama bak Sebastian, umurumda değil. Ben her zaman bir adım önündeyim. Her şeyi planladım. Willow'a Magnolia Club'da o işi ben buldum. O gece orada olacağını biliyordum. Ben bir dahiyim. Bana zarar verebilecek hiçbir şey yapamazsın. Lobide aramaya devam et, kamerayı asla bulamayacaksın. Willow'a işinin bittiğini söyleyebilirsin. Charlotte yıl sonuna kadar onu kovacak. O ve küçük arkadaşları ne yapacaklarına karar verseler iyi olur, çünkü onlar da tavsiye mektubu alamayacaklar."

Ve bununla birlikte Louisa telefonu kapatır.

Orada duruyorum, kalbim çarpıyor. Onun için mi, yoksa kendim için mi daha kötü hissettiğimi bilmiyorum. Dişlerini sıkarak bana bakıyor. "Üzgünüm. Yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bu işe ihtiyacım var," diyorum ona. "Kovulmayı göze alamam."

"Sence o bunu yapar mı? Polise gidebilirim. Dava açabilirim. Yapabilirim..."

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Bunu istemiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum. Her şeyi düşünmem lazım."

"Bu işe karıştığın için üzgünüm, Willow."

"Ben de," diyorum yumuşak bir sesle. "Ben de."

Kapının üzerindeki zil çalar ve ben derin bir nefes alırım. Şu anda müşterilerle uğraşmak istemiyorum. İçeri giren kişiyi görünce ağzım açık kalır.

"Clark?" Clark Kent koyu renk Ray-Ban güneş gözlükleriyle içeri girerken diyorum.

Sebastian bana sorgulayan bir bakışla bakar. "Ne dedin?"

Bize doğru gelen adama doğru başımı sallarım. "O Clark Kent."

"Clark Kent mi? Dur biraz, gördüğün adam mı?" diye şaşkınlıkla sorar.

Ben başımı sallıyorum. "Evet. Bu, sen bana bu karışıklığı ilk kez getirdiğinde Sergio olabileceğini düşündüğüm adam. Ama artık ikimiz de onun Sergio olmadığını biliyoruz."

"O zaman burada ne işi var?" diye sorar Sebastian.

Kafamı sallıyorum. "Neler olduğunu ya da neden burada olduğunu hiç bilmiyorum."

Clark Kent bize doğru geliyor. Güneş gözlüklerini kaldırıp gözlerini bana diktiğini izliyorum. Yüzünde çarpık bir gülümseme var. Koyu renkli, pahalı bir takım elbise giymiş ve hatırladığımdan farklı görünüyor. Parası var gibi görünüyor. Deli gibi görünüyor ve ben zorlukla yutkunuyorum. Beni nasıl buldu? Ve neden burada? Gerçek bir psikopat mı?

"Willow," diyor, bana bakarak.

"Merhaba," diyorum. "Burada ne işin var?"

"Konuşmamız gerek." Sebastian'a bakıyor. "Ve sen de Bay Laurence, değil mi?"

Otuz İkinci Bölüm

Sebastian

"Ben Sebastian Laurence. Sen kimsin?" Önümüzdeki adama kaşlarını çatarak bakıyorum.

"Ben Clark Kent." Gözlerini Willow'a çevirir, Willow ise hala gördüklerine inanamıyormuş gibi hayretle bakmaktadır.

"Clark Kent, ne olmuş yani? Sen Süpermen misin?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum. Willow'un çıktığı adam bu mu?

"Hayır, gerçek adım Benjamin Theodore Cornelius Montague III ve Cornelius Sigorta Şirketi'nin sahibiyim. Belki duymuşsunuzdur."

Onu birkaç saniye inceledim ve tanıdım. Cornelius Sigorta Şirketi. Başımı salladım. "O şirket Fortune 500 şirketlerinden biri değil mi?"

"Öyle," diyor, sırtarak. "Sen kimsin?"

"Ne demek kimim?" diye inanamayan bir ses tonuyla soruyorum.

"İçeri girip benim adımı söyledin."

O gülümser. "Doğru." Dikkatini Willow'a çevirir. "Merhaba, canım. Her şey yolunda mı?"

"Ne demek nasıl gidiyor?" diye tıslar. "Burada ne işin var?"

Onun sözlerine hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çatır. "Hayatının aşkını böyle selamlamamalısın."

Şok içinde ona bakıyorum. Willow ise benden daha da şok olmuş durumda.

"Sen ne diyorsun?" diye bağıır. "Senin neyin var bilmiyorum Clark, yani Benjamin."

"Bana Ben diyebilirsin," diye araya girer ve Willow sadece başını sallır. "Ama benim nerede çalıştığımı nereden biliyorsun?"

"Nasıl hatırlamazsın? Telefonda konuşurken bana birçok kez söylemiştin." Ona gülümser. "Her şeyi sindirmek için yeterince zamanın olduğunu düşünüyorum."

"Her şeyi sindirmek mi?" diye sorar, sanki onun söylediklerini anlayamıyormuş gibi burnunu kırııştırır. "Ne demek istiyorsun?"

Adam kaşlarını çatır. "Bunu itiraf etmek istemiyorum ama... ben de bir kurbanım."

"Neyin başka bir kurbanı?" Willow şaşkın görünüyor, ama benim beynim hemen çalışmaya başlıyor. Louisa, Charlotte ile bunu daha önce bir kez yaptıklarını söylemişti. Elbette Clark Kent ile olmamıştı, değil mi?

Birkaç saniye ona bakıyorum. "Louisa ve Charlotte'u tanıyor musun?" O homurdanıyor ve bu benim duymam gereken tek şey. Midem ağzıma geliyor. İhanet çok derin. Hala neler olduğunu anlamayan Willow'a bakıyorum. Kaşları çatılmış ve yavaş yavaş anlamaya başladığı belli.

"Kuzenin, sana iki kez piyango kazandığını söylemedi mi?"

"Evet," diyor. "Yani, tabii ki piyangoyu kazanmadı, ona inandığım için aptalım, çünkü oynamadığını biliyordum."

"Bir düşün, Willow. Bunu iyice düşün. İkinci kez piyangoyu kazandığı zaman, Sergio'dan parayı aldığı zamandı."

"Evet, tamam. Ve?" Kaşlarını çatır.

"Peki, ilk seferi düşün." "Hangi ilk seferi?"

"Piangoyu ilk kazandığı zaman," diyorum sabırla.

"Ama o piyangoyu kazanmadı." Bana sert bir bakış atar ve gözleri büyür. Bağlantıyı kurmuştur.

"Aynen öyle. Yani başka bir adam vardı. Başka bir adamla tanıştı. Ondan faydalandı..." Willow'un gözleri parladı ve ağzı açık kaldı. Benjamin'e baktı.

"Bekle, sen... Hayır. Sen kuzenimle bir ilişki mi yaşıyordun?"

Dudaklarını sıkıştırır, yüzü kıpkırmızı olur. "Benden iki milyon dolar aldı. Çamaşırlarımı bile yıkamadı. Bu günlerde siz kadınların nesi var böyle?"

Willow'un ağzından hafif bir kıkırdama çıkar ve gözlerini devirir. "Onlarla nasıl tanıştın?" diye sorarım.

"İlk önce Louisa ile tanıştım," diyor. "O sevimli bir esmer. Ben sarışınları tercih ederim, ama..." Kadınlardaki tercihindan bahsetmeyi aniden kesip omuz silkiyor. "Eğer eğlenmek istersem, katılmak isteyen bir arkadaşı olduğunu söyledi. Willow adında bir arkadaş," diyor, *benim* Willow'uma bakarak. "Neden olmasın diye düşündüm. Bekarım, özgürüm, bağlılığım yok ve eğlenmek istiyordum. Onlarla buluştum ve bir ay boyunca hayatımın en güzel zamanlarını geçirdim." Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Hayatımda yaşadığım en ateşli, en sapkın seksti." Willow'a sırtıyor. "Ama istersen bunu hala değiştirebilirsin."

Willow öksürmeye başlar ve kendimi sinirlenirken hissediyorum. "Hey dostum, biraz saygı göster."

"Deniyorum," diye homurdanıyor. "Her neyse, bana bir iş fırsatı sunduklarını söylediler, ben de onlarla iş yapmakla pek ilgilenmediğimi söyledim. Ama neyse, bir şey diğerine yol açtı. Birkaç milyon aldılar ve sonra ortadan kayboldular. Tabii ki bir dedektif tuttum, çünkü kimse benim paramı çalıp kaçamaz." İnce saçlarını parmaklarıyla tararken üzgün görünüyor ve içinden küfrediyor. "Her neyse, dedektif Willow'u Whispering Haven Bed and Breakfast'ta buldu ve ne oldu dersin? Bir tanışma sitesindeydi ve ben de o sitedeki fotoğraflarını gördüm. Tabii ki farklı görünüyordu ama bunun da başka bir dolandırıcılık olduğunu düşündüm." Başını sallıyor. "Seninle iki ay boyunca konuştum, benimle buluşmanı bekledim, böylece benden çalan Willow ile aynı kişi olup olmadığını görebilirdim, ama değildin."

"Bu yüzden mi bana adının Clark Kent olduğunu söyledin?" diye sordu kadın, alnını ovuşturarak. "Bu yüzden mi gerçek kimliğini bilmemi istemedin?"

"Evet," dedi. "Gerçek adımı öğrenirsen, benim tek istediğimin paramı geri almak olduğunu anlayıp benimle konuşmayı keseceğini düşündüm. Ama sonra seninle tanıştım ve sorun sen değildin."

"Konuşmalarımızdan bunu anlayamadın mı?"

Omuz silkiyor. "Ne bileyim? Her neyse, seni sevimli, sarışın, normalde tercih ettiğimden daha büyük kalçalı buldum, ama hey, belki de kaçırılmamın ödülü sensin."

"Ödülüm mü?" Ağzı açık kalır.

"Şey, kuzenin, ki şimdi onun Charlotte olduğunu biliyorum, paramı aldı ve ben de intikamımı almak için onun kuzenini almaktan daha iyi bir yol olamaz diye düşündüm."

"Ama benim bununla hiçbir ilgim yok." Tartışmalar devam ederken gerginleşiyorum. Adamın yüzüne yumruk atmak istiyorum, ama kendimi tutuyorum. Bu noktada daha fazla drama istemiyorum.

"Yapmadığını bilmiyorum. Elimde sadece senin sözün var ve bu benim için pek bir anlam ifade etmiyor, ama ne önemi var ki? Araştırmacım bana geri dönüp Charlotte ve Louisa'nın, iki çok zengin yönetim kurulu üyesi olan başka bir Fortune 500 şirketinin hisselerini sattığını söyledi ve biz de belki yine aynı şeyi yapmış olabileceğini düşündük. Ben de yönetim kurulu üyelerinin isimlerini araştırdım — Sergio Laurence ve Sebastian Laurence — ve bu sefer de başka bir dolandırıcılık varsa, ben de bunun bir parçası olmak istedim. Ama sanırım çok geç kaldım."

Willow şok içinde ağzı açık kalmış, donakalmış durumda. Hayretler içinde. Ama ben sadece öfkeliyim.

"Bugün burada tam olarak ne olmasını bekliyorsun?" diye soruyorum.

O bana bakarken, ben onun üzerinde yükseliyorum.

"Bilmiyorum. Willow'un bana borçlu olduğunu hissedeceğini düşündüm..."

"Neye?" diyorum, sesim zehirle dolu. "Seninle ilişki kurmaya mı? Seninle yatmaya mı?"

"Sana ne?" diyor. "Siktir git. O benim kızım."

"O senin kız arkadaşın değil ve asla da olmayacak." Dilimden buz damlıyor. "O benim karım ve ona saygısızca davranmaya devam edersen, bir erkeğin kadını nasıl koruduğunu sana göstermek zorunda kalacağım."

"Bana benim kız arkadaşım olmak istediğini söyledi, nasıl senin karın olabilir?" Onu yakalamak üzereyim ki Willow çığlık atmaya başlar.

"Ben senin kızın değilim, Clark!" diye bağıyor. "Sana kaç kez söylemem gerekiyor, senden hiç hoşlanmıyorum?"

"Ne kadar param olduğunu biliyor musun?"

"Ne kadar paranız olduğu umurumda değil!" diye bağıyor. "İkinizin de ne kadar paranız olduğu umurumda değil! Ben hiç paraya önem vermem. Evet, para dünyayı döndürür ve hayatımı kolaylaştırır, ama ben bu yüzden ilişki kurmam. İkinizin de gitmenizi istiyorum."

"Willow, ben..." diye başlıyorum, içimde panik yükseliyor.

"Umurumda değil, Sebastian. Yorgunum. Bıktım. Charlotte ne isterse yapsın. Bir yolunu bulurum. Brielle, Katherine ve ben... hepimiz başka işler bulabiliriz."

"Ama kendi yatak ve kahvaltı evini açmak istiyorsun. Sen..."

"Belki bir gün bu gerçekleşir, ama şu anda tek umursadığım şey ikinizi de hayatımdan çıkarmak."

Clark Kent'in yanına yürür. "Beni rahat bırakmanı istiyorum. Sen ve kuzenim arasında ne oldu bilmiyorum, ama sana hiç ilgi duymuyorum. Sen umurumda değilsin. Paran umurumda değil. Bana mesaj atmayı kes."

"Peki ya gelecek hafta çok özel bir öğle yemeğine çıkacağımı insanlara söylediğim gerçeği ne olacak?"

"O zaman internete girip başka birini bulmalısın. Lütfen git."

Orada durup öfkeyle nefes alıyor. "Bu iş burada bitmedi." Kolunu tutup sıkıca tutuyorum. "Acıyor," diyor ve yüzünü buruşturuyor.

Daha sert sıkıyorum. Ona gerçek acının neye benzediğini ve nasıl hissettirdiğini göstereceğim.

"Ah!"

"Beni dinle, Benjamin Theodore Cornelius Montague III. Sadece seni değil, şirketini de mahvedeceğim. Willow'u bir daha herhangi bir şekilde taciz edersen, şahsen, telefonla,

mesajla, ya da başkalarını gönderirsen, işin biter. Onu Google'da aradığını duyarsam, işin biter."

Bana göz kırparak bakar ve zorlukla yutar. "Blöf yapıyorsun. Sen..."

"O kadını seviyorum," diyorum, ona bakarak. Yüzü bembeyaz. "Onun için her şeyi yaparım, ve her şey derken, gerçekten her şeyi kastediyorum. Gerekirse cinayetten hapiste çürürüm." Ağzını sıkıca kapatır. Onu bırakıp geri iterim. "Şimdi, git buradan."

"Peki ya Louisa, Charlotte ve çaldıkları para ne olacak?"

"Merak etme," diyorum. "Hak ettiklerini bulmalarını sağlayacağım. Ama bunu unutman gerek."

"Peki," diye homurdanır. "Umurumda bile değil." Willow'a bakar. "Zaten o kadar da seksi değildin."

Onun otelden ayrılışını izliyoruz. Willow titriyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, yanına yaklaşarak.

Yavaşça başını sallar. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Kendime bakabilirim."

"Biliyorum. Ama belki de sana bakmak istiyorum. Belki de yanında olmam gerekiyor. Belki de..."

Yutkunur. "Senin de gitmen gerektiğini düşünüyorum, Sebastian," der yumuşak bir sesle.

"Ya gitmek istemiyorsam?" "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, hayatımda yaptığım en büyük hatanın seni dinlememek, sana inanmamak, seni gerçekten sevdiğim halde sana sevdiğimi söylememek olduğunu söylersem ne olur?"

"Beni sevdiğini söyleseydin daha kötü olurdu," diyor. "Yani, bana bunu hissettirmen yeterince kötüydü, ama bu bir kasırgaydı. Bunun için kendimi suçlayabilirdim. Eğer bana söyleseydin..." başını sallıyor. "Sana bir daha bakamazdım bile."

Ona bakıyorum. Bana bir şans daha vermesini çok istiyorum. Aramızdaki bağ, ailesi ve David hakkında bildiklerimi ona anlatmak istiyorum. Ama korkuyorum. Bu bilgileri öğrenirse beni tamamen dışlayacağından korkuyorum.

"New York'a gelir misin, sen ve arkadaşların?" diye soruyorum ona.

Bana birkaç saniye bakar. "Hayır, tabii ki gelmeyeceğim."

"Burada kalamazsın," diyorum. "Bu pansiyonda çalışamazsın. Charlotte'un seni manipüle etmesine, sana zarar vermesine izin veremezsin."

"Başka hiçbir şeyim yok." Başını sallar. "Gidemezdim."

"Ama belki de ona öç almanın yolu budur," diyorum. "Belki de sen ve arkadaşların burayı terk edip boş bırakmak, ona gerçekten acı çektirmek için en iyi yoldur, çünkü seni bu işle kontrol etmiyor mu?"

Bana bakarak yavaşça başını sallar. "Ama o bizi resmi olarak kovana kadar maaşa ihtiyacımız var."

"Lütfen New York'a gelir misin? Hafta sonunu burada geçir. Penthouse'umda kalmana gerek yok. Otellerim var. Sizler sütlerden birinde kalabilirsiniz."

Kafasını sallar. "Bunu yapamam, Sebastian."

"Çok sayıda arkadaşım var — güçlü arkadaşlar, paralı arkadaşlar, işlere yatırım yapan arkadaşlar. Onları tanıştırsam nasıl olur? Onların sizinle konuşmasına izin versem nasıl olur?"

"Affedersin. Onların benimle konuşmasına *izin verirsen* ne olur? Bu ne anlama geliyor?"

Ona sert bir bakış attım. "Yani, hepsi yakışıklı ve Jack'in yakışıklı olduğunu zaten düşündüğünü biliyorum."

"Jack'le ilgilenmiyorum. Sadece seni kıskandırmak ve üzme için numara yapıyordum."

"Oh," diyorum, sırtarak. "Demek beni kıskandırmak istedin, öyle mi?"

"Şu anda mesele o değil."

"Biliyorum," diyorum, boğazımı temizleyerek. "Peki, birkaç toplantı ayarlayıp, yatak ve kahvaltı tesisin için fikirlerini sursan nasıl olur? Gerçekten inanmadıkları sürece yatırım yapmayacaklar."

"Senin paran istemiyorum, Sebastian."

"Yatırım yapmayacağım," diyorum.

"Arkadaşlarına yatırım yapmalarını söylemeyecek misin?" Bir an düşünceli görünüyor.

"Yatırım konusunda beni dinlemezler," diye onu temin ettim.

Yavaşça başını salladı. "Yani, Katherine ve Brielle ile konuşmam gerekecek, ama bunu yapabiliriz."

"Onları şimdi aramak ister misin?" "Şimdi mi?" diyor.

"Gerçekten mi?"

"Eğer evet derlerse, seni şehre geri götürebilirim diye düşünüyorum."

"Gerçekten mi, Sebastian?" Gözlerini devirdi, ama sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bu bana umut verdi. Belki, sadece belki, onu hayatımdan kaybetmeyeceğim. Bu bana bir şansım olabileceği umudunu verdi.

"Seni seviyorum, Willow." Bana bakıyor, ama cevap vermiyor. "Seninle evlendiğim neden, sana karşı hislerim olmasıydı."

"Bana tam tersini söyleyen bir sözleşme verdin," diyor. "Bunu hatırlamadığımı mı sanıyorsun?"

"Ama o çılgın planlarımdan hiçbirini gerçekleştirmedim. Seni sevdiğim için orada tutmak dışında, seni incitecek hiçbir şey yapmadım ve bunun doğru olmadığını biliyordum. Sadece henüz bunu kabullenememiştim."

O başını sallar. "Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Sadece çok karmaşık. Bütün bunlar gerçekten çok karmaşık."

"Beni hala seviyor musun? Bir şansım var mı?" Alt dudağını ısırır ve benden başka bir yere bakar.

"Hayır demedin," diyorum.

Gözleri bana doğru parlar ve burnunu kırıştırır.

"Hala hayır demedin."

"Sana söyledim, yalan söylemem," der sinirli bir şekilde.

Sıcaklık içimi kaplıyor. Yani bir şans var, diye düşünüyorum. O hala beni seviyor. Hala bir şansım var. Kafamın içindeki bir ses, ona David'i, ailesini anlatmam gerektiğini fısıldıyor ama o küçük umudu mahvedemem. O, benim kendimden nefret ettiğimden daha fazla benden nefret edecek ve şu anda benim için tek iyi şey o.

"Şirkette neler oluyor?" diyor.

"Şu anda beni yönetim kurulundan çıkarmak için oylama yapıyorlar ya da yapmıyorlar," diyorum omuz silkerek.

"Ne?" Ağzı açık kalıyor. "Neden bahsediyorsun?"

"Bugün acil bir toplantı var ve sanırım yönetim kurulu oylama yapacak."

"Ama senin halledeceğini sanıyordum. Sanıyordum ki..."

"Umurumda değil Willow. Sen daha önemlisin."

"Ama bu senin işin..."

"O zaman ne olacaksa olacak. Sergio ve olanlar yüzünden bana güvenmiyorlarsa, güvenmesinler. Daha önce de söylediğim gibi, hala milyarlarca dolarım var ve yeniden başlayabilirim. Sen benim için daha önemlisin. Seninle konuşmak, bu konuyu çözmek için Whispering Haven'a gelmek, hayatımdaki en önemli şey. Aile işimden bile daha önemli." Zorlukla yutkunduğunu izliyorum. Masadan kalkıp yanıma geliyor. Mavi gözleri merakla bana bakıyor. Dudakları hafifçe gülümsüyor.

"Beni işinden daha öncelikli gördün."

"Öyle yaptım."

"Bunu yapmak zorunda değildin." "Yaptım."

"Sergio nasıl?" diye soruyor.

"Hâlâ genç, aptal ve salak," diye omuz silkerek mırıldanıyorum. "O benim kardeşim ve onu seviyorum. Hata yapmak istemiyorum ve her zaman onun yanında olacağım, ama artık onun savaşlarını onun yerine savaşmayacağım."

"O savaşı verdiğini bile bilmiyordu," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Bilmiyordu. Bir hata yaptım ve bunun farkında olduğumu söz veriyorum."

"Ona yardım etmek, ona zarar verenlerden intikam almak istemen takdire şayan, hatalı olsan da. Nasıl hissettiğini anlıyorum."

"Öyle mi?"

Yavaşça başını sallar. "Yıllardır, ailemi öldüren arabayı süren kişinin başına ne geldiğini öğrenmeye çalışırım diye düşünürdüm. Bazen kendime sorarım, acaba hala mutlu mu? Hala hayatta mı? Mahvettikleri hayatları hiç düşünüyorlar mı?" Omuzlarını silker. "Bazen, içimden bir ses diyor ki, vay be, intikamımı alabilseydim, alırdım."

"Ama bunu asla yapmazsın," diyorum yumuşak bir sesle.

"Yapmazdım. Ama bu, bunu hiç düşünmediğim anlamına gelmez. Korkunç veya üzücü bir şekilde birini kaybeden herkes intikam almayı düşünür. Yani, anlıyorum. Beni inciten kısım bu değil."

"Biliyorum. Seni dinlemediğim için." Ellerini tutup tutmayacağını görmek için ellerine uzanıyorum ve tuttuğunda minnettar oluyorum. "Büyük bir hata yaptım Willow ve içten içe senin öyle biri olmadığını biliyordum. Ama dinlemedim ve özür dilerim." Sessizce başını sallıyor. "Seni seviyorum ve bunu sana kanıtlamaya kararlıyım." Onu kendime çekip dudaklarından öpüyorum. Vücudunu bana bastırıyor ve elini yüzümün yanında hissediyorum. Vücudu bana sıcak geliyor ve daha fazlasını yapmak istiyorum ama aramızdaki sınırı aşmayacağım. Geri çekiliyorum. "Arkadaşlarını aramak ister misin? New York'a gidip gitmediğimizi görmek ister misin?"

"Evet," diyor. "Bırak ben yapayım." Arkasını dönüp masaya geri yürüyor ve telefonu kaldırıyor. Bana bakıyor. Gözlerinde şaşkınlık var. "O kadar da kötü değilsin, Sebastian."

"Öyle olduğunu düşünmek isterim."

"Öylesin. Kendine fazla yüklenme. Birçok şeyi üstlenmeye eğilimli olduğunu biliyorum ve bunu yapmanı istemiyorum." Ona gülümsüyorum, çünkü tüm bu olanlara rağmen beni düşünüyor. Çünkü o böyle bir kadın. Benim sevdiğim türden bir kadın.

"Teşekkürler Willow. Sen gerçekten en iyisisin."

Otuz Üçüncü Bölüm

Willow

Katherine, Brielle ve ben, Plaza Hotel'in başkanlık süitindeki lüks kral yatakta zıplıyoruz ve sevinçle kıkırdıyoruz.

"New York'ta olduğumuza inanamıyorum." Katherine yatağa uzanır. "Yarın Sebastian'ın arkadaşlarıyla buluşup fikirlerimizi sunacağız. Çok heyecanlıyım."

"Ben gerginim." Brielle çığlık atıyor. "Bu gece iş planımız ve sunumumuz üzerinde gerçekten çalışmamız gerekiyor."

"Evet, öyle," diye onlara katılıyorum ve yatak üzerine oturuyorum. "Konum fikirlerine, gerçek rakamlara, yatak ve kahvaltı hizmetimizi diğerlerinden farklı kılmak için yenilikçi planlara ihtiyacımız var." Heyecan damarlarımdan akıyor. Umarım fikirlerimizi beğenirler.

"Bayılacaklar," diyor Katherine. "Kesinlikle bayılacaklar."

"Sizce doğru kararı mı verdim?" diye soruyorum, endişeli bir ifadeyle onlara bakarak. "Sebastian'ı kullandığımı düşünmüyorsunuz, değil mi?"

"Tabii ki hayır! Onun da dediği gibi, arkadaşları iş adamları. Biz sadece bir şey sunma fırsatı yakaladık ve eğer beğenirlerse, satın alacaklar," diyor Katherine. "Dürüst olmak gerekirse, bu fırsat için minnettarım."

"Biliyorum, ben de. Charlotte'a bunu yapmak gerçekten çok iyi geldi," diyorum. "Beni yüzlerce kez aradı bile."

"Bana da." Katherine kıkırdıyor. "Charlotte durmadan beni arıyor. Sana, sesli mesaj bırakıp

"diye bağırarak sesli mesaj bıraktığını söylemiş miydim?"

Kafamı sallayıp gülüyorum. "Hayır, ama sanırım bu onun sorunu."

"Evet. Artık gerçekten çalışmak zorunda." Brielle gülüyor. "Tuvaletleri temizle, kaltak."

Kıkırdamaya başlıyorum. "Bundan nefret edecek."

"O zaman, sanırım yaşanabilir bir maaş ödemeye başlaması gerekecek," diyor Katherine. "O zamana kadar, çalışması ya da işini kaybetmesi gerekiyor. Başına gelen her şeyi hak ediyor."

Kafamı sallıyorum ve kuzenim için üzülsem de, açıkçası, bence bunu hak ediyor. Bana bunu yaptığı için tiksiniyorum. Benim adımları kullanıp, insanların benim o iğrenç şeyleri yaptığımı düşünmelerini normal bulduğu için tiksiniyorum. Ve Louisa'nın insanlara benim yaptığımı söylediğini bildiği gerçeği için onu asla affedemem.

"Çok üzgünüm," diyor Brielle, elini uzatıp omuzlarımı ovuşturarak. "O korkunç, kesinlikle korkunç. Ve bana kalırsa, onu bir daha görmesem bile, bu çok erken olur."

"Katılıyorum," diye mırıldanıyorum. "Sana Mildred teyzenin, otelde işe geri dönmezsem beni reddedeceklerini söylediğini söylemiştim."

"Kimin umurunda?" diyor Katherine. "Zaten sana çok kötü davranıyorlardı."

"Biliyorum ve bu noktaya geldiğimiz için üzgünüm. Ayrılmak için bunun gerekli olması beni üzüyor ama çok uzun zaman önce ayrılmalıydım." Derin bir nefes alıyorum. "Sonunda kendimi buluyorum çocuklar. Sonunda kendi değerimin farkına varıyorum." Telefonuma bakıyorum. "Sebastian ve ben bir saat sonra buluşacağız. Gerginim. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum."

Onlara bakıyorum, düşüncelerimden neredeyse utanıyorum. Sebastian'ı tekrar, yalnız başına göreceğim düşüncesi kalbimi göğsümde güm güm attırıyor. Ona olan öfkem azaldıkça, ruhumun derinliklerinde bir acı oluşuyor. Onu özlüyorum.

"Peki, ne istiyorsun?" diye soruyor Katherine. "İdeal olarak, gerçek dünyada ne istiyorsun?"

"Yani, ben gerçek bir evrendeyim." Kıkırdarak gülüyorum. "Onu hala seviyorum, çocuklar."

Yüzümü buruşturuyorum, kaşlarımı çatıyorum, burnumu kırıştırıyorum ve başımı sallıyorum. "Ama bundan sonra ne yapacağımızı bilmiyorum. Olan onca şeyden sonra ilişkimizi nasıl sürdürebileceğimizi bilmiyorum."

"Onunla birlikte olmak istiyor musun?" diye sorar Katherine.

Gerçeği itiraf etmekten neredeyse utanıyorum, omuz silkiyorum. Evet demek beni zayıf hissettiriyor.

"İstiyor," diyor Brielle ve hepimiz gülüyoruz.

"Evet, ama ondan bir şey istediğimi düşünmesini istemiyorum. Eşit şartlarda olmasını istiyorum ve bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyorum, özellikle de şu anda maddi durumumun pek iyi olmadığı için. Ayrıca, beni dinlemediği, açıklamama, neler olduğunu anlamaya çalışmama fırsat bile vermediği için

—bu hala canımı yakıyor."

"Neden canını yaktığını anlıyorum," diyor Katherine, "ama onun bildiklerini düşündüğü şeylere göre hareket etmesi anlaşılabilir bir şey. Louisa ona makbuzları verdi, kızım."

"Biliyorum, o zamanlar ona güvenmemek için bir nedeni yoktu. Sadece canımı yakıyor."

"Anlıyorum. Ama o senin paraya önem vermediğini biliyor," diyor Katherine, omuzlarımı ovuşturarak. "Senin öyle bir insan olmadığını biliyor."

"Biliyorum, ama bu yine de aramızda bir engel." Kalbim sıkışıyor. "Onunla sadece ona ihtiyacım olduğu için birlikte olduğumu düşünmesini istemiyorum. Aklında herhangi bir şüphe olmasını istemiyorum. Ve ona hala kızgınım. Hala bu şekilde hissetmek zorunda olduğum için kızgınım."

"Bu duyguyu içimizde besleme," diyor Katherine yumuşak bir sesle. "Buna değmez. Anne babamın evliliğinden ne öğrendiğimi biliyor musun?"

"Hayır. Ne?" diye soruyorum, çünkü gerçekten bilmek istiyorum. Katherine'in anne babası uzun süredir birlikteler ve aralarındaki sevgiyi hâlâ görebiliyorum.

"Annem ve babam çok şey yaşadılar," diyor. "Diğer çiftleri ayırmaya yetecek kadar çok şey. Ama annem her zaman babamdan başka kimseyi seçmeyeceğini söyler, babam da ondan başka kimseyi seçmeyeceğini söyler. Çünkü hayatta her zaman engellerle karşılaşırız, her zaman tökezleriz ve

her zaman hata yapacağız. Hiçbirimiz mükemmel değiliz. Ama sizin için mükemmel olan kişi yanınızda olursa, hayat birlikte daha güzel olur. Engelleri aşmak için birbirinize yardım edebilirsiniz."

Elimi tuttu. "Sanırım demek istediğim şu ki, evet, o her şeyi mahvetti ve sana çok kötü davrandı, ve onu öldürmek isteyen ilk kişi bendim, ona bedelini ödettirmek isteyen ilk kişi bendim. Ama yine de ilk söylediğim şeyin arkasındayım. O adam seni seviyor. Yaptıkları yanlış olsa da, bunu düzeltmek istiyor. Sana kendini affettirmek istiyor. Sana olan aşkını kanıtlamak istiyor. Ve bu çok önemli."

"Biliyorum. Nasıl bu kadar bilge oldun, Katherine?"

"Bilmiyorum," diyor gülerek. "Sanırım kendimden çok arkadaşlarım için bilgeyim."

Gülmeye başlıyorum. "Ben öyle demezdim." "Eski erkek arkadaşına bak."

"Tamam, berbat biriydi."

"Gerçekten berbattı," diyor. "Ama bence doğru kişiyle tanıştığında bunu anlarsın."

"Evet, haklısın. Çünkü Sebastian'ın bunu neden yaptığını anlamasaydım, durum farklı olurdu ama ben anlıyorum. Kardeşini koruyor ve beni de birçok yönden korudu. Ve sanırım başlangıçta hissettiğim duygunun gerçek olduğunu anladım. Sanırım bu beni korkutuyor çünkü çok büyük bir duygu, çok büyük bir büyüklük ve kendimi tekrar o sevinç ve mutluluk hissine kaptırmaya korkuyorum. Ya yine altımdan halı çekilirse? Ya başka bir şey olursa?"

"Böyle düşünemezsin," diyor Brielle. "Ne yazık ki hayat risklerle doludur; gördüğümüz riskler ve görmediğimiz riskler. Her şeyi planlayabilirsin ama Tanrı plan yapanların yüzüne güler. Sadece içgüdülerimize güvenebiliriz. Peki, içgüdülerin sana ne diyor?"

Bana bakar. En iyi arkadaşlarıma bakıp onlara gülümserim.

"İçgüdülerim bana ne olacağını görmem gerektiğini söylüyor. Onu sevdiğimi ve onun doğru kişi olduğunu söylüyor. Bir daha asla başka bir erkeğe karşı böyle hissetmeyeceğimi söylüyor." Onlara sulu bir gülümseme atıyorum. "İçgüdülerim ayrıca ikinizin benim en iyi arkadaşlarım olduğunu söylüyor."

hayatımda sahip olduğum ve sahip olacağım en değerli şey. Sizler benim ailemsiniz, benim seçtiğim ailemsiniz. Anne babamın yukarıdan bizi izlediğini ve hepimize gülümsediğini biliyorum. Bizi destekliyorlar.

Ağlamak istememe neden olan boğazımdaki duyguyu bastırmak için zorlukla yutkunuyorum. "Kalbim ağır, çocuklar, ama kötü anlamda değil. Sevgi ve neşeye dolu çünkü biliyor musunuz? Sebastian ile aramızda ne olursa olsun, sizler hayatımın aşkımsınız. Küçüklüğümüzden beri hep yanımda oldunuz. Hep beni korudunuz. İyi ve kötü günlerimde hep beni desteklediniz ve , siz olmasaydınız bugün bu noktaya nasıl gelirdim bilmiyorum." Çenem titriyor ve yanağımdan bir damla gözyaşı akıyor. "Sadece bilmenizi istedim. Size şimdi çiçeklerinizi vermek istiyorum."

"Biz bu işte birlikteyiz. Biz Altın Kızlarız," diyor Katherine. "Henüz altın değiliz," diyor Brielle ve hepimiz gülüyoruz.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." "Biliyorum."

Onların ellerini sıkıyorum. "Biziz — sonsuza kadar birlikte."

"Yani, umarım bir gün kocalarımız da olur," diyor Brielle ve hepimiz kıkırdayarak gülüyoruz.

"Hepimiz bekar kalsak bile, iyi olacağımızı biliyorum."

"Biliyorum," diyor Katherine. "Ama sen gidip erkeğini bulmak üzeresin. Belki bir gün ben ve Brielle de birini buluruz."

"Sebastian'ın birçok arkadaşı var, yarın onlara fikrimizi sunacağız," diyor Katherine. "Ama Brielle ve ben onlarla ilişki kuramayız. En azından biri bize bir teklif yapana kadar." Gülümsüyor. "Ayrıca, onları görmedik. Ya onlar mantarsa?"

"Güven bana, değiller. Aslında, Sebastian'ın en iyi arkadaşı..."

Telefonum çalmaya başlar. "Sanırım bu konuşmaya sonra devam etmeliyiz. Sebastian arıyor. Cevaplasam sorun olur mu?"

"Hiç sorun değil," diyor Katherine gülümseyerek. "Brielle ve ben sunum üzerinde çalışacağız."

"Teşekkürler."

Telefonu alıp yataktan atıyorum. "Birazdan dönerim

."

* * *

"Merhaba güzelim." Sebastian, penthouse'unun kapısını açarken bana gülümser.

"Merhaba," diyorum utangaç bir şekilde.

Odanın içinde dolaşmaya başladım.

"Janice burada mı? Ona çikolata getirdim." Elimi kaldırıyorum.

"Aslında bugün izinli, ama çikolataları tezgahın üzerine bırakabilirsin. Çok sevinecektir. Sana nasıl olduğunu sordu."

"Oh, ne kadar nazik."

"Evet, o iyi biridir. Bir şey içmek ister misin?

Şarap, kahve, bira, soda?" "Sadece su alayım, lütfen."

Ona gülümsüyorum ve bir kadeh kırmızı şarap içmek istesem de sarhoş olmak istemediğimi biliyorum. Şu anda ne konuşursak konuşalım, akli başında olmak istiyorum.

"Bir bardak yüksek kaliteli H₂O hemen geliyor." Dolaptan bir bardak alırken bana gülümsüyor, sonra buzdolabını açıp bardağı dolduruyor. "Sen ve arkadaşların yarın için heyecanlı ve hazır mısınız?" Küçük bir gülümsemeyle bana dönüyor.

"Öyle düşünüyorum. Hazırız bence," diye başımı sallıyorum. "Bunu ayarladığın için çok teşekkürler. Harika bir fırsat."

"Rica ederim," diyor. "Ne zaman isterseniz. Whispering Haven Bed and Breakfast'ın çok güzel işletildiğini ve sütlerin muhteşem görüldüğünü düşündüğüm konusunda ciddiylim."

"Charlotte dekorasyonların çoğunu seçti," diye itiraf ettim, "ama orada çalışmıyordu. Orayı işletmiyordu. Orayı o kadar sıcak bir yer haline getiren ben ve arkadaşlarımdık."

Gülümsüyor. "Sen öyle yaptın." "Teşekkürler. Çok teşekkür ederim."

Mavi gömleği ve mavi kot pantolonuyla ne kadar yakışıklı olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Dudaklarına ya da ellerine bakmamaya çalışıyorum. Onunla sevişmeyi düşünmemeye çalışıyorum. Odaklanmam lazım.

"İşte suyun," diyor ve bana bardağı uzatıyor. "Oturma odasında oturmak ister misin?"

"Tabii," diyorum ve oturma odasına doğru yöneliyoruz. "Otelin süitini beğendin mi?"

"Büyülü."

"Sen büyölüsün."

Gözleri beni yutuyor ve ben kıkırdamaya başlıyorum. "Yine başlama, Sebastian."

Onu işaret edip yüzümü buruşturuyorum.

"Doğru." Bir süre durduktan sonra gülüyor. "Ama belki de kader ve büyü hakkında tekrar konuşmak için henüz çok erken."

"Bence bunun için biraz erken," diyorum, yüzümdeki neşeli gülümsemeyi silemeden. "Ve özellikle de benden yürüyüşe çıkmamı ya da yıldızları izlememi isteme."

Bu kez gülmeye başlayan o oldu. Pencereye doğru baktı. "Bugün hava çok güzel."

"Gerçekten hava durumundan mı konuşacağız?" diye alay ediyorum.

Bana dönüp başını sallar. "Hayır, aslında hava durumu hakkında konuşmak istemiyorum. Sana göstereceğim bir şey var."

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Umarım yine kanıtlar ve fotoğraflar değıldir."

"Hayır, sanırım istediğim tüm kanıt ve fotoğrafları topladım." Bana yaklaşıp. "Jack'in bulduğı bir şey var ve senin de görmek isteyebileceğini düşündüm."

"Öyle mi? Jack ne bulmuş?"

"Sana, onun araştırmacısının benim için de bazı şeyleri araştırdığını söylemiştim."

"Hayır... Bunu fark etmemişim," diyorum.

Sebastian içini çeker. "Bir noktada, sanırım bilinçaltımda, Louisa'ya güvenmediğimi biliyordum. Bana soğuk, sert gerçekleri sunuyordu - fotoğraflar, makbuzlar - ama yine de bir şeyler tutarsızdı. Jack'ten bu davayı araştırması için dedektifini görevlendirmesini istedim. Aslında Jack, Louisa'yı hiç sevmemişti ve ona karşı şüpheliydi

. Zaten birini tutmuştı ve dedektifi gerçekten çok kapsamlı bir araştırma yaptı diyelim."

Parmağıyla saçlarını karıştırdı. "Ona güvendiğim için kendime inanamıyorum."

"Sorun değil," diyorum. "Bu konuyu daha fazla uzatmamıza gerek yok, Sebastian. Anlıyorum. Biliyorum."

Bana bakar ve gözlerinde o kadar derin bir acı vardır ki kalbim sıkışır. "Ben sadece... Seni kaybetmek istemiyorum. İstemiyorum..."

"Hey, ben buradayım. Biz buradayız. Konuşuyoruz."

Anlıyorum." İçini çekiyor. "Sana bir şeyim var."

Masadan mavi bir klasör aldığını izliyorum. Klasörü açıyor ve içinden bir kağıt çıkarıyor. Kahverengi ve solmuş.

"Bu ne?"

"Bak," diyor.

Üzerinde annemle babamın isimlerinin yazılı olduğu bir evlilik cüzdanı olduğunu görüyorum. "Vay canına. Annemle babamın evlilik cüzdanını mı buldun?"

"Evet. Yani, onu bulmak kolaydı," diyor. "Ama benim de bazı fotoğraflarım var."

Bana bazı basılı fotoğraflar uzattı. Bunlar, gençlik yıllarındaki annemle babamın fotoğraflarıydı. Bunları daha önce hiç görmemiştim. Nefesim kesildi ve duygusal bir an yaşadım.

"Vay canına... Aman Tanrım. Bunları nereden buldun?"

"Anlaşılan ailenin arkadaşları, kuzenleri, iş arkadaşları varmış... İnsanlar çok fotoğraf çekmiş, özellikle o zamanlar."

"Vay canına. Teşekkür ederim." Fotoğrafları göğsüme bastırıyorum. "Bunları saklayabilir miyim?"

"Tabii ki," diye başını sallar ve masadaki klasörün yanındaki iki kitabı işaret eder. "Bunlar onların yıllıkları. Katıldıkları kulüpleri ve gençlik fotoğraflarını görmek istersin diye düşündüm."

Sevinç gözyaşları, mutluluk gözyaşları dökmeye başlıyorum. Tamamen duygulanmış durumdayım.

"Bunu yapmak zorunda değildin, ama sana çok minnettarım." "Çok üzgünüm Willow. Çok üzgünüm."

"Üzülme. Bu harika. Teşekkür ederim."

"Sana göstereceğim birkaç şey daha var," diyor. Bana bir fotoğraf gösteriyor ve ben, ailemin başka bir fotoğrafını bekleyerek heyecanla bakıyorum. Ama bunun yerine, tanımadığım genç bir erkek çocuğu var.

"Oh... bu kim? Lütfen bana gerçek babam olduğunu söyleme," diyorum, yarı şaka yarı ciddi.

O başını sallar. "Hayır, bu David." "Oh," derim yumuşak bir sesle. "Kuzenin David mi?"

Yavaşça başını sallar. "Evet... kuzenim, dünyadaki en iyi arkadaşım."

Başka bir kağıt parçası çıkarır — bir cenazeden kalma bir anma kartı. En üstte David'in fotoğrafını görürüm. Uzanıp Sebastian'ın elini tutarım.

"Çok üzgünüm, Sebastian. Birini kaybetmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Oku," diyor.

Kısa yazıyı hızlıca okurum. Gerçekten çok havalı bir adammış gibi görünüyor. "Şimdi tarihleri oku."

Doğum ve ölüm tarihlerini okuduktan sonra Sebastian'a bakıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Bunun zor olduğunu biliyorum. Öldüğü güne bak."

Tekrar okudum. Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne oldu?"

Sonra tekrar okudum. "Aman Tanrım," diye fısıldadım. "O da benim anne babamla aynı gün ölmüş. Ne tesadüf ama!"

Sebastian geriye yaslanıp şakaklarını ovuşturur, gözleri kasvetlidir. "O da senin anne babanla aynı gün öldü, Willow."

"Biliyorum... Anlıyorum. Bir araba kazasında öldü, değil mi?"

Aniden, onun söylediklerinin anlamını kavradım. Tüm kanımın vücudumdan çekildiğini hissettim. "Sarhoş sürücü o muydu?" diye sordum, sesim neredeyse fısıltı gibiydi.

Yavaşça başını sallar. Bu haber beni çok üzüyor. Sebastian boğazından bir hıçkırık çıkar ve gerçek, yürek parçalayan gözyaşları yanaklarından süzülür. "Çok üzgünüm. Keşke her şeyi geri alabilsem. Anlıyorum. Beni bir daha görmek istemiyorsan... Anlıyorum. Beni asla sevemezsen..."

Sevdiğim bu adama bakıyorum. Kalbinin kırıklığına bakıyorum. Çektiği acıya bakıyorum. Kendimi düşünüyorum. Ailemi düşünüyorum.

Onlar, sorumsuz ve araba kullanmaması gereken kuzeninin elinde hayatlarını kaybettiler. Başkasının eylemleri yüzünden yıkılmış bu adama bakarken, içimden sevgi fışkırıyor.

Bu adam, kuzeninin yanında olamadığı için hala kendini sorumlu tuttuğu için yıkılmış durumda. Ve onun ne kadar derinden hissettiğini anlıyorum. Onun sevdiklerine olan bağlılığının ne kadar derin olduğunu, eskisinden daha da fazla anlıyorum.

Her şeyin özünde, Sergio için neden yaptığını, benim için neden yaptığını anlıyorum. Ve onun iyi bir adam olduğunu biliyorum.

Elimi uzatıp ellerini tutuyorum. Yüzündeki gözyaşlarını siliyorum. Hiç yetişkin bir erkeğin ağladığını görmemiştim, Sebastian gibi bir erkeğin. O kadar uzun, o kadar güçlü, o kadar yakışıklı, o kadar etkileyici. O bir alfa erkek. Hakimiyet kuran. Ve yine de, burada benimle birlikte, savunmasız. Gözleri benimkilere bakıyor, kasvetli ve korkmuş. Anlıyorum. Ve üzgünüm.

"Dinle beni, Sebastian," diyorum yumuşak bir sesle, sonra sesimi yükseltiyorum çünkü beni duymasını istiyorum. "David'in eylemlerinden sen sorumlu değilsin. Sergio'nun eylemlerinden sen sorumlu değilsin. Louisa'nın eylemlerinden sen sorumlu değilsin. Benim eylemlerimden bile sorumlu değilsin. Diğer insanları kontrol edemezsin. Onları kurtaramazsın. Onları düzeltemezsin. Ve diğer insanların seni düzeltmesini veya kurtarmasını da bekleyemezsin. Bunu yakın zamanda öğrendim. Onların yanında olabilirsin. Onlara destek olabilirsin. Onları önemseyebilirsin. Ama yapabileceğin hiçbir şey onların kaderini kontrol edemez.

"Hayatım boyunca, beni alıp götürecek ve hayatımı değiştirecek birini bekledim, umut ettim. Beni sefil durumumdan, teyzem ve kuzenimle geçirdiğim korkunç hayatımdan kurtaracak birini. Ama neyi fark ettim biliyor musun? Kendimi kurtarmam gerektiğini. Kendimi savunmam gerektiğini. Kendim için orada olmam gerektiğini. Kendi kurtarıcım olmam gerektiğini. Hayatımı düzeltmem, kırık kalbimi onarmam gerektiğini. Kendim için harekete geçmem gerektiğini.

"David'in eylemlerinden sen sorumlu değilsin. İçmeyi ve araba kullanmayı o seçti, duygusal olarak hazır olsun ya da olmasın. Artık bu yükü taşımaya devam edemezsin. Ve ben kesinlikle seni suçlamıyorum. Senden nefret etmek istemiyorum.

ailemi dünyadaki her şeyden daha çok özlüyorum ve geri getirebilseydim, getirirdim. Ama seni seviyorum Sebastian. Seni seviyorum."

"Beni seviyor musun... gerçekten? Hala? Ama bana ihtiyacın var mı?"

"Sana ihtiyacım yok," diyorum yumuşak bir sesle. "Sana ihtiyacım yok, ama seni istiyorum. Seni tüm varlığımla istiyorum. Biz iki kırık ruhuz, dünyayı dolaşan iki kalbi kırık insanız. Bu sabaha kadar bile endişeleniyordum. Düşündüm ki, sen zengin ve güçlüsün, ben ise buradayım ve hiçbir şeyim yok. Ama bu önemli değil.

"Yapmamız gereken iyileşme, yapmamız gereken sevgi

—Bu parayla alakası yok. Sadece sen ve ben, ve bir yol boyunca dolaşıp duran, bekleyen, umut eden, çaresizce teselli arayan iki kalp. Ve birbirimizi bulduk. Gri bulutların, tam bir umutsuzluğun, yağmurun, gök gürültüsünün, acının, reddedilmenin, kalbin içinden birbirimizi bulduk. Ve ben senin için buradayım, Sebastian. Willow burada.

Bana hayatımda hissettiğim en tatlı, en sevgi dolu gülümsemeyi sunuyor. Elimi tutup dudaklarını yüzümün yan tarafına bastırırken, içimi ısıtan bir sıcaklık hissediyorum.

"Seni kadar kimseyi sevmedim. Böyle bir duygu olabileceğini bile bilmiyordum. Ve şimdi... dünyadaki her şey yolunda gibi geliyor. Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ama omuzlarımdan, kalbimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Senin sevgin iyileştirici. Senin sevgin... her şey."

Elimi tutup beni kendine doğru çekiyor. Kucağına oturup kollarımı boynuna doluyorum ve onu öpüyorum. Dokunulduğunda sıcak, sedir ve viski kokuyor.

Parmaklarını vücudumun yanından aşağı doğru kaydırıyor ve farkına varmadan birbirimizin kıyafetlerini çıkarıyoruz. Elleri her yerimde, benimkiler de onun her yerinde. Sonra çıplak kalıyoruz.

Kucağına kayıyorum ve onu kanepeye doğru itiyorum. Ellerimi tutup beni kendine çekiyor. Bacaklarımın arasına kayıyor. Ona nazikçe sürtünüyorum.

"Emin misin?" diye soruyor. Yavaşça başımı sallıyorum. Onu içime alıyorum ve üstüne çöküyorum. Göğüslerim göğsüne bastırıyor.

Elleri belimin altına kayıyor. Beni öpüyor. İlk başta yavaşça hareket ediyorum, sonra giderek hızlanıyorum, ona doğru zıplıyorum.

"Sana ihtiyacım vardı. Seni istedim. Senin için yandım. Ve inlemelerinden ve homurtularından anladığım kadarıyla, sen de beni istiyordun."

"Seni seviyorum Willow. Seninle sevişmeyi seviyorum. Seninle olmayı seviyorum. Seni kaybetmek istemiyorum."

"Beni asla kaybetmeyeceksin," diyor. Yüzünü tutup onu tutkuyla öpüyorum. Beni kaldırıp üzerine sertçe indiriyor. İnliyoruz, çığlık atıyoruz ve sonunda o içimde patlıyor. Ben de hızlı ve şiddetli bir şekilde boşalıyorum.

Birbirimizin üzerinde kalıyoruz, ağır ağır nefes alıyoruz.

"Şey... bunu beklemiyordum," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Ben de." Ama buna kızgın değilim.

"Sen evlenecek benimle evlenir Willow?" diye sorar, ve biz ikimiz gülmeye başlıyoruz.

"Hala evli olduğumuzu neredeyse unutuyordum," diyor, başını sallayarak.

"Ben deli miyim?"

"Sen deli değilsin. Bence deli olan şey, sevdiğim adamla evlendikten sonra, sevgi dolu gerçek bir evlilik teklifi duymam."

"Gerçek bir düğün mü istiyorsun?" diye sordu, gözlerinde umutla.

"Evet. Bir büyük düğün. Gelinlik, hediye kayıt, düğün pasta, gerçek balayı."

"Hepsine sahip olabilirsin."

"Ama Vegas'ta olmaz, değil mi?"

diye alay ediyorum.

"Korkunçtum. Üzgünüm," diyor.

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Geçmişe bakma. Geçmiş geçmişte kaldı. Biz şimdiki zaman için yaşıyoruz ve gelecek için hayal kuruyoruz. Her günü olduğu gibi kabul edelim. Her günün tadını çıkaralım, çünkü hayatı böyle yaşamamız gerekiyor."

Yavaşça başını sallar. "Senin gibi biriyle tanışıp aşık olabildiğim için nasıl bu kadar şanslı oldum, Willow Montgomery?"

"Bilmiyorum. Sen nasıl bu kadar şanslı oldun?" "Sana bir sorum var," diyor.

"Oh hayır... başka bir soru daha olmasın," diye inlerim.

"Hiç ilgilenir miydin..."

"Ne? Anal seksle ilgilenip ilgilenmediğimi soracaksan, sana tokat atarım."

"Yüzüme tokat atarsan hoşuma gidebilir,"
diye şaka yapar. "Cidden mi, Sebastian?"

"Sadece şaka yapıyorum. Hayır, cidden, benim soyadımı almaya ilgi duyar mısın?"

"Bekle... ne?"

"Yani, artık benim karımsın," diyor. "Gerçekten, gerçekten."

Umutlu görünüyor ve ben gülümsüyorum. "Bu hoşuma gitti. Willow Montgomery Laurence. Evet... Sanırım adımı değiştirebilirim. Ama gerçek bir düğün ve balayı istiyorum. Cidden, Vegas'ta değil.

O gülüyor. "Nereye gitmek istersin?"

"Oh, çok yer var. Ama şu anda arkadaşlarımla yanına dönmem lazım. Bitirmemiz gereken bir sunum var."

"Geceyi benimle geçirmeni umuyordum," diyor hayal kırıklığıyla.

"Evet, biliyorum. Ama yarın bizim için önemli bir gün. Yatak ve kahvaltı işletmesini açmak için gerçekten fon istiyoruz. Bu sunum çok önemli."

"Ben kendim finanse edebilirim, hayatım."

"Biliyorum. Ama evli olsak da bunu kendim yapmak istiyorum. Sana bakmak istiyorum, ama bunu senin yardımın olmadan yapmak istiyorum."

"Bunun için sana saygı duyuyorum. Bunun için seni seviyorum. Teşekkür ederim." Bana seksi bir gülümseme atıyor. "Gitmeden önce birlikte duş alacak vaktimiz var mı?"

Buna nasıl hayır diyebilirim ki?

"Sanırım var. Ayrıca sunum da neredeyse bitti."

"Yarın çok başarılı olacaksın. Bunu biliyorsun, değil mi Willow?"

"Umarım öyle olur. Sadece benim için değil, Katherine ve Brielle için de. Onların hayatlarında da zaferlere ihtiyaçları var."

"Eminim bir gün kazanacaklar."

Yüzümü tutup beni her yerimden yumuşakça öptü.

"Sen milyonda birsin, Willow Montgomery Laurence. Hayatımızın her günü sana bunu hatırlatacağım."

Epilog

Willow

İşte bu. Sebastian'ın şirketinin toplantı odasının dışında dururken Katherine ve Brielle'e bakıyorum.

"Hazır mıyız?" diye soruyorum, kalbim küt küt atıyor.

"Ben hazırım," diyor Brielle. Çok güzel ve akıllı görünüyor, hepimiz en iyi takım elbiselerimizi giyiyoruz.

"Ben fazlasıyla hazırım," diyor Katherine. "Bunu başaracağız. Ayrıca, buna gerçekten ihtiyacımız olduğunu biliyorum ve fikrimiz harika." Bana gülümsüyor.

"Bu arada, Sebastian'la olan ilişkiniz için tekrar tebrikler," diye ekliyor.

"Teşekkürler. O gerçekten iyi bir adam. Yani, deli ve aşırı koruyucu ve bazen işleri çok abartıyor, ama o benim erkeğim ve onu seviyorum. Sadece çok mutluyum."

"Biliyorum. Anlaşıyor," diyor, gözleri parıldayarak. "Pozitiflik ve mutluluk yayıyorsun ve bu da bizi bu sunumda başarıya ulaştıracak." Elimi ve sonra Brielle'in elini tutuyor. "Başaracağız kızlar."

"Bu sunumu mahvedeceğiz. Bir yatak ve kahvaltı tesisi için şimdiye kadar verilen en büyük finansman teklifini alacağız... en azından öyle umuyoruz." Gülerек cevap veriyorum.

Yönetim kurulu odasının kapısı açılır ve Sebastian bana doğru yürür, yanağıma hızlıca bir öpücük kondurur.

"Merhaba Katherine. Merhaba Brielle."

"Merhaba Sebastian," diye gülümseyerek cevap veriyorlar.

"Hazır mısınız kızlar?" diye sorar. "Kesinlikle," diyorum.

"Tamam, peki, toplantı odasına geçin. Beyler yerlerine oturdular. Sizi tanıtacağım, sonra başlayabiliriz."

"Harika," diyor Brielle.

Sebastian'ın arkasında yürüyorum, sonra Brielle beni takip ediyor ve Katherine en son geliyor. Tüm erkekler masada oturuyorlar — Jack hariç, o bize sırtını dönmüş, pencereden dışarı bakıyor.

"Merhaba millet, size eşim Willow'u tanıtmak istiyorum.

Bunlar da iş ortakları Brielle ve Katherine."

"Bayanlar, Santiago Diaz, Levi Probst, Flynn Alexander, Nate Howard ve..." O anda Jack arkasını dönüyor.

Yakışıklı, stoik yüzü mavi çizgili takım elbiseyle çerçevelenmiştir. Gözleri açık renkli, sakalları koyu renklidir ve gömleğinin kolunun altından kolundaki dövmeleeri görebiliyorum.

Katherine yanımda nefesini tutar. "Çok yakışıklı, değil mi?" diye fısıldarım. Ağzı açık kalır, gözleri büyür.

"Jack Heathcliff," diyor, sesinde küçümseme var ve kalbim sıkışıyor. Jack'in gözleri kısılr. Bize doğru yürür ve Katherine'in önünde durur.

"Katherine..."

"Hayır, hayır," diye yüksek sesle inler.

Bana, sonra Brielle'e ve son olarak da şaşkın görünen Sebastian'a bakar.

"Burada neler oluyor? Bu bir... şaka mı?" Katherine inler. Bu durumun gidişatından hoşlanmadığım için derin bir nefes alırım.

"Eski sevgilimi hatırlıyor musun?" diye sorar, sesi tizleşir. "Ailesi onaylamadığı için benden ayrılan o ahmak?"

Brielle bana endişeli bir bakış attı. İşler planlandığı gibi gitmiyordu.

Katherine Jack'i işaret eder. "Şey... bu beni sürtük olarak nitelendiren ve ilişkiyi mahveden ağabeyim. Bay Jack Heathcliff. Bu arada Zac nasıl?"

"Oh... kahretsin," diye mırıldanıyorum. Zac Heathcliff, Jack'in kardeşi miydi? Bunu nasıl fark edemedim? Zac en büyük pislikti ve Katherine'i gerçekten incittiğini biliyordum. Bu çok karışık bir durumdu.

Jack başını sallar. "Vay vay vay, Katherine, Katherine, Katherine. Yine karşılaştık." Onu baştan aşağı süzer ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardır. "Hâlâ Victoria Secret podyumlarında mı yürüyorsun?" diye sorar ve ben ne demek istediğini merak ederim.

"Bunu yapmayacağım," diye mırıldanır Katherine, bana bir bakış atıp kapıya doğru yürür. "O pislığe iş sunumu yapmamın imkanı yok."

Sinirli bir şekilde dudaklarımı yalarım. Sebastian yanıma koşar. "Ne oluyor?" diye sorar.

"Neden bu kadar kızgın olduğumu bilmiyorum, ama sanırım Jack onun eski sevgilisinin ağabeyi," diye itiraf ediyorum. "Bu yatak ve kahvaltı için bize başlangıç sermayesi sunmayacağına dair bir his var içimde." Jack'e bakıp kızgın mı diye bakıyorum. O da bana bakıyor, yakışıklı yüzünde sıkı bir gülümseme var.

"Onun senin en iyi arkadaşın olduğunu bilmiyordum."

"Onun eski sevgiliyle akraba olduğunu bilmiyordum." Kafamı sallayıp kaba bir yorum yapmamaya çalışıyorum. Jack'i seviyordum ve onun kardeşinden nefret ettiğimi itiraf etmek istemiyordum. "Dünya gerçekten de küçük." Garip hissettiğim için başka yere bakıyorum. Jack, Sebastian'ın en iyi arkadaşı ve onun beni sevmesini istiyorum, ama Katherine'i dolaylı olarak incittiğini bildiğim için nasıl arkadaş olabileceğimizi bilmiyorum. Sebastian'a bakıyorum ve o da bana sorgulayan bir bakış atıyor. Cevap olarak başımı sallıyorum.

"Her şey yolunda mı?" O öne eğilip fısıldıyor ve ben dudaklarımı sıkıştırıyorum.

"Belki? Bilmiyorum. Bu, hiçbirimizin öngöremediği bir komplikasyon." İç çekiyorum. "Ama komplikasyonlar olmadan hayat neye benzer ki?"

Sebastian elimi sıkar. "Seni seviyorum. Her şey yoluna girecek."

"Ben de seni seviyorum ve umarım haklısındır. Katherine'in peşinden gidip bu durumu çözmeye çalışayım," diyorum Sebastian'a. "Onu uzun zamandır bu kadar üzgün görmemiştim."

"Evet, git bakalım." Dudaklarımdan öper. "Biz burada bekliyor olacağız."

"Tamam, teşekkürler." Odadan çıkıp Katherine'i buluyorum. Brielle'in kolu omzunda, titreyerek duruyor.

"Aman Tanrım. Çok üzgünüm, kızlar. Her şey ortaya çıktı, bunu beklemiyordum, ama o adamdan nefret ediyorum. Jack Heathcliff'ten hiçbir şey istemiyorum." Başını sallıyor. "Ondan nefret ediyorum. Hayatımda bir düşmanım olsaydı, o olurdu."

"Ben onun iyi bir adam olduğunu düşünüyordum. Sebastian'ın durumuyla ilgili bana bile yardım etmişti."

"Senin için ne yaptığını bilmiyorum ama o adam şeytanın ta kendisi."

Bana öfkeyle bakar. "Kardeşine benim hakkımda söylediklerini düşününce çok sinirleniyorum. O şımarık, zengin bir pislik."

"Oh, tanrım." Ne diyeceğimi bilemeden mırıldanıyorum.

"O bir ahmak ve onunla asla iş yapmak istemem."

"Peki ne yapacağız?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. "Bu oda ve kahvaltı işini başlatmak için fon ihtiyacımız var ve planımız hazır. En azından sunum yapabilir miyiz?"

Katherine derin bir nefes alır. "Aman Tanrım... Aşırı tepki mi verdim? Üzgünüm. Muhtemelen benim ne düşündüğümü umursamayacaklardır. Hadi içeri girip bu işi bitirelim. Tamam mı?" Bu fikri kabul ediyormuş gibi yavaşça başını sallar. "Ugh. Hadi yapalım. Ama Jack Heathcliff ile hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Merak etme," diye onu sakinleştiririm. "Gerek kalmayacak. Her şey plana göre giderse, işin ticari kısmını Sebastian'a bırakacağım."

"Bir dakika, ne?" diyor Brielle. "Onun bu işe karışmasını istemediğini sanıyordum."

"Yani... işin bir parçası değil, sadece finansman. Geri ödeyeceğimiz bir sözleşmeyle kredi veya sponsorluk. Onu parası için kullandığımı düşünmesini istemiyorum." Tereddütlü ama umutlu ifadelerine gülümsüyorum. "Merak etmeyin. Onun öyle düşünmeyeceğini biliyorum, ama bu iş yürümezse bunu yapmaya hazır olduğumu bilmenizi istiyorum. Her halükarda kazanırsınız. Tamam mı?"

"Teşekkürler," diyor Katherine yumuşak bir sesle. "Bunu yapmak istemediğini bilsem de, yapmaya hazır olduğun için gerçekten minnettarım."

"Hey, diğer adamlardan birinden hala fon alabiliriz," diyorum gülümseyerek. "Ve Jack'in son ilişkinizi mahvettiği için üzgünüm. Bu çok kötü. Bilseydim... buna asla razı olmazdım."

"Evet, ama bilmiyordun," der omuz silkerek. "Bir aile üyesini falan öldürmüş değil ya."

Söylediklerinin farkına varınca nefesini tutar. "Aman Tanrım, çok üzgünüm."

"Merak etme, kızım. David ya da ailem yüzünden söylemediğini biliyorum," diye onu sakinleştirerek omzunu okşuyorum. "Sorun yok. Halledeceğiz. Sebastian'ı seviyorum, o da beni seviyor ve ne olursa olsun, hepimiz büyük bir aileyiz. Bunu başaracağız. Hadi toplantı odasına geri dönüp ortalığı kasıp kavuralım."

Geri dönüyoruz ve beni takip ettiklerine seviniyorum.

"Hey, herkesten özür dilerim," diyorum neşeyle, Katherine'e konuşma fırsatı vermek için duraklayarak.

O öne çıkar. "Evet... özür dilerim. Söylediklerimde ciddi değildim, ama ben çok dürüst biriyim ve maalesef sizinle iş yapmak istemiyorum," der ve Jack Heathcliff'i işaret eder, "ve bu odadaki başka birini üzdüysem özür dilerim. Dürüst olmak zorundayım."

Jack kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtarak oturuyor. "Henüz paramı silip atma, Katherine. Ne söyleyeceğini dinleyelim. Belki yatırım yapmak isterim."

Katherine dudaklarını sıkıştırarak her şeyi sindirir.

Sebastian'ın durduğu tarafa doğru yöneliyorum. Biraz şaşkın görünüyor. "Daha önce kimse Jack'e böyle tepki vermemişti," diye gülümseyerek mırıldanıyor.

"Bu hoşuma gitti," diye fısıldarım.

"Gerçekten mi?" diyor. "Beni tanırsın. Hayatımda biraz drama olmasını severim." "Belki I do too," I admit, smiling.

"But hey, I have a sunumum var."

"İyi şanslar," diyor. "Başaracağını biliyorum. Seni seviyorum, Willow."

"Ben de seni seviyorum."

Yönetim kurulu odasının önüne yürüyüp Katherine ve Brielle'in yanına durduğumda, ne olursa olsun her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Umarım Katherine ve Jack birbirlerini öldürmeden bu sunumu atlatabiliriz. Birbirlerine bakışlarına bakılırsa, mümkün olsaydı kıvılcımlar saçılırdı. Gerilim elektrik gibi ve bir şeyden eminim: birbirlerinden kesinlikle nefret ediyorlar.

Kitaptan bonus bir bölüm okumak için [buraya tıklayın.](#)

Serinin bir sonraki kitabı The Enemy Contract, Katherine ve Jack'i konu alıyor. [Kitabı buradan ön sipariş](#) verebilirsiniz.

Teşekkürler

Bu kitabın yayınlanmasına yardımcı olan pek çok kişiye teşekkür etmek istiyorum. Her şeyden önce, iyiliği ve lütufları için Tanrı'ya şükranlarımı sunuyorum. Ayrıca, bu kitabın düzenlenmesinde emeği geçen editörüm Jaime ve K Webster'a da teşekkür etmek istiyorum. Profesyonellerin ve benim gözden kaçırdığımız hataları kitapta bulan ARC TEAM üyelerine de çok teşekkür ederim: Kerri Long, Karen Derby, Joanne Kent, Lizzie Rosewicz, Summer ve Luisa Quinbas, yardımlarınız için çok minnettarım.

Ayrıca, bu kitabın kapağı için bana bir fotoğraf satan Joseph Cannata'ya da teşekkür etmeliyim. O, gördüğüm en yakışıklı erkeklerden biri ve Sebastian Laurence için mükemmel bir kapak modeli olacağını biliyordum.

Çılgın hikaye şu ki, bu kitabı yazarken bir köpek sahiplendim ve adı Sebastian, HAHA. Ayrıca, her gün on milyon kez yürüyüşe çıkarmak yerine odama kapanıp bu kitabı yazarken sabırlı davrandıkları için köpeklerim Poppy ve Sebastian'a da teşekkür etmek istiyorum.

Bu kitabı alıp okumaya karar veren tüm okuyuculara teşekkür ederim. Kitabı bitirdiyseniz daha da çok teşekkür ederim. Kitabı beğendiyseniz daha da çok teşekkür ederim. Beğenmeyenlere ise üzgünüm, haha. Piyasada çok fazla kitap var ve benim kitabımı tercih ettiğiniz için minnettarım.

Sevgilerimle

, Jaimie

XOXO

Yazar Hakkında

J. S. Cooper, köpekleri ve romantizmi seven biridir. Ergenlik çağından beri romantik kitaplar okumakta ve yazmaktadır ve kitaplarının sizlerle bağ kurmasını umut etmektedir.

Facebook ve/veya Instagram'da beni takip edebilirsiniz.

Okuyucularımdan haber almayı çok seviyorum, bu yüzden bana jscooperauthor@gmail.com adresinden e-posta da gönderebilirsiniz.

J. S. Cooper'ın diğerk kitapları

Milyarder Sözleşmeleri altı kitaplık bir seridir.

Koca Sözleşmesi

Düşman Sözleşmesi

Patron Sözleşmesi

Flört Sözleşmesi

Sadece Arkadaşlık Sözleşmesi

Eski Sevgililer Sonsuza Kadar Sözleşmesi

Hiçbir kitabı kaçırmadığınızdan emin olun!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

